

Tuyết Tiểu Thiên

MUÔN NÈO

ĐƯỜNG YÊU

Bách Việt Books

NHÀ XUẤT BẢN
HỘI NHÀ VĂN

Muôn nẻo đường yêu

Tuyệt Tiêu Thiên

Chào mừng các bạn đón đọc đầu sách từ dự án sách cho thiết bị di động

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vỹ.

Mục lục

[Lời dẫn](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

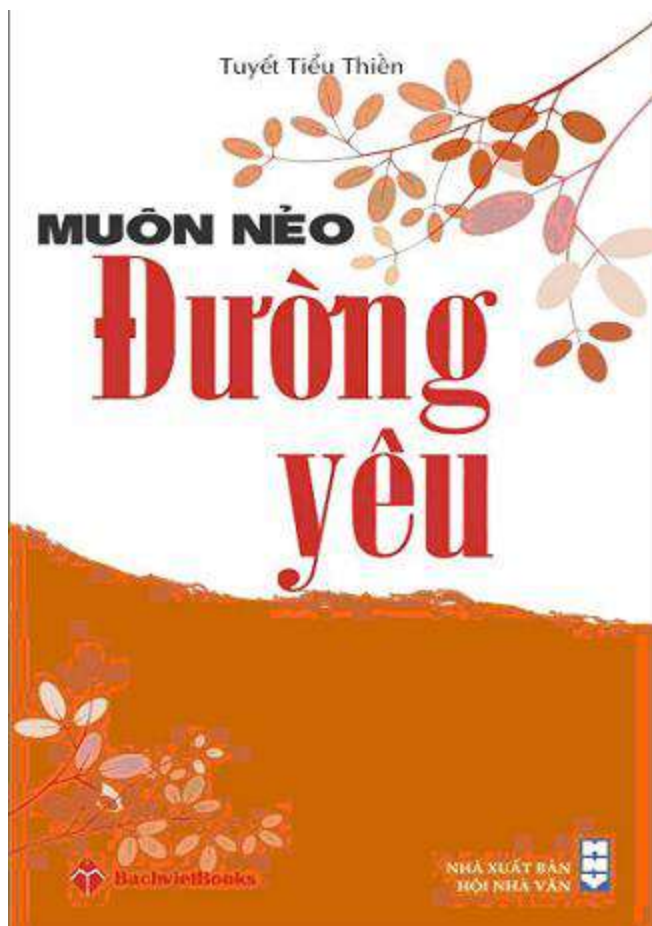
[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương Kết](#)

Tuyết Tiêu Thiên
Muôn nẻo đường yêu
Dịch giả: Trần Quỳnh Hương.
Lời dẫn

Xuân 2006, tôi tỉnh dậy sau một giấc mơ.

Tôi dụi mắt và vắt óc suy nghĩ không biết đây là đâu nhỉ. Năm phút sau tôi chợt nhớ ra, đây là Paris, hồi còn sống trong nước, mỗi lần tỉnh dậy tôi đều biết rất rõ mình đang ở Tô Châu, Thượng Hải, Bắc Kinh, Trùng Khánh hay Quảng Châu, nhưng từ ngày sang Pháp, tôi thường phải rất cố gắng thì mới ra được điều này, thậm chí nhiều lúc tôi cảm thấy đầu óc mình đã có vấn đề.

Tôi vẫn thường mơ thấy Bắc, hầu như ngày nào tôi cũng mơ thấy anh. Lần nào tôi cũng hỏi anh với giọng đầy kinh ngạc và mừng rỡ: "Có phải anh đã chết rồi không? Anh vẫn chưa chết hay sao?" Tôi mơ thấy Bắc cầm tay tôi chạy tung tăng khắp nơi, vẫn hạnh phúc, ân ái như thuở nào. Sau khi bừng tỉnh giấc tôi hiểu ra rằng đây hoàn toàn chỉ là một giấc mơ.

Điều đó khiến tôi vô cùng tuyệt vọng, lệ nhoè ướt đầm vai áo đông xuân.

Còn người đàn ông đang sống bên tôi bây giờ là người mà tôi quen cách đây một năm trong một quán bar ở Hậu Hải, Bắc Kinh. Anh có gương mặt thanh tú, lạnh lùng như Bắc, chúng tôi ngồi uống rượu trong một quán bar có tên là Hoa Sen Xanh đến khi trời rạng sáng. Sau khi trời sáng, anh bảo, Tiểu Bạch, em về Paris cùng anh nhé.

Vâng, tôi trả lời.

Chỉ một tiếng "vâng" thôi, đã quyết định đến việc lựa chọn tình cảm của cuộc đời tôi.

Đã một thời, tôi và Bắc từng có gần mười năm yêu nhau, cứ tưởng rằng sẽ yêu đến khi sông cạn đá mòn, nhưng rồi hai đứa cũng vẫn phải chia tay. Và rồi chỉ còn lại tôi một mình giữa nhân gian trần thế luôn nhớ về anh. Tình yêu là gì nhỉ? Hồi còn rất nhỏ tôi tưởng rằng tình yêu là tình yêu, nhưng giờ đây tôi đã hiểu rằng, trong tình yêu chắc chắn còn đan xen rất nhiều nỗi oán hận và trách móc, còn xen trộn rất nhiều các hương vị khác nhau. Tôi luôn nghĩ rằng mình sẽ căm hận Bắc suốt đời, nhưng sau một năm đặt chân đến Paris, vào một buổi sáng đẹp trời sau khi tỉnh giấc, khi tôi ngửi thấy mùi hoa thơm và nghe thấy tiếng chim hót trong vườn, bất giác, nước mắt tôi lại lăn dài trên má.

Bởi vì tôi phát hiện ra rằng, mình vẫn còn rất yêu Bắc, người đàn ông đó sẽ mãi đi theo tôi suốt cuộc đời, như hình với bóng.

Đương nhiên, tôi cũng thường xuyên mơ thấy Hiếu Lỗi và Phần Na, họ lần lượt đi vào giấc mơ của tôi, tôi thường mơ thấy cảnh chúng tôi đi chơi trên phố Diễm Phấn ở Tô Châu, Phần Na dạy tôi hát Côn Khúc, í í a a, hát mãi không thôi, điều này đã khiến tôi nước mắt rưng rưng trong lần đi xem Côn khúc với Denny, Denny đã hỏi tôi, vở kịch này làm em cảm động lắm sao?

Vở diễn hôm đó là *Mẫu đơn tình*, tôi cười trong khi nước mắt còn đang ướm mi và bảo : "Vô cùng cảm động anh ạ"

Đó là vở kịch tôi được nghe từ thuở mười sáu. Và có lẽ tất cả mọi thứ đã được an bài từ khi tôi mười sáu tuổi.

Tuyệt Tiểu Thiên

Muôn nẻo đường yêu

Dịch giả: Trần Quỳnh Hương.

Chương 1

Tôi bảo, thế thì làm thủ thư trong thư viện hoặc người chuyên chiếu phim cũng được, tớ thích đọc sách, xem phim, truyện Hoạ bì tớ đọc mười lần rồi mà vẫn muốn đọc lại, tớ muốn biến thành người đàn bà quý đó.

Tôi, Hiếu Lỗi, Phần Na là ba cô gái sống trên phố Diễm Phấn ở Tô Châu.

Phố Diễm Phấn là nơi tôi luôn muốn rời xa. Kể từ khi tôi biết đây là con phố có rất nhiều nhà chứa, tôi đã muốn rời khỏi chốn này, hồi đó tôi mới chỉ là một cô bé mười bốn tuổi, ngực chưa hề nhú chút nào, người thì gầy khô, Phần Na thắc mắc, sao mãi không thấy cậu bị nhí, hồi bằng cậu tớ đã có từ lâu rồi.

Phần Na là một cô thiếu nữ mười lăm tuổi, chúng tôi là hàng xóm của nhau trên phố Diễm Phấn, Phần Na thường nói với tôi rằng, nhóc con, trông cậu chẳng khác gì một thằng con trai.

Dĩ nhiên cũng có người khiến Phần Na phải hết sức tôn sùng, đó chính là Hiếu Lỗi. Bố mẹ Hiếu Lỗi đều là sĩ quan quân đội, nhà họ rất gần chỗ chúng tôi ở, doanh trại quân đội đó khiến tôi và Phần Na vô cùng hâm mộ. Có lần chúng tôi từng nói rằng, lớn lên sẽ làm nữ quân nhân, chắc chắn đó phải là một công việc đầy bí ẩn. Còn mẹ Phần Na là diễn viên của đoàn kịch Côn khúc, năm 1991, nhiều diễn viên Côn khúc đã lâm vào hoàn cảnh chẳng khác gì ăn xin bên vệ đường. Bố Phần Na là công nhân nhà máy in,

ngay từ rất nhỏ Phần Na đã biết í a hát Côn khúc, chất giọng mượt mà, dáng vẻ cũng khá duyên dáng, quyến rũ. Phần Na bảo, mơ ước lớn nhất của mẹ cô là được một lần đóng vai Đổ Lệ Nương trong vở kịch *Mẫu đơn tình*, người diễn Liễu Mộng Mai phải là người đàn ông đó. Tôi biết người đàn ông đó, lần nào ông ta cũng đi ngang qua nhà tôi để sang nhà Phần Na.

Đó là một bí mật của phố Diễm Phấn, chẳng cần nói ra mọi người cũng đều biết, Phần Na luôn vì thế mà cảm thấy mình thua kém mọi người. Phần Na thường rủa thầm mẹ mình là người kém cỏi.

Phần Na rất thèm có một gia đình như gia đình Hiếu Lỗi, thèm đến mức rõ cả nước dãi. Bố tôi cũng chỉ là một giáo viên bình thường dạy ở trường cấp hai Tô Châu, nuôi tôi và em trai ăn học bằng đồng lương ít ỏi. Chính vì thế, mỗi lần Hiếu Lỗi lộng lẫy trong chiếc váy mới mà bố cô mua cho, Phần Na lại nói với giọng đầy ái mộ, chà chà, trông người ta kìa, lần này không biết lại nhận được bao nhiêu thư tình nữa đây.

Tôi bảo, Phần Na, cậu lẳng nhăng quá đấy, chỉ thích nói chuyện đó thôi. Trong suy nghĩ của tôi, Phần Na thực sự lẳng lơ, cô ấy bảo mình rất thích một cậu bạn tên là Quân, dáng người cao to, rất đẹp trai. Phần Na bảo, tớ rất muốn sinh cho Quân một đứa con, cứ nhìn thấy anh ấy là lòng tớ lại xao xuyến, bồi hồi. Điều này làm tôi rất coi thường Phần Na, cô ấy mới thực sự là đứa con gái lẳng lơ, tầm thường.

Nhìn Hiếu Lỗi mà xem. Trông cô ấy chẳng khác gì một nàng thiên nga trắng muốt, từ trước đến nay cô ấy không bao giờ nói chuyện với con trai. Ngoài ra, ngay từ nhỏ, Hiếu Lỗi đã bắt đầu học vẽ ở cung thiếu nhi, hồi mười hai mười ba tuổi đã giành được giải thưởng lớn gì đó, chắc chắn sau này Hiếu Lỗi sẽ trở thành một nữ họa sĩ nổi tiếng, giống như Phan Ngọc Lương vậy, đi du học ở Pháp, để lại tiếng thơm cho muôn đời sau. Hồi đó,

có rất nhiều con trai đứng đợi Hiếu Lối dưới các cột đèn đường trên phố Diễm Phấn, phải thừa nhận rằng Hiếu Lối rất xinh đẹp. Mọi nét hấp dẫn cần thiết trên cơ thể người con gái, Hiếu Lối đều có cả, còn Phần Na thì mỏng lại quá to, mặc dù Phần Na hay chê tôi chưa có kinh, không có ngực, nhưng nếu có rồi mà các nét lại giống như Phần Na thì tôi còn thấy tệ hại hơn.

Hồi đó, cả ba chúng tôi thường tập trung trên tầng hai nhà Phần Na để nghe nhạc.

Đó là bài hát *Tuyên ngôn tình yêu* của Tề Tần nhưng Tề Tần hát là để tặng Vương Tổ Hiền. Phần Na bảo, mỗi lần tớ nghe những bài hát kiểu này là người tớ bủn rủn hết cả lên. Dĩ nhiên, thỉnh thoảng bọn họ còn mặc trộm quần áo của mẹ Phần Na. Mẹ Phần Na là một phụ nữ rất xinh đẹp, quần áo bà mặc thường được may rất cầu kì, diêm dúa, sau này tôi mới biết đây chính là lí do khiến chúng tôi hay lui tới nhà Phần Na chơi.

Mẹ Phần Na là một phụ nữ xinh đẹp có tiếng ở phố Diễm Phấn nhưng Phần Na lại chẳng giống mẹ mình chút nào. Hiếu Lối nói, những cái đẹp của mẹ, cậu chẳng được thừa hưởng chút nào, trong khi mọi nét của bố cậu lại sở hữu hết. Bố Phần Na là một người hiền lành, thật thà, tất cả quần lót của mẹ Phần Na đều do tay ông giặt, sáng nào ông cũng dậy sớm nấu cơm cho Phần Na, còn mẹ Phần Na thì nằm trên giường í a í a hát Côn khúc và Kinh kịch, giọng hát vô cùng mượt mà.

Tôi biết mẹ Phần Na có rất nhiều quần áo, điều đó đã khiến tôi và Hiếu Lối cứ cách dăm ba hôm lại đến nhà Phần Na chơi. Căn phòng trên gác nhà Phần Na là sân khấu để Phần Na và Hiếu Lối trình diễn thời trang, hai người đi giày cao gót của mẹ Phần Na, lắc bên nọ ngoáy bên kia, trông rất buồn cười. Hiếu Lối nói, tương lai tớ sẽ là một người mẫu thời trang hay

hoạ sĩ gì đó, Phần Na thở dài thườn thượt rồi bảo, tớ cao có một mét sáu, mông lại to, chắc chắn không thể làm người mẫu được, thôi thì làm diễn viên gì đó thôi, ngày nào cũng được lên hình trên tivi, có bao nhiêu người hâm mộ xúm quanh mình cũng thú vị đấy chứ. Sau đó bọn họ hỏi tôi sau này muốn làm gì.

Tôi bảo không biết. Cả hai ha ha cười lớn rồi trêu đùa con nít, chẳng có ước mơ hoài bão gì cả, như thế không được.

Tôi đáp lại, thế thì làm thủ thư trong thư viện vậy, hoặc làm nhân viên chuyên chiếu phim cũng được, tớ thích đọc sách, xem phim, tác phẩm *Hoạ bì* tớ đã đọc mười lần rồi mà vẫn muốn đọc nữa, tớ muốn biến thành người đàn bà quý đó.

Họ càng cười dữ hơn, cười đến đau cả bụng, họ không thể nghĩ rằng tôi lại muốn làm người đàn bà quý. Dĩ nhiên lúc cười tôi họ vẫn tiếp tục tung tẩy trong những bộ quần áo của mẹ Phần Na, hai người hết thay ra rồi lại mặc vào, để lộ bộ ngực căng tròn làm tôi thấy hơi ngượng ngượng, mặt đỏ bừng, tôi cúi đầu không dám nhìn họ. Bọn họ lại bảo, Tiểu Bạch, cậu cứ ngẩng đầu lên đi, cậu có phải là con trai đâu mà ngại.

Chúng tôi đã có rất nhiều những buổi chiều như thế, phố Diễm Phấn lúc nào cũng sực nức mùi son phấn, nước hoa. Phần Na và Hiếu Lỗi còn dùng đánh son và xức nước hoa rẻ tiền của mẹ Phần Na, toàn loại ba tệ năm tệ. Nhưng hai đứa lại cảm thấy rất đặc ý, thi nhau trang điểm cho mình. Còn mẹ tôi lại là một phụ nữ rất quê mùa, mặc toàn đồ nhung cũ, những bộ đồ đó khiến gương mặt mẹ tôi lúc nào cũng như sừng húp cả lên.

Dĩ nhiên chuyện được Phần Na nhắc đến nhiều nhất là chuyện con trai, ai viết thư tình cho ai này, ai chân dài này, ai chạy nhanh nhất này, ai vừa nhìn

cái đã mê này, Phần Na tỏ ra rất sành sỏi khi nói đến những chuyện đó. Phần Na nói nhiều hơn cả Hiếu Lối, lúc nào Phần Na cũng hỏi, có phải cậu nọ cậu kia bên lớp A3 lại چرا cậu rồi không? Phần Na từng nói thầm với tôi, trong lớp A3 đó cậu nào là Mã Quân.

Mã Quân là một nam sinh thích hút thuốc, hay gây gỗ đánh nhau có tiếng ở trường, rất nhiều nam sinh trong trường vừa nghe đến tên cậu ta đã hồn xiêu phách lạc, có điều là Mã Quân chơi ghi ta rất hay, sáo thổi cũng rất tuyệt, mỗi lần đá bóng cậu ta thường buộc chiếc áo thể thao màu đỏ ngang bụng khiến rất nhiều nữ sinh trong trường phải hò reo, cổ vũ. Nhưng có hai người trong số đó không reo hò, đó là Hiếu Lối và tôi.

Hiếu Lối không thích Mã Quân, cô ấy nói, trông chẳng khác gì một thằng đầu trộm đuôi cướp.

Còn tôi không phải do không thích mà là vì không hiểu, trong thâm tâm tôi, một nam sinh 18 tuổi như Quân thật sự là quá lớn đối với tôi.

Việc tôi thích làm hơn cả là ôm cuốn tiểu thuyết Kafka của bố tôi để đọc, bố tôi bảo, chẳng có ai mạnh mẽ, đàn ông hơn Kafka, lớn lên con sẽ hiểu điều đó.

Phần Na và Hiếu Lối thường trêu tôi : "Hê, oắt con mà đã đòi đọc Kafka, có hiểu gì không, hả?"

"Không hiểu" - tôi trả lời bằng giọng rất thật thà, nhưng tớ chẳng có việc gì làm cả.

Sau kì nghỉ hè, tôi đã có kinh.

Tuyệt Tiêu Thiên

Muôn nẻo đường yêu

Dịch giả: Trần Quỳnh Hương.

Chương 2

Hè năm tôi mười sáu tuổi đã xảy ra hai chuyện khiến tôi rất khó quên. Một là chuyện tôi và Hiếu Lỗi thi đỗ vào trường chuyên cấp ba số 1.

Hai là tôi đã gặp Bắc.

Hè năm tôi mười sáu tuổi đã xảy ra hai chuyện khiến tôi rất khó quên.

Một là chuyện tôi và Hiếu Lỗi thi đỗ vào trường chuyên cấp ba số 1. Phần Na thì đỗ vào một trường cấp ba hạng xoàng, lúc nào Phần Na cũng nói bằng giọng rất bất cần, chẳng lẽ sau này tớ cũng chẳng đỗ đại học đâu, học trường nào cũng vậy thôi.

Trong suy nghĩ của tôi, Phần Na là một đứa con gái gàn bướng, bất cần, già trước tuổi, nở nang, đầy đặn. Cô còn có cá tính hơn cả người đàn bà mà Vương Lăng đưa về.

Vương Lăng là hàng xóm của tôi, anh ta đưa về nhà một người phụ nữ người Thiên Tân, biết hát Đại cổ(2), đầu phi dê, đi một đôi giày cao gót rất nhọn, chị ta cầm chiếc xô đựng nước tiểu của mình và Vương Lăng đi ra, mắt nhắm mắt mở trông rất gợi tình. Hồi đó, tôi mới mười bốn tuổi, vừa gặp chị ta, tôi đã thấy mê ngay.

Mọi người đều nói chị ta là một người đàn bà hư hỏng, tôi nghĩ không biết có phải do bản tính của tôi cũng hư hỏng hay không, nhưng tôi lại có cảm tình với một người đàn bà như vậy.

Tôi nhìn thấy móng chân chị ta, những móng chân màu hồng phấn, trong suốt, chị ta đi một đôi dép lê nhựa, nhìn thấy tôi, chị cười và hỏi, em à, em đi học à?

Vâng ạ, tôi trả lời, em đi học. Tôi rất thích cái dáng vẻ ngái ngủ, mắt nhắm mắt mở đó, không ngờ chị ta lại có thể mặc bộ quần áo ngủ xộc xệch, lê đôi chân để lộ những móng chân màu hồng phấn ra ngoài để đổ bộ nước đá, thật đấy, tôi rất thích dáng vẻ đó. Bộ quần áo rộng thùng thình đó càng khiến chị ta thêm gợi cảm, dáng chị ra rất cao ráo, trông hơi uể oải, sau này tôi mới biết đó gọi là gợi cảm.

Vương Lăng không phải là người tốt đẹp gì, anh ta du thủ du thực, nhưng lại có rất nhiều phụ nữ thích anh ta, kể ra thì cũng hơi lạ, cứ cách dăm ba ngày anh ta lại đưa con gái về nhà, nhưng đây là người phụ nữ mà tôi có thiện cảm nhất.

Tôi thầm nghĩ, lớn lên tôi cũng sẽ giống như người phụ nữ đó, nhưng tôi mãi vẫn không lớn được. Tôi vẫn chưa có hành kinh, ngực thì lép kẹp trước sau như một.

Phần Na bảo, loại đàn bà như thế chắc chắn là *mơ* lắm!

Cái từ này vừa sinh động lại vừa khó nói. Nhưng khi đã qua miệng Phần Na thì nó đã toát lên một ý nghĩa hoàn toàn khác. Tối hôm đó tôi đã nằm mơ, tôi mơ thấy người phụ nữ Thiên Tân đó dắt tôi chạy trốn, tôi cứ thế

chạy, tôi chạy thực mạng, chạy mãi không dừng, chạy đến khi người nóng bừng hết lên, tôi muốn dừng lại nhưng không hiểu sao chân không dừng lại được, cuối cùng mệt quá tôi nằm vật ra đất, tôi có cảm giác người mình như mất hết nước, toàn thân nóng bừng. Và rồi giữa háng tôi rỉ ra một cái gì đó âm ẩm, trơn trơn.

Đến khi tỉnh giấc tôi nhìn thấy tấm chăn dính đầy máu, tôi hét ầm lên. Mẹ tôi bảo, con hét cái gì thế, hành kinh đấy, để mẹ lấy băng vệ sinh cho.

Không hiểu sao, tôi rất muốn khóc nhưng lại không thể khóc ra thành tiếng được.

Người phụ nữ Thiên Tân đó lại bỏ đi, Vương Lăng lại thay người tình mới. Tôi không thích bồ mới của anh ta, dáng thì thấp, chân lại cong, chị ta cũng biết hát Bình kịch(2), tôi còn không thích cả nốt ruồi bên mép trái chị ta, nhìn trông giống như bà mẹ kế vậy.

Sau khi biết tin tôi đã có hành kinh, Phần Na bảo, được đấy, rồi ngực sẽ phát triển thôi.

Hai là tôi đã gặp Bắc.

Số phận đã an bài cho tôi phải gặp người đàn ông đó. Anh đã xuất hiện rất đúng lúc trong cuộc đời tôi, không sớm cũng chẳng muộn. Ngày đầu tiên đi học, tôi đã gặp Bắc. Sau này Phần Na và Hiếu Lỗi đều bảo tôi là kẻ hiếu sắc, bọn họ bảo, những người trông càng bẽn lễn, e dè bao nhiêu thì lại càng hiếu sắc bấy nhiêu, cậu là đứa trọng người yêu khinh bạn bè.

Tôi không hề phản đối ý kiến đó của họ.

Bởi cảm giác đầu tiên mà Bắc đem đến cho tôi là sự ngất ngây.

Sau này, khi tôi nhìn Tạ Đình Phong và Trương Quốc Vinh tôi cũng đều có cảm giác đó, có nhiều người đàn ông được trời phú cho một vẻ đẹp khiến phụ nữ phải nghẹt thở. Bắc chính là một người như vậy.

Anh đi về phía tôi, tóc ướt bết vì mồ hôi. Đúng vậy, khi tôi 16 tuổi tôi đã yêu Bắc. Tôi yêu anh ngay từ cái nhìn đầu tiên. Hồi đó tôi vẫn chưa lớn hẳn, trông tôi chẳng khác gì một mầm đỗ, tôi đứng dưới gốc cây dạ hợp trước cửa lớp 132. Tôi nhìn thấy Bắc đi ra từ phòng lấy nước(3) phía Bắc, anh buộc chiếc áo thể thao màu xanh lam quanh thắt lưng, quần bò cũng màu xanh, áo may ô màu trắng, hình như anh vừa gội đầu thì phải, nước trên đầu vẫn đang nhỏ tong tong.

Thực ra tôi không dám nhìn chăm chăm vào anh, hồi ấy tôi vẫn chưa có đủ can đảm để làm việc đó, tôi chỉ dám liếc mà thôi, tôi có cảm giác như anh đang đi về phía tôi, mặc dù tôi chưa lớn hẳn nhưng tôi biết mình cũng có đôi chút nhan sắc, hay nói một cách khác, nếu tôi đứng ngắm mình trước gương thì tôi thấy nhan sắc của mình không thể xếp vào hạng thường thường bậc trung.

Hôm đó tôi mặc một chiếc váy trắng, váy nhẹ bay trong gió, lúc này đây, tôi thầm nghĩ với vẻ đặc ý rằng, không biết liệu mình có giống như bức ảnh gợi cảm của Monroe không nhỉ?

Đây là điều hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của tôi. Tôi không thể nghĩ là anh lại nói chuyện với tôi, tôi cảm thấy hơi bối rối, nhưng tôi vẫn cố gắng ra vẻ như không có gì rồi hỏi, gì đấy ạ? Trước khi vào trường cấp ba, ngày nào tôi cũng lang thang chơi bời cùng Hiếu Lối, Phần Na. Phần Na bảo,

cách tốt nhất để thu hút bọn con trai là làm cho mình trở nên điệu đà, quyến rũ hơn, Hiếu Lối không đồng tình với quan điểm đó, lúc nào Hiếu Lối cũng lặng lẽ ngồi yên một chỗ. Phần Na bảo, đấy là Hiếu Lối cố tình ra vẻ mình là thực nữ, thực ra tôi biết con trai sẽ thích con gái yếu điệu thực nữ hơn. Chính vì thế tôi bảo, tớ muốn mình là một cô gái yếu điệu thực nữ.

Xí, Phần Na nguýt, cậu mà cũng đòi làm thực nữ á? Đừng tưởng tớ không biết gì về cậu nhé, cậu mới là đứa ghê gớm nhất đấy, cậu mà thích thằng nào thì chắc chắn nó có mà thoát đấng giới.

Những lúc đó Hiếu Lối thường nói với giọng rất bình thản rằng, thế giới này sẽ trả lại cho cậu những gì còn nợ cậu, và cậu sẽ phải trả thế giới này những gì cậu còn nợ.

Hiếu Lối thường xuyên nói những câu như vậy, toàn những câu nói mang đầy tính triết lí. Lập tức Phần Na phản bác lại ngay, thế thì cậu nên biến thế giới thành đàn ông đi.

Tôi liền cười khúc khích, tôi nghĩ, thế gian này tôi vẫn còn cô bạn gái hiểu mình. Thái độ của Hiếu Lối luôn làm cho tôi cảm thấy vô cùng ấm áp, bởi vì cô thường chỉ ngồi cười hiền lành, kể cả là những lúc tranh cãi gay gắt với chúng tôi, cô luôn giữ thái độ điềm đạm đó, tôi cũng không biết rõ rốt cục Hiếu Lối có gì khác với chúng tôi, nhưng tôi có cảm giác rằng Hiếu Lối không phải là một mẫu người như chúng tôi.

Lúc Bắc nói chuyện với tôi, tôi vẫn chưa biết tên anh, tim tôi đập thành thịch. Đột nhiên anh cười với tôi, nụ cười đó của anh càng khiến tôi cảm thấy mình có một sức hút kì lạ, chắc hẳn là do anh thấy tôi xinh xắn, dáng người cao ráo, mái tóc đen dài, hơn nữa tôi lại mặc một chiếc váy trắng,

giống hệt những cô gái Ngọc Nữ trong tiểu thuyết của Quỳnh Dao. Về điểm này tôi rất tự tin.

Bạn ơi, bạn ơi, ấy của bạn, ấy của bạn... Của tôi cái gì nhỉ? Tôi thấy sốt cả ruột, anh ta định nói gì nhỉ?

Váy của bạn! Bạn nhìn váy bạn mà xem! Nói xong anh ta liền bỏ đi.

Sao lại là váy của tôi nhỉ? Tôi ngoáy đầu lại nhìn ra sau váy rồi kêu toáng lên. Tưởng tôi có chuyện gì, Hiếu Lối liền chạy vội đến và hỏi, sao vậy Tiểu Bạch, gặp phải rắn hả? Hay gặp ma?

Trời ơi, thật xấu hổ quá đi thôi, nhằm đúng lúc này, không sớm không muộn, tở bị hành kinh rồi, máu rây hết ra rồi đây này!

Đó là lần gặp gỡ đầu tiên giữa tôi và Bắc, một cuộc gặp gỡ đầy kịch tính và cũng hết sức ngẫu nhiên. Sau này khi tôi và Bắc yêu nhau, anh thường nói, em có biết lần đầu tiên anh gặp em, anh có cảm giác gì không?

Tôi hỏi lại, cảm giác gì cơ? Lúc hỏi câu đó tôi nằm sấp tựa cằm vào lòng anh, tôi đang chờ đợi một điều gì đó vô cùng lãng mạn, trông tôi lúc đó như một kẻ si tình, Bắc véo mũi tôi và nói: " Lúc đó trông em giống hệt một đứa con gái gốc ghêch!"

Hả - tôi la lớn và chồm lên người anh, rồi tôi gọi tên anh, Bắc, có phải anh yêu em ngay từ cái nhìn đầu tiên không? Có phải lần đầu tiên nhìn thấy em anh đã muốn tán em cho bằng được phải không? Bắc gật đầu liên hồi, ừ ừ. Nói rồi anh lại đề lên người tôi và nói, này yêu tinh ơi, sớm muộn gì cũng có ngày anh sẽ chết trong tay em.

...

Hôm sau đi học, lúc nhìn thấy Bắc bước vào lớp học, mặt tôi đã đỏ bừng lên, sau đó tôi lại cảm thấy vô cùng sung sướng, chắc chắn là hữu duyên thiên lý năng tương ngộ rồi, tôi thầm nghĩ, niềm hạnh phúc nhất trong cuộc đời con người đã sắp đến với mình rồi đây, thật không thể ngờ rằng chúng tôi lại học cùng lớp nhau!

Hiếu Lỗi học ở lớp A3 sát cạnh lớp tôi, Hiếu Lỗi nói với tôi bằng giọng buồn buồn, học khác lớp cậu chẳng vui tí nào.

Nhưng trong lòng tôi lại thấy vô cùng vui sướng bởi cuộc sống của tôi đã xuất hiện người con trai mà tôi rất thích. Người đó lại ngồi ngay cạnh tôi!

Hôm đó tôi đã trút bày mọi suy nghĩ trong lòng mình lên trang nhật ký : hạnh phúc quá, hạnh phúc quá đi thôi. Tôi thầm nghĩ, sao mình lại hạnh phúc thế nhỉ, nếu không yêu sớm thì thật là đáng tiếc.

Bắc ngồi ngay cạnh tôi, giữa hai chúng tôi có một lối đi nhỏ nhưng tôi vẫn có thể nghe thấy hơi thở của anh, vẫn có thể đếm được từng sợi lông mi trên mắt anh và những tiếng nói leo của anh khi thầy cô giáo đặt câu hỏi, mặc dù chúng tôi không nói gì với nhau xong tôi đã tỏ rõ thái độ của mình rằng tôi đang yêu thầm anh.

Yêu thầm là gì? Yêu thầm tức là thích, là thích thầm người đó, nhìn thấy người ta thì tim đập mạnh, mặt đỏ bừng, đó là sự bịn rịn không được tay trong tay, không được nhìn nhau và nước mắt rưng rưng, là sự ngọt ngào không gặp gỡ, càng không có những lời thề non hẹn biển; yêu thầm chỉ là lặng lẽ giấu kín hình bóng người ta vào lòng mình, nỗi niềm tương tư ngốc

nghech, nhẹ nhàng, si tình đó đầy vẻ bên lên ngại ngùng, một thứ tình cảm vừa ngọt ngào vừa cay đắng không có nơi để trút bày tâm sự, đó chính là yêu thầm!

Tôi tự thề với mình rằng, Bắc, em sẽ biến yêu thầm thành yêu công khai.

Bắc rất khôi ngô tuấn tú, cho dù sau này nhóm F4 đóng các vai Đạo Minh Tự xuất hiện, tôi cảm thấy cộng cả bốn người đó lại cũng không bằng Cố Vệ Bắc! Bắc đẹp trai, rảnh rỗi, rất đàn ông, anh cao to, trông anh không giống người Tô Châu, anh cũng có chất giọng của người phương Bắc, sau này tôi mới biết, quả đúng như tôi dự đoán, bố Bắc là người miền Bắc, mẹ là người Trùng Khánh, và sau này anh cũng sẽ đăng kí thi vào các trường đại học ở Trùng Khánh.

Còn Phần Na thì ngày càng nổi tiếng khắp trường cấp ba!

Đi học được mấy buổi, Phần Na đã bắt đầu nổi đình nổi đám về chuyện yêu đương. Cô ấy bảo, đăng nào thì trường tớ cũng chẳng có ai chịu học hành, một trường hạng bét như thế thì học sinh ra trường cũng toàn là những phần tử vậ vờ của xã hội, có ai chịu học hành gì đâu.

Lúc đầu, Phần Na tham gia vào một băng đảng gì đó, đánh nhau, hút thuốc, rồi găm theo cả dao nhọn. Sau đó lại nghe nói Phần Na có dính dáng chuyện gì đó với Mã Quân. Tôi hỏi, thế cậu và Mã Quân thế nào rồi? Phần Na cười hì hì và bảo, cậu còn nhỏ lắm, cậu chưa hiểu được đâu.

Hồi đó Mã Quân đang học lớp 12 ở trường Phần Na, học hành lê lết, nhưng lại rất có tài dụ dỗ con gái. Tôi và Hiếu Lối đã từng đến gặp Mã Quân vì có một hôm chúng tôi thấy Phần Na lại khóc sướt mướt, chúng tôi hỏi, có

chuyện gì mà cậu lại khóc, nhưng Phần Na không chịu nói mà vẫn cứ khóc rấm rứt.

Thấy vậy, tôi thầm nghĩ, chắc chắn là do Mã Quân bắt nạt cậu ta! Và rồi, vào một ngày cuối tuần, tôi đã rủ Hiếu Lỗi đến gặp Mã Quân.

Mã Quân sống trong khu nhà tạm ở Tô Châu, nhà cửa ở đó cũ nát, chắc là đã được xây dựng từ rất lâu rồi, dưới cầu là một con rạch bốc lên một mùi hôi thối của nước thải rất khó chịu. Chúng tôi đứng ngoài cửa sổ và gọi, anh Quân ơi, anh ra đây bọn em có chuyện cần hỏi!

Nghĩ lại hành động hồi đó tôi thấy mình thật quá ngây thơ, tỏ vẻ ta đây là hào hiệp, anh hùng, tưởng mình như có thể dạy bảo được người khác.

Mã Quân đi ra, anh ta mặc một chiếc áo ngủ rất ngắn, Hiếu Lỗi ngượng quá liền quay mặt đi. Trước mặt tôi là một gã cao lớn nhưng không đẹp trai chút nào, Hiếu Lỗi nói rất đúng, trông anh ta rất giống bọn đầu trộm đuôi cướp, ánh mắt nhìn ác lạnh. Tôi lấy làm lạ không hiểu sao Phần Na lại thích anh ta, có lẽ do bố Phần Na qua nhu nhược nên cô ấy muốn tìm một cậu bạn ngang tàng chẳng?

Có chuyện gì vậy? Mã Quân nheo mắt nhìn tôi và Hiếu Lỗi, thực ra là anh ta nhìn Hiếu Lỗi nhiều hơn.

Anh đã làm gì Phần Na? Tại sao cậu ấy lại cứ khóc suốt thế?

Mã Quân nhìn tôi, hê, bé con, cũng ra phết đấy nhỉ, anh có làm gì Phần Na thì anh cũng không thể nói với em được đâu, em còn nhỏ lắm, em chưa thể hiểu đâu.

Tôi thấy đầu mình hơi quay quay, Hiếu Lối lôi tay tôi đi và bảo, về thôi, Tiểu Bạch, mình đi thôi.

Không, tính bướng của tôi đã nổi lên, anh nói đi, anh đã làm gì Phần Na? Tôi nhớ hôm đó trời rất âm u, một lúc sau thì trời bắt đầu mưa lâm thâm, khi tôi hỏi Mã Quân câu đó thì trời bắt đầu mưa.

Em lại đây - Quân nói, anh sẽ nói cho em biết.

Tôi liền bước đến bên Mã Quân, anh ta ghé sát vào tai tôi và bảo, anh chơi Phần Na rồi, thế đã được chưa?

Tôi vung tay tát Mã Quân một cái rồi kéo Hiếu Lối đi, không phải đi mà là chạy, tôi chạy mỗi lúc một nhanh, không hiểu sao tôi lại chạy nhanh đến vậy, Mã Quân nói bằng giọng rất khiêu khích. Tôi có cảm giác như mình đang bị tổn thương, tất nhiên người bị tổn thương lớn nhất phải là Phần Na, vẻ bất cần của Mã Quân đã cho thấy một điều : anh ta không hề yêu Phần Na, anh ta chỉ muốn đùa giỡn với tình cảm của Phần Na mà thôi!

Khi tôi giơ tay tát Mã Quân, tôi tỏ rõ vẻ phẫn nộ, tôi đã lấy hết sức bình sinh để tát, chữ " chơi" đó nghe rất khiêu khích, rất đáng xấu hổ, rất tầm thường, nhưng không hiểu sao nó lại khiến người ta rất khó quên!

Hai tháng sau, Phần Na chạy đến tìm chúng tôi. Cô ấy nói, tớ không đi học nữa đâu, khi đó Phần Na mới mười bảy tuổi!

Sao lại thế? Hiếu Lối hỏi.

Phần Na lại khóc, lần này cô ấy khóc còn ghê hơn lần trước, bà mẹ diễn viên của cô ấy đã chạy theo người khác, đó là người đàn ông người Đông Bắc đến Tô Châu làm ăn, ông ta chuyên bán gạo, không hiểu buôn bán thế nào mà lại dụ dỗ được mẹ Phần Na bỏ đi.

Nhà chỉ còn lại Phần Na và bố, nhưng tôi biết, đây không phải là lí do khiến Phần Na bỏ học, lí do chính là do chuyện tình cảm của Phần Na.

Tớ có thai rồi. Phần Na bảo.

Phần Na châm điếu thuốc và cố gắng hút với vẻ rất sành điệu, tôi giật điếu thuốc và ném xuống đất. Phần Na gục vào người tôi khóc nức nở.

Chúng tôi đến chùa Hàn Sơn thắp hương để xin đức phật phù hộ độ trì cho Phần Na được bình yên, dịp đó đang là mùa đông, ba đứa con gái chúng tôi đã vào chùa thắp hương. Hôm đó thời tiết rất lạnh, chúng tôi vào quán và gọi một ít đồ ăn và rượu hâm nóng. Đó là lần đầu tiên tôi uống rượu, Phần Na nói, cái thai trong bụng cậu ấy là con của Mã Quân, cô ấy mới mười bảy tuổi nên không thể giữ lại đứa con này, tôi và Hiếu Lối mới mười sáu tuổi, hai đứa con gái mới mười sáu tuổi như chúng tôi hoàn toàn không biết phải làm thế nào.

Chúng tôi không kể cho Phần Na nghe chuyện mình đã đi tìm Mã Quân, vào thời gian đó, Mã Quân đã đi làm nơi khác. Anh ta làm công nhân đào mỏ trên sa mạc. Phần Na bảo, sớm muộn gì sẽ có ngày cô ấy phải tìm Mã Quân để trả thù.

Khi đó, ánh mắt Phần Na đã loé lên những tia thù hận.

Đầu xuân năm 1993, phố Diễm Phần lại mọc thêm một hiệu làm đầu cắt tóc.

Khi đó Phần Na mới 18 tuổi, cô đã nạo thai và mở một cửa hàng làm đầu.

Giống như tất cả các cô gái làm nghề làm đầu cắt tóc khác, Phần Na ăn mặc rất diêm dúa, bắt mắt, lúc nào cũng đánh loại son màu đỏ tươi, ngồi ngay giữa cửa để ngắm trời ngắm đất. Cuối tuần chúng tôi về nhà, Phần Na thường đưa tôi và Hiếu Lối ít tiền, nhưng chúng tôi không lấy, nếu làm thế thì chúng tôi lại càng cảm thấy buồn hơn.

Tôi và Hiếu Lối bước sang tuổi 17, chúng tôi đã bắt đầu đi theo một con đường hoàn toàn khác với Phần Na.

Đôi khi, tuổi trẻ chỉ cần bước lầm một bước thì sẽ không bao giờ có cơ hội để người ta quay đầu bước lại.

Chú thích

(1) Một hình thức biểu diễn nghệ thuật dân gian của Trung Quốc

(2) Bình kịch; Ca kịch thịnh hành ở phía Bắc và Đông Bắc Trung Quốc.

(3) Trong các trường học của Trung Quốc đều có các phòng chuyên đun nước nóng phục vụ miễn phí cho sinh viên.

Tuyệt Tiểu Thiên

Muôn nẻo đường yêu

Dịch giả: Trần Quỳnh Hương.

Chương 3

Sau này, rất nhiều lần tôi đã hỏi Bắc cảm giác lúc đó của anh như thế nào, đầu tiên thì anh nói chẳng có cảm giác gì. Rồi anh lại cười với vẻ rất ranh mãnh và ghé sát vào tai tôi bảo, lúc đó à, anh chỉ muốn nhảy xuống xe ngay tức khắc và hôn em.

Việc học của chúng tôi ngày càng căng thẳng hơn. Chúng tôi đều là các học sinh giỏi đến từ nhiều trường khác nhau, chính vì thế mà việc ganh đua trong học tập rất quyết liệt. Trường chuyên cấp ba số 1 của chúng tôi từng có rất nhiều học sinh thi đỗ vào trường đại học Thanh Hoa và đại học Bắc Kinh, thực ra tôi biết bố mẹ đã đặt rất nhiều hy vọng vào tôi, họ đều mong tôi sẽ đỗ trường đại học Bắc Kinh.

Nhưng hầu như tôi chỉ nghĩ đến một người.

Tôi lại tiếp tục quay về với chuyện của Bắc. Trước kia tôi chẳng bao giờ tin vào cái gọi là duyên số, nhưng lần gặp gỡ dưới bóng cây dạ hợp vào ngày mùng 10 tháng 9 năm 1992 đã trở thành một bước ngoặt quan trọng trong tình yêu của cả cuộc đời tôi.

Thực sự là tôi rất si mê Bắc. Tôi thầm nghĩ, không hiểu anh có điểm gì mà lại có thể hút hồn tôi đến thế? Đẹp trai ư? Đây là một trong những lí do. Chắc là do tôi háo sắc, hồi đó tôi vẫn chưa biết mình là người háo sắc. Giọng nói trầm ấm ư? Đúng vậy, giọng anh rất ấm. Lạnh lùng ư? Bắc cũng

rất lạnh lùng, bình thường chẳng mấy khi tôi thấy anh cười, các cô gái thường hay thích những chàng trai như vậy, tôi không thích dạng con trai suốt ngày cợt nhả, trông chẳng khác gì đàn bà.

Tôi bắt đầu làm thơ và trở thành thi sĩ của trường, tôi bắt đầu viết nhật kí và đã viết được mười cuốn. Trong mười cuốn nhật kí đó, tất cả các nhân vật chính đều chỉ là tên một người, thậm chí ngày nào Bắc mặc quần áo gì tôi đều ghi chép đầy đủ, thậm chí hôm nào anh cắt tóc, anh cãi nhau với ai, hôm nào anh đá bóng bị trẹo chân, rồi cả những chuyện như anh không trả lời được câu hỏi nào trong giờ học... đều được tôi viết rất say sưa, tôi có cảm giác như mình đang ghi lại những chuyện đại sự.

Mỗi khi Bắc bước vào lớp học tôi thường giả vờ xem sách, rồi tôi đóng tai nghe tiếng bước chân anh, anh ngồi bàn cuối cùng, nếu tôi không nhầm thì anh đã bước hết mười hai bước để vào chỗ ngồi của mình, đến khi anh ngồi xuống ghế thì trái tim thấp thỏm của tôi mới được yên vị.

Thời đó con trai và con gái trong lớp hầu như chẳng bao giờ nói chuyện với nhau, nhà trường lúc nào cũng nhắc nhở và cấm học sinh yêu sớm, ai mà nói chuyện với bạn khác giới thì bị coi là yêu sớm, ai yêu sớm sẽ bị nhà trường đuổi học. Tôi rất hâm mộ những học sinh bị nhà trường đuổi học, nếu Bắc yêu tôi thì tôi cũng sẵn sàng chịu cảnh đuổi học, kể cả đi với anh đến cùng trời cuối đất, lưu lạc khắp đó đây tôi cũng cam lòng.

Bắc học rất thường, bù lại anh lại chơi bóng rổ rất giỏi, đá bóng cũng rất hay, anh rất hay bỏ học đi xem phim, mỗi lần thấy anh bị thầy cô giáo phạt tôi thấy rất thương anh.

Nhưng tôi lại rất thích cái vẻ bất cần của Bắc. Không giống như các nam

sinh khác, bị thầy cô nhắc nhở là vội vàng hứa hẹn đủ điều, tôi cảm thấy đó là việc làm rất lãng nhách, m. kiếp, rất lãng nhách.

Tôi có cảm giác như hồi đó có khá nhiều con gái thích anh. Bọn con gái thường cố tình đi qua lớp tôi để ra nhà vệ sinh, hồi đó nhà vệ sinh nằm ở phía Tây của trường, cùng một lúc có thể giải quyết nhu cầu vệ sinh của năm sáu chục nữ sinh. Hồi Phần Na còn học ở trường số 3, tôi từng hỏi Phần Na, cậu có biết cảm giác khi cả năm sáu mươi đưa con gái cùng đi vệ sinh là thế nào không? Phần Na lắc đầu. Tôi nói, hết sức hoành tráng. Phần Na mắng tôi, Tiểu Bạch, sau này cậu mà không viết tiểu thuyết thì phí quá đấy.

Tôi nói vậy hả? Liệu tôi có hi vọng vượt qua nữ sĩ Quỳnh Dao không nhỉ? Tôi rất mong mình cũng sẽ giàu có như bà, nhưng tôi không thích mình viết quá nhiều thứ linh tinh như bà, làm gì lại có những kiểu yêu nhau như vậy? Nếu yêu thế thì thật quá là mệt mỏi, vì mỗi chuyện mua táo mà hai người phải nói chuyện với nhau hai tiếng đồng hồ, có khi táo thối hết mà chưa chắc đã mua được.

Đấy, tôi lại say sưa với chuyện Quỳnh Dao rồi. Hồi đó mọi người không còn đọc tiểu thuyết của Quỳnh Dao nữa, thậm chí truyện của Diệc Thư cũng không còn ai thích đọc, thời đó xuất hiện rất nhiều nhà văn nữ xinh đẹp. Tôi từng hỏi Hiếu Lối rằng, cậu bảo liệu sau này tớ có hi vọng trở thành một nữ nhà văn xinh đẹp không? Hiếu Lối ngăm tôi một hồi và bảo, tớ thấy có hi vọng đấy.

Để có thể trở thành nhà văn, ngày nào tôi cũng nằm bò trên bàn đọc tiểu thuyết. Trong các giờ lịch sử, địa lý tôi cũng đều say sưa đọc tiểu thuyết, tôi đọc rất nhiều tiểu thuyết nước ngoài, toàn những cái tên dài lê thê, tôi chẳng nhớ được tên nào, nhưng các mối tình của họ khiến tôi cảm động vô

cùng, lần nào đọc tôi cũng khóc như mưa, đúng là họ chung thủy thật đấy! Có lần đang đọc trộm tiểu thuyết trong giờ học thì tôi bị thầy giáo lịch sử bắt được, thầy hỏi tôi, hai lần Đại chiến thế giới, nước nào bị đánh bại. Tôi đứng như trời trồng không biết phải trả lời thế nào, từ trước tới nay tôi thường cứu nguy cho Bắc trong những vụ như thế nên lần này tôi đã cầu cứu anh, anh thì ào, Liên Xô.

Tôi liền trả lời, dạ Liên Xô ạ.

Thấy vậy cả lớp liền cười ồ lên, Bắc đã cố tình trêu tôi. Đáng ghét quá, tôi trợn mắt nhìn Bắc, mặt anh tỉnh bơ như không có chuyện gì xảy ra, anh nhìn sách rồi nói nốt nửa câu còn lại: không phải. Bắc muốn nói là "không phải Liên Xô".

Tôi thầm thề trong lòng, lần sau có câu nào Bắc không trả lời được thì tôi cũng không bao giờ giải nguy cho anh.

Nhưng tôi vẫn thích nhìn anh, điều này cũng giống như việc bọn con gái hay đi qua lớp tôi để ra nhà vệ sinh, sở dĩ họ làm như vậy là vì anh, mỗi lần anh đá bóng trông anh rất đẹp trai, nhìn anh chơi bóng chuyên trên sân như những cảnh quay chậm trong phim, và trong buổi liên hoan văn nghệ nhân dịp năm mới, Bắc đã hát rất hay bài Chiều Matxcova, khi anh hát xong đám con gái như đổ dạt hết, m.kiếp!

Làm sao không đổ dạt cơ chứ? Tôi nói với Hiếu Lỗi rằng, đó là giọng hát của người bình thường à? Trời ơi, thật chẳng khác gì giọng Pavarotti. Hiếu Lỗi liếc tôi một cái và bảo, Pavarotti hát giọng nam cao, người ta hát dòng nhạc thánh phòng, còn Bắc là hát dòng nhạc dân ca! Tôi nói, tớ chẳng quan tâm đến mấy thứ đó, m.kiếp, chỉ thấy sao mà hút hồn quá trời.

Hiếu Lối bảo tôi ngày càng giống Phần Na, toàn thích nói bậy. Lúc nào Hiếu Lối cũng rất yếu điệu thực nữ, ánh mắt mơ màng của cô như giấu những điều tôi không thể biết, ví dụ chẳng bao giờ thấy Hiếu Lối nói mình thích anh chàng nào, cũng không bao giờ thấy cô bắt chuyện với thầy giáo, về điểm này Hiếu Lối hoàn toàn không giống tôi, tôi rất thích bắt chuyện với những người đàn ông có vẻ đẹp trai hoặc đặt cho những gã thật xấu một biệt hiệu nào đó, ví dụ cậu bạn ngồi trên bàn trước tôi cao 1,85 mét, nặng 80kg bị tôi đặt cho biệt hiệu là "Tấn". Bạn thử nghĩ mà xem, mỗi khi cậu ta đặt mông vào ghế ngồi, trọng lượng ngang ngửa với một tấn hàng quá đi chứ!

Không ai biết chuyện tôi đang âm thầm viết thơ tình, tôi đã bắt đầu yêu ở độ tuổi 17. Trong đêm tối tôi thường đặt tay lên ngực mình, chúng như những nụ hoa đang hé nở, mặc dù chúng cũng không được đầy đặn cho lắm nhưng tôi có cảm giác rằng mỗi ngày chúng một căng đầy hơn, tôi đã nằm mơ thấy rất nhiều chuyện trai gái, và nhân vật nam trong giấc mơ của tôi chỉ có một người, đó là Cố Vệ Bắc.

Ngày đó cái gọi là mơ thấy những chuyện trai gái cũng rất mơ hồ, cùng lắm cũng chỉ là ôm nhau gì đó, nhưng câu nói " anh chơi cô ấy rồi" của Mã Quân vẫn luôn ám ảnh tôi, tôi không thể tưởng tượng ra "chơi" ở đây là một khái niệm như thế nào, dĩ nhiên là tôi cũng không thể hỏi Phần Na, hồi đấy Phần Na đã bị coi là một nhân vật phong lưu của phố Diễm Phần.

Phần Na hát Côn khúc rất hay, nhưng cô ấy lại thích Kinh kịch hơn, đặc biệt là thích trường phái Trình Nghiên Thu.

Sau khi học hết lớp 10, chúng tôi về nhà nghỉ hè, Phần Na hóa trang thành diễn viên kịch và hát cho chúng tôi nghe bài Giấc mộng của cô gái mùa

xuân, bài biểu diễn của Phần Na lại một lần nữa khiến tôi giật mình: vẻ gợi tình, duyên dáng của Phần Na chẳng khác gì mẹ cô ấy.

Nhưng ánh mắt Phần Na không còn vẻ trong trắng, ngây ngô như tôi và Hiếu Lỗi.

Chúng tôi vẫn thường tụ tập với nhau nhưng rất ít khi chúng tôi đến cửa hàng uốn tóc Người đẹp của Phần Na, vì ở đó có rất nhiều đàn ông nhìn chúng tôi bằng những ánh mắt rất không bình thường, Phần Na hay trêu ghẹo, đùa cười cợt với họ, thỉnh thoảng bọn họ lại cầu vėjo, đùn đẩy nhau, điều này khiến chúng tôi cảm thấy khó chịu.

Trong thời gian đó Mã Quân có quay về một lần, anh ta đến tìm Phần Na, Phần Na chỉ nói một câu: "Cút ngay!"

Tôi cảm thấy câu nói đó mạnh mẽ, ít nhất là nó đã lấy lại được một chút lòng tự trọng.

Nhưng tôi biết, tự đáy lòng tôi và Hiếu Lỗi đã có phần coi thường Phần Na, chúng tôi là những học sinh giỏi của trường cấp 3 số 1, chuẩn bị thi vào trường đại học Thanh Hoa và đại học Bắc Kinh, còn Phần Na thì đã biến thành một cô gái phong trần hay hút thuốc, toàn mặc những bộ quần áo dăng ten màu đen hở hang, thấy hết cả trong lẫn ngoài và ngồi trước cửa hàng, vừa kêu gọi, vừa đáng buồn.

Mỗi lần gặp nhau chúng tôi vẫn hồ hởi như hồi còn nhỏ, nhưng tôi biết có cái gì đó đang dần dần ngăn cách chúng tôi.

Trước khi nghỉ hè, tim tôi đã nhói đau vì phải phân lớp thành lớp tự nhiên và lớp xã hội.

Và lớp bị phân lại là lớp chúng tôi! Người đáng trách nhất ở đây là thầy Lưu - giáo viên chủ nhiệm lớp tôi, thầy suốt ngày bận rộn với việc tìm người yêu, thầy đã li hôn vợ, tâm lí không lúc nào vui, lớp tôi tha hồ chơi bời, lộn xộn, thành tích học tập bao giờ cũng đứng ở hàng cuối trong số tám lớp cùng khối, chính vì thế việc tách lớp là điều đương nhiên! Lòng tôi đầy những lo âu, tôi không thể rời xa Bắc, tôi thích anh thế cơ mà! Cách duy nhất tôi có thể làm là đi tìm Vu Nhan. Vu Nhan là ai vậy? Vu Nhan là cô bạn ngồi cùng bàn với tôi, thầy Lưu chủ nhiệm lớp tôi là chú họ Vu Nhan! Vu Nhan là con em trong ngành dầu khí, có rất nhiều tiền, lúc nào cũng thích ăn sôcôla và các loại bánh kẹo kem, hồi thầy giáo phân chỗ ngồi, tôi và Vu Nhan đã chủ động xin ngồi cạnh nhau, vì tôi phát hiện ra rằng cô bạn đó rất béo, mặc dù học giỏi nhưng không bụng dạ không có gì là xấu, không có ác ý, chỉ hay ăn quà vặt, làm bạn với những người như thế có thể yên tâm. Hồi đó tôi hay tính toán thiệt hơn, sau này Thẩm Quân nói với tôi rằng, em là một cô gái thông minh, vì thông minh quá nên anh nào muốn tán em cũng phải mất rất nhiều công.

Thẩm Quân là người đàn ông thứ hai đến với tôi sau Cố Vệ Bắc. Anh nói rằng, ngoài tôi ra anh sẽ không yêu người nào khác, giống như tình yêu mà tôi dành cho Bắc vậy, tôi từng nói với Bắc như vậy, ngoài anh ra, em mãi mãi không thể yêu được người nào khác!

Nhưng chúng tôi đều đã đi chệch ra khỏi quỹ đạo của tình yêu, đã rung động trước người khác ngoài người mình yêu, điều này chứng tỏ con người ai cũng có cái gọi là đa tình, đừng tưởng mình mãi mãi có thể chung thủy với một người! Nhưng cuối cùng bạn sẽ phát hiện ra rằng, người mà bạn yêu nhất thực ra chỉ có một, người đó mới là người mà số phận đã an bài cho bạn, họ sẽ cùng bạn đi suốt cuộc đời, bất luận bạn lấy ai, bất luận bạn trải qua bao mối tình đều không quan trọng, điều quan trọng là người đó ăn

sâu vào trong trái tim bạn! Đó là niềm đau mà cuộc đời bạn sẽ không bao giờ cảm thấy hối hận,

Để được học cùng lớp với Bắc, tôi đã hối lộ cho Vu Nhan, tôi mua cho Vu Nhan một tuần món cà rán, cô bạn béo đó rất thích ăn cà rán. Sau đó Vu Nhan đã hỏi tôi rằng, này Lâm Tiểu Bạch, sao cậu cứ mời tớ đi ăn cà rán như thế. Tôi bảo vì tớ không bao giờ muốn rời xa cậu, vì tớ muốn chơi với cậu, suốt đời không muốn phải xa cậu, chỉ có trời mới biết lòng tôi đang nghĩ gì. Vu Nhan nói, được, tớ sẽ đi tìm chú Lưu, tớ sẽ bảo chú ấy tác động thêm để bọn mình có thể được học cùng một lớp.

Tôi lại nói, thế vẫn chưa được, phải nói hộ cho cả Bắc nữa, cậu thử nghĩ mà xem, Bắc hát hay như thế, mà cậu ấy cũng khá hóm hỉnh, bọn mình phải lợi dụng cậu ta, bắt cậu ta phải hát cho bọn mình nghe hai năm nữa. Thời ấy, Bắc rất hay hát trong giờ giải lao, những bài hát mà anh ngồi hát một mình đó thường khiến cả tôi và Vu Nhan đều cảm thấy ngây ngất.

Mà này, hình như Bắc rất thích cậu thì phải. Tôi cố gắng thêm mắm thêm muối.

Tôi nói đùa như vậy chứ thật lòng tôi cũng có suy nghĩ đó, nếu gán ghép Bắc với Vu Nhan thì chắc chắn Vu Nhan cũng sẽ rất thích, tôi biết cô ấy cũng đang yêu thầm Bắc, cô ấy cũng không muốn phải xa Bắc.

Được, Vu Nhan bảo, tớ sẽ đi tìm chú Lưu, cậu cứ yên tâm. Rồi Vu Nhan nói với vẻ rất e thẹn, có đúng là Bắc thích tớ thật không? Cậu thấy thế à?

Dĩ nhiên, tôi nói với giọng có vẻ rất nghiêm túc, cậu không biết à, cậu ấy thường xuyên nhìn trộm cậu đấy.

Hay là do cậu ấy nhìn cậu? Vu Nhan vặn lại tôi.

Làm gì có! Tôi nói, chắc chắn là nhìn cậu! Cậu không biết chứ tớ ớn thẳng cha đấy lắm, lúc nào hấn cũng gây sự với tớ, bọn tớ là kẻ thù của nhau. Tôi cố tình nói như vậy, nếu không nói thế thì làm sao Vu Nhan phấn khởi được.

Kết quả là Vu Nhan đã trúng kế của tôi, cô ấy đi tìm thầy giáo chủ nhiệm, và thế là ba chúng tôi và sáu người khác bị phân vào lớp A4.

Hôm đó tôi vô cùng phấn khởi, tôi phóng mấy vòng xe đạp quanh sân vận động, đây là việc khiến tôi vui mừng đến muốn phát điên bởi tôi lại có thể học cùng lớp với Bắc hai năm nữa.

Đây là điều bí mật vô cùng hạnh phúc của tôi.

Dịp nghỉ hè năm đó, tôi thường đạp xe đến gần khu Bắc ở. Hồi đó nhà anh sống trong khu nhà tập thể cũ, tôi thường đạp xe lòng vòng dưới sân.

Biết anh sống ở khu Hưng Thái nên tôi đã tìm hiểu rất kỹ, đó là nhà B4. Và thế là tôi cưỡi chiếc xe đạp cà tàng của mình, tôi mặc chiếc váy đỏ, dưới ánh nắng mặt trời trông tôi như một đoá hoa mẫu đơn đang nở rộ, rực rỡ nhưng lẻ loi.

Rất nhiều các buổi chiều hoàng hôn, tôi đứng dưới sân nhà tập thể nơi anh ở, tôi cứ đứng đợi như một đóa ngọc, sau này Bắc gọi tôi là cây si. Tôi thích cái tên đó.

Tôi là cây si. Là cây si của anh.

Lần gần đây nhất là lần chúng tôi đi sát qua nhau, rồi cả hai đứng cách nhau hai mươi xentimet giữa lối đi của hai dãy bàn học, chúng tôi đã ngẩng đầu lên cùng một lúc và nhìn nhau trong mười giây ngắn ngủi đó.

Nhưng rồi Bắc đã bỏ đi trước. Nếu anh không bước đi trước thì tôi cũng vẫn sẽ đứng như vậy, hê, không biết ai sợ ai, không ngờ tôi lại háo sắc đến vậy!

Hè năm 1993, trong khi tôi đang đi lòng vòng dưới sân nhà Bắc thì bất ngờ Bắc xuất hiện trước mặt tôi

Hi. Anh chào tôi.

Tôi sửng người. Anh hỏi, cậu làm gì vậy?

Tớ, tớ, tớ... Tôi lắp bắp, tớ, chơi loanh quanh thôi, tớ muốn, tớ muốn đi bơi.

Chỉ có trời mới biết bể bơi cách đây mấy vạn dặm.

Vậy hả? Thế tớ cũng muốn đi, hay là ta cùng đi nhé.

Ừ, tôi bảo.

Nào, lên xe đi, để tớ đèo cậu một đoạn.

Tim tôi đập thành thịch, đầu óc tôi rối bời. Cảm giác tim đập mạnh của các nhân vật chính khi gặp người mình yêu được miêu tả trong những truyện tôi đã từng đọc đều không giống với tôi bây giờ, mỗi người có một cảm giác riêng, một vạn người có một vạn cảm giác, tôi chỉ mong chiếc xe đạp đó cứ đi mãi như thế, không bao giờ dừng lại, mãi mãi không bao giờ dừng lại...

Đó là một chặng đường vô cùng kì diệu, tôi ngồi sau gác ba ga xe đạp để Bắc đèo, chiếc váy tung bay trong gió, mái tóc bồng bênh, đôi môi đỏ, hàm răng trắng. Khi đi ngang qua ổ gà, xe xóc mạnh khiến tôi nhớ đà ôm chầm lấy Bắc. Đây có phải là lần đầu tiên da thịt chúng tôi tiếp xúc với nhau không? Chỉ có ba giây rồi tôi lại buông ra ngay. Hàng trăm con rối đang nhảy nhót trong đầu tôi, lúc đó tôi chỉ mong được gặp đám bạn cùng lớp để họ nhìn thấy anh đèo tôi, tôi không sợ tiếng ồn, không sợ người ta nói tôi và anh yêu nhau! Thậm chí tôi còn hi vọng bọn con gái ghen tị với tôi. Sau này, đến năm 2005, tôi đã xem bộ phim Tình nhân do Lục Nghị và Triệu Vi đóng, trong đó cũng có một chi tiết tương tự, Triệu Vi ôm Lục Nghị rất lâu, xem đến đoạn đó nước mắt tôi đã lăn dài trên má.

Lục Nghị nói với Triệu Vi rằng, không nói tức là không thay đổi, mãi mãi không nói tức là mãi mãi không bao giờ thay đổi.

Tình yêu của họ cũng phải trải qua muôn vàn trắc trở, qua bao gian nan, cuối cùng họ đã đến được với nhau. Và chặng đường thơ mộng đó là nơi đã chứng kiến những giây phút trái tim tôi đập thành thịch liên hồi.

Ánh nắng mặt trời rọi thẳng lên má tôi, gió thổi nhẹ nhẹ, tôi chỉ mong chiếc xe đó đi mãi không bao giờ dừng lại.

Sau này tôi đã hỏi Bắc cảm giác lúc đó của anh thế nào. Anh cười với vẻ ranh mãnh và ghé sát tai tôi nói, lúc đó à, anh chỉ muốn nhảy xuống xe ngay lập tức để hôn em.

Hôm đó chúng tôi đã cùng nhau đi đến bể bơi, vì sợ bạn bè cùng lớp nhìn thấy nên chúng tôi một người bơi ở một bể bơi rộng, một người bơi ở một bể bơi nhỏ hơn. Tôi ngụp đầu xuống lòng nước sâu và một lúc lâu sau tôi mới ngoi lên, tôi rất muốn cười, rất muốn kể cho người khác nghe cảm giác như muốn phát điên của mình lúc này. Tôi nghĩ, hay nhất là tìm Hiếu Lối.

Không biết người khác có cảm giác thế nào, thời niên thiếu, người mà mình tin cậy nhất không phải là cha, là mẹ, mà là người bạn thân của mình! Và tôi cũng rất thích cảm giác được ở bên Hiếu Lối, đó là một cảm giác thật kì diệu, sau này tôi đã đọc được một cuốn sách tâm lí học nước ngoài viết về tâm lí của con gái và con trai, cuốn sách đó viết, trong lòng mỗi người, hoặc ít hoặc nhiều đều có khuynh hướng bị đồng tính luyến ái. Chỉ có điều, những tình cảm đó có cái sẽ phát triển thành bệnh lí, có cái lại phát triển thành tình bạn.

Dĩ nhiên, tôi hồi đó chưa cảm nhận được điều đó. Tôi chỉ nghĩ rằng mình và Hiếu Lối sẽ chơi với nhau suốt đời.

Tối hôm đó về tôi đã tìm Hiếu Lối, tôi không thể ngờ được rằng, Hiếu Lối cũng đang có việc muốn tìm tôi.

Tuyết Tiêu Thiên

Muôn nẻo đường yêu

Dịch giả: Trần Quỳnh Hương.

Chương 4

Hôm đó tôi vừa xem vừa suy nghĩ mông lung, dĩ nhiên là chân tay tôi rất lạnh, tôi còn cố tình vuốt vuốt tóc, chỉ có trời mới biết là tóc tôi không hề rối chút nào, tôi còn giả vờ ho nhẹ mấy tiếng, tôi còn cố tình ra vẻ kiêu căng, không thèm nhìn anh.

Tôi đã gặp Hiếu Lối trên cây cầu nghe nói đã có từ hai nghìn năm trước. Hiếu Lối chạy từ doanh trại quân đội sang đây, vừa lên đến cầu thì gặp tôi, tôi nhìn thấy cô ấy nước mắt vòng quanh, tôi giật mình vì không hiểu đã xảy ra chuyện gì.

Cậu làm sao vậy?

Hiếu Lối chạy đến và ôm chầm lấy tôi rồi khóc hu hu hu. Tôi chưa bao giờ thấy Hiếu Lối ủ rũ như vậy, trong suy nghĩ của tôi, lúc nào Hiếu Lối cũng hiền dịu, đoan trang, Trong ba chúng tôi, Hiếu Lối là người xinh xắn nhất nhưng cô sống rất đằm đạm, không bao giờ ăn nói bậy bạ, từ trước đến giờ Hiếu Lối chưa bao giờ phải lòng anh chàng nào, có cậu còn lén lút đưa cho tôi bức thư và nhờ chuyển cho Hiếu Lối, nhưng rồi Hiếu Lối cũng chẳng buồn xem mà vứt đi luôn. Có lần tôi đã cười lớn và trêu Hiếu Lối rằng, thép đã tôi thế đấy!

Nhưng lúc này đây Hiếu Lối đang khóc nức nở.

Tớ có chết đâu, tôi nói với giọng không được cảm thông cho lắm, rốt cuộc là có chuyện gì nào?

Hiếu Lối ngược đôi mắt còn đang ngân ngấn nước mắt lên nhìn tôi và nói, Tiểu Bạch, tớ phải đi thôi, bố tớ bị điều về Cáp Nhĩ Tân, quê nhà tớ ở Cáp

Nhĩ Tân mà.

Tôi sững sờ, đối với tôi, đây cũng chẳng khác gì một tin sét đánh ngang tai!
Cô bạn thân nhất của tôi đã sắp rời xa rồi!

M.kiếp! Tôi giờ nằm đấm và đấm ngay vào tảng đá trên cầu, tôi không hề có cảm giác đau. Hiếu Lối vẫn tiếp tục khóc, tớ không muốn đi, tớ không muốn xa cậu...Lời nói của cô ấy đã khiến tôi lòng tôi càng buồn hơn, tôi cũng bắt đầu sụt sịt khóc, cả hai chúng tôi cứ vừa đi vừa khóc như vậy đến khi bước vào tiệm làm đầu uốn tóc Người đẹp, Phần Na đang mát xa cho một người đàn ông tầm bốn mươi tuổi, nhìn thấy hai chúng tôi nước mắt lưng tròng, Phần Na hỏi, sao vậy, có ai chết à?

Hiếu Lối sắp về Cáp Nhĩ Tân rồi, cậu ấy phải chuyển về đó!

Phần Na dừng tay và nói hai ba câu gì đó với ông khách để ông ta ra về, rồi Phần Na đưa chúng tôi lên gác, căn gác nhỏ đã từng chứng kiến bao kỷ niệm khó quên xưa! Chúng tôi đã từng bao lần mặc trộm quần áo của mẹ Phần Na và đi lại uốn éo trong đó, chúng tôi đã từng bơi những thỏi son, xúc những lọ nước hoa rẻ tiền trong đó. Còn giờ thì Phần Na đã trở thành một cô gái điệu đà, cô ấy không còn giống chúng tôi, cô ấy ngồi hút thuốc, vừa hút thuốc vừa khóc, Phần Na khoác vai Hiếu Lối và bảo, đi, hôm nay chị sẽ mời em ăn cơm.

Hôm đó chúng tôi đến quán ăn ngon nhất ở đường Quan Tiền. Phần Na đem đi hai nghìn tệ, phải mát xa cho bao nhiêu người, cắt tóc cho bao nhiêu đàn ông mới được hai nghìn tệ đó? Phần Na gọi toàn món ngon, rồi cô ấy lại gọi cả một chai Ngũ Lương Dịch, đó là lần đầu tiên tôi uống Ngũ Lương Dịch. Phần Na bảo, có lẽ Ngũ Lương Dịch là loại rượu ngon nhất, ta phải uống loại ngon nhất.

Chúng tôi bắt đầu uống từ khi trời nhập nhoạng tối, chúng tôi cứ ngồi uống như vậy cho đến khi trời tối hẳn. Ba chúng tôi uống hết một chai Ngũ

Lương Dịch! Đó là lần đầu tiên tôi và Hiếu Lối uống rượu, chắc chắn là Phần Na đã từng có lần uống rượu với đàn ông, trông mọi cử chỉ, hành động của cô ấy có vẻ rất nhà nghề.

Khi ngậm rượu đầu tiên trôi xuống cổ họng, một cảm giác cay, nóng lan tỏa khắp cơ thể khiến tôi suýt nữa thì nôn. Phần Na nói, chớ có nôn, toàn tiền cả đấy. Tôi đành nuốt vội, ngay lập tức dạ dày tôi nóng ran, rồi chúng tôi lần lượt nhắm nháp từng chén một, đây là lần uống rượu đầu tiên trong đời, niềm vui lúc uống rượu đã lấp đi nỗi buồn sắp chia tay, chúng tôi lúc khóc lúc cười, tửu lượng của Phần Na rất khá, uống hết một chai Ngũ Lương Dịch rồi mà cô ấy còn gọi thêm hai chai bia nữa, và cuối cùng thì Phần Na là người bị say đầu tiên.

Phần Na kéo tay Hiếu Lối và hát cho Hiếu Lối nghe, hôm đó Phần Na hát rất nhiều, nhưng có một đoạn tôi còn nhớ rất rõ, cô ấy hát đoạn cuối của vở Tỏa lân nang: *Đây mới là điều mà cuộc đời khó có thể dự đoán, không muốn chia tay giây phút này, ngoảnh đầu nhìn hoa như giấc mộng, cuộc đời mong manh tựa sóng đào...* Phần Na hát xong, cả ba chúng tôi đều khóc.

Tối hôm đó chúng tôi đi lang thang rất lâu trên các con phố cổ ở Tô Châu, Hiếu Lối nói suốt đời cô sẽ không bao giờ quên được Tô Châu. Gió đêm thổi tới, vừa mới có được những giây phút huyền diệu ở bến bờ, giờ tôi lại chuẩn bị phải chia tay với người bạn gái thân nhất của mình, tôi cảm thấy cuộc đời thăng trầm, thay đổi quá nhiều.

Màn đêm buông xuống, trời mỗi lúc một lạnh hơn, chúng tôi theo Phần Na về nhà và ngủ chung trên căn gác nhỏ đó, đó là lần đầu tiên cả ba chúng tôi ngủ với nhau. Đó cũng là lần cuối cùng, sau này chúng tôi có gặp lại nhau nhưng không còn dịp nào cả ba ngủ chung với nhau.

Chúng tôi nằm sát bên nhau, đến khi trời sáng, tôi tỉnh giấc thì thấy cánh tay Hiếu Lối vắt ngang qua eo tôi, tôi nằm im không động đậy, và tôi cảm

thấy tay tôi lạnh lạnh vì nước mắt cô ấy đang lăn dài trên tay tôi, tôi vẫn không cựa quậy, Phần Na vẫn đang ngủ say, chỉ có hai người tỉnh giấc.

Tôi có cảm giác như có một hơi thở ấm lan tỏa trên trán tôi, tôi nhắm mắt giả vờ vẫn ngủ, đúng vậy, tôi không thể tỉnh giấc, tôi biết lúc này tôi không thể tỉnh giấc.

Hiếu Lối cúi đầu xuống, rất nhẹ, cô ấy hôn nhẹ lên trán tôi.

Tôi xoay người và tiếp tục ngủ say.

Sau đó rất nhiều năm, tôi vẫn không thể nào quên được nụ hôn đó. Nụ hôn đó, thậm chí còn hơn cả nụ hôn đầu đời! Xúc động, run rẩy, e dè...tất cả những cảm giác khó tả nhất đều ẩn chứa trong nụ hôn đó!

Mấy hôm sau Hiếu Lối chuyển đi, hôm Hiếu Lối lên tàu tôi không ra tiễn, các bạn gái trong lớp Hiếu Lối tặng cô ấy rất nhiều quà lưu niệm, tôi tặng Hiếu Lối một chiếc vòng tay, màu xanh ngọc, đó là chiếc vòng bà ngoại tôi tặng cho tôi. Hiếu Lối tặng tôi một chiếc gương nhỏ có viền hoa, đó cũng là một vật kỷ niệm rất cổ, sau này chiếc gương đó luôn ở bên tôi, tôi không bao giờ rời xa nó, thậm chí tôi còn đem theo sang cả Pháp.

Hôm đó tôi trốn học, chạy ra công viên ngồi một mình.

Vì không phải là mùa du lịch nên khách du lịch cũng không đông, tôi ngồi một mình trong ngôi đình vắng vẻ, lạnh lẽo, lặng lẽ ngắm đàn cá vàng đang bơi lội tung tăng dưới nước mà lòng buồn vô hạn.

May mà tôi còn có Bắc, nếu không, không biết cuộc sống của tôi sẽ chán chường đến nhường nào.

Rất nhanh tôi lại tìm lại được tâm trạng cuồng nhiệt của mình. Sau khi được chia sang lớp A4, quan hệ giữa tôi và Vu Nhan đã trở nên lạnh nhạt hơn rất nhiều, chúng tôi không còn ngồi cùng bàn, và tôi cũng rất lười nói chuyện với Vu Nhan, nhưng cô ấy thì ngày càng thích nói nhiều, toàn chuyện này chuyện nọ với người nọ người kia, tôi thấy hơi ớn cô ấy. Tôi và Bắc cũng không ngồi kề nhau nữa, anh bị xếp ngồi bàn cuối cùng, còn tôi thì ngồi bàn thứ năm, hai chúng tôi ngồi cách nhau bốn mét, nhưng mỗi khi bước vào lớp học, ánh mắt tôi bao giờ cũng liếc xuống bàn cuối cùng, thấy anh đã ngồi ở đó thì trái tim tôi mới được yên vị, chưa thấy anh đâu là tôi

đặt câu hỏi ngay, sao không thấy anh nhỉ?

Rất nhiều năm sau tôi vẫn còn nhớ những tháng ngày học chung lớp với anh. Mỗi lần ngẩng đầu lên nhìn thấy anh là tôi thấy mình thật hạnh phúc, tôi giống như quả bóng hơi căng đầy, và giữa hai chúng tôi cũng có cái gì rất bí mật, chắc chắn anh đã biết những tình cảm của tôi, điều này được thể hiện rất rõ trong một lần lớp chúng tôi đi xem phim.

Lần đó chúng tôi xem phim Chiếc khăn tay hạnh phúc.

Thầy chủ nhiệm lớp chúng tôi là thầy Lí, thầy chỉ độ 25, 26 tuổi, thầy tên là Lí Hạnh, chữ Hạnh ở đây tức chỉ hạnh phúc. Vu Nhan bảo, chữ Hạnh đó phải nằm trong từ Sủng hạnh mới đúng. Tôi hỏi Vu Nhan, cậu có biết sủng hạnh có nghĩa là gì không? Cậu đừng có mà nói linh tinh, Vu Nhan trả lời, xí, ai mà không biết từ sủng hạnh, là từ chỉ vua và ái phi vật nhau trên giường chứ gì. Tôi lại tưởng chỉ mình tôi mới hiểu ba thứ chuyện trăng hoa mây mưa đó, hóa ra mọi người cũng đều biết hết.

Không hiểu tại sao, lần đó vé xem phim lại đều để Bắc phát cho mọi người. Vu Nhan lăm băm hỏi tôi sao chúng tôi lại không ngồi gần nhau nữa, tôi không còn muốn ngồi gần Vu Nhan vì cô bạn này vốn bị hôi nách từ trong nôi, ngồi xa mấy trăm dặm mà vẫn còn thấy phảng phất mùi.

Khi đã yên vị trong rạp chiếu phim, tôi mới ngó người ra. Ghế số 3 hàng 21, tôi ngồi đó và bắt đầu run rẩy, tôi nghĩ đáng lẽ mình không nên run bần như vậy, tôi đã mười bảy tuổi rồi còn gì.

Người ngồi bên cạnh tôi chính là Cố Vệ Bắc!

Ghế của anh là ghế số 1, anh ngồi thu lu ở đó chăm chú xem và không thèm để ý gì đến tôi, tôi không thể tin là thế giới lại có sự trùng hợp lạ lùng đến vậy, chắc chắn là trong đó phải có sự sắp xếp của anh!

Hôm đó, chúng tôi không nói với nhau lời nào mà chỉ tập trung xem bộ phim nói về một mối tình rất cảm động. Sở dĩ lớp thỉnh thoảng được đi xem phim là vì vị hôn thê của thầy giáo chủ nhiệm Lí Hạnh của lớp chúng tôi làm ở rạp chiếu phim nên chúng tôi có thể mua được vé với giá ưu đãi. Hơn nữa nếu suốt ngày chỉ vùi đầu vào việc học hành cũng rất mệt mỏi, yêu đương thì lại chưa dám, do đó xem phim là hình thức giải trí duy nhất của chúng tôi.

Hôm đó tôi vừa xem vừa suy nghĩ mông lung, dĩ nhiên là chân tay tôi rất lạnh, tôi còn cố tình vuốt vuốt tóc, chỉ có trời mới biết là tóc tôi không hề rối, tôi còn giả vờ ho nhẹ mấy tiếng và còn làm ra vẻ rất ta đây, không thèm nhìn anh.

Bộ phim rất lôi cuốn người xem, một cô gái yêu một chàng trai nhưng rồi chàng trai này phải vào tù, sau khi ra tù, chàng trai không biết người con gái ngày xưa còn đợi mình hay không, và thế là chàng trai liền viết một bức thư cho cô gái rằng, nếu em còn yêu tôi, xin hãy treo một tấm khăn mùi xoa vàng lên cửa sổ.

Thực ra chàng trai không dám tin là cô gái vẫn còn yêu mình mà chỉ muốn thử vận may xem sao.

Đến đoạn kết, tình yêu của họ đã lên tới đỉnh điểm, chàng trai quay trở lại con đường xưa, khi ngược đầu lên, chàng nhìn thấy trên cửa sổ không chỉ có một tấm khăn mà là một dây phơi dài treo rất nhiều khăn, anh đã sửng sồ!

Chúng tôi cũng sửng sồ!

Nước mắt cứ thế tuôn trào, tôi nghẹn ngào trong xúc động, trong bộ phim đó Cao Thương Kiệt diễn rất hay, hay hơn rất nhiều so với vai diễn trong bộ phim Ngàn dặm đi xe sau này của anh. Trong giây phút đó, tôi vẫn không quên bên mình còn có Bắc, sau này bộ phim về đề tài tình yêu mà lớp chúng tôi xem hôm đó đã trở thành mối tình kinh điển của lớp chúng tôi, thỉnh thoảng mọi người lại trêu nhau: có phải là chiếc khăn tay hạnh phúc không?

Tôi nghi là chính Bắc đã cố tình sắp đặt để tôi ngồi sát cạnh anh, dĩ nhiên sau này tôi có hỏi anh chuyện đó, tôi bảo, có phải anh cố tình làm thế không. Bắc một mực phủ nhận điều đó, tôi đá chân anh, anh ôm tôi vào lòng và bảo, đáng lẽ những người thi vào trường đại học Bắc Kinh và đại học Thanh Hoa phải thông minh lắm, sao cứ có chuyện gì liên quan đến anh là em lại như người bị não tích thủy vậy? Con lợn éc nó còn thông minh hơn em đấy.

Hồi đó tôi thường rất thích nhảy trên lưng anh và để anh công đi lang thang trên đường phố ở Trùng Khánh, nghe người Trùng Khánh nói giọng riu ra

ríu rít như chim hót mà lòng vui như mở cờ vì tôi biết, tôi thích anh và anh cũng rất thích tôi. Bạn bảo xem, đây có phải là hai nửa yêu thương không? Do dành quá nhiều thời gian để suy nghĩ những chuyện linh tinh nên đợt thi cuối kì, điểm thấy của tôi cực kì bê bối. Bố mẹ tôi là giáo viên cấp hai, trước tình hình đó, bố mẹ tôi đã tổ chức một cuộc họp gia đình, cuộc họp chỉ xoay quanh một nội dung chính, nếu tình hình này vẫn tiếp tục thì tôi chỉ có thể thi vào một trường đại học hạng bét hoặc cũng giống như Phần Na, không đỗ đại học mà sẽ mở một tiệm cắt tóc, còn chuyện thi vào trường Đại học Bắc Kinh, đại học Thanh Hoa thì chỉ là chuyện viễn tưởng mà thôi.

Kì nghỉ đông năm đó gần như tôi phải sống trong không khí lên án của gia đình. Bố mẹ tôi đều mong tôi nhận ra sai phạm và viết bản kiểm điểm nhận lỗi, nhưng tôi lại vẫn say sưa lao vào viết thơ tình, thư từ qua lại với Bắc, tôi còn lấy trộm một tấm ảnh đen trắng của Bắc, tấm ảnh này tôi xé từ thẻ thư viện của anh. Có lần Phần Na đã cười và trêu tôi rằng, cậu đúng là một cây si thực thụ. Tôi bảo, chứ sao, cái này được gọi là không yêu thì không hạnh phúc.

Thực ra nói cho thật chính xác thì đây vẫn chỉ là một mình tôi yêu thầm, đó là quãng thời gian vô cùng trong sáng, những giấc mơ tình yêu cũng tự tôi nằm mơ, cùng lắm thì cũng chỉ là cảnh cầm tay ôm nhau, càng nghĩ tôi càng thấy mình hư hỏng. Thậm chí còn hư hỏng hơn cả Phần Na. Phần Na hư ở bề ngoài, còn tôi thì hư đến tận xương tủy cốt vì lúc nào tôi cũng tỏ vẻ mình rất đứng đắn, đoan trang. Thực ra tôi cũng rất ghét cái vẻ đứng đắn, đoan trang đó, nhưng không hiểu sao lúc nào tôi cũng làm ra vẻ ta đây nghiêm chỉnh, ra vẻ rằng mình là một học sinh ngoan, một thực nữ. Tôi quá hiểu mình, tôi không giống thực nữ chút nào.

Có lần Bắc trêu tôi, thỉnh thoảng anh cũng nằm mơ về chuyện tình yêu, chỉ có điều, giấc mơ của anh cao cấp hơn tôi nhiều, tôi hỏi anh mơ thấy gì? Bắc cười với vẻ ranh mãnh và bảo, không thể nói được nhưng trông anh lúc đó rất lưu manh.

Năm tôi học lớp 12, đã xảy ra một chuyện khiến trái tim bông bột của tôi phải ngủ yên hơn.

Nếu không xảy ra chuyện đó, tôi dám chắc rằng tôi không thể tìm chế bản thân mình, tôi muốn viết thư tình cho Bắc, muốn hẹn anh ra để thổ lộ với anh rằng tôi thích anh.

Nhưng chuyện chẳng lành đã đến với Vu Nhan.

Vu Nhan tự tử.

Điều này hoàn toàn nằm ngoài sự tưởng tượng của tôi. Khi biết được tin đó, tôi cứ tưởng đó là trò đùa không ác ý của ngày Cá tháng tư. Đúng là như vậy. Vu Nhan sống rất vui vẻ, cô ấy là một cô gái sống rất vô tư vô tâm, tại sao Vu Nhan lại phải tự tử? Khi thầy giáo chủ nhiệm Lí Hạnh bước vào lớp và dặn dò chúng tôi từ giờ trở đi phải chăm chỉ học hành, không ai được bàn luận gì thêm, tôi đã ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề.

Khi thi thể Vu Nhan được cáng đi, tôi như có cảm giác cô ấy vẫn như đang cười đùa với tôi như mới hôm qua thôi, không hiểu có chuyện gì mà cô bạn bầu bĩnh đó lại dai dột đến vậy? Tại sao Vu Nhan lại tự tử.

Ba hôm sau, tôi đã biết được toàn bộ đầu đuôi câu chuyện qua lời kể của một cô bạn học dưới tôi một lớp.

Vu Nhan đã yêu một cậu bạn không học cùng trường với chúng tôi, anh ta cũng du thủ du thực chẳng kém gì Mã Quân – người yêu cũ của Phần Na. Anh ta thường hay cưỡi xe máy và phóng vi vu khắp nơi, họ quen nhau mới được ba tháng, một lần Vu Nhan đến đường Quan Tiền ăn quà vặt thì đã gặp anh ta ở đó.

Gã đàn ông tên là Trần Khải đó sống rất tạm bợ, anh ta mở một cửa hàng bán quần áo và thường lui tới các quán bar, hát Karaoke. Buổi đầu tiên quen Vu Nhan, anh ta đã đưa Vu Nhan đến quán bar.

Vu Nhan chưa bao giờ gặp những chuyện như vậy, con gái và con trai trong lớp chẳng mấy khi chuyện trò qua lại với nhau, cùng lắm thì cũng chỉ liếc trộm nhau, nay bỗng xuất hiện một người đàn ông tốt với mình như vậy, Vu Nhan như người được sống trên cảnh tiên bồng.

Sau này tôi có gặp người đàn ông đó, người anh ta bé loắt choắt, cùng lắm cũng chỉ một mét sáu lăm, người thì vừa gầy vừa bé, trông như gã nghiện vậy. Nhưng chính gã đã khiến Vu Nhan phải say như điếu đổ.

Ngày ngày Vu Nhan đến cửa hàng bán quần áo tìm anh ta, anh ta tặng cho

Vu Nhan những bộ quần áo rẻ tiền. Khi mùa xuân tới, Vu Nhan tưởng rằng tình yêu của họ đã đến độ chín muồi.

Trần Khải đã đưa Vu Nhan lên giường.

Không một ai biết mọi thứ đã diễn ra như thế nào, kết quả của chuyện này là, hai tháng sau Vu Nhan đã có thai. Nhưng Vu Nhan không can đảm như Phần Na, khi xảy ra chuyện Phần Na chỉ muốn làm cô thợ cắt tóc, không muốn thi đại học. Còn Vu Nhan, hồi học lớp 10 đã là học sinh đứng đầu trường về thành tích học tập, cô là niềm hy vọng sẽ thi đỗ vào trường Đại học Thanh Hoa của thầy hiệu trưởng. Năm lớp 11, thành tích học tập của Vu Nhan vẫn đứng trong top ten của toàn trường, cô bạn đó rất thông minh, chỉ cần ngó qua bài vở là có thể đứng trong top đầu của trường, nhiều lúc bạn không thể không thừa nhận, có một số người đúng là thiên tài.

Ngay từ nhỏ, bố mẹ Vu Nhan đã coi cô ấy là báu vật trong lòng bàn tay của mình, Vu Nhan muốn gì là được nấy. Có lần Vu Nhan từng nói rằng, tờ cao bằng ngàn nào thì tiền tờ tiêu cao bằng ngàn đấy.

Đến năm lớp 12, Vu Nhan mới bắt đầu sống ở kí túc xá của trường, nhưng Vu Nhan không thể ngờ được rằng một ngày kia lại có một chuyện tà trời như vậy xảy ra với mình. Muốn Vu Nhan thi được vào trường đại học nổi tiếng, mẹ cô ấy đã xin nghỉ việc để ở nhà phục vụ Vu Nhan, còn bố cô ấy lương bổng cũng không được cao lắm. Không ai có thể chấp nhận được một kết cục phũ phàng như vậy.

Sau khi Vu Nhan mất được một tháng, mẹ cô ấy đã lên cơn điên, còn bố Vu Nhan thì tự tử ngay trong nhà mình.

Tuyệt Tiểu Thiên

Muôn nẻo đường yêu

Dịch giả: Trần Quỳnh Hương.

Chương 5

Nếu một ngày kia anh không còn yêu em, em sẽ biến thành hồ Thanh Hải, tất cả nước trong hồ đều là nước mắt của em, em sẽ nhấn chìm anh.

Xen lẫn giữa nước mắt và lạnh giá, chúng tôi đứng bên hồ Thanh Hải nguyện thề: suốt đời sẽ không bao giờ xa nhau!

Hoa dạ hợp trong trường lại bắt đầu nở rộ, cảnh vật không có gì thay đổi so với lần đầu tiên tôi gặp Bắc trong dịp hè năm 1992. Nhưng hình như đầu óc tôi lại bị một điều gì đó ám ảnh rất nặng nề, một cảm giác ngọt ngào bao trùm tôi, chỉ còn một tháng nữa là đến ngày chúng tôi thi đại học. Tôi thầm nghĩ, tôi phải đỗ đại học bằng mọi giá, tôi không thể phụ lòng cha mẹ tôi.

Trước đợt chuẩn bị thi đại học, tôi không còn ngóng xuống hàng ghế cuối cùng, tôi tự nhủ, anh yêu, hãy để em tạm quên anh một tháng, một tháng sau em sẽ tìm anh và nói với anh rằng em yêu anh.

Ngày 6 tháng 7 năm 1995, thầy cô giáo đưa chúng tôi đi thăm địa điểm thi.

Khi bước chân vào khu gần sân vận động nhỏ của trường, tôi đã nhìn thấy Bắc.

Anh bước về phía tôi, dưới ánh nắng mặt trời gay gắt, anh mặc áo phông trắng và quần bò xanh, chúng tôi đứng rất gần nhau, trong tích tắc chuẩn bị lướt qua nhau đó, Bắc đã gọi tên tôi:

- Tiểu Bạch!

Đó là lần đầu tiên anh gọi tên tôi, tôi có cảm giác như tên mình được một ánh hào quang bao phủ, luồng sáng đó xoay tròn và ập đến bên tôi. Trong khoảnh khắc đó, tôi có cảm giác như bị một cái gì đó vây quanh, bạn có biết trái tim tôi lúc đó đã đập thế nào không? Đôi chút khát nước, đôi chút sốt ruột, thậm chí có phần hơi tham lam.

Tôi ngỡ tưởng đó chỉ là ảo giác.

Tiểu Bạch! Anh lại gọi tên tôi một lần nữa.

Tôi ngoái đầu lại, anh đang cười, dưới ánh nắng mặt trời trông anh càng đẹp trai hơn, anh nheo mắt và mỉm cười với tôi, anh đưa ra năm cây bút chì loại 2B và bảo, này, cho cậu mấy cái, ngày mai thi dùng nhé, tớ gọt hơi nhiều.

Nói xong anh quay người bỏ đi, tôi nắm chặt mấy cây bút chì 2B đó và đứng như trời trồng, thậm chí tôi còn quên cả việc nói lời cảm ơn.

Tại sao anh lại tặng tôi bút chì? Có lẽ mấy cây bút chì 2B đó là thần hộ mệnh cho tôi, với số điểm vượt hơn điểm chuẩn 100 điểm, tôi đã thi đỗ vào trường đại học Bắc Kinh.

Sau khi trải qua kì thi, mấy chiếc bút chì 2B đó đã được tôi buộc rất cẩn thận bằng sợi chỉ đỏ và đặt vào ngăn bàn học, đó là món quà mà Bắc tặng tôi!

Thời gian chờ giấy gọi nhập học tôi như kiến bò trên chảo, ngày nào tôi cũng đeo phone nghe nhạc, nghe nhiều đến nỗi tai tôi có phần hơi nghễnh ngãng, tôi chỉ sợ mình điền nguyện vọng vượt quá khả năng của mình.

Và cảm giác hụt hẫng vì phải tốt nghiệp và chia tay với trường là rõ rệt nhất, nghĩ tới việc chuẩn bị phải xa Bắc, từ nay trở đi mỗi đứa một phương, nỗi buồn sắp phải chia tay đã khiến tôi cảm thấy cuộc sống vô cùng buồn chán.

Tôi định thổ lộ lòng mình với Bắc.

Khi đã cầm được tờ giấy báo nhập học trong tay, tôi đạp chiếc xe cà tàng của mình đến sân khu tập thể nơi Bắc ở, tôi đứng dưới sân gào lớn: Cố Vệ Bắc, Cố Vệ Bắc, Cố Vệ Bắc - dáng vẻ đó của tôi không hề giống thực nữ chút nào.

Anh thò đầu ra ngoài cửa sổ. Tôi nói với giọng rất trơ trẽn, cậu xuống đây!

Tôi thầm nghĩ, trơ trẽn thì mặc trơ trẽn, không nhanh sợ sau này ngay cả cơ hội muốn trơ mặt cũng chẳng còn.

Bắc đạp xe đi ra, lúc nhìn thấy anh, tim tôi đập nhanh đến nỗi tôi có cảm giác như mình không thể thở được nữa, tôi gọi tên anh.

Cố Vệ Bắc.

Bắc một chân chống xe, một chân đưa đi đưa lại, rồi anh nheo mắt nhìn tôi cười. Anh cũng đã được thoả lòng mong ước, tờ giấy báo nhập học của trường đại học Trùng Khánh.

Chúng tôi cứ nhìn nhau như vậy, lúc đầu thì cười, rồi sau chẳng ai cười nữa, chúng tôi vẫn nhìn nhau, cả hai đều ngây người ra. Cuối cùng, không còn nén nổi lòng mình, tôi lấp bắp, Cố Vệ Bắc, tớ, tớ thích cậu - cậu hát cho tớ nghe nhé.

Bắc bế bổng tôi và đặt tôi lên ghi đông xe đạp, rồi anh huýt sáo và đạp xe đi thẳng, ai có thể hiểu được cảm giác lúc đó nhỉ? Bao nhiêu năm đã trôi qua, tôi không bao giờ còn có cảm giác tim đập thành thịch khi được ôm như thế.

Đúng vậy, Bắc đã bế bổng tôi lên và đặt tôi lên ghi đông xe đạp.

Gió thổi tung tóc tôi, tôi thật sự rất muốn hát mặc dù giọng tôi là chất giọng khàn, tôi rất muốn cười, nhưng không hiểu sao mắt tôi lại ướt nhoè. Bắc ghé sát vào tai tôi và bảo, Tiểu Bạch, em là cô bé hư có sức quyến rũ kì lạ.

Tôi có thể nghe thấy tiếng trái tim non trẻ của anh đang đập thành thịch, tôi cũng có thể nghe thấy niềm vui rạo rức trong lòng tôi đang reo hò, Bắc ơi, em đã yêu anh như vậy đấy.

Khi ấy, cả hai chúng tôi đều còn rất trẻ, dịp đó đang là mùa đẹp nhất của tuổi học trò. Tiểu Bạch thích ngồi trước xe đạp của Bắc để anh đèo, đúng vậy, hồi đó họ còn rất trẻ, Bắc thích nói chuyện còn Tiểu Bạch thích cười, những năm tháng lãng mạn của tuổi trẻ đã được rong ruổi trên chiếc xe đạp lãng mạn đó, các bài hát sôi nổi của tuổi trẻ đã theo họ suốt chặng đường. Bắc nói với Tiểu Bạch rằng, anh sẽ đèo em đi đến hết cuộc đời.

Đó là những ngày tháng lãng mạn nhất của chúng tôi, ngày nào cũng là ngày yêu thương mặn nồng nhất. Tóc tôi vờn nhẹ trên mặt anh, lất phất hoa bay, chúng tôi cùng nhau xây đắp một mối tình cảm động ở Tô Châu, chính vì thế chiếc xe đạp cà tàng đó đã trở thành một vật kỉ niệm khó quên.

Bắc nói với tôi rằng, nếu sau này mình lấy nhau, anh sẽ giữ chiếc xe đạp cà tàng đó, và anh sẽ chỉ cho con thấy và nói, con nhìn thấy chưa, đó là chiếc BMW mà hồi xưa bố từng chở mẹ đi hóng mát. Khi nói câu đó, mắt Bắc sáng ngời, sau này tôi mới biết tôi thật sự thích ngắm ánh mắt đó của anh, nó có một sức lôi cuốn kì lạ.

Tôi mắng Bắc anh không thấy ngượng à, Bắc cười xoa để lộ hàm răng trắng dưới ánh mặt trời rực rỡ. Hồi đó, anh thích mặc chiếc áo thể thao màu xanh lam, khi nào trời nóng lại cởi ra và buộc ngang thắt lưng. Tôi cứ ngỡ là việc chúng tôi được ở bên nhau chỉ là một giấc mơ, tôi biết yêu sớm là một việc rất đáng sợ, nhưng đến bây giờ thì kể cả khắp thế giới đều biết chúng tôi yêu nhau cũng có sao? Mùa hè năm đó chúng tôi luôn quấn quýt bên nhau, chúng tôi không còn phải trốn thầy cô giáo và bạn bè trong lớp,

mọi người đều biết chuyện tôi theo đuổi Bắc. Có lần tôi từng hỏi Bắc rằng, giả dụ nếu em không theo đuổi anh thì giữa chúng mình chẳng có chuyện gì đúng không?

Anh cười rồi nâng cằm tôi lên và nói, làm sao anh lại có thể bỏ lỡ em? Anh định sau khi vào đại học sẽ tán em, anh không sót ruột muốn đốt cháy giai đoạn như em đâu.

Hè năm tôi 18 tuổi, tôi và Bắc đã đến với nhau bằng những tình cảm trong sáng nhất.

Câu nói "làm sao anh có thể bỏ lỡ em" khiến lòng tôi tràn ngập hạnh phúc. Mùa hè năm đó chúng tôi đã dành cho nhau những tình cảm cuồng nhiệt nhất, do điểm thi đại học quá xuất sắc, bố tôi đã thưởng cho tôi một chuyến đi chơi, và ông còn bật đèn xanh cho tôi rằng, Bắc có thể đi cùng tôi. Tôi cũng đã được gặp mẹ chồng trước thời gian dự định, "mẹ chồng" là từ do Bắc nghĩ ra. Người phụ nữ trung niên xinh đẹp đó nắm tay tôi và bảo, sau này cháu phải chịu khó quản lý thằng Bắc nhé.

Đấy, xem chúng tôi có giống thanh mai trúc mã không nào?

Đến cả phụ huynh cũng đã thoải mái cho phép chúng tôi được gần nhau nên chúng tôi càng có lí do để quấn quýt bên nhau nhiều hơn. Và chúng tôi đã rủ nhau đi chơi một chuyến. Tôi nghĩ, đến khi tóc bạc da mồi tôi cũng không thể quên nụ hôn đầu đời bên hồ Thanh Hải.

Tôi lấy tiền của mình ra để mua một bộ quần áo đôi, cả hai bộ đều là quần bò áo phông trắng, một cỡ to và một cỡ nhỏ. Trên đường đi, Bắc lo lắng chăm sóc tôi từng li từng tí, chốc lại hỏi em có uống nước không, chốc lại gọt táo cho tôi ăn. Kể từ hôm đó, tôi gọi Bắc là "ông xã đáng yêu của em".

Bắc kém tôi bốn tháng. Sau này tôi đọc sách xem tướng thấy nói rằng, hai người yêu nhau phải hơn nhau từ bốn tháng trở lên, nếu không sẽ gặp rất nhiều trắc trở, tình duyên trắc trở không đường tháo gỡ. Tôi không tin điều đó, trên đường đi ánh mắt tôi liên tục dõi theo anh, từ Tô Châu đến hồ Thanh Hải, tôi liên mềm hỏi, Bắc, anh có yêu em không, anh yêu em đến bao giờ? Tôi cứ hỏi như vậy, hỏi đi hỏi lại. Hồi ấy tôi vừa bước vào tuổi 18, tôi biết hoa lãng tiên và cây vạn niên thanh luôn quấn quýt bên nhau. Sau này, có một thời gian tôi rất phản cảm với từ "quấn" đó vì Bắc nói rằng tôi đang quấn lấy anh, nhưng đến hôm nay, khi chuyện xảy ra bao năm, tôi trầm nghĩ, thực ra thực tế là vì có yêu nhau mới có sự quấn quýt.

Không có tình yêu, lấy đâu ra quấn quýt?

Câu trả lời mà Bắc dành cho tôi là, anh yêu em, yêu đến già đến chết.

Trên tàu, thỉnh thoảng anh lại lên vào toa tôi nằm để ngủ nhờ, vì muốn tiết kiệm tiền nên anh chỉ mua cho tôi một vé nằm, còn anh thì mua một vé ngồi cứng. Khi hai cơ thể nép sát vào nhau, tôi rất muốn vòng tay ra ôm anh, nhưng rồi cả hai chúng tôi đều nằm cứng đờ không nhúc nhích. Anh nói với vẻ ái ngại, chỗ nằm chật quá, chật quá à!

Tôi cười lòng vui như mở cờ mà tim đập thành thịch. Tôi nhét một bên phone vào tai anh để anh nghe một đoạn kịch Hoàng Mai, trong đó có câu "em vốn là Xà tiên trên núi Nga Mi, vì yêu thương chàng em mới xuống trần gian" và tôi rất hay hát cho Bắc nghe câu đó.

Ánh mắt Bắc nhìn tôi còn da diết hơn, thực ra tôi rất muốn để anh hôn tôi, nhưng tôi cảm thấy nếu chuyện này vẫn là mình chủ động thì thật là trơ trên quá.

Bên hồ Thanh Hải, hai chúng tôi dang tay và đứng trầm ngâm rất lâu, mặt hồ trong xanh như nước mắt, nước mắt tôi lăn dài trên má, vừa khóc tôi vừa nói, nếu một ngày kia anh không còn yêu em, em sẽ biến thành hồ Thanh Hải, tất cả nước trong hồ đều là nước mắt em, em sẽ nhấn chìm anh.

Nhắm mắt lại, Bắc nói.

Tôi nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Tôi cảm nhận được bóng anh đang nhẹ nhàng lướt tới, rồi anh dang tay ôm lấy eo tôi, và đôi môi bỏng cháy ập xuống, dù ánh mắt vẫn đầy vẻ hoang mang - chúng tôi đã danh nộ hôn đầu đời cho nhau.

Xen lẫn giữa nước mắt và lạnh giá, chúng tôi đứng bên hồ Thanh Hải và thề rằng: suốt cuộc đời sẽ không bao giờ xa nhau!

Chúng tôi đăng kí nghỉ tại hai phòng nghỉ của nhà trọ, khi đã tắm rửa xong xuôi, Bắc đến gõ cửa phòng tôi, tôi hỏi anh làm gì đấy, định giở trò gì hả. Tôi chỉ muốn đùa tí chút, còn lòng thì vui vô hạn.

Nói chuyện một lát nhé, chỉ một lát anh sẽ ra ngay.

Tôi mở cửa, anh ngồi đối diện với tôi, cả hai chúng tôi đều cúi đầu không ai nhìn ai. Hai cô cậu mới mười tám tuổi cứ ngồi như hai kẻ bất bình thường. Anh bảo, anh về phòng đây.

Về hả? Tôi nói, vâng anh về đi.

Đóng xong cửa, tim tôi vẫn đập thình thịch.

Thực ra... thực ra cái con khỉ, ôi,tôi trùm chần kín đầu và suy nghĩ mông lung, tôi...tôi rất muốn để anh ôm tôi, nhưng chúng tôi chỉ ngồi yên một lát, nghe trái tim đối phương thốn thức một lát rồi ai về phòng người nấy, ôi,những phút giây đẹp đẽ nhất đã bị trôi qua mất rồi.

Trong buổi chia tay hôm đó, một cậu bạn nhỏ hơn anh của lớp chúng tôi đã gọi tôi là chị dâu, những người lớn hơn tuổi anh gọi tôi là em dâu. Còn tôi thì lố ngớ thừa lời bọn họ mà lòng tràn ngập hạnh phúc, có tình yêu thì có hạnh phúc mà.

Khi cấp ba của tôi kết thúc, tôi có được hai vụ mùa bội thu, một là tờ giấy báo nhập học của trường Đại học Bắc Kinh, hai là mối tình đầu.

Còn hai cô bạn thân của tôi cũng có sự lựa chọn riêng của mình,Phần Na đã rời Tô Châu và đi Thượng Hải, bồ của Phần Na đưa Phần Na đi, đó là một người đàn ông đã hơn 40 tuổi, Phần Na tự nguyện đi theo anh ta.

Trước khi đi Thượng Hải, Phần Na lại mời tôi uống rượu. Lần này chúng tôi vẫn uống Ngũ Lương Dịch, Phần Na bảo, anh ấy có nhiều tiền lắm, không uống thì phí lắm.

Tửu lượng của Phần Na khá hơn nhiều so với trước kia, tôi chỉ uống hai chén nhỏ, còn lại Phần Na đã uống hết. Lúc say, Phần Na rất duyên dáng, chúng tôi lại nói đến chuyện tình yêu

Dĩ nhiên, tôi cũng kể cho Phần Na nghe chuyện của tôi và Bắc, Phần Na cười và bảo, chuyện tình của cậu nghe như tiểu thuyết ấy nhỉ, Tiên Đồng -

Ngọc Nữ. Không giống tớ, tình yêu của tớ nhuộm đầy bùn rồi, muốn nhấc chân lên chạy chân đã lấm bùn, nói rồi Phần Na bắt đầu khóc, vừa khóc vừa nguyền rủa Mã Quân. Trăng đã lên cao, ánh trăng lung linh dưới mặt hồ, vừa tròn vừa lạnh, tôi không biết an ủi Phần Na thế nào, thật sự tôi cũng không biết nên nói gì mặc dù lòng tôi có ngàn lời muốn nói.

Phần Na bảo cô ấy rất ghen tị với tôi, nhưng có người bạn học giỏi như tôi cô ấy cũng rất tự hào. Nói đến đó thì mấy người đàn ông quen Phần Na bước vào, trông thấy họ, Phần Na khoe ngay, bạn em đây, cố ấy đã đỗ Đại học Bắc Kinh đấy.

Dĩ nhiên là mấy người đó tỏ vẻ không tin lắm, hình như họ không tin chuyện người như Phần Na lại có cô bạn ra hồn như thế. Tôi thấy họ cười rất đều cẳng, nhưng rốt cuộc là đều ở đâu tôi cũng không chỉ ra được, chỉ biết họ rất coi thường Phần Na. Tôi nhìn họ với ánh mắt lạnh lùng cho đến khi họ rời khỏi quán rượu.

Có phải cậu rất coi thường tớ không? Vừa nói Phần Na vừa rút ra một điều thuốc, điều thuốc thon dài đó phảng phất mùi hương bạc hà rất dễ chịu. Bàn tay Phần Na rất đẹp, ngón thon dài, đôi khi dáng vẻ hút thuốc của cô ấy cũng rất duyên dáng, Phần Na mới 19 tuổi nhưng cô ấy đã mang một vẻ gì đó rất mơ màng, khó hiểu, vừa nhìn Phần Na tôi vừa suy nghĩ mông lung, thực ra con gái đều mềm yếu, dễ sa ngã, tôi cũng không nằm ngoài số đó.

Hình như sẽ là rất mềm yếu khi nói ra những lời đó, nhưng tôi lại khát khao được sa ngã, ví dụ tôi mừng tượng ra kiếp trước của mình, tôi là một trong tám cô gái xinh đẹp nhất vùng Tân Hoài thỏa sức phong lưu.

Nhưng tôi đành phải giấu những suy nghĩ thật trong lòng mình, đàn ông ai mà chẳng thích các cô gái trong trắng. ngây thơ, càng giống thiên sứ càng tốt. Mãi cho đến khi tôi gặp Thẩm Quân, lần đầu tiên nhìn thấy tôi, anh đã nói rằng, anh thích các cô gái có đôi mắt đa tình, họ là những con yêu tinh chuyên đi dụ dỗ đàn ông, anh thích tôi mặc những bộ quần áo sexy gợi tình, điểm này khác hẳn với Bắc.

Tối hôm đó, chúng tôi lại uống hơi nhiều, Phần Na nói, cô không thể chết già trong những ngõ hẻm ở Tô Châu, cô muốn đi Thượng Hải lập nghiệp, người đàn ông đó tên là Trương Kiến Bang, anh ta sẽ đưa cô ra thế giới bên ngoài, ở Thượng Hải, anh ta có rất nhiều đất. Trương Kiến Bang bảo, anh ta sẽ đem đến cho cô những điều bất ngờ.

Anh ta muốn để Phần Na kinh doanh hộp đêm cho mình, hay nói cách khác, Phần Na đến Thượng Hải để làm bà chủ.

Đương nhiên là Phần Na cũng hỏi tôi một số điều liên quan đến chuyện của Hiếu Lỗi, Phần Na bảo cô ấy cảm thấy Hiếu Lỗi là một cô gái rất lạ lùng. Tôi hỏi lạ lùng ở điểm nào, Phần Na bảo không biết nên nói lạ lùng ở điểm nào nhưng không hiểu sao tứ cứ cảm giác cậu ấy kỳ kỳ thế nào ấy.

Tối hôm đó chúng tôi nói chuyện với nhau rất lâu, đến khi chia tay trắng đã sắp lặn, chúng tôi tựa người vào lan can và cứ lặng yên như vậy. Lần này cả tôi và Phần Na đều không khóc, Phần Na bảo, chúng ta sẽ gặp lại nhau, cậu có tin thế không?

Phần Na để lại cho tôi số máy nhắn tin, Phần Na bảo, có gì gọi tớ nhé, máy của tớ có thể phủ sóng trên phạm vi toàn quốc đấy, Trương Kiến Bang tặng tớ.

Chiếc máy nhắn tin màu hồng phấn đó đặt trên bàn trông rất bắt mắt, một lát đã thấy nó kêu tí tí, Phần Na cầm lên xem rồi cười bảo, thôi thế đã nhé, Trương Kiến Bang đang đợi tớ đấy.

Trước khi chia tay Phần Na bảo, có việc gì thì nhớ gọi cho tớ. Tôi ghi số máy nhắn tin của Phần Na lên một mẩu giấy và đặt vào balo, tôi thầm nghĩ, có việc gì mà phải tìm đến cô ấy chứ? Nhưng tôi không thể ngờ rằng, hai năm sau, tôi đã phải tìm đến Phần Na, và cô ấy đã giúp tôi một việc rất lớn.

Sau đó không lâu, Hiếu Lỗi đã gửi thư về. Trong thư cô ấy viết, Tiểu Bạch, tớ đã thi đỗ Học viện mỹ thuật Trung ương. Tôi thầm nghĩ, Hiếu Lỗi giỏi thật, trước kia Hiếu Lỗi có lần đã từng nói muốn học trường Mỹ thuật, nếu không được học trường đó thì vốn năng khiếu bẩm sinh của Hiếu Lỗi sẽ bị bỏ phí rất đáng tiếc Hiếu Lỗi rất có thể sẽ trở thành một nữ họa sĩ xuất sắc.

Đúng là hữu duyên thiên lí năng tương ngộ, hai năm sau tôi và Hiếu Lỗi lại gặp nhau. Giờ thì cả hai chúng tôi đã có nhiều thay đổi, Hiếu Lỗi ngày càng xinh đẹp hơn, cô cao một mét bảy hai, vòng eo thon thả, vòng hông tròn trĩnh đầy đặn, gương mặt thanh tú như minh tinh màn bạc. Nhưng vẻ mặt Hiếu Lỗi vẫn điềm lặng như thừa nào, tôi chạy tới ôm chầm Hiếu Lỗi và nói với giọng rất cợt nhả rằng, nếu tớ mà là đàn ông thì chắc chắn tớ cũng không thể làm chủ được mình.

Cuộc sống đại học của chúng tôi đã được bắt đầu như vậy đấy.

Tuyệt Tiêu Thiên

Muôn nẻo đường yêu

Dịch giả: Trần Quỳnh Hương.

Chương 6

Khi Bắc hôn tôi, tôi có cảm giác người run lẩy bẩy, tưởng như không thể đứng vững, khi về đến Bắc Kinh, tôi lại nhớ đến nụ hôn của anh, đặc biệt là trong tích tắc anh đưa lưỡi vào miệng tôi, nghĩ đến đó tôi lại vội vàng trùm chăn kín đầu! Cuộc sống trong trường đại học không hề thú vị như tôi tưởng tượng, thật đúng là chưa vào thì chưa biết, vào rồi thì mới chán làm sao.

Không hiểu sao tôi lại có cảm giác như mình bị mắc lừa, ngôi trường mà tôi đã từng khóc lóc đòi thi cho bằng được đó lại không hề đem lại cho tôi cảm giác gì, thậm chí tôi còn rất nhớ những dãy nhà cấp bốn thấp lè tè và giàn hoa dạ hợp. Tôi biết, tôi đang nhớ về ngày xưa.

May mà có Hiếu Lối thường xuyên đến chơi với tôi. Hiếu Lối hay chạy sang trường đại học Bắc Kinh của tôi để nghe giảng, mỗi tuần ít nhất một lần, Hiếu Lối đi xe đạp cũ sang tìm tôi, Hiếu Lối bảo , đúng là vừa mới bước vào trường đại học Bắc Kinh đã ngửi thấy mùi thơm của sách vở.

Thật lòng mà nói là tôi rất phục Hiếu Lối. Tôi có xem tranh cô ấy vẽ, trường phái trừu tượng điển hình. Tôi bảo, cậu vẽ tranh này thì dân thường

xem sao hiểu nổi? Suốt ngày tôi cứ nhai đi nhai lại câu dân thường đó khiến Hiểu Lối cũng cảm thấy hơi hoang mang. Hiểu Lối bảo, con gái trường đại học Bắc Kinh mà còn là dân thường thì nước mình thành mù chữ hết à?

Tôi kể cho Hiểu Lối nghe chuyện về Bắc vì cứ cách một vài tháng tôi lại đi Trùng Khánh chơi. Từ Bắc Kinh đến Trùng Khánh, 2000 cây số, tôi đã chuẩn bị cho bốn năm học một cuộc hành trình bền bỉ.

Mỗi lần nhắc đến Bắc tôi đều rất hào hứng, nhưng hình như Hiểu Lối không có hứng thú lắm thì phải. Hiểu Lối nói, có phải là cậu có dáng người cao cao, mắt một mí không? Mỗi lần cười trông có vẻ đều đặn.

Đúng đấy, đúng đấy, ấn tượng của cậu về anh ấy thế nào?

Tôi rất quan tâm đến ấn tượng mà Hiểu Lối dành cho Bắc. Nhưng Hiểu Lối bảo, chẳng có ấn tượng gì cả, tở ít khi có ấn tượng về con trai.

Tôi không hiểu Hiểu Lối có ý gì vì lúc nào cũng tỏ ra rất thanh cao, nhưng

điều này không ảnh hưởng đến tình bạn keo sơn của hai chúng tôi. Tôi và Hiếu Lỗi cùng nhau đi dạo, cùng nhau ăn cơm ở nhà ăn, mua quần áo giống nhau, dĩ nhiên sau này tôi không mua giống Hiếu Lỗi nữa vì Hiếu Lỗi dáng cao, mặc gì cũng đẹp, tôi chỉ cao 1,67m, kém Hiếu Lỗi năm phân, tôi nói với cô ấy rằng, tớ không định làm nền cho cậu đâu đấy.

Nhưng tôi chẳng thấy Hiếu Lỗi nhắc tới cậu bạn trai nào cả, không một ai. Tôi hỏi trái tim cậu ta đã rung động lần nào chưa, Hiếu Lỗi cười bảo chưa.

Mặc dù Hiếu Lỗi rất tốt với tôi nhưng không thể so được với Bắc.

Hai đầu nổi nhớ một niềm yêu. Bạn thử nghĩ mà xem, hai người yêu nhau từ thừa còn ngồi trên ghế trường cấp 3, tình yêu đang trong giai đoạn dạt dào, mãnh liệt thì tự nhiên phải chia cắt đôi nơi, Bắc Kinh và Trùng Khánh lại cách nhau quá xa, ngoài việc tương tư còn biết làm gì hơn?

Và thế là tôi bắt đầu phát huy năng khiếu văn thơ của mình, tôi bắt đầu viết hết bức thư tình này đến bức thư tình khác. Con tem hai hào lần nào cũng bị tôi gửi hết công suất, bức thư nào cũng dài hơn vạn chữ, vừa viết xong lại thấy vẫn còn nhiều điều chưa nói được hết.

Chính vì thế, tôi đã bắt đầu hành trình bốn ba từ Bắc Kinh đến Trùng Khánh của mình.

Tôi không thể không bốn ba vì người yêu tôi đang ở Trùng Khánh.

Đó là lần đầu tiên tôi đi tàu đến Trùng Khánh. Vì muốn tiết kiệm mấy chục tệ nên tôi đã mua vé ngồi cứng, khi xuống tàu người tôi đau ê ẩm, đứng cũng không thẳng lưng, đến khi gặp được Bắc tôi đã vội vàng lao ngay đến như một con sói đói.

Lập tức Bắc bế bổng tôi lên, anh hỏi, em là chú sói đói hả?

Trên xe buýt chúng tôi chỉ nắm chặt tay nhau mà không nói lời nào. Anh đưa tôi đến kí túc xá của cô bạn học cùng lớp anh để tôi ở nhờ. Trước khi tôi về kí túc xá để ở nhờ, Bắc đưa tôi đi ăn ở các tiệm ăn nhỏ có nhiều đồ ăn ngon. Ở đó họ nấu các món Tứ Xuyên rất tuyệt.

Trước khi đến Trùng Khánh, tôi chẳng bao giờ ăn đồ ăn Tứ Xuyên vì các món đều rất cay, lớp dầu ăn đỏ rực toàn ớt, đặc biệt là món lẩu Trùng Khánh, trời ạ, đó là lần đầu tiên tôi ăn lẩu cay. Thấy cay quá, tôi vội hỏi, đây là thức ăn của người hả? Nước mắt tôi ràn rụa. Bắc bảo, gì mà xúc động thế? Ăn mỗi tí ớt chứ có nhiều nhận gì đâu. Tôi yêu Bắc, và yêu Trùng Khánh, rồi tôi lại yêu cả lẩu Trùng Khánh, Bắc bảo, tình yêu của bọn mình bị em nhúng hết vào nồi lẩu rồi, em không thấy à, toàn ớt là ớt, thế thì em không sôi sục sao được?

Chúng tôi chẳng có nhiều tiền, tiền tàu xe là tiền tôi tiết kiệm, thỉnh thoảng tôi có đi làm gia sư, bạn bè cùng phòng đều biết tôi có bạn trai ở Trùng Khánh, có công việc gì kiếm được tiền là họ lại nhường cho tôi, thấy tôi vất vả chạy đi chạy lại, sau họ đều bảo, đúng là Lương Sơn Bá – Chúc Anh Đài thời hiện đại, cảm động thật đấy.

Ăn xong cơm Bắc lại dắt tôi đi ngắm cảnh đêm ở Trùng Khánh, cảnh đêm ở Trùng Khánh rất đẹp, chúng tôi dắt tay nhau lang thang trên đường, thân mật, tình cảm như bao đôi uyên ương khác, Bắc ôm eo tôi, còn tôi thì như chú khỉ nhỏ bám chặt lấy lưng anh, hoặc khi nào mệt chúng tôi lại ôm chặt lấy nhau. Có lúc lại ghì chặt lấy nhau, em bé nào mà nhìn thấy thì chắc phải hồng hết mắt. Thỉnh thoảng anh lại nói với tôi một vài câu rất tình cảm. Anh bảo, đôi khi tự nhiên chỉ muốn mình già ngay lập tức để em mãi mãi là của anh. Đến giờ tôi vẫn nhớ mãi câu nói đó của anh.

Bên sông Gia Lăng, chúng tôi cùng ngồi hóng mát, anh lấy ra chiếc bấm móng tay và cắt móng tay cho tôi.

Anh cắt rất tỉ mỉ cẩn thận không bao giờ làm tôi đau. Anh không cho tôi sơn móng tay, anh bảo trông kiểu đó giống gái làng chơi lắm, anh không cho tôi trang điểm lòe loẹt, anh bảo tôi cứ để chân chất thế là đẹp nhất, tôi hiểu những suy nghĩ trong lòng anh, anh sợ có người con trai khác thích tôi.

Chúng tôi cứ đi như vậy trên đường tận khuya mới về. Sau đó, chúng tôi gặp Lí Trác, cô bạn gái học cùng lớp với Bắc.

Bắc đã giới thiệu Lí Trác với với tôi như thế này, đây là người anh em của anh, Lí Trác.

Lí Trác đưa tay ra và cười với vẻ rất ranh mãnh, Lí Trác bảo, hê, thảo nào lão Bắc như người bị quỷ bắt mất hồn, hóa ra là một mỹ nhân. Nếu mà là tớ, tớ cũng chẳng thèm liếc ai, chỉ chăm chăm hưởng về Bắc Kinh thôi, mà này, lại còn là tài nữ của trường đại học Bắc Kinh nữa chứ, ôi chao, kiếp sau mình cũng phải làm đàn ông thôi.

Tôi cười, dù gì đi chăng nữa thì được bạn cùng giới khen cũng là một điều rất đáng tự hào. Huống hồ trông Lí Trác cũng rất nam tính, tóc cắt ngắn, mặc quần bò, cô ấy chỉ mặc một chiếc áo phông có những hình thù rất kì quái, câu cửa miệng của Lí Trác là “m.nó”, một cô nàng rất có máu mặt ở Trùng Khánh. Bạn thử nghĩ mà xem, người như thế thì yên tâm quá đi chứ.

Tửu lượng của Lí Trác rất khá, lần nào tôi đến Trùng Khánh cô ấy đều mời tôi ăn cơm. Nói như lời Lí Trác là tớ mời Tiểu Bạch, Bắc ngồi bên hầu rượu. Bắc bảo, em biết nhà Lí Trác có bao nhiêu tiền không? Tôi bảo, anh dọa ai vậy, thấy bảo bố cô ấy là nhà doanh nghiệp hả không? Bắc vỗ đầu tôi và bảo, yêu tinh, bố người ta là ông X đấy. Nghe vậy tôi giật mình, thật à? Đó là một nhân vật rất có máu mặt, chí ít là thường xuyên xuất hiện trên truyền hình.

Thế thì anh phải theo đuổi cô ấy. Tôi trêu Bắc, sau này cháu chắt anh sẽ tha hồ tiền để tiêu.

Không, Bắc bảo, khi nào em thực sự thiếu tiền tiêu anh mới bán thân, bán thân vì em còn đáng, chứ bán thân vì người khác, đợi đấy, thà chết chứ không chịu nhục.

Dịp Lí Trác mời chúng tôi đi chơi ở đập Sa Bình, Lí Trác tự tay lái xe đến đón chúng tôi. Thử nghĩ mà xem, hồi đó có mấy ai là sinh viên có xe Benz chứ? Trong khi Lí Trác lại nằm trong số đó. Tôi mừng thầm, giả dụ Bắc là một người ham tiền thì anh đã đánh mất mình từ lâu rồi, gì còn thèm đếm xia đến tình yêu? Nhìn kiểu xưng hô anh chú, tôi thấy đúng là giữa họ không có gì. Đặc biệt là Lí Trác, liên mồn mẹ nọ mẹ kia khiến Bắc đỏ cả mặt, anh bảo, thế thì ai dám lấy, chẳng khác gì sư tử cái, lấy thì chắc chắn chết dưới tay mẹ ta.

Kết quả của những lần tôi bôn ba ngược xuôi từ Bắc Kinh tới Trùng Khánh là Lí Trác đã trở thành bạn thân của tôi, nói như lời của Bắc thì Lí Trác trở thành nội gián của tôi ở Trùng Khánh, theo dõi Bắc ở mọi nơi, mọi lúc.

Tình bạn giữa tôi và Lí Trác vẫn khá gắn bó trong những năm sau này, sau khi tốt nghiệp, Lí Trác đã giúp được Bắc rất nhiều việc, nếu không công ty của Bắc cũng không thể được thành lập sớm như vậy. Sau này Lí Trác đã sang <ĩ. Khi đến nơi, Lí Trác còn viết email cho tôi, Lí Trác bảo tôi rằng cô rất yêu, vô cùng yêu Bắc ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy anh, nhưng hồi đó trong trái tim anh chỉ có một mình tôi, Lí Trác đành phải dùng cách đó để tiếp cận anh và trở thành bạn thân nhất của Bắc. Tiếc rằng, cuối cùng Bắc vẫn không hề biết rằng, cô bạn Lí Trác đầy nam tính đó lại đem lòng yêu anh.

Mỗi lần tôi đến Trùng Khánh, Bắc đều giao tôi cho Lí Trác vào buổi tối. Ban ngày, chúng tôi lang thang đi chơi khắp nơi, tìm chỗ nào vắng người

để hôn nhau, dĩ nhiên, cũng có mấy lần Bắc nói anh đã là một người đàn ông trưởng thành rồi, anh không thể nhịn nổi chuyện đó, tôi mắng anh là tên lưu manh và bảo, không nhịn cũng phải nhịn, em muốn làm một cô gái trinh trắng đến tận đêm tân hôn.

Đó là vì ngày đầu tiên tôi đến trường Đại học Bắc Kinh để đăng kí nhập học, tôi đã nghe thấy một câu nói của mấy cậu sinh viên. Họ đứng trước cửa nhà ăn thảo luận, tôi lảng máng nghe được mấy câu, đại khái là chuyện sinh viên có nên dùng thuốc tránh thai hay không. Nghe thấy vậy tôi đỏ hết cả mặt, đang lúc tôi chuẩn bị bỏ đi thì nghe thấy một ai đó nói một câu rằng, bốn năm đại học kết thúc, chẳng còn cô sinh viên nào còn có thể là gái trinh!

Nghe thấy vậy tôi thấy rất bực mình, không hiểu sao lại có những quan điểm quái đản thế?

Đúng là lúc đứng bên hồ Thanh Hải, cả tôi và Bắc đều có phần rung động, nhưng sau khi nghe thấy câu nói này tôi đã hạ quyết tâm, tôi nhất định sẽ làm một cô gái trong trắng, đến khi tốt nghiệp đại học, đến khi tôi trở thành cô dâu của Bắc.

Dĩ nhiên để làm được điều này cần có sự phối hợp tích cực của Bắc, rất nhiều lần tôi đã bày tỏ rõ ràng quan điểm của mình. Bắc thường ôm chặt tôi và bảo, đây quả là một thử thách lớn lao đối với anh, làm được điều này còn khó hơn nhiều so với lập trình máy vi tính, em biết thép đã được tôi thế nào không, em có biết người ta viết nó thế nào không? Tôi lắc đầu, anh ghé sát vào vai tôi bảo, vì Paven chỉ muốn lên giường với Tonhia nhưng vì người ta không chịu nên thép mới được tôi như thế đấy.

Tôi ra sức véo tai Bắc và mắng anh là gã lưu manh. Bắc hét lớn, nường tử,

nường tử ơi, anh sai rồi, em nường tay chút đi ! Nhưng phải thừa nhận rằng mỗi lần Bắc hôn tôi, người tôi lại run lẩy bẩy , có lúc run đến nỗi đứng không vững, về đến Bắc Kinh tôi lại nhớ lại nụ hôn ngọt ngào của anh , đặc biệt là khoảnh khắc lưỡi anh đưa vào miệng tôi, nghĩ đến đó tôi lại vội vàng trùm chăn kín đầu!

Tôi và Hiếu Lỗi cũng đã từng thảo luận vấn đề chữ trinh, tôi vừa nói Hiếu Lỗi liền ngắt lời tôi ngay. Cậu buồn cười nhỉ, sao cậu lại nghĩ đến chủ đề linh tinh đó?

Phản ứng bất ngờ của Hiếu Lỗi khiến tôi thấy hơi nghi nghi , sáu cô bạn cùng phòng với tôi cũng đã thảo luận vấn đề này sau khi tắt đèn đi ngủ , bốn người nói rằng trong bốn năm đại học không định giữ gìn chữ trinh , không cần thiết phải làm như vậy. Chỉ có tôi và một cô bạn khác người Thanh Đảo quyết tâm sẽ giữ gìn cái quý giá nhất của đời người con gái. Chúng tôi tranh cãi rất lâu vấn đề này, sau này tôi mới thấy mình quá ngốc nghếch bởi trong số bốn người đó, ít nhất có hai người không còn trong trắng!

Tôi quan sát, và phát hiện ra một điều là họ rất chú ý đến việc vệ sinh cá nhân, điều này được thể hiện rõ nhất lúc trước khi đi ngủ, cô bạn gái tên Hồng Yến đó nhất định phải rửa chỗ kín, ngày nào cũng rửa không có ngoại lệ.

Lúc đầu tôi thấy rất ngại , tôi có cảm giác đứng giữa bá quan văn võ rửa chỗ kín thì xấu hổ chết đi được, nhưng rồi nhiều lần cũng thấy quen, thậm chí sau này khi nghe thấy tiếng dội nước tôi còn cảm thấy hơi xao xuyến.

Hồng Yến là người Thiên Tân, nói đặc sệt giọng Thiên Tân , cô bạn này rất bốc đồng , nói chuyện với con trai không hề e dè, ngại ngùng, cười nói rất

thoải mái. Nói như lời cô bạn người Thanh Đảo thì có phần hơi lảng lơ. Từ “lảng lơ” rất sinh động , dùng từ này cho Hồng Yến sẽ rất phù hợp.

Đợt nghỉ đông tôi về nhà muộn hai ngày vì Hiếu Lối rủ tôi về Cáp Nhĩ Tân xem băng đảng, nhưng Bắc không đồng ý, anh muốn tôi đến Trùng Khánh gặp anh, anh bảo đợi gần mùa đông rồi, hơn nữa hiện giờ Trùng Khánh cũng rất đẹp , hoàn toàn khác với mùa đông phương Bắc, em đến sau đó mình cùng về nhà được không?

Tôi đã dẫn đo mất hai ngày, tôi sang Học viện Mỹ thuật Trung ương tìm Hiếu Lối và chơi ở đó. Rồi tôi tiễn Hiếu Lối ra ga và quyết định sẽ đi Trùng Khánh, Hiếu Lối bảo tôi trọng tình khinh bạn.

Đây là kì nghỉ đầu tiên của tôi kể từ khi bước chân vào cổng trường Đại học, tôi nghĩ tốt nhất vẫn nên ở bên người mình yêu.

Khi tôi quay về kí túc xá lấy hành lí, tôi đứng ngoài cửa chuẩn bị lấy chìa khóa mở cửa thì tôi nghe thấy trong phòng phát ra một âm thanh rất lạ.

Đó là những tiếng rên rất nhẹ, dù đã cố kìm nén nhưng vẫn rất mãnh liệt, suốt đời tôi không thể nào quên được âm thanh đó, rất kích thích. Sau này, năm 2005, khi xem bộ phim 2046 của Vương Gia Vệ , tôi lại được nghe thấy âm thanh đó, chỉ có điều, nhân vật nam là Chu Mộ Vân do Lương Triều Vĩ đóng , nhân vật nữ là vị khách nữ do Chương Tử Di đóng.

Tôi đứng ở cửa và dần người ra trong mấy giây, rồi tôi đoán cô bạn đó chắc là Hồng Yến ! Tiếng rên rỉ của Hồng Yến mang đặc giọng Thiên Tân, bắt chước Lí Trác, tôi cũng chửi đồng một câu rồi đi xuống dưới.

Tôi ngồi dưới đất một lúc, mắt về phía trời Nam, Bắc ơi, em nhớ anh quá.

Tuyết bắt đầu rơi, vừa chạy bộ tôi vừa nhìn thấy những bông hoa tuyết trắng mịn đậu trên cây nhựa ruồi mỗi lúc một dày. Tôi chạy lên tầng, vừa chạy vừa hát, tôi phải báo động cho bọn họ biết tôi đã về.

Quả nhiên cửa đã bật mở.

Tôi quen anh chàng đó, cậu ta là đồng hương của Hồng Yến. Mấy hôm trước anh ta đến tìm Hồng Yến, Hồng Yến còn nói, người như hấn mà định tán tở à?

Đúng là cậu ra cũng hơi xấu, người nhỏ, mặt đầy trứng cá, và nói lại hơi lắp, nhưng bù lại anh ta học rất giỏi, năm nào cũng được học bổng, học trước tôi hai khóa. Còn Hồng Yến nhan sắc cũng chỉ thường thường bậc trung, hơn nữa mồm lại hôi, cả hai người cũng có thể gọi là “traoi tài gái sắc”, Hiếu Lối bảo dùng bốn chữ “traoi tài gái sắc” cho bọn họ hơi ngoa, nhưng thực sự tôi không thể nghĩ ra được từ nào hay hơn.

Hồng Yến cũng tỏ ra hơi ngượng. Anh chàng đó bảo, hay là ngày mai mình cùng về Thiên Tân nhé? Sau đó anh quay sang tôi và bảo, anh đến hỏi xem ngày mai Hồng Yến có về nhà không. Và thế là tôi lại hiểu thêm được một thành ngữ: vẽ rắn thêm chân.

Sau khi anh bạn đi khỏi, Hồng Yến hỏi tôi, Tiểu Bạch, cậu thấy anh ấy thế nào? Đang tán tở đấy. Tôi lại càng thấy khó hiểu hơn, đến giờ mà vẫn còn nói cái giọng đấy, đã làm chuyện đó với người ta rồi mà còn hỏi tôi trông được hay không, thế thì khác gì tiền trạm hậu tẩu? Tôi đành nói giọng qua quýt, cái đó thì cậu phải tự cảm nhận, chỉ có điều tở thấy, nếu cậu muốn yêu anh ấy thì đừng qua lại với bọn con trai khác nữa. Tôi định nói là cửa kéo người khác, nhưng nghĩ thế nào lại thôi không nói nữa.

Hồng Yến gây cho tôi một cảm giác là cô ấy rất thích چرا kéo bọn con trai! Cùng một lúc cô ấy có thể yêu ba bốn người, điều này khiến tôi rất khâm phục tinh lực của cô ấy, nhưng đồng thời tôi cũng rất coi thường cô ấy. Chính vì vậy tôi càng quyết tâm chỉ yêu Bắc, chỉ có anh mà thôi, dù sống hay chết cũng vẫn chỉ là anh! Bắc thường khen tôi kiên trinh hơn cả chị Giang(1) tương lai phải lập cho tôi một tấm bia! Trên đó ghi, bia trinh tiết của nương tử Cố Vệ Bắc! Tôi xí một tiếng và bảo, anh có thôi ngay cái trò mèò đó đi không, nếu một ngày nào đó anh anh dừng hy sinh thì em lập tức sẽ lấy ngay người khác, sinh con đẻ cái, sống đến tận tám mươi tuổi.

Nhưng mặc dù nói như vậy nhưng thực sự tôi đã định sẽ sống suốt đời với Bắc, hai chữ “suốt đời”. nói thì có vẻ rất dễ nhưng để thực hiện chắc phải rất khó. Tôi thường nói với Bắc rằng, em thích nhất là được nhìn cảnh hai cụ già tám mươi tuổi dắt tay nhau đi dạo, em cảm thấy thế mới gọi là tình yêu. Bắc kể cho tôi nghe một câu chuyện khá bậy, anh bảo, em không được cười , chỉ được nghiêm túc lắng nghe bởi câu chuyện này có liên quan tới tình yêu.

Chuyện kể rằng có hai cụ già một cụ ông một cụ bà, cụ ông đã ốm liệt giường mấy ngày , nằm mê man trên giường. Cụ bà hỏi, ông có muốn ăn gì không? Cụ ông bảo, không ăn. Cụ bà lại hỏi, ông có muốn uống gì không? Cụ ông vẫn bảo, không uống. Bắc xen vào một câu, em xem cụ ấy đã đã ốm đến mức gần trời xa đất rồi, có chịu ăn uống gì nữa đâu. Cuối cùng cụ bà hỏi, hay là mình làm nhé! Cụ ông mở mắt ra và nói một câu, hay là bà đỡ tôi dậy thử xem!

Lúc đó tôi đang uống CocaCola , nghe đến đoạn đó tôi phì cười, cười sặc

sủa, cười chảy cả nước mắt. Tôi bảo, Bắc, anh lưu manh quá đi thôi. Mặc dù chúng tôi cũng có hôn nhau nhưng Hồng Yến không phải là người cùng đẳng cấp với chúng tôi. Sau này, tôi còn bắt gặp mấy lần tương tự, và mỗi lần lại là một anh chàng khác nhau.

Lên năm thứ tư, Hồng Yến quyết định bỏ ra ngoài thuê nhà , tiền thì tất nhiên là có người lo, nghe nói đó là một thương nhân Đài Loan chuyên buôn bán mì ăn liền. Tôi cảm thấy loại con gái đó thật đáng sợ, họ không đủ tư cách thảo luận vấn đề chữ trinh.

Trong mắt tôi, người trong trắng nhất là Hiếu Lỗi, dường như cô ấy là người đại diện cho từ thánh thiện. Ít nhất là chẳng bao giờ tôi nghe thấy cô ấy nói những chuyện linh tinh. Hiếu Lỗi rất ít nói , mỗi lần ngồi ăn cơm với tôi ở nhà ăn , Hiếu Lỗi chỉ lặng lẽ nhìn tôi, mỗi lần ngồi nghe các giáo sư giảng bài, Hiếu Lỗi đều chăm chú lắng nghe, còn tôi thì cứ như cái loa phóng thanh, mồm mép liến thoắng để có thể bình luận từ đầu đến cuối, tôi phải thừa nhận rằng, tôi là một người phạm tục.

Sau này những cậu theo đuổi Hiếu Lỗi đều chạy đến chỗ tôi hỏi, làm thế nào khiến trái tim Hiếu Lỗi biết rung động?

Tôi cũng không biết phải làm thế nào để có thể làm rung động trái tim Hiếu Lỗi. Cô ấy là một người đẹp lạnh lùng, bây giờ cô ấy đã lên hàm tướng, mẹ cũng xinh đẹp đoan trang , Hiếu Lỗi còn có người cô đang sống ở nước ngoài. Phần Na nói, trong số ba chúng tôi, Hiếu Lỗi có nhiều ưu thế nhất. Hiếu Lỗi có thể chọn bất kì cậu nào, và cô còn rất có tài, tranh của cô đã có khách đòi mua.

Hồi đó Hiếu Lỗi quyết tâm phấn đấu trở thành đệ nhị Salvador Dali hoặc đệ

tam Pablo Picasso. Tóm lại, Hiếu Lối muốn trở thành nữ họa sĩ xuất sắc nhất.

Có lần Phần Na đã nói rằng, nếu tớ mà là Hiếu Lối, tớ sẽ học theo kiểu như vua trong hậu cung, thích anh nào là được anh đó, thích ai là được người đó. Hồi mười bảy tuổi Phần Na từng nói câu đó, đến năm tôi hai mươi tuổi, tôi còn bổ sung thêm một câu, thích ngủ với ai là được ngủ với người đó.

Nhưng hình như Hiếu Lối không thích ai cả. Thậm chí ngay cả Cố Vệ Bắc - đức lang quân của tôi, Hiếu Lối cũng không hề tỏ ra có hứng thú.

Và Hiếu Lối cũng rất lấy làm lạ khi thấy tôi thường xuyên đi Trùng Khánh , Hiếu Lối hỏi, sao cậu hay đi Trùng Khánh thế? Điều này cũng giống như việc tôi thấy khó lí giải trước vẻ lạnh lùng của Hiếu Lối, cô ấy không có hứng thú với bất cứ chàng trai nào đến tìm cô ấy, cô ấy sẽ tiếp chuyện rất lạnh nhạt để họ phải tự bỏ đi, sau đó sẽ một mình đến phòng tranh vẽ tranh.

Một lần, tôi và Hiếu Lối cùng đi tắm ở trường tôi, lúc nhìn thấy đôi gò bồng đảo căng tròn như hai quả táo, đôi chân thon dài và gương mặt thánh thiện như thiên sứ với mái tóc đen dài mượt mà như của Hiếu Lối, tôi đã nói một câu: đúng là giờ lành cảnh đẹp cũng bằng không! Hiếu Lối đứng dưới vòi nước đang tỏa đầy hơi hỏi tôi, Tiểu Bạch, cậu nói gì vậy?

Tôi bảo, đưa cho tớ dầu gội đầu!

Thế giới này có quá nhiều thứ không sao lý giải nổi!

Chú thích

(1) Tên gọi thân mật của nữ anh hùng Giang Trúç Quân, quê Tứ Xuyên - Trung Quốc.

Tuyệt Tiêu Thiên

Muôn nẻo đường yêu

Dịch giả: Trần Quỳnh Hương.

Chương 7

Phần Na đã quay về, cô ấy từ Thượng Hải về nhà ăn tết, gặp Phần Na trong lần này, tôi đã cảm nhận được rất rõ sự thay đổi trong con người cô ấy. Phần Na đã hoàn toàn khác trước.

Tôi không hiểu, rốt cục cái gì đã làm thay đổi cô ấy?

Hiểu Lỗi bảo không hiểu tại sao tôi lại mãi miết bôn ba chạy ngược chạy xuôi như vậy, nếu không vì Bắc, thì sao tôi suốt ngày phải mò đi Trùng Khánh - một nơi mà người ở đó nói gì tôi cũng không hiểu nửa câu.

Khi tôi và Bắc nói tiếng Ngô - tiếng địa phương của chúng tôi, cô gái người Trùng Khánh - Lí Trác bảo, các cậu nói gì mà như chim hót vậy? Tôi và Bắc nhìn nhau giây lát rồi cả hai cùng cười như nắc nẻ.

Kỳ nghỉ đông đầu tiên sau khi vào đại học, tôi lại mò đến Trùng Khánh.

Đợt đó là tết nên lượng người đi lại rất đông, tôi và những người ra thành phố làm thuê phải chen lấn xô đẩy nhau trên tàu, khói thuốc lá mù tịt. Họ nói với nhau bằng đủ các loại tiếng địa phương của Trung Quốc, thỉnh thoảng lại bốc lên mùi hôi rất khó chịu. Không phải là tôi cố tình bôi nhọ nông dân đâu, lúc ở trên tàu, tôi cảm thấy mình như một con côn trùng không có chỗ nấp, bị chèn bẹp bất cứ lúc nào, có đi vệ sinh một lát cũng phải vất vả như trèo đèo lội suối, chỗ tiếp giáp giữa hai toa tàu, trên lối đi qua lại chỗ nào cũng thấy toàn người là người, nhân viên phục vụ phải cố gắng lắm mới len vào được đám người để lấy chiếc xe bán đồ ăn trên tàu như nước khoáng, bánh mì, xúc xích, mì tôm và các đồ ăn vặt khác.

Có người nào đó đánh một quả rắm rất to, có người lại ợ một tiếng rất kêu vì no, có người còn cố chen dành một khoảng trống để chơi tú lơ khơ. Tôi lôi cuốn sách của Vương Tiểu Ba ra đọc, tỏ vẻ mình là người có học thức, ngoài thời gian đọc sách, nghe nhạc ra, phần lớn thời gian còn lại tôi nghĩ về Bắc.

Khi tôi kết thúc cuộc hành trình mười mấy tiếng đồng hồ và xuất hiện trước mặt Bắc, Bắc ngỡ như mình đang đón một cô thợ xây.

Trường vắng tanh vắng ngắt, mọi người đã đều về nhà đón tết.

Ký túc xá giờ chỉ còn lại hai chúng tôi.

Tôi lại nhớ đến Hồng Yến.

Lại nhớ đến tiếng kêu của cô ấy, nhưng tôi đã từng thề rằng, mình phải là một cô gái còn trinh trắng của Bắc, cho đến ngày chúng tôi lên xe hoa.

Bắc mua về phòng rất nhiều đồ ăn ngon, rồi anh bảo, mình ăn hết chỗ đồ ăn này rồi anh sẽ đưa em đi Thành Đô chơi hai ngày, sau đó mình sẽ về nhà.

Nhưng ở đây đầy rẫy những nguy hiểm, tôi cười với vẻ ranh mãnh, hê hê, Bắc anh nghĩ mà xem, hai đứa mình đều là trai đờn gái độc, em thấy hay là để em ra nhà trọ ở vậy.

Bắc chồm tới và áp sát vào tôi, anh nhìn tôi nói, bạn Tiểu Bạch ơi, bạn lại nghĩ linh tinh rồi đấy, tớ cứ tưởng bạn ngây thơ lắm cơ, ai ngờ bạn còn ranh hơn cả tớ, bạn không tin vào chính mình sao?

Đêm đã buông xuống, ngoài trời tuyết đang lất phất bay, tôi bảo, em thấy lạnh.

Bắc đến rồi nói, để anh sưởi ấm cho em nhé, anh sẽ làm lò sưởi cho em.

Bắc nắm sát vào tôi, hai chúng tôi bốn mắt nhìn nhau, Bắc nói, đồ quý sủ.

Tôi hỏi, anh bảo gì cơ, anh nhìn tôi cười.

Chúng tôi nhìn nhau ít nhất trong mười phút, cuối cùng không chịu được nữa tôi đành phì cười. Tôi phát hiện ra rằng, tôi không thể nhìn lâu như Bắc, anh ghé sát vào tai tôi nói, Tiểu Bạch tại sao em lại quyến rũ đến thế? Em có thể giải thích cho anh được không? Tôi cười ngật nghẻo để giấu đi sự bối rối của mình, tôi rất sợ bị anh dụ dỗ như vậy, bạn cũng biết đấy, Bắc là một chàng trai có sức cuốn hút, giọng anh trầm ấm, mỗi lần anh ghé sát vào tai tôi, trái tim tôi lại run rẩy.

Tôi bảo, em muốn đổi tên, Bắc vừa uống chai bia Thanh Đảo vừa ăn xúc xích, thế em định đổi tên gì?

Nhấn Nhịn!

Bắc phì cười, rồi lại tùm tùm cười và bảo, anh cũng muốn đổi tên. Tôi hỏi thế anh đổi tên gì, Bắc Bảo, Nhịn Thôi.

Đêm hôm đó, dịp nghỉ đông năm 1996, chúng tôi mỗi người nằm một giường, cuối cùng thì cũng đã kiềm chế được bản thân.

Nửa đêm Bắc lại mò sang, anh bảo, lạnh quá, anh chỉ muốn ôm em chứ không có ý đồ nào khác, chỉ sưởi ấm một lát mà thôi.

Đây là một lí do rất chính đáng, tôi dịch người vào phía trong, nhưng Bắc lại ôm ghì lấy tôi, anh lật người đè tôi xuống dưới.

Tôi liền đá ngay anh xuống giường, có lẽ do tôi dùng lực quá mạnh nên Bắc kêu oai oái.

Tôi rời khỏi giường ra bật điện. Tôi đưa tay kéo Bắc lên, anh bảo, đá thật à. Hình như anh có vẻ tức tôi nên nói, hạ thủ cũng mạnh đó chứ, anh tưởng em đang xử lí tên lưu manh nào cơ. Tôi xoa chỗ đau cho anh, mồm vừa thổi phù phù vào chỗ đau ở cánh tay

Đền gì cho anh đây? Bắc vẫn giữ nguyên vẻ đau khổ đó.

Tôi nũng nịu, thế thì thơm anh vậy nhé?

Anh gật đầu, lần này coi như em thơm anh, em phải chủ động đấy.

Tôi kiễng chân và cố gắng với lên, anh với tay tắt điện, trời ạ, lại bắt đầu làm những chuyện mờ ám đây, tôi lại bắt đầu thở gấp, anh vòng tay qua eo tôi, răng tôi run cầm cập.

Em không biết hôn à? Anh bảo, ngốc thế, nào, thè lưỡi ra.

Câu đó càng khiến tôi run lấy bầy, cuối cùng thì tôi đã bị hôn thực sự, như lời Bắc nói thì, tôi đã hôn Tiểu Bạch, một nụ hôn thương tích đầy mình! Nụ hôn đó ít nhất kéo dài nửa tiếng, tôi bảo, thôi tha cho em, mệt quá rồi, em mới mồm lẩm rôi!

Sau này tôi nhớ tới hai cụm từ: trai đơn gái độc, củi khô bén lửa. Nhưng chúng tôi đã không để lửa bén! Điều kiện thì quá tuyệt, thời cơ cũng đã

chín muồi, nhưng chúng tôi đã kìm chế được lòng mình. Đến khi trời sáng, Bắc nói, anh thực sự khâm phục anh.

Tôi bảo, em cũng vậy.

Bắc bảo chúng tôi liên tục lập nên các kì tích, anh bảo, đáng lẽ giải Nobel phải trao cho chúng ta, đó là giải “ trai đơn gái độc giữ chữ trinh”.

Thôi đi anh, tôi bảo, suốt ngày đầu anh toàn nghĩ đến chuyện đó.

Tuy nhiên, tôi thầm nghĩ trong lòng rằng, cả hai chúng tôi đều đã là người lớn, đúng là cả hai đều rất kiên cường, nếu như không vì tôi kiên quyết giữ gìn thì có lẽ đã không nhận được từ lâu rồi.

Mỗi giây phút được quăn quýt bên Bắc đều rất ngọt ngào. Chúng tôi đi ăn sáng, hai đứa liên tục bón cho nhau, khiến mọi người ngồi ăn sáng bên cạnh đã tỏ rõ vẻ bực mình. Một cô gái trợn mắt nhìn chúng tôi nói, thật quá đáng. Bắc bảo, anh đoán cô bé này còn đang là lính phòng không, nếu không làm sao lại nói ra những lời chẳng có trình độ nào như vậy.

Đi xe buýt chúng tôi ôm nhau, chẳng thèm đếm xỉa tới những người xung quanh, chẳng còn biết rằng mình không nên quá thân mật, lộ liễu ở nơi công cộng.

Bắc nói, mình đúng là chơi bài trơ mặt được đến tận cùng!

Hoàn toàn nhất trí, tôi gật gù!

Hôm sau chúng tôi đi Thành Đô xem đốt lửa, chúng tôi lang thang trong

các quán trà ở Thành Đô. Bắc bảo, vùng này rất thích hợp cho hai vợ chồng chung sống, sau này mình sống ở Thành Đô nhé, Thành Đô là vùng đất hợp nhất để nhân loại uống trà, làm tình và tập dưỡng sinh đấy. Chúng tôi đã giao ước với nhau rằng, đợi khi chúng tôi tổ chức đám cưới, chúng tôi sẽ đến Thành Đô để xem biểu diễn đốt lửa.

Có lẽ do chúng tôi nói quá nhiều đến chuyện tương lai, hay nói cách khác, chúng tôi luôn nghĩ rằng mình sẽ thành vợ chồng và sống đến tám mươi tuổi, có ai ngờ rằng giữa đường lại xuất hiện ngã rẽ, đến khi không còn tiếp tục được nữa thì cả hai đều không thể chấp nhận hiện thực, và sau này mỗi tình đó suýt đã cướp đi mạng sống của tôi.

Về đến Tô Châu chúng tôi đã tổ chức một buổi họp lớp, bạn bè trong lớp học ở khắp nơi trên mọi miền tổ quốc đều đã quay về. Mọi người kể cho nhau nghe chuyện trong trường đại học của mình, nhiều người đã có người yêu. Không ai còn phải chịu áp lực học hành nữa, cuối cùng đã có thể hoạt động gân cốt rồi. Đó là lời của một cậu bạn trong lớp tôi.

Mọi người vẫn gọi tôi là chị dâu, em dâu như trước kia, mọi người trêu nhau rất thoải mái, có người hỏi Bắc và tôi tiến đến đâu rồi? Bắc bảo, vạn lí trường chinh mới đi được bước đầu tiên!

Dĩ nhiên, tôi cũng không bỏ qua việc thường xuyên qua lại nhà Bắc, và anh cũng theo tôi về nhà tôi, khi cả hai bên phụ huynh đều tỏ thái độ nhất trí để chúng tôi yêu nhau, chúng tôi càng tưởng rằng mình là người hạnh phúc nhất trên thế gian này. Chỉ có điều, lần đứng trên cầu Phong Kiều, Bắc đã nói với tôi một câu khiến tôi đỏ mặt. Bắc bảo, mẹ anh dặn đi dặn lại là, học hành là số một, yêu đương đứng thứ hai, ngoài ra, đừng bao giờ để xảy ra chuyện gì đáng tiếc.

Anh cười chê tôi tối dạ, ngay lập tức tôi hiểu ngay ra được vấn đề, mặt tôi đỏ bừng, trời ạ, là sợ tôi có thai!

Dịp nghỉ đông đó, hết Bắc đến tìm tôi lại đến tôi đi tìm anh. Chúng tôi cứ tìm đi tìm lại như vậy cho đến khi kỳ nghỉ đông kết thúc.

Dĩ nhiên, trong đó có 2 ngày tôi không ở bên Bắc.

Đó là do Phần Na đã quay về, cô ấy từ Thượng Hải về nhà ăn tết, lần này gặp Phần Na, tôi có cảm nhận được rất rõ sự thay đổi ở cô, Phần Na đã hoàn toàn khác trước.

Tôi không hiểu rốt cục cái gì đã làm thay đổi cô ấy?

Phần Na đến đứng dưới dân gọi tôi, tôi ngó đầu ra xem thì thấy một nữ sinh ăn mặc rất giản dị, đúng vậy, đây là lần đầu tiên tôi dùng từ nữ sinh với Phần Na.

Phần Na mặc bộ quần áo màu trắng, mái tóc đen dài, trông cô như một nhân vật trong truyện cổ tích đang đứng trước mặt tôi. Tôi giật mình bởi hình ảnh Phần Na lúc này đây khác rất nhiều so với trước kia. Trước kia, Phần Na lúc nào cũng diêm dúa, lòe loẹt, lúc nào cũng chỉ sợ ăn mặc không được hở hang, nhưng giờ đây, Phần Na đã biến thành một cô gái mộc mạc, giản dị suốt từ đầu đến chân, dường như chỉ có một màu trắng, điều này khiến tôi thấy quá bất ngờ.

Hình như Phần Na đã thay đổi mọi thứ, giả bộ trong trắng đây, tôi nghĩ thầm. Đó là suy nghĩ đầu tiên của tôi khi nhìn thấy Phần Na!

Tôi chạy xuống dưới, Phần Na đứng yên một chỗ lặng nhìn tôi cười.

Tôi cũng cười.

Sao cậu lại biến thành thế này? Hoàn lương rồi à? Tôi trêu Phần Na, Phần Na cho tôi số máy nhắn tin nhưng tôi chưa lần nào gọi, tôi tưởng rằng, chắc ở Thượng Hải Phần Na phải có một cuộc sống xa hoa sa đọa lắm, không xa hoa thì cũng đêm đêm đàn ca.

Phần Na là một cô gái giang hồ, không đêm, đêm đàn ca thì còn có gì khác? Đã hơn nửa năm nay tôi không liên lạc với Phần Na, tôi có cảm giác như cô ấy đã là người của thế giới khác rồi, chỉ có tôi và Hiếu Lỗi vẫn thường xuyên liên lạc qua lại với nhau, Hiếu Lỗi từng hỏi tôi về Phần Na, tôi thờ ơ buông một câu, đi Thượng Hải rồi, đi với một ông để kinh doanh hộp đêm.

Tôi đối với Phần Na đã có phần hơi khinh thường rồi.

Một người không có suy nghĩ, một người chỉ thích hưởng thụ, một người bán thân nuôi miệng thì tôi còn có thể nhìn với ánh mắt thế nào chứ?

Nhưng Phần Na luôn coi tôi là bạn. Nửa năm tôi đi học ở Đại học Bắc Kinh, tôi nhận được mấy lá thư của Phần Na, chữ viết vẫn xấu như ngày xưa, nhưng tôi không hồi âm cho cô ấy lá nào. Một là vì tôi đang trong giai

đoạn dạt dào với Bắc, hai là đã có Hiếu Lối vui vẻ bên tôi, ba là tôi có cảm giác rằng Phần Na không còn là người của thế giới chúng tôi nữa, chính vì vậy tôi cũng chẳng buồn hồi âm.

Nhưng tôi không thể ngờ rằng, Phần Na vẫn rất tốt với tôi. Cô ấy kéo tay tôi đòi mời tôi ăn cơm, lại còn bảo, tớ kiếm ra tiền rồi, cậu thích cái gì, tớ đều có thể mua cho cậu.

Tôi không muốn tiêu tiền của Phần Na. Cô ấy kiếm tiền đâu có dễ dàng gì, hơn nữa tôi chỉ có cảm giác là đồng tiền của cô ấy kiếm được không trong sạch.

Chúng tôi đến đường Quan Tiền ăn cơm, con đường đó giờ đã nhộn nhịp tấp nập hơn, chúng tôi chọn một quán ăn nhỏ và ngồi xuống gọi món.

Tôi tưởng rằng Phần Na sẽ mời tôi uống rượu như hai lần trước, rượu Ngũ Lương Dịch, nhưng lần này Phần Na chỉ gọi mấy món đơn giản, và Phần Na đã kể cho tôi nghe chuyện của cô ấy.

Phần Na bảo, lần này tớ đã tin rằng mình đã gặp được tình yêu.

Tôi không tin cô ấy có thể có được cái gọi là tình yêu, nhưng đôi mắt Phần Na ánh lên một vẻ mơ màng, chỉ có những cô gái đang sống trong tình yêu mới có được ánh mắt đó. Phần Na châm điếu thuốc và từ từ kể cho tôi nghe chuyện tình yêu của cô.

Tuyệt Tiêu Thiên

Muôn nẻo đường yêu

Dịch giả: Trần Quỳnh Hương.

Chương 8

Lúc nào Phần Na cũng vậy, cô giống như một con thiêu thân mãi miết lao theo tình yêu của mình, hầu như chỉ trở về tay không, nhưng Phần Na vẫn cố gắng kiên trì.

Tối hôm đó Phần Na kể với tôi rằng, cô đã yêu một người đàn ông.

Lần này định mệnh nghiệt ngã lại đến với cô. Phần Na rít một hơi thuốc và nói, Tiểu Bạch, cậu có tin không, cuộc đời con gái sớm muộn cũng sẽ gặp một người đàn ông, người đàn ông này sẽ đi theo cậu trong suốt cuộc đời, đó là người cậu đã đợi từ lâu, cậu có thể sống hoặc chết vì người ấy, cậu có tin không?

Tôi bảo, dĩ nhiên là tin chứ. Tôi và Bắc cũng giống như vậy. Giả dụ có người bảo tôi chết vì Bắc, họ bảo nếu tôi làm thế Bắc có thể sống lại, tôi sẽ sẵn sàng xin được chết.

Thế giới này chỉ có mỗi Bắc là có thể khiến tôi làm được như vậy. Sau này,

không còn người đàn ông nào có thể khiến tôi sẵn sàng xin chết vì họ bởi tôi đã không còn tin vào tình yêu.

Phần Na kể cho tôi nghe chuyện của cô ấy, một mối tình đẹp mà buồn.

Phần Na báo cô ấy cảm thấy mình tuyệt vọng đến chết mất thôi.

Tối hôm đó, Phần Na kể liền một mạch cho tôi nghe chuyện của cô ấy. Trước khi đi Thượng Hải, tớ đã từng ngủ với rất nhiều người đàn ông, sau đó tớ còn đi học hút thuốc, đánh bài, tán tỉnh những chuyện sexy với đàn ông, sau khi cùng Trương Kiến Bang đến Thượng Hải, chúng tớ đã mở hộp đêm, đêm nào cũng là đêm xa xỉ, và rồi, tớ đã gặp Tiểu Dao, cậu có tin vào số phận không? Tớ thì tin đấy.

Sỡ dĩ tớ đi theo Trương Kiến Bang là do anh ta thấy tớ nhanh nhẹn, hoạt bát. Anh ta đến Tô Châu làm ăn, sau đó anh ta có đến tiệm làm đầu của tớ gội đầu, ngày hôm đó đã thay đổi số phận của tớ.

Tớ không chỉ tán gẫu với anh ta mà khi anh ta nói chuyện làm ăn tớ cũng hòa theo, tớ bảo, anh nên để đầu óc thoải mái, việc gì cũng vậy thôi, sớm muộn cũng sẽ nghĩ ra cách giải quyết.

Trương Kiến Bang làm ăn rất lớn, buôn bán bất động sản, vui chơi giải trí,

rồi anh ấy còn bán cả ô tô, vì thế có người nói rằng, nếu ai lọt vào mắt xanh của Trương Kiến Bang thì chắc chắn sẽ phát như điều gặp gió.

Và tớ đã lọt vào mắt xanh của Trương Kiến Bang. Anh ta vỗ tay tớ và bảo, bao nhiêu tuổi rồi? Tớ trả lời, hai mươi. Đây là tớ nói dối, tớ mới có mười tám, tớ cố tình nói mình già hơn một chút, như thế người ta có dùng mình người ta cũng yên tâm.

Đi theo anh nhé, Trương Kiến Bang bảo, làm bà chủ cho anh, hộp đêm đó giao cho em được không? Em có một ít cổ phần, nhưng em phải chung lưng đấu cật làm với anh.

Vâng, tớ bảo, em sẽ đi cùng anh.

Tớ đã đến hộp đêm, năm thứ hai sau khi đặt chân đến đó, tớ mới thực sự bước vào tuổi hai mươi, và tớ đã gặp Tiểu Dao.

Sau đó, mọi thứ đã hoàn toàn thay đổi.

Đến đây Phần Na lại hút một điếu thuốc, ánh mắt cô mơ màng, tôi và Phần Na, một người điên cuồng vì tình yêu, còn một người lại là mê muội vì tình yêu.

Tớ không phải là cô bồ duy nhất của Trương Kiến Bang, tớ chỉ là một trong các người tình của anh ta. Một năm sau khi đến hộp đêm, anh ta bắt đầu chán tớ, nhưng tớ lại là một thiên tài trong lĩnh vực kinh doanh hộp đêm, anh ta không muốn để tớ đi, vì thế anh ta nói, ta cứ tiếp tục nhé, coi như vì tiền mà.

Tiền đúng là tiên là phật. Có tiền rồi tớ cũng có được sự tự tin.

Tớ không còn phải bám riết đám đàn ông đó nữa. Tớ thích ngủ với ai thì tớ ngủ, không thích tớ lại chăm một điều thuốc ngồi trước quầy bar và nghe đi nghe lại những khúc tình ca. Tớ rất thích nghe Tề Tân hát, mỗi lần nghe anh ấy hát là tớ chỉ muốn khóc, anh ấy có hát một câu là anh ấy không muốn để nước mắt em qua đêm cùng anh.

Không có nước mắt của gã đàn ông nào qua đêm cùng tớ.

Chỉ có nước mắt của tớ qua đêm cùng tớ mà thôi.

Sau đó tớ đã gặp Tiểu Dao.

Tiểu Dao mặc cả bộ quần áo trắng, phong độ đỉnh đạc. Anh không giống tất cả những người đàn ông khác, anh không thuê phòng, cũng không gọi gái

làng chơi. Anh đến là anh lại ngồi giữa đại sảnh, sắp đặt mọi thứ ổn thỏa cho đám đàn ông háo sắc đi cùng, rồi anh lặng lẽ ngồi nhìn xung quanh, tớ đi ngang qua chào anh, anh cũng không thèm để ý tớ.

Tớ biết anh ấy coi thường tớ. Trên người anh có mùi bạc hà rất dễ chịu, anh chỉ mặc quần áo trắng, áo sơ mi trắng, giày trắng, mọi thứ đều rất sạch sẽ, người anh ấy lại gầy, cái gầy này gây cho người ta một cảm giác gì đó rất thánh thiện.

Tớ thích nhìn gương mặt trẻ trung của anh, điềm tĩnh, anh cười tư lự, thỉnh thoảng anh lại rút di động ra bấm một lát, nhưng anh ấy cũng chẳng nhìn tớ. Trong mắt anh ấy tớ là cái gì chứ? Một bà chủ ăn mặc hở hang, phong lưu, thậm chí còn rất muốn trêu anh.

Nhưng tớ lại thích Tiểu Dao. Tớ thầm nghĩ đây là người đàn ông mình cần, gọn gàng, trong sáng với đôi mắt buồn tư lự, ánh mắt đó đã thật sự hút hồn tớ.

Hôm đó anh uống say, anh bị người ta khiêng vào hộp đêm, tớ sắp đặt mọi thứ ổn thỏa cho ba người đàn ông đi cùng với anh, rồi tớ nói với mấy người đi cùng rằng, cứ giao anh ấy cho em.

Tớ dìu anh ấy vào phòng tớ. Đó là một căn phòng trắng toát, không trang

trí, trưng bày gì cả, có lẽ do tớ quá nhớ bản rồi nên tớ thích màu trắng như tuyết đó chẳng, tự nhiên tớ lại có cảm tình với Tiểu Dao, không biết có phải đó là do anh hay mặc màu trắng không?

Tiểu Dao bắt đầu nôn tháo, nôn ra cả dịch mật, anh nôn hết vào váy tớ, vừa bản vừa hôi. Nhưng tớ lại thích thế, tớ đã quá nhớ bản rồi, tớ muốn một người đàn ông này nôn các thứ vào người tớ, tớ cho anh uống nước, miệng anh thì thơm. Bảo Di, Bảo Di.

Bảo Di là ai nhỉ?

Tớ đoán Bảo Di là một cô gái.

Rồi anh lại ngủ thiếp đi. Tớ nằm bên cạnh anh và mơ man vào cái đó, một lát sau, anh bắt đầu hưng phấn, tớ lại hôn anh, tất cả đều là tớ chủ động hết, anh mở mắt nhìn tớ, ánh mắt trong sự mơ màng, rồi anh bảo, Bảo Di, anh chưa rửa đâu, em không sợ bản à?

Không sợ. Tớ bảo, em thích thế.

Động tác của anh rất nhẹ nhàng, anh vẫn gọi thầm tên Bảo Di đó, tớ ngấm nhìn anh với ánh mắt si mê như vậy, tớ có cảm giác rằng kiếp trước mình đã từng yêu người đàn ông này, anh gầy nhưng dẻo dai, đến cuối tớ phải kêu lên, và ra sức cầu vào lưng anh.

Tớ yêu ánh mắt của anh, yêu màu áo trắng của anh trước. Sau đó, tớ lại yêu luôn cơ thể anh.

Cái duyên giữa con người với con người chỉ diễn ra trong một khoảnh khắc, tớ thâm nghĩ, người đàn ông này phải là của tớ. Bất kể thế nào tớ cũng phải có được anh ấy, bất luận anh ấy bắt tớ làm gì, cho dù việc làm đó có thấp hèn đến mấy tớ cũng sẽ làm, chắc chắn là kiếp trước tớ có nợ với anh.

Sau khi tỉnh giấc, anh nhìn thấy tớ đang nằm bên cạnh.

Tớ cười và bảo, anh ngủ với em rồi.

Nhưng em yêu anh, em yêu anh từ lâu rồi, em không cần quan tâm anh có yêu em không, dù thế nào em cũng phải yêu anh.

Lúc đó ngoài trời bắt đầu mưa, anh ấy nhìn tớ rất lâu mà không nói câu nào. Rồi anh ấy mặc quần áo vào và bỏ đi.

Anh đi liền một tháng. Một tháng sau tớ mới được gặp lại anh, anh đến bên tớ và kéo tớ, rồi anh hôn tớ rất thắm thiết và hỏi, người yêu ơi, em có muốn là người yêu của anh không?

Từ người yêu đó sao mà cảm động đến thế, lúc Phần Na nhắc đến cái từ đó trông cô hạnh phúc. Phần Na quay mặt lại hỏi tôi. Tiểu Bạch, cậu có tin vào những mối tình mà yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên không? Tớ đã yêu Tiểu Dao ngay từ cái nhìn đầu tiên. Thực ra, cái mà anh cuốn hút tớ nhất vẫn là khí chất trong con người anh, rất giống Trương Quốc Vinh, lạng lẽ, tư lự,

kể cả lúc anh cười vẫn có một nét gì đó đượm buồn, và còn một điều nữa là anh ấy biết hát Côn khúc và Kinh kịch.

Cậu có biết cảm giác của chúng tớ thế nào khi vừa hút thuốc vừa hát kịch trên giường không? Cậu đã xem vở Nếp phấn hồng chưa? Phần Na kể rất nhanh, cô rất muốn kể lại chuyện mình đã gặp được người có duyên với mình từ kiếp trước, tôi rất hiểu tâm trạng của Phần Na bởi lần đầu tiên tôi nhìn thấy Bắc, tôi cũng có cảm giác giống hết như vậy.

Cả hai chúng tôi đều quá si tình.

Phần Na lại phà ra một hơi thuốc, mơ màng mông lung, gần mà lại xa.

Vừa nói, Phần Na vừa hát Kinh kịch cho tôi nghe, đó là đoạn trong vở *Giấc mộng của cô gái mùa xuân*: lúc bịn rịn bên nhau bất giác nhớ đến buổi tân hôn, hồi đó em cũng đã từng được nâng niu nhẹ nhàng, em tập trung sắp xếp lại gối chăn, đừng để lộ khoảnh khắc ngàn vàng trong đêm xuân này.

Phần Na hát rất nhập vai, ánh mắt mơ màng như một cô đào chính cống, thảo nào mẹ cô ấy chạy theo người khác, có nhiều người ngay từ lúc sinh ra đã là ả đào!

Phần Na kể tiếp cho tôi nghe chuyện của cô ấy. Và thế là tớ đã trở thành người tình của Tiểu Dao. Anh đưa tớ đi chơi bài, chơi golf, có lúc anh còn võ vào mông tớ, giống như tất cả những ông chủ nhà giàu có khác, thích đem một cô gái xinh đẹp, trẻ trung để ra oai mọi người.

Chỉ cần có mặt tớ là anh ấy thẳng, anh ném cho tớ tiền và báo, người yêu, em đếm tiền xem nào.

Tớ không muốn mình chỉ là người đếm tiền cho anh ấy, tớ muốn anh ấy yêu tớ thật lòng hoặc lấy tớ làm vợ.

Khi biết được tin Tiểu Dao đã có vợ tớ rất tuyệt vọng. Sao anh ấy lại có vợ cơ chứ? Nhưng đúng là anh ấy có vợ rồi, tớ biết tên vợ anh ấy, chị ấy tên là Bảo Di.

Không ngờ Bảo Di lại là tên vợ anh ấy. Những người đàn ông khi đã uống say mà vẫn gọi tên vợ mình chiếm không nhiều, phần lớn họ thường gọi tên tình nhân hoặc người yêu cũ, nhưng Tiểu Dao vẫn gọi tên vợ mình.

Tớ bảo muốn gặp vợ anh ấy, anh ấy cười nhạo tớ và bảo, em không đủ tư cách gặp vợ anh.

Câu nói của anh ấy đã làm tổn thương lòng tự trọng của tớ, trong mắt anh ấy, tớ chỉ là một con cờ bé tí, còn vợ anh ấy là cả một bàn cờ.

Vì thế tớ lại càng muốn gặp vợ anh ấy, tớ muốn gặp người có tên Bảo Di đó.

Hôm đó, tớ đã bỏ ra hơn một tiếng đồng hồ để tô điểm cho gương mặt mình. Tớ lại còn đi siêu thị Hữu Nghị mua một cái váy mới hơn một vạn tệ, mua quần áo tớ không bao giờ tiếc tiền, có nhiều người chỉ đánh giá con người qua quần áo, quần áo thể hiện con mắt thẩm mỹ của mỗi người mà.

Sau khi nhìn mình đã có phần giống dân trí thức công sở, tớ bắt xe đến công ty quảng cáo khá có tiếng đó ở Thượng Hải, tớ từng nghe Tiểu Dao nói rằng Bảo Di làm ở công ty đó, tớ bước vào cửa xoay bằng kính, một cô gái dùng tiếng Anh hỏi tớ lên tầng mấy, tớ không hiểu, cô ấy lại hỏi bằng tiếng Trung. Hóa ra công ty này chỉ làm ăn với nước ngoài.

Tớ bảo tôi muốn tìm Tầng Bảo Di.

Cô gái bảo, tổng giám đốc ở tầng 17, chị đã có hẹn trước chưa ạ?

Dạ, hẹn rồi. Tớ bước vào thang máy, trong lòng cũng thấy hơi run, tớ không nghĩ Bảo Di lại là tổng giám đốc, tớ cứ tưởng chị ấy là nhân viên thôi.

Lúc nhìn thấy Bảo Di tớ mới sững sờ, tớ nguyên rửa tớ sao lại ngu ngốc đến thế, tự nhiên lại đi chuốc nỗi nhục nhã vào mình, chị ấy không phải là một người bình thường mà đẹp như một nàng tiên, dáng người cao ráo, trang điểm nhẹ nhàng, chị ấy mặc một chiếc áo bó sát người ngấn tay màu trắng và một chiếc quần ống rộng cũng màu trắng, mỗi lần chị ấy bước, hai ống quần lại bay nhẹ hệt như tiên nữ giáng trần vậy.

Thảo nào Tiểu Dao cũng thích mặc quần áo trắng.

Chị ấy nhìn tớ và hỏi, cô tìm tôi có việc gì vậy? Tớ quay người bỏ đi vì so với chị ấy, tớ chỉ là một con vẹt xấu xí, còn chị ấy mới là thiên nga! Mặc dù tớ mặc chiếc váy một vạt tẻ nhưng cũng chẳng làm được gì? Váy cũng không thể cứu được tớ!

Chị ấy lại gọi tớ.

Tớ quay đầu và cười ngượng nghịu, rồi tớ lắp bắp, chị Bảo Di, em rất yêu Tiểu Dao, chị có thể nhường anh ấy cho em được không?

Tôi có thể tưởng tượng ra hoàn cảnh của Phần Na lúc đó, trước một người phụ nữ sang trọng xinh đẹp, Phần Na – cô thợ cắt tóc làm đầu đã trở nên thấp hèn hơn bao giờ hết, mặc dù Phần Na ăn mặc rất sang trọng nhưng đứng trước người phụ nữ có tên Bảo Di mặc bộ quần áo trắng đó, Phần Na chắc chắn sẽ rất tự ti!

Lúc nào Phần Na cũng vậy, cô giống như một con thiêu thân mãi miết lao theo tình yêu của mình, hầu như chỉ trở về tay không, nhưng Phần Na vẫn cố gắng kiên trì.

Sau đó bọn cậu thế nào? Tiểu Dao có yêu cậu không? Tôi hỏi với vẻ sốt ruột.

Phần Na kể tiếp, tớ đã bị Tiểu Dao cho ăn bạt tai. Anh ấy liên tục quất tớ, liên tục quất. Quất nhiều đến nỗi tớ nổ cả đom đóm mắt, mồm thì chảy máu, anh ấy chửi tớ là đồ bần tiện, đồ hèn hạ, ai bảo mày đi gặp Bảo Di, ai cho mày làm tổn thương cô ấy? Lẽ nào mày không biết mày chỉ là một món đồ chơi trong tay tao sao? Tao có thể bóp chết mày như bóp một con kiến!

Tớ quỳ dưới chân anh ấy trong tư thế nhạt nhòa nước mắt và máu tươi. Tớ như một con chó đang khẩn cầu chủ, tớ bảo, Tiểu Dao, em thực sự rất yêu anh, anh chỉ thuộc về một mình em thôi có được không? Em có thể vì anh mà tử bỏ tất cả, có được không anh?

Thật đấy. Tớ không thể ngờ rằng mình lại hèn hạ như vậy, vì một người đàn ông áo trắng, vì ánh mắt mơ màng của anh ấy mà tớ cam chịu làm thân trâu ngựa cho anh ta.

Tiểu Dao đá hất tớ ra và không quay lại nữa.

Anh ấy đã đá trúng bụng tớ. Anh ấy không hiểu tại sao tớ lại đi tìm Bảo Di. Tớ đã có con với anh ấy, Bảo Di không muốn sinh con cho anh ấy, Bảo Di không muốn đẻ con, Bảo Di muốn giữ gìn sắc đẹp, nhưng tớ lại muốn.

Nhưng anh ấy đã đá vào tớ, tớ bắt đầu ra máu, bụng đau gần chết, tớ gọi điện thoại cho anh ấy nhưng anh ấy tắt máy, tớ biết tìm ai bây giờ? Tìm Trương Kiến Bang ư? Tớ có con với người khác mà lại bắt anh ta đưa vào bệnh viện và ký tên lên giấy đồng ý phẫu thuật của bệnh viện ư?

Không không, tớ không thể chết, tớ vẫn muốn yêu Tiểu Dao.

Lúc bụng đau tưởng chết, tớ đã bấm số máy di động của Bảo Di.

Tớ không hiểu tại sao mình lại cầu cứu chị ấy, lần đầu tiên gặp chị ấy tớ đã thích dáng vẻ của chị ấy, dáng vẻ đó, cả đàn ông và phụ nữ đều thích ngắm nhìn, chẳng ai có thể nói được vì sao mình lại thích nhìn.

Chính Bảo Di là người đã gọi Tiểu Dao đến, Tiểu Dao có một số điện thoại chỉ để Bảo Di gọi, ngoài ra anh ấy còn có một số điện thoại khác, để mọi người gọi. Tớ là một trong số những người đó, còn số mà Bảo Di gọi mở máy 24/24.

Tiểu Dao nhìn tớ một cái và bảo mặc kệ cô ta, đấy là do cô ta tự chuốc vạ vào thân.

Đấy là lời của Tiểu Dao, Bảo Di nhìn Tiểu Dao chửi: anh thật sự không phải là người! Anh không bằng cả con chó.

Chính Bảo Di là người đã kí tên lên tờ giấy phẫu thuật của bệnh viện, lúc xe đẩy của bệnh viện tiến vào phòng tiểu phẫu, tớ nói với Bảo Di rằng, chị ơi, em xin lỗi. Bảo Di nhìn tớ và bảo, em ngốc quá.

Tôi không thể ngờ được rằng chỉ trong vòng nửa năm mà có nhiều chuyện xảy ra với Phần Na như vậy. Phần Na đã yêu người đàn ông đó, cô ấy lại một lần nữa có thai, lại một lần nữa xảy thai, nhưng Phần Na cười và bảo, tớ sẽ làm cho anh ấy phải yêu tớ, cậu có tin không?

Tôi không biết, tôi chỉ biết rằng Phần Na yêu khổ quá.

Mọi người đều nói tình yêu đem đến niềm vui cho cả hai người, nhưng Phần Na đã yêu quá si mê. Cô ấy nhìn tôi với ánh mắt ngây dại và bảo, Tiểu Dao thích con gái mặc quần áo trắng, chính vì thế quần áo của tớ được đổi sang màu trắng hết, quần áo trước kia tớ bỏ hết rồi.

Phần Na còn bảo, anh ấy thích phụ nữ hút thuốc, anh ấy bảo, phụ nữ hút thuốc trong có một vẻ gì đó rất quyến rũ, chính vì thế tớ mới hút thuốc, cậu nhìn dáng vẻ hút thuốc của tớ có đẹp không?

Nghe Phần Na kể tôi chỉ muốn khóc, cô bạn tôi si tình quá, tôi bảo sao cậu phải hạ thấp mình thế, cậu thừa biết anh ta đã có Bảo Di, cậu thừa biết anh ấy không yêu cậu mà cậu vẫn làm như vậy?

Đúng là tớ quá hạ thấp mình – Phần Na bảo, nhưng tớ cam lòng, chỉ cần anh ấy nheo mắt nhìn tớ là tớ không chịu được, cậu có biết cảm giác trúng mũi tên tẩm thuốc độc của tình yêu là thế nào không? Cảm giác tự nhiên đất trời đảo điên, mình chẳng làm chủ được mình nữa.

Vừa nói Phần Na lại hút một điếu thuốc khác, thuốc Mier, màu trắng, điếu thuốc dài như ngón tay Phần Na vậy. Đáng vẻ hút thuốc của phần Na rất quyến rũ, sau này tôi được xem bộ phim *Giấc mộng vườn chơi* của Vương Tổ Hiền, trong đó có đoạn lời thoại kinh điển: đã từ lâu muốn khuyên anh bỏ thuốc, nhưng nhìn anh qua làn khói thuốc thấy anh đẹp biết bao... Mỗi lần nghe thấy câu đó tôi đều khóc, tôi lại nhớ đến Phần Na, cô bạn đã chết vì tình yêu, nếu không yêu Tiểu Dao thì không bao giờ cô ấy phải chết, cô ấy vẫn sẽ là một cô thợ cắt tóc yêu đời, cho dù cuộc đời cô ấy có chìm nổi, trôi giạt đến đâu, nhưng vì cô ấy đã yêu Tiểu Dao, từ đó trở đi, cô ấy không bao giờ còn có đường quay lại nữa.

Có người nói rằng, nếu bạn hay nhớ về những chuyện cũ tức là bạn đã già.

Năm nay sống ở Pháp tôi thường hay mơ thấy những người đó, hầu như ngày nào tôi cũng mơ thấy họ, tôi mơ thấy họ vẫn đang sống, vẫn vui vẻ cười đùa, vẫn trẻ trung như ngày nào. Gương mặt họ sinh động như một cái cây non, nhưng khi tỉnh giấc nước mắt tôi lại chảy dài hai bên má, rầu rĩ vô cùng.

Tuổi thanh xuân đã dần dần trôi qua như vậy đấy.

Tuyệt Tiêu Thiên

Muôn nẻo đường yêu

Dịch giả: Trần Quỳnh Hương.

Chương 9

Đến tối Lí Trác đưa tôi ra sân bay đón Bắc, khi Bắc ra đến ngoài, tôi chạy ngay đến ôm chầm lấy anh và khóc nức nở.

Chúng tôi đã hôn nhau như mưa như gió trước mặt Lí Trác. Lí Trác kêu, ôi phim sex, phim sex, không chấp nhận được.

Câu chuyện Phần Na kể đã khiến tôi cảm động rơi nước mắt, cuối cùng tôi đã hiểu, thế gian này có thể có những cuộc đời thấp hèn, nhưng chắc chắn không bao giờ có những mối tình thấp hèn!

Chính vì thế tôi càng trân trọng tình yêu của mình hơn, nếu đã yêu thì xin hãy yêu như một kẻ ngốc nghếch. Bắt đầu từ dịp nghỉ đông đó, tôi đã thay đổi cái nhìn của mình về Phần Na, tôi rất mong cô ấy giành được người đàn ông áo trắng đó và cảm hóa anh ta bằng tình yêu của mình! Hai người đã từng liếc mắt đưa tình cùng nhau xem kịch và nói những lời yêu thương với nhau, và Phần Na từng nói rằng, kể cả suốt đời làm vợ bé của anh ấy tớ cũng cam lòng, vậy thì có gì là không được chứ?!

Người si tình đa phần là con gái, chính vì thế tôi vẫn đồng ý với quan điểm của Hồng Yến, cô ấy nói rằng, đàn ông yêu phụ nữ bằng nửa phần dưới của mình, phụ nữ yêu đàn ông bằng nửa phần trên của mình. Có lẽ do Hồng Yến đã từng đi lại với quá nhiều đàn ông, theo thống kê của tôi, số người lên giường với Hồng Yến có lẽ không ít hơn con số mười! Hồng Yến nói, chỉ cần phụ nữ tiếp xúc với đàn ông, lập tức họ sẽ nghĩ ngay đến những chuyện trong tương lai như áo cưới nhẫn cưới, kể cả là các cuộc tình vụng trộm cũng đều như vậy, còn đàn ông lại muốn lên giường với phụ nữ và nói những lời đường mật dụ dỗ, cố gắng làm sao để móc ra ít tiền nhất, phụ nữ lại mong được tu thành chính quả, hai người được ríu rít trong tổ ấm. Vì thế điểm khác biệt lớn nhất giữa đàn ông và phụ nữ là, đàn ông muốn chiếm đoạt cơ thể của phụ nữ, còn phụ nữ lại muốn chiếm đoạt suy nghĩ của người đàn ông. Và thế là hai người không thể hòa thành một nhịp, đàn ông bảo anh yêu em, thực ra là anh ta yêu cơ thể của cô gái đó, nếu cô ấy xấu xí hoặc nhan sắc đã tàn phai, đàn ông sẽ không còn hứng thú nữa. Ví dụ đi uống rượu, nếu có một cô gái trẻ trung, xinh đẹp ngồi tiếp rượu, chắc chắn mọi người sẽ rất hào hứng, nhưng nếu người ngồi tiếp rượu là một bà già đau khổ thì chắc đàn ông sẽ chẳng còn hứng thú gì. Từ trước tới nay, tình yêu chưa bao giờ thuần khiết, những cái thuộc về thuần khiết chỉ là những ảo tưởng trong trái tim con người mà thôi.

Hồng Yến lúc nào cũng có những lập luận tràn giang đại hải như vậy, nhưng không thể phủ nhận là chúng rất có sức thuyết phục. Sau này tôi hỏi Bắc rằng, anh yêu cơ thể em hay yêu những suy nghĩ của em, Bắc cười và bảo tôi ngốc, anh bảo, đàn ông yêu cơ thể của con gái trước, sau đó mới yêu suy nghĩ của họ.

Hồi đó chúng tôi mới 20 tuổi, mở mồm lại nói đến chuyện đàn ông và phụ nữ. Đến khi càng xa tuổi 20, chúng tôi phát hiện ra một điều rằng hai chữ đàn bà thật là phiền hà. Đáng lẽ chúng ta nên gọi chúng ta là đàn bà khi chúng ta còn đang là con gái, và đến khi là đàn bà rồi thì chúng ta lại chỉ mong biến mình thành con gái.

Thực ra tôi biết Bắc yêu tôi ở điểm nào, anh bảo những lúc tôi mãnh liệt tôi giống như một ngọn lửa, lúc đó tôi giống như một chú ngựa hoang. Những lúc tôi dịu dàng tôi lại như dòng nước có thể nhấn chìm anh. Anh còn bắt chước vở *Lưu Xảo* và hát một đoạn rằng, tôi yêu em, biết viết, biết tính toán, biết lao động...làm cho tôi cười vỡ cả bụng.

Đại học năm thứ nhất là giai đoạn tôi và Bắc yêu nhau thắm thiết nhất, chúng tôi viết rất nhiều thư tình cho nhau. Hoặc không lại chạy xuống dưới tầng gọi điện thoại, nói mãi không biết chán, cúp máy xong lại gọi lại vì còn một câu quên chưa nói, chẳng hạn anh yêu em, em yêu anh gì đó.

Hồng Yến bảo chưa gặp người nào yêu đương như các cậu, chắc là mấy đời chưa được yêu nên mới thế phải không? Gì mà suốt ngày quẩn quýt, bịn rịn, tớ có cảm giác như thế giới này chỉ còn lại hai đứa cậu thôi vậy.

Thậm chí tôi còn bỏ rơi cả Hiếu Lỗi. Có lần Hiếu Lỗi đến tìm tôi đúng lúc

tôi đang gọi điện thoại dưới tầng. Thấy vậy Hiếu Lối liền đứng bên cạnh nghe tôi ba hoa chích chòe đủ mọi chuyện. Tôi nói nhiều đến nỗi nước bọt bắn tung tóe, tôi hỏi, Bắc, anh có nhớ em không, anh yêu em không? Yêu đến đâu? Anh nói thử xem anh yêu em đến ngàn nào? Mỗi lần gọi điện thoại tôi đều nhắc đi nhắc lại mấy câu đó, nhắc mãi không biết chán, bản thân tôi không hề thấy chán. Hiếu Lối đứng bên cạnh nghe tôi nấu cháo với vẻ mặt vô cảm, hê, cô mỹ nữ đó vốn là sinh vật máu lạnh mà.

Mùng 1 tháng 5 năm 1997. Tôi quyết định đi Trùng Khánh.

Lần này tôi đi để thực hiện một âm mưu ngọt ngào. Trước đó tôi đã gọi điện thoại cho Bắc hỏi anh có đi đâu không? Bắc nói, anh chẳng đi đâu cả, chuẩn bị tập trung ôn thi thôi, anh phải chăm lên thư viện nhiều hơn. Trong điện thoại anh còn nói rằng, suốt ngày chỉ bận việc với em, suýt nữa không qua được tiếng Anh cấp 4, anh đang phấn đấu qua cấp 6, nếu không, vợ thì lấy được mà việc học hành lại bê trễ thì chết, anh phải tập trung cả hai việc, việc nào cũng đều là việc chính.

Tôi lại mắng Bắc là gã lưu manh, Bắc bảo em không được lúc nào cũng rủa anh là lưu manh, bị chửi tiếng xấu đó thì oan quá, nếu em vẫn rủa thì anh sẽ lưu manh thật đấy.

Trên đường ngồi tàu đi Trùng Khánh, tôi hớn hờ như mở cờ trong bụng. Tôi tưởng tượng ra cảnh Bắc nhìn thấy tôi, chắc chắn anh sẽ rất sửng sờ, chắc chắn anh sẽ không thể ngờ tới! Bạn thử nghĩ mà xem, có cô người yêu bằng xương bằng thịt hiện ra ngay trước mắt thì có khác gì từ trên trời rơi xuống một em Lâm Đại Ngọc!

Chắc chắn là anh sẽ hôn tôi tới tấp, tôi thầm nghĩ. Trên chuyến tàu nhanh T9 đi Trùng Khánh, tôi cứ đi đi lại lại giữa đoàn người đi du lịch dịp nghỉ ngày Quốc tế lao động. Tôi nhiệt tình hỏi han mấy em nhỏ, gặp cô nào trung niên thì chào, gặp chị nào xinh đẹp thì khen người ta duyên dáng, gặp anh nào đẹp trai lại càng nhiệt tình hơn, qua đó bạn có thể hiểu được tâm trạng tôi lúc này, đúng là tôi mang một tâm trạng ngất ngây đi tìm Cố Vệ Bắc!

Tôi không thể ngờ rằng lúc này đây người yêu tôi Cố Vệ Bắc cũng đang ngồi trên tàu, chỉ có điều đó là chuyến tàu từ Trùng Khánh đến Bắc Kinh, chúng tôi đi lướt qua nhau mà không hề hay biết! Điều đó chẳng có gì là lạ cả, tôi đã từng nói rằng chúng tôi thường hay có suy nghĩ giống nhau, Bắc cũng muốn đem đến cho tôi một điều bất ngờ vì mừng 4 tháng 5 là sinh nhật của tôi, sinh nhật của tôi trùng vào ngày thanh niên! Sinh nhật năm nay tôi muốn được ở bên Bắc.

Trên nẻo đường về Bắc Kinh đó, Bắc nâng niu trên tay một trái tim bằng

thủy tinh, anh đã phải bỏ ra mấy trăm tệ để mua trái tim làm bằng thủy tinh đó, trên đó có viết hàng chữ: Lâm Tiểu Bạch, anh yêu em!

Khi tôi xuống tàu và về đến trường anh, bạn cùng phòng anh thông báo là anh đã đi Bắc Kinh, tôi liền ngồi thụp xuống đất và khóc hu hu. Lí Trác mắng hai chúng tôi là đồ ngớ ngẩn, cô ấy đã cho tôi vào ở nhờ và bảo tôi gọi điện thoại ngay cho Bắc, bảo anh đáp máy bay về Trùng Khánh ngay, tiền vé máy bay cô ấy chi. Lí Trác tốt quá, nhưng Bắc lấy đâu ra nhiều tiền thế để mua vé máy bay? Tôi gọi điện thoại về kí túc xá, đúng lúc cô bạn Thành Thành người Thanh Đảo nhắc máy, Thành Thành hỏi, Tiểu Bạch, cậu đang ở đâu vậy? Bạn trai cậu đến tìm cậu đây này.

Tôi vừa khóc vừa nhờ cô ấy tìm ngay Bắc hộ tôi, nếu Bắc vẫn còn ở Bắc Kinh thì cô ấy phải tìm bằng được anh ấy hộ tôi và tôi còn nhờ cô ấy cho Bắc vay tiền để Bắc bay về Trùng Khánh.

Tôi không biết Thành Thành đã làm thế nào mà đến tối Lí Trác đã đưa được tôi ra sân bay đón Bắc, lúc Bắc ra đến ngoài, tôi liền chạy đến ôm chầm lấy anh và khóc nức nở.

Chúng tôi đã hôn nhau như mưa như gió trước mặt Lí Trác. Lí Trác kêu, ôi phim sex, phim sex, không chấp nhận được.

Tấm vé máy bay từ Bắc Kinh về Trùng Khánh đó vẫn được tôi giữ gìn cẩn thận. Bắc bảo đó là lần đầu tiên anh được đi máy bay, hành trình mấy chục tiếng đồng hồ tự nhiên được rút ngắn chỉ còn hơn hai tiếng. Rồi Bắc buông một câu, m. kiếp, đã quá. Mà trên máy bay còn có đồ ăn đồ uống, à mà, rồi

anh cười với vẻ rất lưu manh, các cô tiếp viên hàng không trông đẹp thật đấy.

Bắc thề sau này sẽ cố gắng kiếm thật nhiều tiền để ngày nào cũng được đi máy bay, về sau này đúng là suốt ngày anh đi máy bay, nhưng đến lúc đó Bắc lại thở than, Tiểu Bạch, thật sự anh rất nhớ những năm tháng đi tàu, chen nhau trong toa tàu chật hẹp lòng chỉ mong mau được đến Bắc Kinh, mong nhanh được nhìn thấy nụ cười rạng rỡ trên gương mặt em. Anh giống như chú lạc đà sau cuộc trường chinh dài ngày trên sa mạc nhìn thấy ốc đảo, đúng là, bát canh được hầm kỹ mới thấy được vị ngon, hơn hai tiếng đồng hồ trên máy bay có phần hơi ngắn ngủi.

Chúng tôi cứ lặn lội đi đi lại lại như vậy, đến khi kí túc xá có điện thoại chúng tôi lại gọi điện thoại cho nhau. Hai đứa quần quít đến nỗi bạn bè cùng phòng bảo tôi rằng, hai vợ chồng già mà sao có lắm chuyện để nói thế!

Tôi cũng cảm thấy lạ, ở bên Bắc tôi thích cười thích khóc, thích nói đủ mọi chuyện trên đời như một đứa ngớ ngẩn. Cuối cùng tôi đã hiểu được lời Phần Na nói, nếu con gái mà đã thích cười thì dù đó là việc làm ngớ ngẩn đến đâu cũng vẫn ham!

Có một thời gian tôi và Bắc đều nghĩ rằng mình là đôi tình nhân si tình nhất thế giới, dù là ông trời cũng không thể chia cắt chúng tôi. Khi xem bộ phim Titanic tôi đã khóc như mưa, Bắc hỏi sao tôi lại khóc, tôi bảo, Rose không thể so được với em, vì nếu là em em sẽ chết cùng với Jack, không có Jack

thì sống một mình sẽ cô đơn biết mấy, tôi đã nói với anh như vậy trong tiếng nấc. Bắc ôm tôi vào lòng và vuốt tóc tôi bảo, em si tình quá, nói toàn những lời khiến anh cảm động quá thôi.

Sau đó mấy năm, đến tận hôm chúng tôi chia tay, tôi không thể tin mình đã chia tay với Bắc. Lí Trác lại càng không tin đó là sự thật, Lí Trác miệng há tròn vo hỏi tôi rằng, hôm nay không phải là ngày Cá tháng Tư đó chứ ?

Tôi trầm nghĩ, chúng tôi yêu nhau đến thế mà sao vẫn có ngày phải chia tay ?

Sau này tôi đã hiểu ra rằng, cho dù đã vẽ trước bức tranh, đã vạch ra từng đường đi nước bước nhưng giữa chừng vẫn có thể xuất hiện những điều mình không thể ngờ tới - bất kể chuyện gì cũng đều như vậy.

Điều bất ngờ chính là do tôi thường xuyên đi Trùng Khánh, đến năm thứ hai Bắc mới đi tàu đến Bắc Kinh.

Tôi thích cái cảm giác bên ba vì tình yêu đó, tôi không muốn để Bắc phải bên ba, lý do quan trọng nhất là vì tôi không muốn các cô bạn gái xung quanh tôi nhìn thấy anh, anh là báu vật của tôi, chí ít là tôi không muốn để những người như Hồng Yến và Thành Thành nhìn thấy anh. Tôi nghĩ, chỉ có mình mới hiểu lòng dạ con gái, trong tình yêu, con gái luôn là người hẹp hòi, ích kỷ nhất!

Tôi chỉ sợ người khác sẽ thích anh và cướp mất đi của tôi!

Chính vì vậy, khi Bắc bảo muốn đến thăm tôi, tôi nói không cần đâu, em rất thích ngồi tàu, đó là một cảm giác rất phiêu bạt. Chỉ có ông trời mới biết tôi không hề thích cảm giác đó tí nào, vừa bần vừa chật chội, nếu có tiền tôi sẽ đi.

Tuyệt Tiêu Thiên

Muôn nẻo đường yêu

Dịch giả: Trần Quỳnh Hương.

Chương 10

Tôi không thể tin là Bắc vẫn còn đang ở Bắc Kinh, tôi cấu xé anh như điên như dại, tôi vừa gọi tên anh vừa chửi anh tới tấp, ai cho anh bỏ đi, ai cho anh đi ?

Chúng tôi hoà mình làm một, như mây như mưa, cả hai xiết chặt lấy nhau trong nỗi mê mê bất tận...

Học kỳ đầu của năm thứ ba đại học, Bắc bất ngờ xuất hiện trước công ký túc xá khiến tôi vô cùng ngạc nhiên, chỉ có điều lần này chúng tôi đã không đi lướt qua nhau.

Lúc nhìn thấy Bắc tôi sững sờ, không chỉ mình tôi mà năm cô bạn cùng phòng cũng sững sờ. Họ đã được nhìn thấy một chàng trai chẳng khác gì Lương Triều Vĩ, Hồng Yến nói, tớ thường thắc mắc không hiểu sao Tiêu Bạch lại hay đi Trùng Khánh thế. Còn tôi thì cảm thấy vô cùng hạnh diện, giới thiệu với mọi người bằng giọng rất dương dương tự đắc: “Anh Bắc ông xã tớ”.

Bắc liền chào chị cả, chị hai, chị ba, chị tư, chị năm, trong phòng tôi là bé nhất, mọi người gọi tôi là em sáu, Bắc quay đầu về phía tôi và cất tiếng, chào em.

Mọi người trong phòng hô hào phải chiêu đãi vị khách mới từ phương xa tới, tôi thấy rõ sự hồ hởi, phấn khởi hiện rõ trên gương mặt họ. Hê, đúng là cả một lũ háo sắc. So với đám bạn trai của họ, Bắc đúng là vượt trội hơn hẳn, chẳng khác gì Đông-gioăng. Máy gã đó, hừ, nói thật là khoai tây cũng còn đẹp hơn! Mọi người cùng phòng chưa biết Bắc chơi bóng rổ hay đến chừng nào, chưa biết chữ anh viết đẹp ra sao. Nếu nghe anh ngâm thơ mười bốn hàng chắc tất cả sẽ phải chết ngất hết.

Chúng tôi tìm đến một quán ăn Tứ Xuyên, Thành Thành và Hồng Yến đạo diễn gọi món, trước khi đi tôi có gọi điện cho Hiếu Lỗi, tôi nghĩ nên phải gọi cô ấy đi cùng.

Không khí trong bàn ăn rất sôi nổi, tôi luôn tưởng Bắc là người con trai điềm đạm ôn tồn, không biết đùa quá trớn với con gái. Vậy mà, hôm nay Bắc mồm mép như tép nhảy, gọi hết chị nọ lại chị kia, kể đủ mọi thứ chuyện khiến mấy bọn họ cười âm ỉ. Dĩ nhiên là, các mỹ nữ phòng tôi cũng không hề tỏ ra kém cỏi, họ kể đủ mọi thứ chuyện từ cổ chí kim, cả trong nước đến ngoài nước, họ chúc rượu Bắc và nói từ trước chỉ nghe về anh, chỉ nghĩ ông em rể chẳng qua cũng chỉ là một chàng trai đa tình, bởi con

trai Tô Châu đều rất thư sinh, nhưng không ngờ anh lại khôi ngô tuấn tú đến vậy.

Sau đó, những câu nói của họ đã bắt đầu tỏ rõ vẻ trêu ghẹo, đùa cợt, trông thấy cảnh Bắc bận rộn ngó bên nọ nghiêng bên kia, tôi bắt đầu cảm thấy rất khó chịu. Mẹ kiếp, tự nhiên tôi lại nổi máu ghen mới chết chứ. Bất giác tôi thầm nghĩ, sống ở Trùng Khánh lẽ nào Bắc cũng thế này sao? Cũng đối đáp trôi chảy, ăn nói dí dỏm thế này ư? Vì chị hai và chị ba trong phòng tôi nhan sắc cũng khá, hoàn toàn có thể sánh được với tôi, hơn thế nữa, họ đều là người Đông Bắc nên rất thoải mái, đặc biệt là khi uống rượu, không hề thua Bắc.

Họ bắt đầu chơi trò đón số qua ngón tay(1). Từ trước tới nay, tôi không nghĩ Bắc biết chơi trò này, tôi tự cho mình là đã rất hiểu Bắc, nhưng thực sự là tôi chưa biết nhiều về anh.

Khi Hiếu Lỗi bước vào, Bắc đã bị bọn họ chuốc cho quá nhiều rượu.

Tôi không biết khi người khác bước vào quán rượu họ sẽ như thế nào, nhưng khi Hiếu Lỗi vừa bước vào, quán rượu đột nhiên yên tĩnh hẳn lên. Có lẽ, vẻ đẹp của cô ấy đã khiến mọi người phải lạng người. Có lẽ do cô ấy quyến rũ quá nên bầu không khí trong quán mới bất ngờ trầm xuống như thế, dáng người cao ráo, khuôn mặt khả ái và những đường cong quyến rũ, Hiếu Lỗi mặc một bộ đồ áo dài lụa màu đen, điều này khiến tôi vô cùng

phản cảm bởi cô ấy biết rất rõ là có Bắc đến, vậy tại sao lại còn mặc bộ đồ bắt mắt đến thế.

Trong tích tắc chúng tôi biến thành những con vẹt xấu xí!

Tôi thấy đôi mắt Bắc phát ra những tín hiệu kỳ quặc. Yên lặng khoảng hai mươi giây, Bắc cất lời hỏi trước, có phải bạn là Hiếu Lỗi không? Mình từng là bạn học cùng trường một năm, có lẽ bạn không nhớ mình, nhưng mình vẫn còn nhớ bạn.

Câu nói đó khiến tôi điên cả người! Không ngờ Bắc vẫn còn nhớ Hiếu Lỗi.

Bởi vì Hiếu Lỗi có dáng người cao? Bởi vì cô ấy đẹp?

Hiếu Lỗi ngồi xuống bên cạnh Bắc, khi họ đứng dậy bắt tay nhau, tôi ghen đến tím người. Sao họ lại gặp nhau đúng lúc thế, một người cao 1 mét 72, còn một người cao 1 mét 83. Hồng Yến xuýt xoa, chà chà, trông chẳng khác gì Tiên Đồng Ngọc Nữ!

Đúng vậy, họ đẹp đôi quá! Còn tôi chỉ cao 1 mét 67, đứng bên cạnh Bắc trông thật thấp bé quá chừng.

Có người nói, đến muộn bị phạt đó. Mấy cô bạn trong phòng tôi điều biết

Hiếu Lỗi, họ cũng đã từng bàn tán rằng cô ấy là một người kỳ cục.

Song Hiếu Lỗi lại rất tốt với tôi, giặt quần áo cho tôi, mang xúc xích đặc sản của Cáp Nhĩ Tân đến cho tôi, khi tôi ốm, cô ấy mang cơm đến cho tôi, những bộ quần áo tôi thích. Cô ấy lập tức cởi ra cho tôi ngay, cô ấy rất tốt với tôi, tôi luôn coi Hiếu Lỗi là chị của mình.

Nhưng, hôm nay tại sao cô ấy lại làm như vậy? Rõ ràng cô ấy mặc như thế là để quyến rũ người khác!

Tôi tỏ rõ vẻ gượng gạo khi nhìn thấy Hiếu Lỗi và Bắc trao ly cụng cốc, tông bốc lẫn nhau, tôi nghi Bắc đến đây không phải vì tôi, có lẽ anh muốn đến gặp Hiếu Lỗi chẳng?

Cơn ghen đã khiến tôi ăn nói lạnh lợi hoạt bát hẳn lên, tôi bắt đầu nói bóng nói gió, câu nào cũng kèm theo những lời nói kháy. Nhưng Bắc chẳng thèm để ý đến vẻ mặt tôi, anh còn ghé sát vào tai Hiếu Lỗi thì thầm điều gì đó, tôi phát hiện Hiếu Lỗi tỏ rõ vẻ hào hứng. Mẹ kiếp, quá đáng quá! Rất nhanh, mọi người đã nhận ra nét mặt không vui của tôi. Tôi hỏi, Cố Vệ Bắc, anh không mệt à? Phải ngồi tàu mất mấy chục tiếng đồng hồ thế mà vẫn còn lòng dạ ngồi đây đùa cợt à?

Câu nói của tôi đã khiến mọi người bắt đầu cảm thấy khó xử, Bắc nhìn tôi, nói với vẻ ngượng nghịu: Tiểu Bạch anh đến đây để thăm em, chứ không phải đến để tranh hơn thua với em.

Đến thăm tôi? Tôi hét toáng lên, anh đến đây không phải là để khoe khoang sự lãng lơ hay sao? Đừng tưởng đẹp trai thì có thể giở trò nhé? Hầu hết những gã đẹp trai đều là đồ vớ vẩn thôi, nếu không phải vớ vẩn thì sao anh không thi được vào trường đại học Bắc Kinh?

Đừng tưởng thi được vào đại học Bắc Kinh là to tát nhé, sinh viên đại học Bắc Kinh cũng đủ loại đấy!

Mẹ kiếp, anh chửi ai đấy? Tôi không còn kiềm chế nổi mình, anh mới là người nằm trong số cặn bã đủ loại ấy, nhìn thấy gái đẹp là mê muội cả đi!

Tôi càng nói càng gay gắt, cuối cùng tôi và Bắc đã đánh nhau trước mặt các bạn cùng phòng và Hiếu Lối.

Đầu tiên Bắc chửi tôi là đưa bệnh hoạn, còn tôi chửi Bắc là đồ chơi bởi bặt mạng, ở Trùng Khánh phong lưu chưa đã nên mới mò đến đây, mẹ kiếp, anh biến khỏi đây ngay!

Tôi càng chửi càng hăng, cuối cùng tôi đập tan chiếc đĩa trên bàn, rồi tôi còn nốc rượu để xả hết mọi bức tức trong lòng, lúc đó không ai can nôi tôi, tôi bắt Bắc phải về Trùng Khánh ngay lập tức.

Cuối cùng Bắc cũng về, Hiếu Lỗi còn chạy đuổi theo Bắc.

Tôi đập đổ bàn, và khóc nức nở. Tôi có muốn Bắc về đâu, đấy là do anh quá đáng quá, để một đám mỹ nữ vây xung quanh là hiện nguyên hình ngay lập tức. Đúng là cái dạng công tử lăng lơ.

Tôi bắt vội taxi đến ga tây Bắc Kinh, tôi muốn bảo Bắc quay trở lại, tôi muốn hỏi anh, thực lòng anh có yêu tôi không?

Khi tôi đến ga tây Bắc Kinh thì gặp Hiếu Lỗi, cô ấy nói, vừa mới đưa Bắc lên tàu, anh đã đi rồi.

Tôi nhìn người bạn gái tốt bụng đã quen từ hồi mười mấy tuổi, trước khi Bắc đến chúng tôi vẫn còn là bạn tốt của nhau, nhưng chỉ trong phút chốc thôi chúng tôi đã trở thành hai người xa lạ.

Tại sao cậu lại làm thế? Tôi nói với giọng lạnh lùng, con trai thiếu gì, sao cậu không thích mà lại đi cướp người yêu của tớ? Tôi như đã sắp đứt hơi, mặt tôi lúc này chắc trông khó coi lắm.

Cậu có thể nghĩ được không? Hiếu Lối tự nhiên ôm chầm lấy tôi. Cô ấy nói, đừng sợ, Tiểu Bạch, tớ chỉ muốn thử xem anh ấy có yêu cậu thật không thôi. tớ không cướp người yêu của cậu đâu, anh ấy mãi sẽ là của cậu.

Tôi nhìn Hiếu Lối bằng ánh mắt đầy kinh ngạc, Hiếu Lối cười nói, tớ chỉ muốn dùng mỹ nhân kế để thử anh ấy thôi, tớ sợ cậu bị lừa nên tớ mới cố tình mặc bộ quần áo quyến rũ như thế. Cuối cùng tớ đã phát hiện ra một điều rằng: đúng là Bắc yêu cậu thật đấy, anh ấy ghé sát tai tớ và nói, trong tất cả các bạn nữ ngồi đây, không ai đáng yêu, quyến rũ bằng Tiểu Bạch.

Tôi sửng người, tôi cảm thấy hối hận đến mức ruột gan đều thâm cả lại. Tôi tưởng họ ngồi sát nhau để nói những lời ngọt ngào, tôi tưởng rằng Bắc đã

thay lòng đổi dạ. Giờ tôi mới biết rằng từ trước tới giờ mình không hề hiểu Bắc, quả đúng tôi không thể ngờ tới điều này, không ngờ anh lại có thể dùng trò này để thử tôi!

Mặc dù biết Bắc đã đi nhưng tôi vẫn chạy ra sân ga, và nhìn rất lâu về phía nam. Tôi quỳ xuống sân ga khóc nức nở, nước mắt tôi sao lại nhiều đến vậy, sau khi yêu Bắc, nước mắt tôi nhiều như nước máy, nói chảy là chảy, chỉ hơi ẩm ứ một tí là tôi khóc liền, chẳng khác gì Lâm Đại Ngọc.

Tại sao họ của tôi cũng là họ Lâm nhỉ?

Bắc hỏi tôi có phải người họ Lâm đều hay khóc không? Tôi trả lời, những người họ Lâm thường hay khóc, khi nào người họ Lâm không còn khóc nữa thì tình yêu cũng sẽ không còn. Anh không thấy Lâm Đại Ngọc khi không còn khóc được nữa thì nợ tình cũng trả hết hay sao, nước mắt chảy hết thì trái tim cũng sẽ chết theo, thế nên, em khóc là bởi vì em yêu anh.

Lý do này của tôi thường khiến Bắc không nói thêm được gì nữa. Bất luận thế nào, mỗi lần tôi bật khóc, Bắc lại cuống cuồng và nhận tất cả mọi lỗi lầm đều do anh gây nên. Mỗi lần như vậy anh đều đến bên dỗ dành tôi, Tiểu Bạch, em, em đừng khóc nữa. Mỗi lần em khóc trông giống Đông Thi lắm, hoặc anh lại nói, Si ơi, nước mắt em sẽ đìm chết anh cho coi.

Cứ thế tôi được Bắc dỗ dành hết lần này đến lần khác, những lời nói vừa nũng nịu vừa dỗ dành. Tóm lại, tình yêu ngoài khóc sẽ là cười, đó là việc biến con người ta thành người có thần kinh không bình thường, nhưng đó cũng chỉ là trong mấy năm yêu nhau mà thôi, còn sau đó, khi người ta bình tĩnh suy nghĩ lại mới thấy, thực ra, cái gọi là tình yêu chính là chứng động kinh.

Ngày hôm đó tôi ngồi khóc như mưa ở sân ga, cho đến khi có người đến gọi: Tiểu Bạch!

Tôi không tin nổi tai mình, tôi cứ ngỡ mình đang nghe nhầm

Rõ ràng, đó là tiếng của Bắc.

Ngoái đầu nhìn lại, trước mắt tôi là gương mặt đã khiến tôi si mê cuồng dại, gương mặt đó đang nhìn tôi với vẻ buồn bã.

Tôi không thể tin là Bắc vẫn còn đang ở Bắc Kinh, tôi cấu xé anh như điên dại, vừa gọi tên anh tôi vừa chửi anh, ai cho anh bỏ đi, ai cho anh đi?

Chúng tôi giằng co nhau trên sân ga khoảng nửa tiếng đồng hồ, mãi cho

đến khi cảnh sát đi tới hỏi chúng tôi xảy ra chuyện gì? Bắc bảo, không có chuyện gì cả, vợ tôi đòi về nhà, hai chúng tôi đánh nhau thôi.

Đúng là đồ thần kinh, viên cảnh sát chửi một câu rồi bỏ đi. Bắc quàng tay qua eo tôi và bế bổng tôi lên, rồi anh hỏi, Si ơi, nói cho anh biết đêm nay chúng mình ở đâu em?

Hôm đó, chúng tôi đã nghỉ trong một khách sạn gần đó. Đó là một khách sạn hạng vừa. Dường như tôi đã phải vét sạch hết tiền trong ví để nộp tiền phòng. Lúc chúng tôi bước lên cầu thang, Bắc đã nắm chặt tay tôi, dường như cả hai đều đã ý thức được điều gì đó, hồi sau đó chắc ai cũng biết đã diễn ra như thế nào. Trong tích tắc bước lên đến tầng 3, tôi đã nghĩ đến việc phải rời khỏi khách sạn ngay, tôi muốn giữ gìn sự trong trắng cho đến khi tôi trở thành cô dâu của Bắc, nhưng tôi đã không thắng nổi chính mình.

Khi chúng tôi bước vào phòng, Bắc không cho tôi rút thẻ từ cửa khách sạn vào khe bật đèn trong phòng mà ném thẻ xuống đất, rồi anh quay sang ôm chặt lấy tôi.

Chúng tôi quấn chặt lấy nhau, giống như hoa mộc niên và cây vạn niên thanh ...

Tôi không biết mình nên miêu tả đêm hôm đó như thế nào.

Có lẽ tất cả mọi cô gái đều không thể quên đêm đầu tiên của mình. Đó là vào đêm ngày 16 tháng 9 năm 1997, tôi đã trao thân cho người con trai mà tôi yêu nhất.

Đầu tiên là những nụ hôn dồn dập, những nụ hôn ướt át mặn mà, tôi cũng không biết mình đã cắn chảy máu anh từ lúc nào.

Chúng tôi hôn nhau, tay anh như con rắn luồn lách khắp cơ thể tôi, tôi cảm thấy khắp người như có dòng điện chạy qua, cơ thể tôi sắp nổ tung ra từng mảnh

Bắc đã xé rách váy tôi, chiếc váy đó sau này tôi vẫn giữ, khóa bị hỏng tan, tôi nghe thấy tiếng tim anh đập thình thịch, anh gọi tên tôi, hết lần này đến lần khác, Tiểu Bạch, Tiểu Bạch ơi ... tôi có thể cảm nhận được sự hưng phấn đang hừng hực khắp cơ thể anh, trước đây khi chúng tôi ôm nhau tôi cũng có cảm nhận được điều đó, những những lần trước không mạnh mẽ bằng lần này! Tôi nói tôi khát nước, tôi muốn uống nước, tôi cố gắng nhặt

thẻ phòng khách sạn để cắm vào khe cắm, chút lý trí còn sót lại cuối cùng đã giúp tôi bật sáng được đèn.

Chúng tôi nhìn nhau, nhìn rất lâu, phải đến 5 phút đồng hồ.

Cho anh nhé, có được không em, Bắc nói.

Tôi nhìn anh ngây ngất, nước mắt chảy dài như suối, Bắc nói: Anh yêu em.

Bắc đứng đó, thần sắc quyến rũ, phong thái hiên ngang, trông anh giống như một chàng trai mẫu thời Trung cổ.

Tiểu Bạch, em biết anh yêu em đến nhường nào không?

Em cũng yêu anh, tôi thỏ thẻ.

Bắc dang tay ra, tôi cũng chìa tay ra, trong nháy mắt, anh kéo tôi vào lòng, và chúng tôi lên giường.

Khi cả hai trên người không còn mảnh vải che thân, Bắc nhắm nghiền mắt,

tôi nhìn thấy những giọt nước mắt của anh lăn dài trên người tôi, Tiểu Bạch, nói cho anh biết, sao em đẹp thế?

Chúng tôi hoà mình làm một, như mây như mưa, cả hai xiết chặt lấy nhau trong nỗi mê mê bất tận.

Lạ lẫm, đau đớn, xúc động, thất bại.. chúng tôi đều lần lượt trải qua, nhưng đêm đó chúng tôi dành cho nhau những giây phút ngọt ngào, khó quên nhất, triền miên như sóng trào, mê mê bất tận cho đến khi cả hai đều mệt lả.

Đó là lần đầu tiên mà suốt đời chúng tôi không thể nào quên, và trên tấm ga trải giường đã xuất hiện một đoá hoa mai đang nở. Sáng hôm sau, chúng tôi lặng lẽ đi xuống đại sảnh khách sạn, khoá váy của tôi vẫn đang bị hỏng, tôi đành phải buộc qua loa cho xong. Rồi tôi đưa Bắc lên tàu, tất cả mọi người đều nghĩ rằng Bắc đã trở về Trùng Khánh, anh bắt buộc phải rời khỏi Bắc Kinh.

Chúng tôi đã mua lại tấm ga trải giường đó của khách sạn. Trên tấm ga đó có một đoá hoa mai rất đẹp. Chúng tôi ăn sáng tại một cửa hàng ăn uống gần ga Bắc Kinh Tây, chúng tôi ăn rất nhiều bánh quây và uống sữa đậu nành, không ai nói với ai nửa lời, nhưng bốn mắt lại nhìn nhau đăm đũa,

cả trong lúc ăn cơm cũng vậy, thỉnh thoảng hai đứa lại cười vẻ ngượng ngùng, nhưng dưới bàn ăn, chân chúng tôi vẫn quắp chặt lấy nhau.

Lúc đưa Bắc lên tàu, tôi đã bật khóc, tôi chạy theo tàu, vừa chạy vừa gọi tên anh. Bắc nói, Si ơi! Em đừng chạy nữa, váy em sắp rách hết rồi, đừng để anh chàng nào đó nhìn thấy nhé.

Rất nhiều năm trôi qua nhưng làm sao tôi có thể quên được cảnh đó! Tôi vừa dùng tay kéo váy vừa chạy theo tàu, nước mắt tôi lăn dài trên má, trái tim tôi chứa bao cảm giác ngọt ngào.

Đóa hoa tình yêu của tôi đã nở rục rở, tươi đẹp và ngọt ngào, tôi có cảm giác như mình vừa trải qua một giấc mơ, thậm chí tôi còn không muốn tỉnh giấc, hoặc nếu có chết vào ngày hôm đó cũng chẳng sao.

Có gì là không hay nhỉ?

Chú thích

(1) Đây là trò chơi của người Trung Quốc khi uống rượu. Hai người đồng thời cùng xoè ngón tay và bắt đối phương đoán là mấy ngón, người nào đoán đúng sẽ được phạt người thua uống rượu

Tuyệt Tiêu Thiên

Muôn nẻo đường yêu

Dịch giả: Trần Quỳnh Hương.

Chương 11

Đến đêm hôm đó tôi mới biết tại sao Hiếu Lỗi không chịu yêu, vì cô ấy không thích đàn ông. Không phải không thích mà là căm ghét!

Sau khi Bắc về, tôi đã biến thành một con người hoàn toàn khác.

Tôi đã trao thân cho Bắc, tôi tưởng rằng từ đó trở đi tôi sẽ là của anh. M.kiếp, quan niệm đó thật quá mức ấu trĩ, thế mà tôi lại có suy nghĩ đó. Tôi không cho phép Bắc quan hệ với các cô gái khác, không cho phép anh quên tôi và không cho phép anh đối xử tệ với tôi.

Tôi đã biến thành một con người ngang ngạnh, đa nghi, cố chấp và tham lam... Tôi bắt Bắc hàng ngày phải gọi điện cho tôi, mỗi tuần phải viết thư cho tôi một là thư dài, ít nhất hai tháng một lần đến Bắc Kinh thăm tôi, tôi bắt anh ngày nào cũng phải nói câu anh yêu em.

Khó quá em Si ạ, lúc đầu Bắc nói với tôi như vậy.

Dần dần Bắc bắt đầu biện bạch, em không thấy buồn cười khi ngày nào cũng bắt anh phải nói câu anh yêu em à? Rồi đến một lúc nào đó em sẽ thấy chán thôi, em sẽ thấy giống như người ta phải ăn mỡ ấy, cứ ăn hoài như thế em còn cảm thấy thú vị không?

Dĩ nhiên là thú vị chứ! Em không chán đâu. Tôi vặn lại Bắc, thế anh có thấy chán không? Hay là do anh được nếm vị mới rồi nên cảm thấy chẳng còn ý nghĩa nữa? Càng nói tôi càng ngang ngạnh, tóm lại chỉ cần hơi không vừa ý là tôi có thể nói ngay, hay là do anh không yêu em nữa? Anh chán rồi phải không?

Sự thay đổi của tôi khiến Hiếu Lối rất lo lắng, cô ấy nhắc nhở tôi nếu cứ tiếp tục như thế thì chắc chắn sẽ khiến người yêu phải bỏ chạy, cậu làm như thế thì không còn là yêu nhau nữa mà là dày vò, hành hạ nhau!

Còn lâu tôi mới thèm nghe lời Hiếu Lối, cô ấy chưa yêu bao giờ, làm sao hiểu hết mọi điều.

Thậm chí tôi còn phải cảnh giác cô ấy. Tôi thầm nghĩ, mình phải tìm cho Hiếu Lối một cậu bạn trai, để cô ấy phải bận rộn việc yêu đương, không để cô ấy thấy Bắc tuyệt vời, cô ấy là một đối thủ nặng kí nhất của tôi.

Vào một buổi sáng sớm mùa hè đẹp trời, tôi và Bắc đạp xe đạp đến học viện Mỹ thuật xem triển lãm tranh, đó là triển lãm tranh của bạn Thành Thành. Thành Thành nói, cậu bạn người Thanh Đảo của cô ấy vẽ rất đẹp, cậu có biết họa sĩ Trần Dịch Phi không? Anh bạn này vẽ còn đẹp hơn cả Trần Dịch Phi đấy. Anh ấy còn rất trẻ mà đã tổ chức được triển lãm tranh cá nhân, có rất nhiều cô gái trẻ đang theo đuổi anh ấy. Nhưng anh ấy chưa kết cô nào cả, tớ cũng đã theo đuổi anh ấy, cậu có biết anh ấy nói gì không? Anh ấy bảo, Thành Thành ạ, em vẫn còn trẻ con lắm, đã hiểu thế nào là tình yêu?

Đột nhiên đầu tôi nảy ra một ý định, sao mình không giới thiệu anh chàng kỳ quặc này cho Hiếu Lối nhỉ?

Người ta là nghiên cứu sinh hơn nữa cũng là một người tài hoa và cũng học chuyên ngành hội họa, quan trọng hơn là Hiếu Lối cũng giống như anh chàng đó, có rất nhiều bạn trai tán tỉnh, mọi người phải xếp hàng dài.

Chúng tôi bước vào cửa thì thấy Thành Thành đang đợi chúng tôi ở đó. Cô ấy vừa cầm vé và giơ cao vẫy gọi chúng tôi, các người đẹp ơi, tớ ở đây.

Đứng sau Thành Thành là một anh chàng tết tóc sau gáy, người rất gầy, xanh xao, dáng cao dong dỏng, không giống với dáng vẻ rục rờ, hào hoa của Bắc. Anh chàng này lúc nào cũng tư lự, trầm ngâm, anh mắt lơ đãng như ẩn chứa những điều không sao hiểu nổi, tóm lại những người kiểu này vừa nhìn là biết làm công tác nghệ thuật.

Thành Thành đưa tôi và Hiếu Lối đến trước mặt anh chàng đó giới thiệu, đây là bạn em, Tiểu Bạch và Hiếu Lối.

Rồi Thành Thành chỉ tay vào anh họa sĩ và nói, bạn tớ - họa sĩ Trần Từ Phóng, hiện tại một số bức tranh của anh có thể bán được mấy vạn.

Trần Từ Phóng? Tôi ngẫm nghĩ, bất giác tôi chợt nhớ mình đã từng gặp tên người này trên tờ họa báo trong thư viện.

Anh chàng họa sĩ đó gật đầu với vẻ lạnh lùng rồi quay người bước đi. Điều này khiến tôi hơi bất ngờ vì anh chàng đó không giống các gã con trai khác,

trông thấy tôi và Hiếu Lối là ánh mắt họ lộ rõ vẻ thòm thèm, những lúc tôi và Hiếu Lối đi bên cạnh nhau họ đều ngoái đầu nhìn lại. Mỗi lần gặp chúng tôi, bọn họ lại nhìn chăm chăm vào chúng tôi. Mặc dù tôi thấp hơn Hiếu Lối, nhưng tôi hay đi giày cao gót năm sáu phân để bù đắp cho chiều cao khiêm tốn của mình. Tôi nhiều lần phàn nàn với Hiếu Lối, này kiếp sau cậu không được cao như thế đâu, hoặc không tở cao như cậu, cậu thấp như tở, tóm lại là tở không được thấp nhiều so với cậu.

Những lúc nói những lời đó, Hiếu Lối nhìn tôi cười và bảo, kiếp sau tở sẽ làm đàn ông, chắc chắn tở sẽ không để Bắc phổng tay trên.

Những lúc ấy tôi càng đặc ý, này nhé, một cô gái được cả bạn trai và bạn gái yêu quý, điều đó không đáng tự hào hay sao?

Tôi cảm thấy vô cùng may mắn vì mình có được một cô bạn gái tốt như thế, hơn thế cũng tôi lại là bạn từ thời còn để chỏm, chơi với nhau từ hồi mười mấy tuổi, lúc nào cũng như hình với bóng, chẳng bao giờ rời nhau một bước, tình bạn đó bao năm mới gặp một lần? Rồi cả Phần Na, mặc dù sống ở Thượng Hải cách Bắc Kinh hàng nghìn cây số, nhưng tôi biết hình ảnh Phần Na luôn luôn ngự trong trái tim tôi.

Chúng tôi xem tranh của Trần Tử Phóng, quả thực là rất đẹp. Thành Thành nói, tương lai Trần Tử Phóng sẽ là bậc thầy trong lĩnh vực hội họa, họa sĩ Picasso là người mà anh ấy sùng bái nhất, chỉ có điều anh chàng này không có nhiều người tình, chẳng bao giờ thấy anh ấy có tình cảm với con gái cả.

Gã này đúng là một thiên tài tài quái, một thiên tài còn rất trẻ. Ba mươi tư tuổi đã nhận giải thưởng Quốc gia, sau đó liên tục được nhận các giải khác, đến nỗi sau này Trần Tử Phóng phát chán với việc nhận giải thưởng, chỉ chuyên tâm vẽ tranh theo trường phái hiện đại của Salvador Dali. Gã nói mình có thể trở thành Salvador Dali thứ hai, mọi người hãy cố gắng chờ đợi. Tôi ngắm những bức tranh vẽ về cư dân vùng Huy Châu và một số tranh vẽ hoa sen đã héo tàn, thật không thể chê ở điểm nào. Hiếu Lối còn say sưa ngắm tranh hơn cả tôi, cô ấy vẫn lặng lẽ trầm tư. Lúc này đây, Hiếu Lối như đang bị thôi miên, cô ấy cũng giống như Phần Na, mỗi lần hát Kinh kịch lại say sưa quên hết cả thời gian, đất trời.

Điều đáng tiếc nhất của tôi là mũi tên của thần Tình Yêu đã không bắn trúng Hiếu Lối và Trần Tử Phóng. Thành Thành hỏi tôi, cậu thấy thế nào, Trần Tử Phóng có khùng khùng điên điên không?

Điên lắm, tôi khẽ cười và hỏi, nhưng liệu anh ta có چرا được Hiếu Lối không? Từ trước tới giờ Hiếu Lối chưa có mối tình vắt vai nào cả. Tớ dám khẳng định điều đó vì Hiếu Lối coi những gã theo đuổi mình chẳng khác gì rơm rác.

Nếu hai con người bất thường này đến với nhau thì sao nhỉ? Tôi thầm nghĩ,

chắc thần tình yêu của họ sẽ nồng cuồng hơn tình yêu của tôi và Bắc, bởi cả hai vốn đều là người không bình thường.

Nhưng mũi tên của thần tình yêu không bắn trúng họ, điều này đã khiến tôi cảm thấy hết sức kỳ lạ. Trên đường về tôi nói chuyện với Thành Thành, chắc Tử Phóng và Hiếu Lỗi không có hy vọng gì rồi.

Không ngờ là suy đoán của tôi lại hoàn toàn ngược với Thành Thành. Thành Thành bảo, cậu không hiểu Tử Phóng đâu, Trần Tử Phóng đã ngắm chuẩn ai thì lại càng tỏ ra thờ ơ, lạnh lùng, không phải không có hy vọng như cậu nghĩ đâu. Theo tớ hy vọng cực lớn là đấng khác ấy chứ.

Quả đúng như lời dự đoán của Thành Thành, mấy hôm sau, Tử Phóng đã xuất hiện trước mắt Hiếu Lỗi.

Chẳng có vẻ lãng mạn thường gặp trong tình yêu, không tặng hoa, không viết thư tình, Tử Phóng vẽ tặng Hiếu Lỗi một bức tranh vẽ phác, anh nói, anh đang vẽ một bức tranh sơn dầu, anh muốn mời em làm người mẫu. Và Tử Phóng còn tặng Hiếu Lỗi một chiếc vòng đeo tay của Tây Tạng.

Hiếu Lỗi không chịu nhận chiếc vòng Tử Phóng tặng, cô nói, xin lỗi, em đã

có vòng đeo rồi. Chiếc vòng Hiếu Lỗi đang đeo vẫn là chiếc tôi tặng hồi cô ấy chuyển về Cáp Nhĩ Tân. Chiếc vòng màu xanh ngọc đeo trên cổ tay trắng nõn nà với những ngón tay thon dài của Hiếu Lỗi trông đẹp làm sao!

Hiếu Lỗi nhất quyết không chịu nhận bức tranh Tử Phóng tặng. Cô cũng không nhận lời làm người mẫu cho Tử Phóng vẽ.

Điều này đã khiến Tử Phóng cảm thấy rất mất mặt.

Từ nhỏ đến giờ Tử Phóng chưa bao giờ bị ai từ chối như vậy, toàn là các cô gái chủ động đến với anh. Anh là một thiên tài, có chí, học giỏi, vẽ đẹp, và ở anh lại có một vẻ gì đó rất lạnh lùng, cao ngạo, những người đàn ông kiểu đó, cô nào mà chẳng say? Thành Thành kể, ở Thanh Đảo, Tử Phóng là người tình trong mộng của rất nhiều cô gái, bà ngoại anh ấy là người Đức, hồi người Đức chiếm đóng Thanh Đảo, vì thế Tử Phóng mới khôi ngô, đẹp trai như thế, cậu không thấy mắt anh ấy sâu đó à, con lai đích thực đấy.

Hiếu Lỗi từ chối Tử Phóng khiến tôi cũng cảm thấy bất ngờ, tôi không ngờ Hiếu Lỗi lại có những yêu cầu cao xa, hão huyền đến thế. Tôi hỏi, tại sao cậu lại làm như vậy, nếu tớ chưa có Bắc chắc chắn tớ sẽ theo đuổi Tử Phóng hết mình, những người đàn ông như thế tìm đâu ra?

Vì thế mà các cậu chỉ làm được người trần mắt thịt thôi. Đó là lời mà Hiếu

Lối đã nói với tôi. Tôi nói, đúng đúng đúng, chúng tớ chỉ là người trần tục thôi, ngày nào chúng tớ cũng yêu nhau thăm thiết bịn rịn, tớ là mẫu người nếu không được yêu sẽ chán đời, ai giống như cậu, chẳng khác gì một thánh nữ, cậu có giỏi thì suốt đời làm thánh nữ đi.

Tớ sẽ làm thánh nữ suốt đời, tớ căm ghét đàn ông, căm ghét vô cùng! Khi nói câu này, vẻ mặt của Hiếu Lối lộ rõ vẻ nhăn nhó như bị dị dạng. Không hiểu sao tự nhiên tôi cảm thấy vô cùng sợ hãi! Chắc hẳn Hiếu Lối phải có một điều bí mật nào đó không thể chia sẻ với ai, hoặc có thể cô ấy bị đàn ông làm tổn thương quá lớn!

Đến hôm đó, tôi mới hiểu tại sao Hiếu Lối chưa hề yêu, vì cô ấy không thích đàn ông, không phải không thích mà là căm ghét!

Tôi đã từng hỏi Hiếu Lối về chuyện này, cô ấy trả lời bằng giọng lạnh lùng, cậu đừng hỏi nữa!

Nhưng Trần Từ Phóng đã phải phát điên vì Hiếu Lối, hầu như ngày nào anh cũng đến Học viện mỹ thuật trung ương đứng ở dưới lầu đợi Hiếu Lối xuất hiện. Khi Hiếu Lối xuống, anh theo cô lên lớp, theo cô đi ăn cơm, dù mưa hay nắng, anh vẫn kiên trì không ngơi nghỉ.

Cuối cùng ngay cả chúng tôi cũng thấy cảm động, nhưng Hiếu Lối lại không hề rung động. Hiếu Lối hỏi tôi, cậu có tin vào tình yêu không? Tớ chẳng tin vào mấy thứ đó đâu. Hiếu Lối vẫn cô lẻ một mình. Cô ấy chỉ đến tìm tôi, chúng tôi vẫn như trước kia, thường xuyên đi dạo phố ăn cơm cùng nhau. Phần Na nói đúng, Hiếu Lối là một cô gái kỳ quặc, cô ấy đúng là người kỳ quặc thật.

Chúng tôi đều đã thay đổi, càng ngày càng không giống hồi trẻ con.

Bạn bè trong phòng đều nói tôi là một người yêu cuồng nhiệt, một lần Bắc đã gọi điện cho tôi nhưng tôi không ở trong phòng, đúng lúc đó Hồng Yến thì nhắc máy, khi tôi quay về thì gặp Hồng Yến vẫn đang nói chuyện với Bắc. Tôi nghe thấy Hồng Yến gọi tên Bắc, sau đó cô ta cười nói với vẻ rất khêu gợi và nói, thế anh đến đây đi, xem ai uống hơn ai, nếu anh mà thua thì anh phải hôn em một cái đấy!

Tôi liền xông ngay đến và giăng lấy điện thoại, tôi mắng Bắc tới tấp trong điện thoại, rằng anh là một thằng lưu manh không hơn không kém, mẹ kiếp, anh điên à, anh đang tán tỉnh ai vậy! Không hiểu sao lúc đó sao tôi lại hồ đồ, quá khích đến vậy, chỉ một câu nói đùa của Bắc mà tôi lại có thể giở mặt ngay được, chỉ vì cú điện thoại đó mà tôi và Hồng Yến đã không còn nể mặt nhau. Đừng có mà đê tiện như thế nhé, thấy đàn ông người ta đẹp trai là lao ngay vào, đừng nghĩ tao không biết mày là hạng người thế nào nhé.

Hồng Yến cũng đáp lại bằng những lời rất khó nghe, mày đừng tưởng là Bắc yêu mày nhiều nhé, nếu mày không bám riết lấy anh ấy thì anh ấy đã cho mày đứt từ lâu rồi. Suốt ngày cứ tưởng tình yêu của mình là vĩ đại, ai mà chẳng biết chuyện của mày như thế nào.

Nếu không có đám bạn cùng phòng can ngăn thì chúng tôi đã thượng cẳng chân hạ cẳng tay rồi. Tôi gọi điện cho Bắc nói, Cố Vệ Bắc, anh mà còn nói với con Hồng Yến nửa câu nữa là em cho anh biết tay đấy.

Hôm đó tôi với Bắc đã cãi nhau rất căng trong điện thoại, tôi không cho Bắc nói chuyện với bất kỳ cô gái nào, không cho anh đi ăn cơm, uống rượu

cùng với họ, bạn học với với anh tốt nhất cùng nên là con trai, nếu anh vẫn tùy tiện nói chuyện, đùa cợt với con gái thì hậu quả anh phải tự chịu.

Bắc cũng nổi khùng lên, Tiểu Bạch em quá trớn quá chùng rồi đấy! Em không được gò ép anh như thế, nói cho em biết nhé, anh thích đùa với con gái, anh thích giao lưu với họ, vì họ không ngang ngược như em, anh thực sự không thể nào hiểu nổi em nữa, em nói rằng hậu quả anh tự chịu, cùng lắm thì mình chia tay nhau chứ gì.

Khi Bắc nói ra hai từ chia tay, cả hai chúng tôi đều sững người ra một lát, bất giác nước mắt tôi tuôn trào, đó là lần đầu tiên Bắc nói lời chia tay. Tôi trầm ngâm một lúc lâu, rồi tôi ghen ngào khóc nức nở và cúp điện thoại.

Bắc lại gọi điện thoại đến và nói, anh xin lỗi, anh biết anh sai rồi.

Tôi vẫn tiếp tục nói, điện thoại bị đứt giữa chừng, tôi đoán chắc thẻ điện thoại của Bắc đã hết tiền.

Ngày hôm sau Bắc lại nạp thêm 50 Nhân dân tệ vào thẻ điện thoại, anh phải nói hết 50 tệ mới dỡ dành được tôi, và tất nhiên anh cũng phải đứng bủn rủn hết cả chân.

Từ hôm đó trở đi tôi mắc phải chứng bệnh đa nghi, mỗi lần gọi điện cho Bắc mà anh không có nhà là tôi lại hỏi bạn cùng phòng của anh Bắc đi với ai, đi với con trai hay con gái?

Tôi còn gọi cả điện thoại cho Lý Trác, nhờ Lý Trác quản lý Bắc.

Càng ngày tôi càng lo lắng, giống như Bắc sắp bỏ tôi vậy.

Hồi đó không còn ai viết thư nữa, mọi người đều dùng điện thoại để gọi, nhưng riêng tôi vẫn cố gắng kiên trì một tuần viết một lá thư. Từ những việc vặt vãnh như ăn uống, vệ sinh cho đến việc học hành thậm chí ngay cả đến việc bị hành kinh tôi cũng đều viết thư kể cho Bắc nghe, tôi kể với anh là bụng tôi đau vô cùng.

Cuộc đời không ai có thể biết được chữ ngờ. Tôi đã trao tất cả mọi thứ cho Bắc, tôi tưởng rằng anh sẽ là cả cuộc đời tôi, và cả kiếp sau cũng vậy, tôi tưởng rằng, không ai có thể sánh nổi tình yêu của chúng tôi, Bắc từng nói với tôi rằng, nếu anh là Hoàng đế, anh chỉ yêu quý một người, đó chính là tôi, anh sẽ học theo vua Đường Minh Hoàng.

Nhưng sau, vua Đường Minh Hoàng đã bắt Dương Quý Phi tự sát. Bắc cười hì hì rồi nói, anh nở lòng nào lại để em chết.

Nếu mọi người không cho anh cưới em thì sao?

Thế thì anh sẽ học theo gương của Edward VIII, từ bỏ ngôi vua và cùng em

bỏ đi thật xa, anh chẳng cần gì hết, trên đời này anh chỉ cần có em mà thôi.

Chúng tôi đã thề non hẹn biển với nhau hết lần này đến lần khác, giống như anh là vua, tôi là hoàng hậu thật vậy, nhưng thực ra chúng tôi chỉ là một đôi trai gái bình thường, vì quá yêu nhau nên chúng tôi mới thốt lên những lời ngớ ngẩn như vậy.

Trong thư tôi hỏi Bắc, anh có quan hệ với cô gái nào khác không? Ngoài em ra, anh có nắm tay cô gái nào khác không? Tôi đa nghi đến mức bức thư nào tôi cũng tra hỏi như vậy, kết quả là thư Bắc viết càng ngày càng ngắn hơn. Đến cuối cùng anh bảo, hay là chúng mình gọi điện thoại hoặc gửi email nhé, thư tay viết chậm lắm, hơn nữa bây giờ còn ai viết thư tay nữa đâu.

Câu nói của anh đã làm cho tôi cảm thấy rất đau lòng, hồi đầu mới viết thư, anh còn nói thích yêu nhau qua thư từ như thế này, đến giờ lại kêu là phiền toái.

Cuối cùng chúng tôi đã ngưng hẳn không viết thư cho nhau nữa. Lên đại học năm thứ 3, tôi thu thập tất cả các bức thư mà Bắc gửi cho tôi, thư nhiều đến nỗi có thể đóng đầy một hộp lớn, tôi đánh số thứ tự cho từng bức tổng cộng có 325 bức, bức nào cũng được tôi dùng kéo con cắt, đường cắt phong bì thư rất thẳng và đẹp, những lá thư Bắc gửi cho tôi đều được anh gấp rất gọn gàng theo kích thước của phong bì, nét chữ gọn gàng với ba chữ Lâm Tiểu Bạch. Ba chữ đó anh viết rất đẹp.

Bắc không biết là tôi đã yêu con người anh và yêu cả nét chữ của anh! Những dòng chữ đó sinh động và tròn trĩnh làm sao, giống như chúng mang cả hơi thở của con người vậy, sau này mặc dù chúng tôi cũng viết thư cho nhau qua email, nhưng tôi không còn được có những cảm giác hồi hộp khi nhìn thấy nét chữ của anh nữa. Những bức thư đó thật sự đã làm đắm say lòng người.

Sau khi không còn trao đổi thư từ với nhau nữa, tình yêu của chúng tôi đã dần dần nhạt phai. Đó là cảm giác của tôi, mặc dù xem ra chúng tôi vẫn không có gì thay đổi, tôi vẫn thường xuyên đến Trùng Khánh, Bắc cùng thường xuyên đến Bắc Kinh thăm tôi, nhưng tôi có linh cảm rằng, có một dòng hàn lưu đang len lỏi vào tình yêu của chúng tôi, nó như một nỗi ám ảnh khiến tôi cảm thấy không yên tâm.

Tuyệt Tiêu Thiên

Muôn nẻo đường yêu

Dịch giả: Trần Quỳnh Hương.

Chương 12

Đêm nay, tôi đã biết được một bí mật vô cùng quan trọng, tôi có cảm giác trái tim mình như đang bị bóp nghẹt đến ngạt thở. Bắc Kinh giờ đã vào xuân, trời đang ấm bỗng chốc trở lạnh, tôi có cảm giác như cái lạnh bắt đầu ngấm từ gan bàn chân lên đến tận con tim.

Giữa tôi và Bắc có một vật ngăn cản, bản thân tôi cũng không biết đó là vật gì, song cả hai chúng tôi đều biết, nó đang tồn tại, chúng tôi đang cố gắng phá vỡ vật ngăn cản đó. Một điều rất rõ ràng là, Bắc rất muốn dỗ dành tôi, nhưng so với trước kia, lời nói của anh không còn bừa bãi nữa. Anh không biết rằng tôi rất thích vẻ hoang dã phong trần đó, vẻ ngông nghênh đó đã khiến bao cô gái phải chết mê chết mệt. Về sau này, tôi cũng rất thích những người đàn ông có tính cách này. Ví dụ như Thẩm Quân chẳng hạn.

Tôi luôn nghĩ rằng, sau khi yêu Bắc tôi không thể yêu được người nào khác. Vậy mà vài năm sau tôi gặp Thẩm Quân và chúng tôi đã yêu nhau, chung sống cùng nhau mà chẳng có gì khó khăn. Thậm chí chúng tôi chưa hề nói với nhau ba chữ “anh yêu em” hoặc “em yêu anh”. Chúng tôi sống với nhau vô cùng thoải mái, nhưng trong 5 năm yêu Bắc, tôi đã khóc đến cạn nước mắt.

Ngay đến khi bản thân tôi cũng còn phải tự hỏi, sao mình hồi đó lại khóc nhiều đến thế, chỉ cần Bắc hơi làm phật ý tôi là tôi lại khóc mãi không thôi, khóc không biết trời đất, khóc nhiều đến nỗi tôi còn tưởng mình đã biến thành Tần Hương Liên. Sau này, gặp những người đàn ông khác, tôi rất ít khi khóc, kể cả khi gặp Thẩm Quân. Tôi từng nói rằng, nước mắt của em đã chảy hết từ thời em yêu điên cuồng nhất.

Đó là phần sau của câu chuyện tôi kể, lúc đó tôi khác hoàn toàn so với tôi thời xưa. Tôi nhớ lại hồi học đại học, cuộc sống của tôi dường như chỉ có hai người là Bắc và Hiếu Lỗi, Bắc làm tôi rơi lệ, còn Hiếu Lỗi lại ở bên tôi những lúc tôi vui vẻ, buồn rầu. Khi lên đại học năm thứ 3, tôi và Hiếu Lỗi thân nhau đến mức nhiều người đã phải đặt dấu chấm hỏi, có người thắc mắc, Hiếu Lỗi xinh đẹp quyến rũ thế sao không tìm bạn trai nhỉ? Chắc chắn là do tâm lý có vấn đề. Người đưa ra thắc mắc này chính là Hồng Yến, có lần cô ta đã hỏi nhỏ tôi rằng. Tiểu Bạch này, cậu và Hiếu Lỗi vui chứ?

Vui chứ? Tớ không hiểu.

Ngốc thế, Hồng Yến mắng tôi, này đồng chí, có phải cậu với Hiếu Lỗi là ấy không? Thú vị chứ?

Tôi chửi Hồng Yến, biến mẹ cậu đi! Thật đúng là vợ vãn! Bọn tớ vẫn bình thường đó chứ.

Câu nói đó cứ ám ảnh mãi tôi, tôi cũng không hiểu tại sao trái tim Hiếu Lỗi lại không hề rung động? Cô ấy khiến bao cậu con trai phải thềm rỏ nước dãi, trông cô quyến rũ như một đóa hoa hồng, nhưng không hiểu sao cô lại không hề có chút hứng thú gì với con trai?

Trần Tử Phóng vẫn rất nặng tình, miệt mài theo đuổi Hiếu Lỗi, nhưng tất cả những gì anh làm đều không chiếm được cảm tình của cô. Sau này, Trần Tử Phóng lại tổ chức thêm một cuộc triển lãm tranh nữa, anh đã vẽ một cô gái khóa thân, và cô gái đó chính là Hiếu Lỗi. Vì chuyện đó mà Hiếu Lỗi đã nổi trận lôi đình, cô xông vào phòng tranh của Tử Phóng mắng anh xối xả. Trần Tử Phóng chỉ vẽ Hiếu Lỗi không hề sai một li. Có lần đi tắm, tôi đã được tận mắt chứng kiến cảnh Hiếu Lỗi khóa thân, một cơ thể tuyệt trần và hoàn mỹ làm sao!

Em không thể ngăn cản một người đàn ông thưởng thức cái đẹp! Trần Tử Phóng đã phải thốt lên như vậy Trần Tử Phóng, một chàng trai với bím tóc tết đằng sau, gương mặt trắng xanh kèm thêm một chút e dè nhưng lại vô cùng phóng khoáng. Đúng vậy, Trần Tử Phóng là một người đàn ông vô cùng hấp dẫn. Tôi nghĩ, nếu tôi không chọn Bắc thì tôi sẽ chọn Tử Phóng làm người yêu, hình như cuộc đời tôi sinh ra là để yêu những người đàn ông có cá tính đặc biệt như vậy. Cơ thể của họ đều toát lên một vẻ tự do và lãng mạn khiến tôi không thể kìm chế được lòng mình.

Đương nhiên, khi tôi tâm sự với Bắc về những suy nghĩ kì quái này, anh đã mắng tôi, em đúng là một kẻ háo sắc đa tình. Bắc thổ lộ, từ trước đến nay anh chưa hề rung động trước một cô gái nào cả, tôi là người duy nhất khiến trái tim anh phải run rẩy. Lúc đó, tôi cảm thấy vô cùng sung sướng và mãn nguyện, bạn cũng biết đấy, tất cả phụ nữ trên thế giới, dù nhan sắc có nghiêng nước nghiêng thành hay chỉ là người bậc trung, thậm chí vô cùng xấu xí, đều thích người mình yêu yêu mình thật lòng, có người còn lầm tưởng rằng, mình là người tuyệt mỹ giai nhân, người yêu mình suốt đời chỉ yêu một mình mình mà thôi. Chẳng có người đàn bà nào là không nghĩ như vậy. Khi tôi nhắc đến từ đàn bà đó, Bắc thường véo mũi tôi và bảo, Tiểu Bạch, gì mà suốt ngày em cứ leo lẻo đàn bà, đàn bà vậy. Em cũng đã là người đàn bà của anh rồi phải không! Nghe Bắc nói vậy mặt tôi liền đỏ bừng lên, tôi mắng anh là gã lưu manh, Bắc bảo, anh mãi mãi sẽ là một kẻ lưu manh, tương lai sau này mình có một cậu quý tử, anh sẽ nói với nó rằng, nhờ có bố lưu manh nên mới đào tạo được mẹ con ra như thế đấy.

Trần Tử Phóng chẳng bao giờ nói những lời như vậy, phần lớn anh thường nhìn Hiếu Lỗi với ánh mắt say đắm, vẻ si mê đó giống như người ta hút thuốc phiện vậy. Tôi thường khen Tử Phóng trước mặt Hiếu Lỗi rằng, Trần Tử Phóng tuyệt vời thế còn gì, đàn ông có chí khí như thế là hiếm lắm đấy, mà tương lai Tử Phóng sẽ trở thành một họa sĩ nổi tiếng, cậu sẽ trở thành phu nhân của họa sĩ, giống như phu nhân của Từ Bi Hồng hoặc Trương Đại Thiên đấy, thế thì tuyệt quá còn gì. Hiếu Lỗi nói tôi là người hay để ý chuyện của người khác, cô ấy vẫn một mực làm theo ý mình, vẫn âm thầm đi lại một mình, hết xuân lại đến hạ, hết thu lại sang đông, cô vẫn chỉ đến trường đại học Bắc Kinh rủ tôi đi ăn cơm, đi học cùng, và đi dạo hết vòng này đến vòng khác xung quanh hồ Vị Minh trong trường đại học Bắc Kinh.

Khi lên năm thứ 3 đại học, Phần Na đến chỗ chúng tôi một lần.

Đây là lần đầu tiên Phần Na và Hiếu Lối gặp nhau sau nhiều năm chia tay. Hình như giữa họ đã có cái gì đó quá xa lạ, tôi giống như nhịp cầu nối liền hai bên, tôi kể cho Phần Na nghe chuyện của Hiếu Lối và kể cho Hiếu Lối nghe chuyện của Phần Na, còn họ thì lại rất ít liên hệ với nhau.

Phần Na đến Bắc Kinh với người đàn ông đó, và cô đã dành ra một chút thời gian để tìm chúng tôi.

Trong mắt Phần Na, người đàn ông có cái tên Tiểu Dao đó chẳng khác gì một vị thần.

Chúng tôi chưa bao giờ gặp Tiểu Dao nhưng Phần Na kể, anh ấy phong độ đầy mình, ánh mắt mơ màng tựa mây khói, nghe vậy cả tôi và Hiếu Lối cùng bật cười, không ngờ Phần Na lại dùng một từ văn vẻ như vậy để miêu tả Tiểu Dao, thế nào là ánh mắt tựa mây khói? Trong mắt Phần Na, trông Tiểu Dao giống một kỵ sĩ áo trắng cười trên một chú bạch mã thời cổ đại ấy.

Tôi và Hiếu Lối không tỏ thái độ gì về anh chàng Tiểu Dao này cả.

Phần Na mở ví ra, trong ví có một tấm ảnh nhỏ của Tiểu Dao, quả đúng là một anh chàng khôi ngô lãng tử, anh ta mặc cả bộ quần áo trắng, ánh mắt dịu dàng. Không biết anh ta là người như thế nào mà Phần Na lại say đắm đến thế?

Phần Na rít nhẹ một hơi thuốc rồi nói, Tiểu Dao đã có vợ rồi, tớ chẳng quan tâm đến chuyện này đâu, anh ấy vợ thì có rồi, vấn đề quan trọng là tớ yêu anh ấy, có một số đàn ông là thế đấy, dù làm vợ bé của người ta, nhưng mình vẫn cảm thấy thích.

Tôi nghĩ đúng là Phần Na đã mù quáng quá mức. Trước tình yêu người phụ nữ nào cũng dễ biến thành người mù quáng, trong mắt họ chẳng có ai khác, chỉ có duy nhất hình bóng một người.

Hôm đó tôi đã mời mọi người uống rượu, sau đó chúng tôi đến một nhà hàng ở gần trường đại học Bắc Kinh ăn cơm Tứ Xuyên, mọi người đều nói tôi bị điên nên mới ăn nhiều đồ cay như thế. Đúng là như vậy, tôi đã ăn với vẻ đầy thích thú, mọi người chỉ ăn được vài miếng đã phải liên tục uống nước mát, lúc đi vệ sinh tôi đã gửi cho Bắc một tin nhắn nói: cô vợ Trùng Khánh của anh đã làm cho hai cô bạn bị cay xè một trận rồi!

Đúng là Phần Na và Hiếu Lỗi đã bị cay một trận đã đời, Phần Na nói từ trước tới giờ cô chưa bao giờ ăn đồ gì cay như thế, một cân cá tẩm ớt phần lớn chỉ mình tôi ăn hết. Cuối cùng Hiếu Lỗi tổng kết một câu, đúng là thuyền theo lái gái theo chồng thật.

Vì đồ ăn Tứ Xuyên nên hai cô bạn tôi chưa thấy no, và thế là ba chúng tôi lại bắt taxi đến Tam Lí Đồn, Hiếu Lỗi tuyên bố, lần này để tớ mời, chúng ta uống gì nhẹ nhàng thôi, uống bia nhé.

Tôi cũng không còn nhớ hôm đó chúng tôi đã uống hết bao nhiêu bia, chúng tôi chỉ uống bia Corona. Chúng tôi bắt đầu ôn lại những kỉ niệm hồi xưa, những cây cầu ở Tô Châu, Mà Quân, rượu Ngũ Lương Dịch, tiệm cắt tóc gội đầu người đẹp, căn phòng trên gác hai nhà Phần Na, cuối cùng cả ba chúng tôi đều khóc, ai cũng bảo thời gian trôi nhanh thật! Thoắt một cái, chúng tôi đã lớn bằng ngần này rồi, hai người cũng đã có người yêu. Sau khi uống say, Phần Na hỏi chúng tôi, các cậu có dám chơi trò nói thật mạo hiểm không? Chúng tôi trả lời sao lại không dám chơi chứ.

Thực ra so với Phần Na, cho dù trong chuyện này tôi và Hiếu Lối có lão luyện thế nào đi chăng nữa thì chúng tôi vẫn là những đứa con nít, chỉ qua vài lời, cuối cùng tôi cũng hiểu Phần Na muốn biết điều gì.

Phần Na muốn biết hiện giờ chúng tôi có còn trong trắng không?

Tôi đã kể cho Hiếu Lối và Phần Na nghe đêm tôi trao cái quý giá nhất của đời người con gái cho Bắc, dĩ nhiên những lời tôi kể không thật lãng mạn, nhưng đối với tôi, mỗi lần nhớ lại đêm hôm đó là lòng tôi lại cảm thấy vô cùng rạo rức, xao xuyến. Tôi không hề thấy ngại khi kể ra chuyện đó, bởi tôi và Bắc yêu nhau thật sự, đó chỉ là một bữa tiệc linh đình của cơ thể hai con người mà thôi.

Phần Na và Hiếu Lối đều say sưa lắng nghe, đúng vậy, tôi không còn trong trắng nữa, tôi đã trao cái quý giá nhất của đời người con gái cho người mà tôi yêu thương nhất. Tôi cảm thấy vô cùng hạnh phúc và tự hào về điều đó.

Phần Na hỏi Hiếu Lối, Hiếu Lối trả lời bằng giọng rất bình tĩnh, cho tới một điều thuốc.

Đó là lần đầu tiên tôi nhìn thấy Hiếu Lối hút thuốc, trông cô rất sành điệu, gợi cảm. Tôi nhìn Hiếu Lối trong sự thần thờ. Nếu nói dáng vẻ Phần Na hút thuốc mang một vẻ phong trần, thì nhìn Hiếu Lối hút thuốc lại rất gợi cảm, những lúc đó nhìn cô chỉ muốn hôn cô, qua làn khói thuốc trông cô rất quyến rũ. Tôi thầm nghĩ, Hiếu Lối quyến rũ quá, có bao nhiêu chàng trai theo đuổi cô, gã nào mà chẳng háo sắc hướng hồ đây lại là một tuyệt thế giai nhân.

Tớ cũng không còn! Hiếu Lối nói.

Tôi bất ngờ đến nỗi làm rơi cốc rượu xuống đất, bởi Hiếu Lối nói cô ấy không còn trong trắng nữa.

Hiếu Lối trả lời bằng giọng rất thản nhiên, đúng vậy, tớ không còn trinh nữa!

Tại sao vậy? Tôi ngạc nhiên đến mức đứng phắt dậy và nói. Hiếu Lối, cậu đừng nói năng lung tung nhé, hôm nay cậu uống quá nhiều rồi đấy.

Hiếu Lối nhìn tôi rồi kể, hồi học lớp bảy, một lần tớ đến phòng tự học để học bài thì bị hai tên côn đồ hãm hiếp, chỉ đơn giản vậy thôi.

Hiếu Lối chỉ nói đơn giản mấy chữ như vậy, nhưng đối với tôi nó thì đó là một việc tày đình. Trời ạ, thảo nào cô ấy không thích đàn ông, thậm chí là vô cùng căm ghét đàn ông. Hiếu Lối nói tớ chỉ thích ở bên con gái thôi, họ đem lại cho tớ một cảm giác an toàn.

Tôi biết, Hiếu Lối đã mắc chứng bệnh tâm lý vô cùng trầm trọng. Sau đó Hiếu Lối đã khóc và bảo, cô ấy rất muốn gìn giữ sự trong trắng, kể từ khi bị hãm hiếp cô ấy luôn cảm thấy cơ thể mình bẩn thỉu nên cô không muốn tiếp xúc với bất kỳ ai, tôi là người duy nhất an ủi được Hiếu Lối.

Trời ạ! Tôi cũng người, tôi không thể ngờ một cô gái đẹp quyến rũ thế mà lại mắc phải chứng bệnh tâm lý nghiêm trọng đến thế, nếu cứ đà này có lẽ Hiếu Lỗi trở thành người đồng tính luyến ái mất.

Đêm nay, tôi đã biết được một bí mật vô cùng quan trọng, tôi có cảm giác như trái tim mình bị bóp nghẹt đến ngạt thở. Bắc Kinh đã vào xuân, trời đang ấm bỗng chốc lại trở lạnh, tôi có cảm giác như cái lạnh bắt đầu ngấm từ gan bàn chân lên đến tận con tim.

Hiếu Lỗi, thực sự tớ rất mong cậu hạnh phúc, cho dù chỉ tìm được một người đàn ông bình thường để yêu, cậu phải được biết hương vị ngọt ngào và đẹp đẽ của tình yêu.

Trong lòng, tôi thầm cầu mong điều đó đến với Hiếu Lỗi.

Đến khi chúng tôi thanh toán tiền thì đã là hai giờ sáng, chúng tôi cũng người khi biết rằng mình đã tiêu hết gần một nghìn Nhân dân tệ, thực ra ba đứa cũng chỉ uống mười mấy chai bia Corona mà thôi. Không biết ví tiền của Phần Na đã bị ai vét sạch từ lúc nào, trong ví chỉ còn lại mỗi một tấm ảnh với ánh mắt mơ màng đang cười, có lẽ là do lúc Phần Na khoe ảnh Tiểu Dao với chúng tôi và cất ví không cẩn thận nên đã bị kẻ trộm đưa vào tầm ngắm. Phần Na vốn có rất nhiều tiền, tôi và Hiếu Lỗi dự định hôm nay sẽ chiêu đãi cô ấy, nhưng giờ thì đúng là ngại quá, hai đứa tôi vét hết tiền

trong túi cộng lại mới được có sáu trăm Nhân dân tệ. Chúng tôi nói khó mãi nhưng chủ quán vẫn không chịu, họ bảo không trả đủ tiền thì đừng hòng rời khỏi quán.

Phần Na rút điện thoại di động gọi cho Tiểu Dao.

Bốn mươi phút sau, Tiểu Dao đến.

Tuyệt Tiêu Thiên

Muôn nẻo đường yêu

Dịch giả: Trần Quỳnh Hương.

Chương 13

Thực ra, tình yêu là một căn bệnh. Ai rồi cũng sẽ có ngày mắc phải, hoặc sớm hoặc muộn, có thể nhẹ một chút hoặc cũng có thể nặng một chút, một loại thuốc đặc trị duy nhất là trái tim của anh, nếu anh không chịu hiến dâng, em sẽ giống như đóa hoa hồng bị mất nước, dần dần khô héo úa tàn, mãi mãi chẳng bao giờ có mùa xuân...

Đó là lần đầu tiên chúng tôi gặp Tiểu Dao, cái tên này chúng tôi đã được nghe từ rất lâu, trong tôi ít nhiều cũng có một vài ấn tượng về con người này..

Đó là một anh chàng vừa gầy vừa cao.

Tiểu Dao đeo một cặp kính không gọng, người mặc một bộ đồ trắng khiến trông anh ta càng lãng tử. Tiểu Dao thanh toán xong tiền rồi quay đầu nói với chúng tôi, ta về thôi.

Cảm ơn anh, tôi và Hiếu Lỗi nói với Tiểu Dao.

Vẻ mặt Tiểu Dao rất ít khi biểu lộ cảm xúc, lúc ở trên taxi, tôi và Phần Na như hai con vịt nói chuyện ríu rít với nhau, còn Tiểu Dao thì vẫn trầm tư lặng lẽ, qua gương tôi nhìn thấy gương mặt lạnh lùng, trắng xanh của anh ta, tôi thầm nghĩ, chắc Tiểu Dao chỉ mới hơn 30 tuổi song trông anh ta có vẻ bôn ba vất vả, dãi dầu sương gió.

Đến khách sạn Bắc Kinh, Phần Na xuống xe cùng Tiểu Dao. Trên đường về, bất ngờ Hiếu Lối nắm tay tôi và nói, tớ hát cho cậu nghe bài Mẫu Đơn Đình nhé.

Tôi thấy hơi lạ, vẻ mặt của Hiếu Lối khiến tôi cảm thấy có cái gì đó không bình thường.

Dù sao thì ở Tô Châu hai đứa đã chơi với nhau bao nhiêu năm, bài Mẫu Đơn Đình Đơn mà Hiếu Lối hát nghe rất buồn, Hiếu Lối nắm chặt tay tôi, tôi cảm thấy bàn tay cô ấy lạnh ngắt.

Hiếu Lối tiếp tục hát, cô hát một cách say sưa, giữa đêm xuân ở Bắc Kinh, nghe Hiếu Lối tôi có cảm giác như chiếc taxi đang bò trên đường, cuối cùng xe cũng đã đến học viện mỹ thuật Bắc kinh, Hiếu Lối xuống xe, cô vừa đi vừa hát, nhìn theo bóng Hiếu Lối, tự nhiên tôi cảm thấy cô ấy thật đáng thương, đó là cô gái cô đơn nhất. Hiếu Lối mắc chứng bệnh tâm lý rất trầm trọng, cô không thể vượt lên chính mình, sự thật phũ phàng khi mình

không còn trong trắng thường xuyên dày vò, ám ảnh cô khiến lúc nào cô cũng khép mình, đáng lẽ Hiếu Lối phải có một tình yêu vô cùng đẹp mới phải.

Xe đến trường đại học Bắc kinh, tôi tìm đến một bộ điện thoại và cắm thẻ điện thoại vào gọi điện cho Bắc, tôi muốn tâm sự với anh tất cả những chuyện xảy ra trong đêm nay, toàn những chuyện li kì. Chuyện tôi gặp Tiểu Dao, chuyện Hiếu Lối cầm tay tôi hát, lúc này đây tôi ước ao được ở gần bên anh, tôi nhất định sẽ bắt anh hôn tôi thật say đắm nồng nàn, xua tan mọi lạnh lẽo của sáng sớm mùa xuân trên người tôi. Mặc dù tôi biết ông già quản lý ký túc xá của anh rất đáng ghét, song bây giờ cũng đã là 5 giờ sáng, cũng nên phải dậy đi thôi.

Chú ơi! Tôi gọi với vẻ rất thân thiện, phiền chú gọi hộ cháu anh Bắc ở phòng 302 được không ạ, cháu có việc rất gấp chú ạ, cháu là người nhà của anh ấy. Tôi cố gắng tỏ ra là đang có một việc hết sức quan trọng, nhưng miệng ông già đó vẫn phát ra những âm thanh khó chịu, còn sớm, lát nữa gọi lại.

Cháu sẽ bảo anh ấy gọi chú mười tậ, chú xem có được không? Anh ấy sẽ trả cho chú.

Mười phút sau, tôi nghe thấy tiếng dép của Bắc, mặc dù nghe qua điện

thoại song tôi vẫn nghe thấy rõ tiếng chân anh đang chạy, rần rỏi, quẩn rũ như chính con người anh vậy.

Ai đấy? Có phải là Tiểu Bạch không?

Vâng em đây.

Có việc gì đấy? Bắc sốt ruột hỏi, xảy ra chuyện gì hả?

Em yêu anh, Bắc ạ, em yêu anh.

Trời, Bắc thở dài rồi nói, em đừng có mà thần kinh nữa, bây giờ mới 5 giờ sáng. Mau về ngủ bù vẫn còn kịp đó, nói xong Bắc cúp máy và kéo lê đôi dép chạy lên lầu.

Tôi tức điên người, toàn thân run bần, tôi lại gọi lại lần nữa, rồi tôi nói với ông quản lý ký túc xá sinh viên là, phiền chú một lần nữa, chú gọi Bắc cho cháu một lần nữa nhé, cháu chưa nói rõ cho anh ấy biết, nhà anh ấy có người chết.

Đúng thế, tôi đã nói như vậy, tôi biết mình ăn nói độc địa như vậy chắc chắn Bắc sẽ không còn yêu tôi nữa, mẹ kiếp, là cái đích gì chứ, chắc là chơi chán rồi đây?! Định giở trò đây? Bắc gọi điện thoại lại cho tôi, lần

này, Bắc gào lên như điên trong điện thoại, Tiểu Bạch, mẹ kiếp, mới sáng sớm mà cô đã giở trò tâm thần à, có nhà cô mới có người chết ấy.

Tôi chửi ầm ĩ trong điện thoại, Cố Vệ Bắc, anh là đồ chó chết, anh là cái thá gì chứ, chơi chán rồi chứ gì? Thế mồm ai bảo ngày nào cũng mong điện thoại của tôi? Không phải chính mồm anh nói là hàng ngày nhớ tôi nên đêm không ngủ được sao? Toàn là những lời giả dối! Tôi vẫn tiếp tục chửi, điện thoại bị mất tính hiệu giữa chừng, card điện thoại đã hết tiền.

Đó là một buổi sáng vô cùng buồn thảm, muốn tâm sự với người yêu thì lại ra nông nổi này, yêu được ba năm, lẽ nào lại có kết cục như vậy sao? Mẹ kiếp, thà mình giữ một khoảng cách với Bắc, thì hẳn còn coi mình là báu vật. Hôm đó, tôi cảm thấy vô cùng chán chường, mặc dù tôi biết rồi chúng tôi lại sẽ làm lành, lại sẽ vẫn nhớ nhung như trước, song tôi đã hiểu ra rằng, hậu quả của những lần cãi nhau như thế này sẽ khiến tình cảm của hai chúng tôi càng ngày càng sút mẻ, như cây hoa trong nhà kính, không chịu được gió mưa.

Tôi vô cùng tủi thân, mọi người đều có thể làm tôi tủi thân, nhưng Bắc thì không thể. Đúng vậy, Bắc không thể làm tôi tủi thân. Bởi tôi đã dành tất cả tình yêu cho anh, không còn giữ lại gì hết, tôi giống như con bạc, trong tay chỉ còn có Bắc, ngoài ra, tôi chẳng còn gì hết. Bắc đã từng nói với tôi rằng, tôi là người con gái coi tình yêu như liều thuốc chữa bệnh, những người con gái như vậy chắc chắn sẽ lấy tình yêu ra làm cơm ăn. Tôi đáp lại, anh yêu ạ, giống như việc em yêu anh, dần dần bệnh sẽ đến hồi vô phương cứu chữa. Thực ra, tình yêu là một căn bệnh, rồi ai cũng có ngày mắc phải, hoặc

sớm hoặc muộn, có thể nhẹ một chút hoặc cũng có thể nặng một chút, một loại thuốc đặc trị duy nhất đó là trái tim của anh, nếu anh không chịu hiến dâng, em sẽ giống như đóa hoa hồng bị mất nước, dần dần sẽ khô héo úa tàn, mãi mãi không bao giờ có được mùa xuân.

Nghe xong những câu nói đầy vẻ trữ tình của tôi Bắc cười lớn rồi bảo, thế nếu một ngày nào đó mình không còn yêu nhau nữa, em có móc tim anh ra để ăn không?

Dĩ nhiên, tôi nói, em sẽ dùng dao rạch rồi móc tim anh ra, và nó như thuốc chữa bệnh.

Nói xong tôi cười với vẻ rất đáng yêu, tôi ghé sát vào người Bắc và véo nhẹ sống mũi cao của anh rồi nói, anh phải là thuốc chữa bệnh cho em chứ, chỉ có điều anh có dám để em ăn không?

Những tình cảm ngọt ngào hồi đó tựa mật ngọt khiến tôi say sưa không thể nào quên.

Nhưng buổi sáng hôm đó, Bắc lại đối xử với tôi như vậy, anh có quyền gì chứ? Thực ra, sau này tôi mới biết rằng đêm hôm đó Bắc về rất muộn, anh đã đi bàn chuyện làm ăn, theo lời Bắc kể thì đó là lần đầu tiên trong đời anh bắt tay vào công việc làm ăn, anh chuẩn bị để dành tiền để mua cho tôi một

chiếc nhẫn kim cương và những bộ quần áo mà tôi thích, để tôi có thể sống một cuộc sống sung sướng, không phải lo lắng về cơm áo gạo tiền.

Một cậu bạn của Bắc sau khi tốt nghiệp được phân vào làm việc trong ngân hàng, còn một cậu bạn thân của Bắc lại kinh doanh than từ Sơn Tây đến Hà Bắc, đó là một công việc kiếm được rất nhiều tiền. Theo lời Bắc nói thì anh bạn đó cứ mở mắt là kiếm được tiền, Bắc đã xin bố mẹ anh hai vạn Nhân dân tệ để đóng góp cổ phần, ban đầu Bắc còn giấu tôi, anh nói là muốn đem đến cho tôi một điều bất ngờ. Đêm hôm đó, Bắc và mấy bạn thân đã đi nhậu ở quán ăn Trùng Khánh, mọi người trêu nhau cứ như ngày mai tất cả đều thành ông chủ hết. Kết quả là ba tháng sau, Bắc gọi điện cho tôi hỏi, Tiểu Bạch, em có thể kiếm đâu cho anh mười vạn Nhân dân tệ được không?

Những mười vạn á? Tôi mới chỉ là một cô sinh viên 21 tuổi, hơn nữa gia đình cũng không phải là khá giả, tôi hỏi Bắc, anh đùa gì vậy, hôm nay không phải là ngày cá tháng tư đấy chứ!

Bắc lo đến mức gần khóc, anh năn nỉ nhờ tôi kiếm giúp, nếu không có tiền thì cậu bạn thân của anh sẽ nhảy lầu tự tử mất.

Sau đó Bắc kể lại cho tôi việc anh bạn thân đi làm than, nghe nói thì rất hay nhưng không ngờ, xe bị lật xuống thung lũng, lái xe thì bị chết, họ không những mất hết vốn liếng mà bây giờ tiền vay ngân hàng cũng không trả được. Ngay từ đầu mọi người đã vay tiền qua con đường không chính ngạch, thế nên cảnh ngộ của cậu bạn làm trong ngân hàng hiện giờ rất tội nghiệp. Tiểu Bạch, Lý Trác đi thực tập rồi, bây giờ anh không thể liên hệ được với cô ấy. Không được thì em nhờ Phần Na đi!

Bắc cũng biết Phần Na, tôi cũng kể chuyện của Phần Na cho Bắc nghe, anh từng nói với giọng rất khinh miệt rằng, cái loại con gái kiểu ấy, em đừng có mà quan hệ nhé, nếu không có ngày gần mực thì đen đấy.

Nhưng bây giờ, Bắc phải nhờ tôi tìm đến Phần Na.

Tôi nhắn tin cho Phần Na, mười phút sau, cô ấy chạy đến bắt điện thoại và gọi cho tôi, tôi nghe thấy rất rõ tiếng thở hổn hển của cô ấy: A lô! Tiểu Bạch à, có phải Tiểu Bạch không?

Phần Na ơi, tôi gọi, giúp tớ với.

Tôi nói giọng xúc động kèm theo một chút nghẹn ngào. Phần Na ơi! Cậu giúp tớ nhé.

Tôi biết Phần Na có tiền, đã nhiều năm nay, cô ấy đi làm kiếm tiền. Phần

Na từng nói rằng, các cậu đừng nghĩ rằng mình rất thanh cao nhé, tớ nói cho các cậu rằng có tiền mới được sự kính nể, còn khi không có tiền thì chẳng ai coi mình là gì cả.

Hôm đó tôi đã hiểu được một chút hàm ý của câu nói đó. Bởi vì Bắc nói với tôi rằng, nếu Bắc và bạn thân của anh không trả được hết nợ, thì anh sẽ không thể học tiếp đại học, không cẩn thận trốn nợ còn bị tống vào tù. Lúc đó, tôi đã quên hết mọi giận hờn trong tình yêu, chỉ mong kiếm được mười vạn Nhân dân tệ để trả nợ thay cho Bắc.

Đừng lo, đừng lo, Phần Na nói, cậu bình tĩnh nào, có chuyện gì vậy?

Tôi kể hết ngọn ngành câu chuyện cho Phần Na nghe, cô ấy trầm tư một lúc, hình như là cô ấy đang hút thuốc, tôi nghe thấy tiếng bật lửa, tôi vô cùng sốt ruột, mười vạn Nhân dân tệ đâu phải là con số nhỏ, hơn nữa tôi biết rõ tiền của Phần Na được đến từ đâu, đó là hầu như... Tôi đúng là một đứa con gái trọng người yêu khinh bạn bè, vì Bắc mà việc gì cũng làm, giả sử có người đàn ông nào đó cho tôi mười vạn và yêu cầu tôi phải ngủ một đêm với gã ta thì có thể tôi cũng sẽ làm. Lúc đó đúng là tôi đã nghĩ đến việc đó thật. Vì Bắc tôi có thể hy sinh cả mạng sống của mình, còn việc dơ dáy nào mà tôi không dám làm?

Được. Cuối cùng Phần Na đã trả lời tôi từ đó.

Nước mắt tôi rơi lã chã, Phần Na không nói gì nhiều, chỉ nói một từ “được”.

Từ “được” đó sao mà dứt khoát, sao mà rõ ràng đến thế, nó giống hệt như tính cách của Phần Na vậy. Sau đó tôi thầm nghĩ, đáng lẽ Phần Na phải là một chàng trai đầy nghĩa khí mới đúng. Nhiều năm sau, tôi cũng không gặp được người nào sống có tình như Phần Na, cả đàn ông lẫn đàn bà, quan điểm của họ về tiền bạc khiến tôi rất ngại nhắc tới chuyện tiền nong, mặc dù họ có nhiều tiền hơn Phần Na, song chỉ cần gặp chuyện gì liên quan đến tiền bạc là họ lại tính toán rất chi li, họ luôn quan tâm tới cái được và cái mất của mình.

Chuyện này đã khiến Bắc hoàn toàn thay đổi suy nghĩ về Phần Na, Bắc nói, Phần Na đúng là một người bạn tốt, dù thế nào đi chăng nữa thì anh cũng sẽ phải hoàn trả mùi vạ cho cô ấy, em cứ yên tâm.

Chuyện này đã khiến tôi và Bắc giống như đôi vợ chồng cùng nhau chia ngọt sẻ bùi trong lúc hoạn nạn. Chúng tôi lại yêu nhau say đắm như xưa, hàng ngày Bắc đều gọi tôi là bà xã, bà xã, sau đó tôi lại đi Trùng Khánh hai lần nữa, tôi đã học được Lí Trác khoản uống rượu, và học được tính ngang ngược như cô ấy. Theo lời của Bắc thì Lí Trác là một cô gái rất cá tính, rất nổi tiếng ở Trùng Khánh, dám làm dám chịu. Nếu không có tôi, có lẽ Bắc sẽ yêu Lí Trác, bởi Lí Trác rất “cá tính”, quyến rũ, phóng khoáng, nhiệt tình, và xinh đẹp... Những người con gái như thế là liều thuốc độc đối với đàn ông, nhưng Lí Trác vẫn chưa yêu bao giờ, cô lái chiếc xe Benz phóng

bạt mạng khắp thành phố, tôi cứ nghĩ là Lí Trác quá kiêu ngạo, sau này mới biết cô ấy cũng thầm yêu trộm nhớ Bắc.

Vài năm sau, quả nhiên là Bắc đã hoàn trả hết số tiền vay Phần Na, nhưng sau đó không lâu, tôi với Bắc không còn liên hệ với nhau nữa, thậm chí tôi còn không cho phép người khác nhắc đến tên Bắc trước mặt tôi. Sau một thời yêu nhau say đắm, ngọt ngào tôi và Bắc lại đã trở thành hai người xa lạ.

Tuyết Tiêu Thiên

Muôn nẻo đường yêu

Dịch giả: Trần Quỳnh Hương.

Chương 14

Một người con gái, đến giây phút cuối cùng vẫn yêu gã tha thiết, cô ấy đã yêu bằng cả sinh mạng của mình .

Một điều làm tôi không ngờ tới là Tiêu Dao lại đến Bắc Kinh.

Lần này chỉ có một mình anh ra đến.

Và Tiêu Dao lại đến tìm Hiếu Lỗi.

Tiêu Dao đến cổng học viện Mỹ thuật đợi Hiếu Lỗi, đợi mãi không thấy anh ta bèn vào trường tìm Hiếu Lỗi, sau này Hiếu Lỗi nói với tôi rằng, con người đó thật đáng sợ.

Lần đầu tiên gặp Hiếu Lỗi, Tiêu Dao đã lộ rõ vẻ thèm muốn, Hiếu Lỗi lạnh lùng, kiêu ngạo, cô hoàn toàn khác với Phần Na.

Hiếu Lỗi đi cùng Tiêu Dao đến Vương Phủ Tỉnh ăn cơm. Trên đường đi, hai người không nói với nhau một lời.

Em rất đẹp, Tiêu Dao nói.

Đẹp thì có liên quan gì đến anh?

Có chứ, Tiểu Dao trả lời, anh vô cùng thích những người con gái xinh đẹp tuyệt trần như em, em giống như một tờ giấy trắng khiến đàn ông rất tò mò muốn được vẽ lên đó.

Hiếu Lối cười với vẻ lạnh lùng, xin lỗi, em không phải là một tờ giấy trắng, anh so sánh như vậy là đề cao em quá.

Không ai thể ngờ Phần Na lại yêu một anh chàng xấu nổi như vậy, anh ta có thể dễ dàng thích một cô gái khác. Mỗi tuần một lần, anh ta bay từ Thượng Hải đến Bắc Kinh chỉ để gặp Hiếu Lối một lần.

Hiếu Lối vẫn tỏ ra rất lạnh lùng với Tiểu Dao, giống như thái độ của Tiểu Dao dành cho Phần Na, có lẽ đây là một nghiệp chướng, một người nợ còn một người phải trả.

Hôm đó họ đến Vương Phủ Tỉnh ăn hết hơn 8000 Nhân dân tệ, lúc thanh toán tiền, Hiếu Lối nói, bữa ăn đắt thế này mà giám đốc Dao vẫn rất phóng khoáng, nhưng em không dám nhận tấm thịnh tình đó đâu, anh nên về mà chăm sóc Phần Na.

Tiểu dao nói, Phần Na là một người đê tiện, em không biết à, cô ta là một kẻ đê tiện.

Anh cũng là một kẻ đê tiện, Hiếu Lối đáp lại, mấy năm nay đâu đâu cũng gặp kẻ đê tiện thấp hèn.

Tiểu Dao nhìn Hiếu Lối qua cặp kính, đúng là một cô gái xinh đẹp lạnh lùng, kiêu căng, không biết cô ấy đang nghĩ gì nhỉ?

Không cần phải mất quá nhiều công sức như vậy đâu, tiền của anh đối với em cũng chẳng có tác dụng gì, em đi ăn cơm với anh hết 8000 Nhân dân tệ không bằng em ăn với bạn em chỉ hết có 8 tệ thôi. Lời nói của Hiếu Lối đã khiến Tiểu Dao rất mất mặt, từ trước đến nay toàn là các cô gái chủ động theo đuổi anh, toàn là cộc đi tìm trâu. Đây là lần thất bại đầu tiên của Tiểu Dao.

Tiểu Dao nói với Hiếu Lối rằng, anh sẽ theo đuổi em đến cùng, rồi em sẽ phải trở thành người yêu của anh.

Em đã có người yêu rồi, Hiếu Lối trả lời, anh ấy là một họa sĩ, anh ấy rất tài hoa và em cũng rất tôn thờ anh ấy, còn có anh chỉ là thương nhân, em không thích thương nhân.

Hiếu Lối nói với người yêu của cô ấy là Tử Phóng, anh Trần Tử Phóng đã

bị cô từ chối.

Lần thứ năm Tiểu Dao đến Bắc Kinh, đúng lúc Hiếu Lỗi đang ngồi trên xe đạp của Tử Phóng và cô cười nói vui vẻ, xe chạy ngang qua vườn hoa anh đào rất đẹp. Đây là lần đầu tiên Hiếu Lỗi ngồi trước xe của một chàng trai. Cô đã cố tình làm như vậy. Lúc đó Hiếu Lỗi chưa yêu Trần Tử Phóng, lúc đó cô không yêu anh mà chỉ cố tình làm ra vẻ mình đã có người yêu rồi mà thôi.

Điều này làm cho Tiểu Dao vô cùng tức giận, anh ta nói với Hiếu Lỗi, anh sẽ theo đuổi em đến cùng, em sẽ phải trở thành người yêu của anh.

Chỉ mỗi Phần Na là ngờ nghệch. Người đàn ông mà cô đem lòng yêu từ lâu đã tung hỏa mù lừa cô. Đó là điều cô không thể ngờ tới, nếu hôm đó Phần Na không quên túi xách của mình ở khách sạn, nếu hôm đó Phần Na không gọi điện cho Tiểu Dao thì Tiểu Dao sẽ không bao giờ gặp được Hiếu Lỗi, Tiểu Dao sẽ không bị một cô gái lạnh lùng như Hiếu Lỗi hớp hồn, và anh càng không thể một tuần bay đến Bắc kinh một lần như vậy, Hiếu Lỗi và Tử Phóng cũng không thể gắn bó với nhau được ...

Mười ngày sau, Tử Phóng phải nằm viện, anh bị người ta đe dọa, nếu không khôn ngoan nghe lời thì anh sẽ bị tàn phế, anh sẽ bị cụt từ một đến hai ngón tay.

Dĩ nhiên đó là hành động của Tiểu Dao. Hiếu Lỗi nói, gã đàn ông này thật là nham hiểm.

Hiếu Lối gọi điện cho Phần Na, cô bảo Phần Na phải quản lý chặt Tiểu Dao hơn nữa.

Kết quả là Phần Na đã bị đánh, cô bị Tiểu Dao đánh liên tiếp, Tiểu Dao chửi Phần Na là đồ đê tiện, Tiểu Dao còn chửi, đồ con đĩ, mà phải gọi điện cho Hiếu Lối nói với nó hãy tử tế với tao, khi nào Hiếu Lối tốt với tao, tao mới tử tế với mày, tao rất thích Hiếu Lối, lần đầu tiên gặp Hiếu Lối tao đã không thể nào quên, mày có biết Hiếu Lối giống ai không? Cô ấy rất giống người yêu đầu tiên của tao đấy, tao nhất định sẽ chinh phục được cô ấy.

Tiểu Dao đã nói với Phần Na như vậy, hẳn bắt Phần Na phải gọi điện cho Hiếu Lối, và nói với Hiếu Lối phải đối xử tốt với hắn. Thế giới này lại có kiểu logic dở hơi như thế sao? Phần Na gào khóc và chửi rủa, kết quả là cô bị đánh liên tục, Tiểu Dao nhắm đúng đầu Phần Na đánh không ngơi tay, cuối cùng Phần Na bị đánh ngất cả đi. Phần Na khóc, sao anh lại hèn hạ đến thế, anh tha cho tôi đi, cho tôi yêu anh cũng không được sao, tại sao anh lại cứ phải yêu cô ấy chứ? Tôi nói cho anh biết nhé, Hiếu Lối bị người khác hãm hiếp rồi đấy.

Vừa nói ra câu đó, Phần Na mới giật nảy mình, đó là lời Hiếu Lối kể hôm cô ấy say rượu. Đó là bí mật chết người của Hiếu Lối, tại sao cô ấy lại có thể để lộ ra dễ dàng như thế?

Mày nói gì vậy? Tiểu Dao hỏi, Hiếu Lối bị hãm hiếp rồi à? Nó đã không còn trong trắng mà lại còn ra vẻ đoan trang, nghiêm chỉnh à.

Tiểu Dao hoàn toàn không hiểu gì về tâm lý phụ nữ.

Tất cả các cô gái đều rất coi trọng cơ thể mình, kể cả Phần Na. Trong tiềm thức, cô vẫn mong muốn được yêu một người đàn ông, mãi mãi sống chết có nhau, nhưng người đàn ông mà cô đang yêu lại thường xuyên thay lòng đổi dạ, chẳng thèm quan tâm gì đến cô.

Ngày hôm đó, sau khi bị Tiểu Dao đe dọa, Phần Na đã gọi điện cho Hiếu Lối. Phần Na bảo, Hiếu Lối ơi, cậu nên yêu Tiểu Dao, anh ấy là một người tuyệt vời đấy.

Hiếu Lối đã nói với Phần Na trong điện thoại rằng, Phần Na ạ, mình cảm thấy buồn thay cho cậu.

Đêm đó, Phần Na đã tự tử.

Cô ấy cắt mạch máu ở cổ tay.

Vì người đàn ông mình yêu, cô đã phải cầu xin bạn mình yêu anh ta, nỗi nhục này chỉ có Phần Na mới làm được, nhưng câu nói “ mình cảm thấy buồn thay cho cậu” của Hiếu Lối đã suýt cướp đi mạng sống của Phần Na.

Phần Na nghĩ, đúng là mình quá khổ nhục, trên đời này chỉ có cô là người con gái khổ nhục nhất.

Máu Phần Na chảy rất nhiều, mãi đến khi nhân viên phục vụ trong hộp đêm nhìn thấy máu từ trong phòng chảy ra mới vội vàng gọi người tới, nếu không có người phát hiện ra, chắc chắn Phần Na đã chết.

Cuối cùng, Phần Na đã được cứu sống. Đêm hôm đó, Tiểu Dao cùng bạn

đánh bạc ở sòng bạc. Hôm đó số gã không được đỏ, mắt cứ máy liên tục. Mấy hôm trước đó vợ gã – Bảo Di đã đòi li hôn, vợ Tiểu Dao đã yêu một người đàn ông Singapore, đó là điều mà Tiểu Dao không thể ngờ tới, hẳn tưởng rằng tất cả mọi phụ nữ đều là Phần Na, đều trung thành tuyệt đối với hẳn, yêu hẳn tha thiết. Hẳn không thể ngờ được rằng vợ hẳn là người phản bội hẳn đầu tiên, vợ hẳn nói cô chẳng cần gì hết, chỉ cần tự do mà thôi.

Tiểu Dao không muốn vợ được tự do, hẳn chửi vợ là đồ con đĩ.

Hẳn không cho phép bất cứ người đàn bà nào phản bội hẳn, ví dụ như Hiếu Lỗi.

Nhưng Phần Na đã tự tử.

Tiểu Dao đến bệnh viện, bác sĩ nói với gã rằng, chắc Phần Na không còn hy vọng gì nữa, không biết liệu còn có thể cứu sống được không.

Đó là lần đầu tiên gã cảm thấy có phần lo lắng, hẳn nghĩ, có lẽ là hẳn đã giết hại Phần Na. Chính sự bạc bẽo của hẳn đã làm hại Phần Na!

Tiểu Dao chạy đến, gã thấy gương mặt cô xám ngắt không còn giọt máu, người con gái này luôn chung thủy và yêu gã say đắm, cô đã coi gã là trên hết, là tất cả, nhưng gã đã đối xử như thế nào với cô ấy? Tiểu Dao cảm thấy vô cùng ân hận, lần này gã bị sốc quá nặng, gã đến bên Phần Na và ghé sát vào tai cô nói, Phần Na em muốn nói gì? Người con gái ngày ngày vẫn trang điểm lòe loẹt đó thều thào từng chữ với vẻ mặt thảm hại, em vẫn yêu anh như ngày nào!

Nước mắt Tiểu Dao rơi lã chã, một người con gái, đến giây phút cuối cùng

vẫn yêu gã tha thiết như vậy chắc chắn cô ấy đã yêu bằng cả sinh mạng của mình.

Tiểu Dao quỳ xuống nói, Phần Na, anh sẽ yêu em mãi mãi, từ nay về sau chỉ yêu mình em thôi.

Phần Na rất biết Tiểu Dao chỉ nói vậy, song cô vẫn hy vọng đó là sự thật, anh ta có quá nhiều tiền, những người đàn ông giàu có thường bị bao vây đến nghẹt thở. Xung quanh anh ta có quá nhiều phụ nữ, cô nào cũng xinh đẹp hơn Phần Na, cô đã giành được tình yêu bằng sự kiên trì của mình.

Tôi hỏi Phần Na, Tiểu Dao có gì tốt, cô ấy nói, Tiểu Dao rất giỏi dỗ dành, cậu đừng tưởng anh ấy lạnh lùng nhé, nhiều lúc anh ấy rất hóm hỉnh, biết tớ thích ăn gì là mua rất nhiều rồi đút từng miếng cho tớ, mà anh ấy làm gì tớ cũng cảm thấy là hay, là tuyệt vời, cậu bảo việc như thế không là hèn hạ thì còn là gì nữa?

Tôi nói với Phần Na rằng, anh ta không xứng đáng để cậu phải làm như vậy, Phần Na cười rồi nói, lần này việc tớ tìm đến cái chết là việc hoàn toàn đáng làm.

Sau này, tôi đã nhìn thấy vết sẹo trên cổ tay Phần Na, quả thực là rất đáng sợ, trông nó dài như con thuồng luồng. Sau đợt đó, Tiểu Dao đã mua cho Phần Na một chiếc vòng ngọc trị giá mấy vạn Nhân dân tệ, cô đeo nó chưa được bao lâu thì gặp chuyện chẳng lành.

Quả đúng là Tiểu Dao không đến tìm Hiếu Lỗi nữa. Hiếu Lỗi nói, xem ra người đa tình đến đâu cũng phải sợ người si tình.

Thế còn cậu, tôi hỏi Hiếu Lỗi.

Ý tôi muốn hỏi về Trần Tử Phóng.

Tử Phóng rất si tình, sau khi Tiểu Dao không đến tìm Hiếu Lỗi nữa, cứ cách dăm ba hôm Tử Phóng lại đến tìm Hiếu Lỗi, trông Tử Phóng gầy rộc đi, mặt mũi càng xanh xao hơn, sau hôm bị đánh Tử Phóng nói rằng, nếu có bị đánh chết anh cũng vẫn yêu em Hiếu Lỗi ạ.

Hiếu Lỗi không nói gì, nhưng cô ấy đã đồng ý đi dạo và ăn cơm cùng Tử Phóng. Tôi nói với Tử Phóng rằng, thế là tốt rồi đấy, nếu anh không tài hoa giỏi dang và không si tình như thế thì anh chẳng có cơ hội yêu Hiếu Lỗi đâu.

Hiếu Lỗi và Phần Na rất ngưỡng mộ tôi và Bắc. Hai chúng tôi yêu nhau từ hồi còn ở nhà, tình cảm hai đứa rất ngọt ngào, và chúng tôi cũng sắp tốt nghiệp đại học. Phần Na từng nói với tôi rằng, nếu cô ấy là tôi, cô ấy sẽ cưới trước, rồi mọi chuyện khác sẽ tính sau, tránh trường hợp đêm dài lắm mộng. Phần Na bảo, cậu đừng tưởng đàn ông có thể chịu đựng mọi thử thách nhé, càng là người đáng tin lại càng nguy hiểm đấy, cậu có tin không.

Dĩ nhiên là tôi không tin, tôi nói, trên thế gian này người si tình nhất là Bắc, người thứ hai mới là tôi.

Hồi đó, tôi đã tin chắc một điều rằng mình sẽ là vợ của Bắc, chúng tôi đã bàn với nhau chuyện mai này sau khi tốt nghiệp đại học sẽ đi đâu. Bắc bảo, mình đi Thượng Hải nhé, ở đó mình sẽ có nhiều cơ hội phát triển, hơn nữa em cũng rất thích nếp sống của Thượng Hải đúng không, Thượng Hải lại rất gần Tô Châu, như thế mình vừa không phải xa quê, vừa lại được sống ở một khu đô thị có tầm cỡ quốc tế. Anh nghĩ chắc cảm giác đó sẽ vô cùng tuyệt vời, em đã sống ở Bắc Kinh 4 năm rồi, em không thấy mặt em sắp

biến thành hố cát rồi à, sau này đừng nói em là người Tô Châu nữa, kể cả em có nói là người Lan Châu thì cũng có người tin. Tôi véo tai Bắc khiến anh kêu oai oái, rồi anh lại ôm tôi vào lòng và hôn tôi, tôi cắn môi anh, day đi day lại, day sứt cả môi, Bắc nói với tôi, chà, em hăng thật đấy!

Ngày tốt nghiệp đã đến.

Giống như tất cả những khoá sắp tốt nghiệp khác, trường học tràn ngập bầu không khí sắp chia tay, trên các hành lang ngổn ngang vỏ bia rượu, đêm đến mọi người lại tụ tập chơi bời, đàn hát. Hồng Yến đã liên hệ được với một công ty ở Thiên Tân, Thành Thành cũng về quê, còn hai cô bạn tôi tiếp tục học cao học, còn một người thi được Toefl nên đã đi học ở nước ngoài. Chỉ còn lại mình tôi, tôi chuẩn bị cùng Bắc mở một cửa hàng, vì đang mong chờ cuộc sống đôi lứa nên tôi cảm thấy việc chuẩn bị chia tay giảng đường hết sức bình thường. Trong khi sắp xếp đồ đạc, tôi đã thu vén rất cẩn thận những bức thư Bắc gửi cho tôi và những chiếc vé tàu tôi đã đi, đó là bằng chứng cho tình yêu của chúng tôi, đến một ngày nào đó nếu Bắc là Thế Mỹ, tôi sẽ dùng chúng để tính sổ với anh.

Bắc bảo, đến khi chuẩn bị tốt nghiệp, tất cả những đôi đang yêu đều khóc lóc rầu rĩ, phần lớn sinh viên yêu nhau đến khi tốt nghiệp thường đôi ngả đôi đường, nhưng Bắc nói, anh lại trông ngóng từng ngày, chỉ mong đến ngày tốt nghiệp, vì khi đó anh có thể gặp tôi hàng ngày, đỡ phải mong ngóng chờ trông. Hàng ngày nhìn thấy bạn bè đi uống bia rượu say tuý lúy quay về, nhìn những đôi tình nhân sắp phải chia tay, tôi chỉ có một mong

muốn, nhanh chóng đến Thượng Hải, sau đó sẽ cùng với Bắc hưởng thụ cuộc sống lứa đôi.

Sau khi tốt nghiệp Hiếu Lối lựa chọn ở lại Bắc Kinh, dĩ nhiên là trong đó có nguyên nhân, đó là vì Tử Phóng. Tình yêu giữa Hiếu Lối và Tử Phóng không biết đã nảy nở từ lúc nào, trái tim Hiếu Lối cuối cùng đã biết rung động.

Khi những năm tháng sinh viên sắp kết thúc, lòng tôi thấy đôi chút bồi hồi, nhớ lại tất cả những gì mình đã trải qua trong bốn năm đại học, trước mắt tôi vẫn chỉ là một khoảng trống mờ mịt, chỉ có một người hiện ra trước mắt tôi, đó là Bắc.

Tôi nói với Bắc rằng, bốn năm học đại học em chưa học xong môn văn học sử, nhưng em đã học rất giỏi môn tình yêu học, em nghĩ em còn tốt nghiệp cả thạc sĩ môn này rồi ấy chứ.

Chúng tôi đã liên hệ được việc làm với công ty ở Thượng Hải, Phần Na giúp tôi tìm thuê một căn hộ có hai phòng ngủ, một phòng khách, tiền thuê nhà là 2000 Nhân dân tệ. Phần Na nói nếu thiếu tiền cô ấy sẽ cho chúng tôi vay.

Chúng tôi vẫn chưa trả được 10 vạn Nhân dân tệ cho Phần Na, làm sao còn mặt mũi nào để vay nữa. Tôi nói, Phần Na ơi cậu cứ yên tâm, Thượng Hải là bầu trời của tớ và Bắc, từ nay về sau, chúng tớ sẽ mặc sức tung hoành, tha hồ kiếm tiền, gặt hái trên mảnh đất này. Tóm lại, tôi và Bắc đã ôm một giấc mơ tuyệt đẹp đến Thượng Hải. Ngày đầu tiên đặt chân đến Thượng Hải, chúng tôi đã mở rộng đôi tay, và hét lớn ở sân ga Thượng Hải, Thượng Hải ơi, bọn tớ đã đến rồi đây!

Dịp đó là tháng 7 năm 1999, cách ngày Ma Cao trở về Trung Quốc chỉ còn 5 tháng.

Tôi, cô gái Tiểu Bạch 22 tuổi, và chàng trai kém tôi 4 tháng tuổi Cố Vệ Bắc, đã cùng nhau thề nguyện với nhau trên sân ga, chúng tôi sẽ trở thành một thế hệ triệu phú mới ở Thượng Hải, ở đây con cháu của chúng tôi sẽ sinh sôi phát triển, mãi mãi không ngừng.

Tuyết Tiêu Thiên

Muôn nẻo đường yêu

Dịch giả: Trần Quỳnh Hương.

Chương 15

Thành phố phồn hoa đô hội này, một thành phố mà đâu đâu cũng phảng phất mùi của nước sông Hoàng Phố và bầu không khí bị thực dân thống trị thời những năm 30 này thực sự có sức cuốn hút, cám dỗ con người đến lạ thường. Tôi nói với Bắc, không hiểu sao em cứ thấy cảm giác rằng thành phố này thế nào ấy .

Tôi luôn nghĩ rằng, đã tốt nghiệp đại học tức là tôi và Bắc đều đã là người lớn, hơn nữa chúng tôi đã đến được Thượng Hải, mùa thu, mùa gặt hái của tình yêu cũng chuẩn bị đến.

Có lẽ suy nghĩ đó thật sự quá ngây thơ, không phải mùa thu chuẩn bị đến với tình yêu của chúng tôi mà là mùa đông giá rét ập đến quá sớm.

Cứ tưởng rằng tình yêu của chúng tôi đã đủ độ chín muồi, có khóc lóc, có cãi cọ, có giằng co, có giận dỗi, thậm chí giọt máu trinh nguyên của đêm tân hôn cũng đã không còn. Cứ tưởng rằng, không có gì có thể ngăn cách hai chúng tôi, kể cả đó là một nàng tiên giáng trần hay một chàng trai khôi ngô tuấn tú, dịu dàng như Phan An. Tóm lại, chúng tôi sẽ là một đôi tình nhân đẹp đôi nhất thiên hạ, đã từng cùng nhau trải qua cơn hoạn nạn và

suýt thì bị tống vào tù. Tôi nói với Bắc rằng, còn ai có thể chia rẽ được đôi ta!

Nhưng Bắc bảo, thành phố Thượng Hải nhiều cám dỗ quá!

Đúng vậy, Thượng Hải vốn đầy sự cám dỗ! Ngày ngày, tôi như con thoi lang thang khắp mọi ngõ ngách, xó xỉnh của Thượng Hải. Thượng Hải, thành phố đầy sự cám dỗ này hiện giờ đang đem lại cho tôi một cảm giác vô cùng dễ chịu, tôi hít thật sâu hơi ẩm bên sông Hoàng Phố, đi thang máy lên thăm nơi ở cũ của Tương Ái Linh ở số 95 đường Thường Đức, khi được tận tay chạm vào những hòm thư cũ đó, tôi thầm nghĩ không hiểu Hồ Lan Thành đã có tâm trạng như thế nào khi gửi thư đến đây nhỉ? Bất giác, tôi cảm thấy mắt mình nhoè đi. Không ngờ tôi lại say sưa về với những câu chuyện vô cùng xúc động của Thượng Hải những năm 30, giống như mình là Lục Tiểu Mạn chỉ mong được sống một cuộc sống ở nơi phần hoa đô hội mà không chịu quay về Bắc Kinh. Còn Bắc là chàng trai si tình Từ Chí Ma.

Và tôi đã chìm vào phong hoa tuyết nguyệt của thành phố Thượng Hải như vậy đấy.

Đẹp và buồn hơn tưởng tượng, mờ ảo hơn thực tế, từ Bắc Kinh đến Thượng

Hải, dường như thời tiết chuyển từ trời nắng chang chang sang mây mù mưa bụi, có lẽ do bầu không khí từng bị thực dân thống trị còn lưu lại ở Thượng Hải quá sâu đậm, đến đâu tôi cũng cảm nhận được hơi thở của những năm 20, 30, các kiến trúc kiểu cổ và những ngôi nhà cổ có từ hàng trăm năm trước, những viên đá granit cũ kĩ ở khách sạn hà Bình vẫn tỏa ra cảm giác mát lạnh trong mùa hè oi bức nhất, và khi mùa đông đến, những ngôi nhà cổ của người Tây Ban Nha bám đầy vụn niên thanh, tôi được Bắc trùm trong áo choàng, đi trên đường Hoài Hải ra bãi ngoài hóng gió.

Trong tiệm bánh mì mang phong cách châu Âu, tôi hay nhớ đến Tống Ái Linh một mình trở về nhà trong ráng chiều, tay xách âu cơm nếp dẻo, rèm cửa nhà bà lúc nào cũng mở vì bà nói rằng, chỉ cần ngẩng đầu lên là tôi có thể nhìn thấy ánh mặt trời. Thượng Hải là tâm hồn của bà, khi đã rời xa Thượng Hải thì tất cả mọi phần hoa đều chìm sâu trong kí ức, những ngày tháng tươi đẹp nhất chỉ có hai năm, trong hai năm đó bà đã bất ngờ xuất hiện trên mảnh đất Thượng Hải đầy chiến tranh loạn lạc, xuất hiện trên mảnh đất Thượng Hải sức nước phấn hương. Quả đúng là loạn thế sinh giai nhân.

Nhưng không hiểu sao tôi lại có một cảm giác gì đó rất lạ.

Bắc bảo giác quan thứ sáu của tôi nhạy cảm quá, giác quan thứ sáu của đàn bà đáng sợ lắm, hồi đó suốt ngày anh gọi tôi là đàn bà.

Buổi đầu tiên đến Thượng Hải, Phần Na mời chúng tôi đến khách sạn Cấm Giang ăn cơm.

Đó là lần đầu tiên tôi đến khách sạn Cấm Giang, vẻ hòa hoa trnags lệ của khách sạn này đã vượt xa so với những gì tôi tưởng tượng, tôi và Bắc mỗi người mặc một chiếc quần bò trông đã sờn bạc, tỏ vẻ ta đây như người rất từng trải đàng hoàng bước vào.

Tôi lại gặp Tiểu Dao.

Lần này trông anh ta còn gầy guộc xanh xao hơn trước, Phần Na hỏi anh ta bằng giọng rất nhún nhường, hôm nay mình ăn cơm Tàu hay cơm Tây?

Rõ ràng, mặc dù ăn cơm chiêu đãi, nhưng chẳng qua chỉ là ăn ké Tiểu Dao mà thôi.

Hôm đó chúng tôi đã ăn cơm Tây, đó cũng là lần đầu tiên tôi và Bắc ăn cơm Tây, chúng tôi không biết dùng dao và đĩa, món bít tết bò tái sao mà khổ ăn đến thế! Bắc ghét sát vào tai tôi nói: cứ như là được quay về thời cổ ấy nhỉ. Tiểu Dao không nói gì nhiều, nhưng Bắc lại cố gắng gần gũi với anh ta, ý đồ của Bắc đã quá rõ ràng, Tiểu Dao rất giàu có, ở đất Thượng Hải này, người nào giàu có , người đó là vua. Bắc từng nói rằng, ba năm ta

sẽ đủ ăn, năm năm ta sẽ giàu có, mười năm sau anh sẽ làm cho em giống như vợ địa chủ tha hồ ra oai, tất cả điều đó, không có tiền sao được?

Một người bất cần như thế mà hôm đó lại nói chuyện rất nhún nhường, khiêm tốn, nhìn vẻ mặt của Bắc mà tôi thấy buồn cười. Ánh mắt Phần Na không ngừng liếc Tiểu Dao, xem ra, Phần Na vẫn tôn thờ và yêu anh ta mù quáng như ngày nào, lúc Phần Na đưa cho Tiểu Dao món sa lát hoa quả, gã liền đổ ngay ra đĩa đựng thức ăn thừa, nếu Bắc mà làm thế thì chắc tôi sẽ cho anh biết tay, nhưng Phần Na lại cười và bảo, đúng là trí nhớ của em tệ thật, em quên mất là anh không thích ăn sa lát hoa quả.

Khi đó Phần Na lại có bầu với Tiểu Dao nên trông cô hơi gầy, xanh xao. Thực ra đáng lẽ bọn họ phải cưới rồi, nhưng vì Tiểu Dao vẫn chưa li hôn, thế nên Phần Na vẫn cứ đeo đẳng theo gã mãi mà chẳng trên danh nghĩa gì, vì là tự nguyện nên cô cam lòng chịu tất cả.

Tôi nhắc đến Mã Quân, Phần Na cười và bảo, tớ quên hẳn ta rồi, cậu biết đấy, con người ta khi trẻ thường mắc phải những sai lầm, đặc biệt là hay yêu lầm.

Nghe vậy tôi cũng giật mình, nghĩ lại chuyện của tôi và Bắc, chúng tôi yêu nhau từ khi còn trẻ con, gộp tất cả mọi kỉ niệm sẽ xuyên thành chuỗi kí ức khá dài, ngộ nhỡ tôi cũng yêu lầm thì thế nào nhỉ? Hình như Phần Na cũng nhận ra được nỗi băn khoăn của tôi nên cô ấy bảo tôi rằng, cậu đừng có mà

suy nghĩ linh tinh, cậu không yêu làm người đâu, cậu không nhìn thấy ánh mắt Bắc liếc cậu à, cảm giác con người sắp rơi cả ra ấy chứ. Chắc chắn là cậu ấy yêu cậu thật lòng đấy, yên tâm đi, tớ nhìn đàn ông không sai đâu, bọn cậu là đôi Tiên Đồng Ngọc Nữ, ai cũng phải ngưỡng mộ, trai tài gái sắc.

Tối hôm đó sau khi rời khách sạn Cẩm Giang chúng tôi không về ngay chỗ ở, ở đó chỉ có hai chiếc vali đựng ít sách cũ, quần áo và vật dụng cá nhân. Chúng tôi ra bãi ngoài ngắm tháp Đông phương minh châu và nhìn các đôi trai gái tình tứ. Phải nói thật là cả tôi và Bắc đều thấy hơi xao xuyến, Bắc ôm eo tôi, như lời anh nói thì chúng tôi giống như trai anh hùng gái thuyền quyên mới về với nhau. Bắc đã liên hệ được công việc ở một công ty xuất nhập khẩu ngoại thương, còn tôi thì đi làm ở một công ty của Pháp, lương bổng nói chung cũng khá, Bắc nói với tôi rằng, anh thấy nhà ở ở Thượng Hải cũng không đắt lắm, đối với hai người có trình độ thì để có xe, có nhà cũng không có gì khó khăn cả.

Nói nghe sao mà đơn giản thế. Nhưng tôi lại rất thích vẻ bất cần đó của Bắc, vừa có vẻ bốc đồng, vừa có phần kiêu căng tự phụ, đối với anh chẳng có việc gì là khó cả. Kể cả những lúc không có một xu dính túi anh vẫn còn chạy vạy được mấy chục vạn để làm ăn, huống chi bây giờ lại gặp thiên thời địa lợi như vậy thì càng chẳng có gì có thể gọi là khó khăn cả. Chúng tôi đã nghĩ đến mọi việc, kể cả việc đặt tên cho đứa con tương lai. Bắc thích có một đứa con gái, tôi bảo anh là kẻ hiếu sắc, chắc chắn là anh quý con gái ghét con trai chứ gì, còn tôi lại nhất quyết đòi có một cậu con trai, tôi thích con trai cao to đẹp trai, trông còn bốc hơn cả Châu Kiệt Luân ấy

chứ. Bắc nhớ ngay một bãi nước bọt và bảo, xì, nhìn thẳng Châu Kiệt Luân đó mà thấy ớn. Bắc rất ghét Châu Kiệt Luân, như lời anh nói thì gã ấy mắt một mí, nhìn là biết không phải thẳng tử tế, con gái mà theo nó thì chắc chắn sẽ toi đời.

Hôm đó cả hai chúng tôi đều rất xúc động, xúc động ngoài sự tưởng tượng của cả hai, ngược mắt nhìn thấy vô số những ánh đèn rực rỡ đủ màu và cảnh đêm nhộn nhịp bên sông Hoàng Phố, rồi Bắc hô lớn. Thượng Hải, tôi yêu em!

Lúc cả hai chúng tôi đều mệt đến nỗi không thể nhắc chân đi được nữa, Bắc mới kêu đói, tôi bảo, em đói từ lâu rồi mà m.kiếp, hơn một nghìn tệ mà được có hai miếng thịt bé tí, lại còn phải ăn rón rén từng tí một, thật chẳng bõ dính răng! Bắc lườm tôi một cái và bảo, này nhóc, em ghê quá đấy, đúng là sống ở Bắc Kinh bốn năm có khác, cũng gấu đấy nhỉ.

Chúng tôi bắt xe đi ăn đêm, lên xe chung tôi mới bảo lái xe đưa đến điểm sầm uất nhất để tìm quán ăn đêm. Gã lái xe tưởng chúng tôi là dân tỉnh lẻ lần đầu đến Thượng Hải, đi lòng vòng một vòng quanh thành phố, Bắc ngồi đằng sau bảo, nói với ông cho biết nhé, kết quả của việc ông đi lòng vòng là chúng tôi không có tiền trả đâu, cứ để xăng dầu của ông đốt thoải mái nhé.

Và thế là hai người đã đánh nhau một trận, Bắc cao to vạm vỡ nên không bị

vấn đề gì nhiều, nhưng gã lái xe cũng không phải là gã dễ chơi, gã đã đâm chảy máu mũi Bắc.

Đó là đêm đầu tiên đặt chân đến Thượng Hải, như lời nói Bắc là, xuất quân không thuận lợi.

Chúng tôi quay về nhà để lau rửa vết thương đã sưng vù, Bắc bảo, đáng lẽ đêm nay định quần quýt với em một lúc, nhưng đã nửa đêm rồi, mắt em cũng đỏ quá rồi kìa, thôi tha cho em, cho em nợ anh đó nhé, rửa chân tay rồi đi ngủ đi.

Đêm hôm đó chúng tôi ngủ mà không có giường, hai đứa tạm trải tấm ga giường lên sàn nhà để ngủ. Cả hai chúng tôi đều có cảm giác như mình là những kẻ lang thang cầu bơ cầu bất đầu đường xó chợ chỉ biết nương tựa vào nhau. Tôi có cảm giác như mình đang nằm mơ, tôi biết nếu không vì Bắc thì tôi đã có thể xin vào làm ở một cơ quan nhà nước, điều kiện như tôi thì xin vào đó là không khó khăn gì, hoặc tôi cũng có thể thi Tofle đi du học, nhưng tôi sẵn sàng cam chịu mọi khó khăn gian khổ, sẵn sàng chấp nhận.

Sáng hôm sau tôi dậy đi mua ăn sáng, trong lúc ông xã Bắc của tôi vẫn

đang ngủ khì khì. Hôm nay, chúng tôi còn phải đi mua một ít đồ dùng, ví dụ giường chẳng hạn. Bắc bảo, giường quan trọng lắm đấy, độ chắc chắn của nó sẽ ảnh hưởng tới hạnh phúc của chúng ta. Tôi mắng anh là kẻ lưu manh, Bắc bảo, lưu manh cũng cần có vốn đấy. Dĩ nhiên là cũng cần khá nhiều những đồ dùng lặt vặt khác, trong tay chúng tôi chỉ có mấy ngàn tệ, một số là do tôi kiếm được khi làm thêm, một số là do Bắc kiếm được khi mua đi bán lại tất và bưu thiếp. Nhưng Bắc bảo tôi rằng, chắc chắn mình sẽ có rất nhiều tiền, rất nhiều đấy, sau này em sẽ thấy chỉ mỗi việc ngồi đếm tiền thôi cũng còn mệt.

Quay về đến nơi thì tôi thấy căn phòng đó đâu nữa.

Vẫn là những tòa nhà đó, tối qua về đến nơi thì mắt nhắm mắt mở, hôm nay tôi xách đồ ăn sáng về tìm một tiếng đồng hồ mà vẫn không thấy đâu, tôi muốn phát khóc lên vì tôi chỉ mặc váy ngủ đi dép lê đi mua đồ, đầu tóc còn đang rối bời chẳng đâu vào đâu cả. Khi nhìn thấy Bắc, tôi như người tìm được người thân òa lên khóc nức nở. Bắc mắng tôi, sao em ngốc thế, thế mà còn đòi là tốt nghiệp trường Đại học Bắc Kinh, ngay cả đứa học lớp năm cũng còn tìm được nhà mình.

Tôi quên mất tôi không nói trước là tôi rất kém trong chuyện nhớ đường, đến bất kỳ thành phố nào tôi cũng không thể phân biệt được đâu là đông tây nam bắc, ngay cả hồi đi Cố Cung đường thẳng tắp như thế mà tôi còn không tìm đúng chỗ! Chính vì thế Bắc bảo, anh không thể yên tâm về tôi, sau này đi đâu chắc anh sẽ phải dắt tay liên tục nếu không em sẽ lạc mất.

Nhưng cuối cùng Bắc lại để mất tôi !

Sau ba năm đặt chân đến Thượng Hải chúng tôi đã chia tay nhau. Lúc đó Bắc nói rằng; tôi đã để mất Tiểu Bạch rồi.

Tuyệt Tiêu Thiên

Muôn nẻo đường yêu

Dịch giả: Trần Quỳnh Hương.

Chương 16

Suốt đời tôi chỉ yêu người đàn ông này mà thôi, anh đã không quản ngại bán cả máu mình để đem niềm vui đến cho tôi, vậy thì tôi còn lý do gì để không hy sinh hết mình chứ?

Rất nhanh sau chúng tôi đã bước vào được quỹ đạo bình thường, sáng chín giờ, chiều năm giờ. Tôi vẫn kiên trì làm ở công ty của Pháp đó, và thỉnh thoảng tôi còn học thêm vài câu tiếng Pháp. Bắc toàn trêu tôi rằng đấy là do tôi háo sắc, chắc chắn là thích mấy anh chàng người Pháp ở công ty đó, mắt xanh da trắng, dáng anh nào cũng cao to vạm vỡ, mũi lại cao gợi tình khiến con gái Trung Quốc say như điên đảo.

Chứ sao – tôi bảo, ai chẳng thích đàn ông đẹp trai, hơn nữa có phải là anh không biết căn bệnh háo sắc của em đâu.

Đúng là đàn ông Pháp rất lịch lãm, lãng mạn, nhưng so với Bắc thì vẫn thua xa một trời một vực. Tôi vẫn thích gương mặt đen giòn của Bắc, mắt tuy không to nhưng trông rất có hồn, vai rộng, nói chuyện lại hay thêm từ “m.kiếp”, rất răn rỏi, rất lãng mạn nhưng lại có một chút man mác buồn, vừa giống Trương Quốc Vinh, lại giống cả Chu Nhuận Phát, người như thế có phải là đủ điểm mười hay không?

Nhưng Bắc không thích công ty của anh, anh bảo ở đó ngột ngạt chán lắm, công ty bắt anh làm công việc soạn thảo bảng biểu báo cáo, đó là một công việc vô cùng đơn điệu, nhạt nhẽo, mấy lần Bắc làm sai, giám đốc để nghị anh viết kiểm điểm, sau đó vài lần thì anh bị công ty sa thải.

Không sao đâu - tôi an ủi, chỉ cần một suất lương của em là chúng ta cũng đã có thể sống thoải mái rồi. Tôi biết Bắc là một người rất có lòng tự trọng,

chắc chắn là anh rất buồn, theo như tôi hiểu về Bắc thì anh hoàn toàn không có hứng với mấy công việc làm bảng biểu, anh có năng khiếu nói năng, chỉ cần trong công việc phát huy năng khiếu nói đó là không có vấn đề gì, anh không có năng khiếu làm các công việc cụ thể, như lời anh nói thì chức vụ phù hợp nhất là tổng giám đốc hoặc ông CEO này hay ông CEO kia.

Lần đầu tiên bị thất nghiệp nhưng Bắc hoàn toàn không coi đó là chuyện nghiêm trọng, chúng tôi còn chúc mừng vui vẻ một hồi. Hai đứa đưa nhau đến quán Bar của Thương Hải có tên là 1930 để uống rượu, uống hết 20 chai Corona, vừa uống vừa chửi, chửi mấy gã Tây đó là đồ vớ vẩn, chửi mấy lão sếp có mắt như mù, tôi hôm đó, chúng tôi tiêu vèo một cái hết gần một nghìn tệ, cũng có nghĩa là những ngày còn lại chúng tôi sẽ phải ăn tiêu tằn tiện.

Lúc đó tôi vẫn còn đang trong giai đoạn thử việc, lương cũng mới chỉ có 3000 tệ.

Tiền túi không có nhiều, hơn nữa còn phải trả tiền thuê nhà, tiền điện nước. Chúng tôi bắt đầu bắt tay vào nấu cơm.

Trước đó tình yêu của tôi và Bắc không liên quan tới đồng tiền bát gạo của cuộc sống đời thường, yêu đi yêu lại cũng chẳng dính dáng gì nhiều đến ăn uống chi tiêu. Nhưng đến khi bước vào cuộc sống thực chúng tôi mới phát hiện ra rằng, chúng tôi thực sự bó tay trước cuộc sống.

Trước hết là nấu cơm.

Bắc không biết nấu, dĩ nhiên tôi cũng không hề biết. Lần đầu tiên nấu cơm, xào thức ăn thì cho muối quá nhiều nên mặn chát, cơm thì sống dở chín dở, hình như đó là món khoai tây xào thì phải, tôi thái Bắc xào, miếng khoai tây thái dày bịch, vừa dày vừa không đều, Bắc bảo, nếu sống ở xã hội cũ thì chắc chắn đưa con gái như tôi sẽ không thể lấy được chồng, nếu có lấy rồi thì cũng sẽ bị bỏ.

Tôi đứng thái còn Bắc thì đứng sau trêu trọc, anh ôm ngang eo tôi và bảo, eo vợ anh nhỏ quá, thực ra tôi đã gầy đi vì mệt, đến Thương Hải một tháng tôi gầy mất hai kí.

Bắc đảm nhiệm công việc xào nấu. Bắc bảo, bố anh suốt đời nấu cơm cho

mẹ anh, anh cũng sẽ suốt đời nấu cơm cho em. Nghe xong câu đó tôi cảm động đến trào nước mắt, sau này nghe nhiều nên cũng thấy quen, không còn cảm giác gì nữa. Lúc nào anh cũng nói suốt đời suốt đời, nghe như suốt đời là dài lắm đấy, cũng chỉ có mấy chục năm thôi. Sau khi chia tay Bắc tôi mới biết rằng thực ra suốt đời đó rất dài, dài đến nỗi tưởng như sống mãi vẫn không thể hết.

Món xào bị Bắc cho nhiều muối quá, dấm cũng bị quá tay, tôi giả vờ ăn thật ngon, ăn xong bắt anh thưởng cho tôi mười tệ, tôi bảo em phải đi mua kem ăn nếu không thì có lỗi với đồng chí ruột lăm. Bắc cũng tôi xuống dưới, cũng từ tầng năm xuống tầng một, tôi nằm trên lưng Bắc hát ê a rằng, nếu cảm thấy hạnh phúc thì anh hãy công em. Bắc mắng tôi là chỉ biết cười trên nỗi đau khổ của người khác.

Đó là giai đoạn đầu tiên, buồn có vui có. Sau khi mất việc nửa tháng, Bắc lại tìm được một công ty khác để làm, tôi thì dần dần học làm việc nhà, thớt kho tàu thì cháy, là quần áo cho Bắc thì làm thủng một lỗ, bát thì thỉnh thoảng lại bị vỡ, những vất vả lo toan của cuộc sống đời thường đã khiến tình yêu mất đi vẻ lãng mạn ngày nào. Vì cuộc sống mà chúng tôi phải bôn ba, chủ nhà đến lấy tiền nhà trong tay chẳng có đồng nào nên chúng tôi tắt hết di động và chiếc ti vi cũ rồi nằm im dưới nền nhà, giống như trốn quân du kích vậy, tôi định cười thì Bắc riết lấy tôi.

Chuông vẫn kêu, Bắc vẫn hôn tôi.

Đó là nụ hôn dài nhất của chúng tôi, sau khi đến Thượng Hải, hai đứa đều phải bươn chải vì cuộc sống, mọi háo hức trong lòng đã dần dần tan biến, thậm chí nhiều lúc còn không kịp hôn nhau, lúc đầu chúng tôi có quy định, trước khi đi làm hôn tạm biệt, sau khi về nhà hôn chào nhau, nhưng rồi duy trì được vài ngày thì Bắc vỗ đầu tôi và bảo, bà xã này, chủ nghĩa hình thức mệt chết đi được, mình thấy thế nào thoải mái thì cứ thế mà tiến hành.

Một hôm, trong lúc đang đi tàu ngầm điện tôi lòi ra chiếc gương con để chăm chút lại dung nhan thì tiêu tụy, gương mặt chẳng có chút sắc khí nào, tóc thì vàng khô, ánh mắt lơ đãng vô hồn, những người con gái, cont rai như tôi đây, những người được gọi là dân văn phòng kia, dường như đều mang vẻ mệt nhọc từ cơ quan xuống tàu điện ngầm. Tất cả đều không còn vẻ tươi

tần như khi xuống tàu điện ngầm, tôi trông thấy mấy ông con trai chẳng thèm đếm xỉa gì đến chiếc áo sơ mi hiệu Valentino, cà vạt thì xộc xệch, lấc lư.

Có người nói cánh văn phòng có bằng cấp, vị trí cao làm việc trong các tòa nhà cao tầng này đều là những con lừa, thậm chí con tẻ hơn cả lừa.

Vì thế khi máy di động đổ chuông tôi cũng chẳng buồn nghe, chỉ có đám người chẳng khác gì nông dân như chúng tôi mới dùng di động, người có tiền ai còn thèm dùng di động? Quê tôi ngay cả người đạp xe đạp bán khoai tây cũng dùng di động, máy nào cũng chụp được ảnh, không biết có phải chụp xem củ nào to củ nào nhỏ không.

Khi mà chiếc váy tôi mặc càng ngày càng ngắn là lúc mà tôi ngày càng rời xa cuộc sống vốn có của mình. Nhiệt độ 23 độ C trong phòng có điều hòa là khiến tôi vô cùng nhớ những năm tháng được mặc quần bò, nhưng công ty quy định chúng tôi bắt buộc phải mặc đồng phục, gấu váy nằm trên đầu gối 20 cm, nghe nói như thế sẽ vừa gợi cảm vừa tạo dáng, chẳng hiểu tại sao lại có quy định lạ lùng như vậy. Vì phải mặc loại váy đó nên mong tôi lúc nào cũng cảm thấy bí bách, vì thế khi về nhà và đi lang thang cùng Bắc ở các quán bar, tôi rất muốn được cởi hết quần áo, nhưng tôi lại sợ mọi người nghĩ rằng đầu óc tôi có vấn đề nên đành phải mặc những bộ quần áo rộng thùng thình. Còn tiền tiêu thì tiêu như nước, đến cuối tháng lúc nào cũng rỗng túi.

Thế còn gọi gì là sống nữa?

Mọi người đều bảo được làm dân văn phòng là sướng, họa sĩ nổi tiếng Chu Đức Dung đã miêu tả bản chất của dân văn phòng như sau: trẻ trung, không cam chịu cảnh cô đơn, đua nhau kiếm tiền trong các tòa nhà cao tầng xi măng cốt thép san sát nhau, tình yêu thì chạy theo mốt... Họ luôn luôn cố gắng sống vì mình, có thể là do tự tin, tóm lại, họ là thế hệ mới mà những thước đo truyền thống không thể giải mã được.

Đó chẳng qua chỉ là một cách gọi cho oai mà thôi. Họ chẳng qua chỉ là những con người quanh năm suốt tháng chỉ được tiếp xúc với gió máy ở nhiệt độ 23 độ trong những tòa nhà chọc trời mà không cảm nhận được bốn mùa, lúc nào họ cũng ăn mặc chỉnh tề, vì cách gọi này giấu đi nỗi vất vả

trong công việc và những trái ngang trong cảnh ngộ của họ, suốt ngày chỉ lo bị sếp cho nghỉ việc sớm, họ không có hai ngày nghỉ cuối tuần như viên chức nhà nước, mặc dù đi đâu cũng được ngồi máy bay nhưng họ vẫn hâm mộ viên chức nhà nước lương mỗi năm chỉ có một vạn tệ nhưng được nghỉ dài ngày, được phân nhà ở. Vì bị ép buộc phải làm thêm giờ, vì lực bất tòng tâm nên họ đã dần dần biến thành những người máy làm việc trong môi trường có áp lực cực lớn, những nụ cười như máy, các công việc đã được lập trình hóa...mọi áp lực trong cuộc sống, ai có thể thấu hiểu những nỗi lo âu, buồn bực, cô đơn...trong tâm hồn họ? Có lẽ chỉ những người sống trong hoàn cảnh đó mới hiểu được hương vị của nó, giống như người ta uống nước vậy, nóng hay lạnh chỉ có mình mới biết.

Tôi nói với Bắc rằng tôi rất phù hợp với việc làm vợ địa chủ, những người chỉ tay năm ngón, ngồi mát ăn bát vàng, từ việc ăn đến việc mặc đều không cần động chân động tay. Tóm lại tôi sẵn sàng làm một bà chủ ngồi lên đầu nông dân.

Thực ra dân văn phòng cũng chẳng khác gì mớ rau héo khi chợ tan. Đừng chạy theo những cái mà mọi người hay a dua, vẫn biết rõ là trong núi có hổ nhưng vẫn cứ xông tới, nếu bạn còn hô mình chỉ là dân Tiểu tư sản thì bạn còn khổ hơn, người ta hưởng rằng nhà bạn chỉ ba đời là dân cu li mới kêu la đòi làm tiểu tư sản.

Bắc cũng có suy nghĩ giống như tôi, tôi tự hỏi mình rằng, đây là cuộc sống mà chúng tôi mong chờ ư?

Ngày 14 tháng 2 năm 2000 là ngày lễ Tình yêu đầu tiên của chúng tôi ở Thượng Hải. Tôi vừa nhận 3000 tệ tiền lương, và một lần nữa Bắc lại phải đối mặt với sự thất nghiệp. Trong vòng nửa năm Bắc đã bị thất nghiệp năm sáu lần, số lương kiếm được thực sự ít ỏi, nhưng anh tiêu tiền lại rất hoang, không chịu ở nhà ăn cơm, cứ đến cuối tuần lại thích ra quán, chúng tôi sống vất vưởng qua ngày, tiền tiêu đi nhiều hơn tiền kiếm được, đã có mấy lần tôi vay tiền Phân Na, không bao giờ cô ấy hỏi vay làm gì, số tiền 10 vạn đang nợ cô ấy, không biết đến bao giờ mới trả nổi.

Tôi đưa cho Bắc 2000 tệ, tôi sợ anh ấm ức, đàn ông mà không có tiền thì còn ra thể thống gì? Anh rất ghét phải chen chúc trên tàu điện ngầm hoặc đi

xe buýt, tôi có thể chịu được nhưng anh thì không thể. Anh chỉ muốn đi taxi, thích ngồi ở những nơi lãng mạn, sang trọng mang phong cách Tây, và tất cả những điều này đều cần tiền. Người yêu của tôi, làm sao có thể chịu nổi cảnh trong thẻ không có một xu?

Hôm đó tôi đã có kế hoạch từ rất lâu rồi, chọn một tiệm ăn khá ngon, rồi sau đó để Bắc mua tặng tôi mấy bông hoa hồng giá bình dân, tôi cảm thấy như thế là quá đủ rồi.

Nhưng tôi không thể ngờ, ngày lễ tình yêu của chúng tôi đã hoàn toàn không như kế hoạch.

Hồi còn đi học đại học, mỗi khi đến ngày Lễ tình yêu, Bắc đều gọi điện thoại cho tôi, năm thứ nhất anh còn gửi điện báo cho tôi, hồi đó điện báo vẫn còn được sử dụng, trên tờ giấy ô vuông màu xanh đó có viết “Lâm Tiểu Bạch, anh yêu em”. Mỗi chữ một tệ bảy hào, tờ giấy đó đến nay tôi vẫn còn giữ. Đó là bức điện báo duy nhất mà tôi nhận được trong đời – trong dịp lễ tình yêu năm 1996.

Hôm đó, tôi nhận được điện thoại Bắc gọi, anh bảo, bà xã, anh sẽ mang đến cho em một niềm vui hết sức bất ngờ.

Tôi chờ đợi, tưởng rằng anh sẽ mua một bó hoa hồng rực rỡ, nếu thế thì cũng chỉ có hơn một trăm tệ, không sao, vẫn còn sống được - tôi thầm nghĩ. Nhưng rồi Bắc đến và bảo tôi nhắm mắt lại, anh con bắt tôi xòe tay ra và lồng vào ngón tay tôi chiếc nhẫn kim cương, sau đó anh bảo, Lâm Tiểu Bạch, em mở mắt ra xem đây là cái gì?

Tôi sửng người!

Trời ơi, anh đã lấy 2000 tệ đó để mua nhẫn, vậy tháng này chúng tôi sẽ ăn bằng gì, sông bằng gì? Dù là nước lã cũng vẫn phải mất tiền mua.

Tôi hét, Bắc, anh có bị điên không hả, anh có biết thứ này đối với chúng ta là quá xa xỉ không, anh xem mình bây giờ đủ ăn cũng còn khó, anh biết em kiếm 2000 tệ này khổ thế nào không, anh có biết cách sống như công tử bột của anh khiến em tức thế nào không, anh có biết mình còn nợ Phần Na 10 vạn không? Anh còn nói là để em trở thành vợ địa chủ à, lại con bảo có nhà có xe, em thấy anh nằm mơ giữa ban ngày hơi nhiều đấy, em thấy tất cả chỉ là mơ mộng hão huyền thôi... Tôi đang định nói tiếp, vừa mở miệng thì

một bàn tay ập ngay trước mắt tôi, tôi chưa kịp tránh, chỉ nghe thấy một tiếng, trên má tôi hằn rõ năm đầu ngón tay.

Cố Vệ Bắc, người yêu tôi đã đánh tôi!

Trong khoảng khắc đó, cả hai chúng tôi thật sự sùng sờ.

Thậm chí, tôi còn không khóc, không hề có giọt nước mắt nào cả.

Chúng tôi đã im lặng rất lâu, tôi biết vì yêu tôi nên Bắc mới đi mua chiếc nhẫn quá xa xỉ như thế cho tôi, tôi biết vì anh muốn chiều lòng tôi, tôi biết vì anh muốn có một ngày lễ tình yêu thật lãng mạn.

Trong khoảng khắc đó, cả hai chúng tôi đã ôm chặt lấy nhau và khóc.

Bắc bế bồng tôi lên, tôi mừng anh là đồ lưu manh, nhưng Bắc chẳng thèm để ý, anh cởi hết quần áo của tôi ra và lần lượt hôn lên khắp người tôi. Đây là lần đầu tiên anh hôn tôi một cách nhẹ nhàng, tỉ mỉ như thế, thậm chí anh còn ngược mắt lên nhìn vẻ đê mê đang hiện trên gương mặt tôi, tôi che mặt và nói với giọng ngượng ngùng, đồ lưu manh, anh lưu manh quá.

Hai cơ thể chúng tôi đã quấn chặt lấy nhau, hết lần này đến lần khác, tựa như đang bay vậy.

Đúng vậy, chúng tôi hòa mình làm một như băng đá và lửa thiêu, đau đớn và u buồn. Chúng tôi là hai chú bướm bướm trong mùa đông giá rét không biết ngày mai còn cách nhau bao xa!

Xong chuyện, tôi nhìn thấy một mẫu giấy.

Chiếc nhẫn đó giá 2500 tệ, Bắc không có 500 tệ nên đã đến trạm y tế để bán máu, được 500 tệ, và anh đã đổi lấy chiếc nhẫn đó. Nhưng tôi lại chửi anh! Tấm phiếu bán máu đó được tôi đặt vào đồng vé tàu, dĩ nhiên, còn có tất cả những thứ anh đã từng mua cho tôi, tôi nghĩ, cuộc đời này tôi chỉ yêu người đàn ông này mà thôi, anh đã không quản ngại bán cả máu mình để đem lại niềm vui cho tôi, vậy thì tôi còn lí do gì để không hi sinh hết mình cho anh?

Sau đó mỗi lần cãi nhau là chúng tôi lại lấy sự quấn quýt của hai cơ thể để giảng hòa. Nói như lời Bắc thì vợ chồng đánh nhau ai giận được qua đêm? Càng ngày chúng tôi càng giống như những đôi vợ chồng chung sống lâu năm, thậm chí ngay cả sở thích ăn uống cũng giống nhau, chỉ vì một chuyện vặt vãnh bé bằng ngón tay cũng cãi nhau, vẻ hùng hổ khí thế hồi

mới đến đã một đi không trở lại, tôi không mặc đồ hàng hiệu, không dùng mỹ phẩm đắt tiền, có thời gian tôi chỉ dùng đồ của hãng Đại Bảo. Mùa đông ở Thượng Hải khá lạnh, mặt tôi tím tái vì lạnh, vì còn trẻ nên mọi thứ rồi cũng sẽ qua. Tôi thầm nghĩ, chỉ cần có tình yêu, bất cứ khó khăn gì tôi cũng không sợ. Bắc từng nói tôi là người coi tình yêu như cơm ăn. Tôi nghĩ, anh ấy nói rất đúng.

Người con gái coi tình yêu như cơm ăn sẽ luôn thấy được cái đẹp của nhân gian, và họ cũng rất dễ thỏa mãn với những gì mình có, điều này chứng tỏ, sự giàu có trong tình cảm sẽ hấp dẫn con người hơn nhiều so với sự giàu có về vật chất.

Mùa xuân năm 2000, tôi cảm thấy mình là người con gái thật hạnh phúc!

Tuyết Tiêu Thiên

Muôn nẻo đường yêu

Dịch giả: Trần Quỳnh Hương.

Chương 17

Tôi theo người lạ lên taxi, Bắc Kinh trời đã về đêm nên tiết trời lạnh lạnh, đèn nê-ông trên đường vẫn sáng, anh đưa cho tôi một điếu thuốc, rồi anh viết tên mình lên lòng bàn tay tôi, ngoài Bắc ra, đây là lần đầu tiên tôi ngồi gần một người đàn ông khác.

Vì tình yêu mà tôi đến Thượng Hải, còn Hiếu Lối lại vì Trần Tử Phóng mà ở lại Bắc Kinh.

Tình yêu của họ tựa một nụ hoa còn e ấp, nói như lời Tử Phóng thì, có được Hiếu Lối khó như có được đóa hoa sen bằng tuyết trên băng sơn. Lúc nào cô cũng đem lại cho người ta một cảm giác lạnh lùng, thờ ơ. Tôi khuyên Tử Phóng, anh phải hiểu cô ấy, anh thích cô ấy là vì thích sự thanh cao, gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn. Đến khi tốt nghiệp, Hiếu Lối cũng có ý định về Thượng Hải, cô ấy bảo, tớ muốn ở gần bọn cậu, mặc dù Tiểu Dao từng chơi xấu cô nhưng cô vẫn muốn ở gần mấy cô bạn nổi khố của mình, cả hai đứa tôi đều ở Thượng Hải, nên Hiếu Lối cũng muốn đến Thượng Hải.

Nhưng Tử Phóng bảo, em đi đâu anh sẽ theo đến đó. Đã mấy năm nay, lúc nào Tử Phóng cũng ở bên Hiếu Lỗi, một người làm nghệ thuật điên điên khùng khùng như anh ấy mà đối xử được như thế với một cô gái, theo lời Bắc thì thật đúng là một kỳ tích, chắc Tử Phóng coi Hiếu Lỗi là nữ thần của mình chẳng?

Rất có thể là như vậy.

Sau này tôi có xem rất nhiều tranh của Tử Phóng, những người con gái anh vẽ trong tranh đều có ánh mắt lạnh lùng, ánh mắt đó mơ màng tựa mây khói đó khiến người ta cảm thấy vô cùng khó hiểu. Đó chỉ có thể là ánh mắt của Hiếu Lỗi. Tôi đã biết là Tử Phóng đã ăn phải bùa mê của Hiếu Lỗi, anh không thể thoát khỏi vòng vây của ánh mắt đó.

Nhưng từ đầu đến cuối, bọn họ vẫn chỉ là một đôi tình nhân yêu nhau về mặt tinh thần. Trần Tử Phóng dành được trái tim của người đẹp nhờ sự si tình và lòng kiên trì hiếm có của mình. Nhưng Hiếu Lỗi vẫn không cho anh động đến cơ thể của cô, kể cả là nắm tay. Trần Tử Phóng thật sự không biết phải làm thế nào, anh không phải là Liễu Hạ Huệ (1), cũng chẳng phải Đặng Đồ Tử (2), anh là người đàn ông lãng mạn ngông cuồng, từ năm mười bảy tuổi anh đã làm chuyện đó, mơ ước của anh là được nhìn thấy Hiếu Lỗi khỏa thân, chắc chắn đó là một bức tượng điêu khắc tuyệt mỹ, mỗi lần nghĩ đến đôi chân thon dài của Hiếu Lỗi, nghĩ đến đôi gò bồng đảo như nụ hoa và chiếc eo thon thả thắt đáy lưng ong, và cả ánh mắt đó của cô khi nhìn đàn ông, Trần Tử Phóng lại cảm thấy không sao kìm nổi lòng mình.

Trước đó Trần Tử Phóng không phải là người chung thủy trong tình yêu. Ít nhất anh đã từng lên giường với hơn năm cô gái, có cô là người mẫu của anh, có cô là bạn học, có cô còn hơn anh tám tuổi, đó là một khách hàng đã từng mua tranhc ủa anh.

Chỉ đơn giản vậy thôi.

Tất cả mọi thay đổi ở anh đều do sự xuất hiện của Hiếu Lỗi. Lần đầu tiên nhìn thấy cô, anh có cảm giác Alighieri Dante (3) lần đầu được gặp Beatrice, Tử Phóng đêm này không thể nào quên được hình ảnh Hiếu Lỗi. Anh tưởng rằng chẳng bao lâu nữa anh sẽ dành được Hiếu Lỗi, sau đó anh sẽ vứt bỏ cô như vứt một mảnh vải đã sờn và bắt đầu một cuộc tình mới.

Nhưng lần này Tử Phóng đã gặp phải một bài toán khó, Hiếu Lỗi như một bức thành trì kiên cố, tấn công mãi vẫn không chịu đổ, điều đó khiến Tử Phóng vô cùng đau đầu.

Đàn ông vốn là động vật ham khiêu chiến, họ là những con thú, những con mồi càng khó săn lại càng thích săn. Tử Phóng tự thề với mình nhất định phải dành được cô gái có mặt đẹp tựa hoa đào, tính tình lạnh như băng đó. Biết cô thích ăn gì, thích mặc gì là anh lại đạp xe mấy chục cây mang đến cho cô, cuộc sống của hai con người đó cũng có thể gọi là ấm áp, mặc dù

trông Hiếu Lối vẫn lạnh lùng như trước, nhưng cô không có người đàn ông nào khác, chỉ có Tử Phóng mà thôi.

Sau đó thì xuất hiện chuyện liên quan đến anh chàng Tiểu Dao, Hiếu Lối liền lợi dụng Tử Phóng, dù bị lợi dụng nhưng Tử Phóng vẫn cảm thấy rất phấn khởi, anh liền thừa thắng xông lên, ngày nào cũng bám riết Hiếu Lối. Đôi lúc, tình yêu phải gục ngã trước những thứ đeo đẳng không rời, đến khi chuẩn bị tốt nghiệp Hiếu Lối phải đầu hàng. Cô quyết định ở lại Bắc Kinh. Hiếu Lối làm ở một tạp chí, đi làm về cô lại ăn cơm, xem phim với Tử Phóng. Bọn họ không giống như chúng tôi, mỗi người tự thuê phòng, trả hai khoản tiền thuê nhà.

Trần Tử Phóng gọi điện cho tôi và bảo, Tiểu Bạch, em khuyên Hiếu Lối hộ anh với. Bọn anh có thể tiết kiệm được một khoản tiền thuê nhà để cô ấy mua đồ trang điểm. Hiện giờ, tiền thuê nhà ở Bắc Kinh đắt đỏ lắm.

Tôi gọi điện thoại cho Hiếu Lối hỏi cô ấy cảm thấy thế nào. Hiếu Lối im lặng hồi lâu, tôi hiểu suy nghĩ trong lòng cô ấy. Tôi bảo, cậu đã lựa chọn ở lại Bắc Kinh rồi thì cứ thế mà sống là tốt rồi.

Đó là một đêm mưa, tôi đứng ở bến xe buýt để đợi xe buýt, tôi nghe rõ tiếng nước nở nghẹn ngào, không biết là tiếng mưa rơi hay tiếng cô ấy khóc, Hiếu Lối bảo, Tiểu Bạch, tớ nhớ cậu lắm.

Tớ cũng nhớ cậu – tôi nói.

Chúng tôi nhớ lại chiếc vòng tay và tấm gương nhỏ tặng cho nhau lúc chia

tay khi mới mười bảy tuổi. Đến giờ cả hai vẫn còn giữ, nếu có kiếp sau thì tôi muốn được làm đàn ông, và tôi sẽ yêu cô ấy gì tôi rất hiểu cô ấy.

Hiểu Lỗi bảo Trần Tử Phóng đã cầu hôn cô, nhưng cô luôn cảm thấy sợ, một nỗi sợ vô hình, cô không dám nhận lời anh.

Không sao đâu – tôi an ủi. Trần Tử Phóng là người làm nghệ thuật, anh ấy không quá coi trọng chuyện đó đâu.

Chuyện đó như một bóng ma, lúc nào cũng ám ảnh trong tâm trí cô. Hiểu Lỗi từng bị người khác hãm hiếp, cô không còn trong trắng, tất cả những điều này, nếu không nói với Tử Phóng thì làm sao anh biết được. Hiện giờ con gái còn mấy ai là còn trong trắng? Tôi bảo, Hiểu Lỗi, cậu sống quá cẩn thận đấy, thực ra cuộc sống đơn giản lắm, không hề phức tạp chút nào, có người đàn ông thương cậu, yêu cậu, thậm chí bằng vệ sinh cậu dùng hàng tháng cũng đều là anh ấy mua thì thực sự cậu nên nhận lời cầu hôn và làm vợ anh ấy.

Có lẽ lời khuyên của tôi đã có tác dụng, sau đó không lâu, Trần Tử Phóng nhắn tin cho tôi, Tiểu Bạch, hôm nay anh đã hôn được Hiểu Lỗi rồi.

Đáng lẽ tôi phải mừng cho Hiểu Lỗi, nhưng sau khi nhận được tin nhắn đó tôi lại cảm thấy có một chút gì đó rất buồn, tôi không hiểu đó là cảm giác gì. Hôm đó tôi đã rất chủ động, tôi đòi Bắc ôm tôi, hôn tôi, chúng tôi hôn nhau rất mặn nồng, bất giác trong đầu tôi lại hiện lên hình ảnh Hiểu Lỗi, điều này đã khiến tôi cảm thấy rất tội lỗi, nếu tôi và Hiểu Lỗi hôn nhau thì sẽ thế nào nhỉ?

Tối hôm đó tôi cứ quần chặt Bắc, mãi không chịu thôi, đến cuối Bắc không còn sức nữa. Anh bảo, bà xã, thôi tha cho anh nhé.

Rồi Bắc lẫn ra ngủ, còn tôi thì mắt mở trôn trôn đến tận khi trời sáng.

Hiếu Lỗi, một cô gái trong trắng, thánh thiện như tu nữ, cuối cùng đã đánh mất nọ hôn đầu đời của mình.

Năm đó, có lẽ ba chúng tôi là ba cô gái hạnh phúc nhất, tất cả đã tìm được tình yêu của mình, Phần Na đã có bầu với Tiểu Dao, Hiếu Lỗi không còn là tu nữ nữa, cô đã có cam đảm đến với tình yêu của Tử Phóng, cô nói rằng, mặc dù không nhiệt tình để yêu, nhưng cảm giác được yêu cũng hạnh phúc lắm.

Còn tôi và Bắc thì càng thăm thiết mặn nồng hơn, giữa bao lo toan cơm áo gạo tiền đời thường cảm nhận sự chận tình của nhân gian, mặc dù đôi lúc cảm thấy chai sạn, nhưng chúng tôi lại sẽ ôn lại những kỉ niệm, từ lần gặp nhau đầu tiên đến chuyện xảy ra ở Trùng Khánh, Bắc Kinh, và Thượng Hải, tất cả mọi mối tình đều có duyên số. Nhưng Phần N bảo tôi rằng, duyên số cũng có duyên lành và duyên dữ.

Mùa xuân năm đó, lại có chuyện chẳng lành xảy ra với Phần Na.

Phần Na luôn lo lắng cho tình yêu của mình, Tiểu Dao đã li hôn nhưng anh ta vẫn không chịu lấy cô làm vợ mà vẫn tiếp tục thối trắng hoa của mình trên tình trường, anh ta tin chắc rằng Phần Na không thể xa mình.

Tiểu Dao lại đánh Phần Na.

Hôm đó, Phần Na đi chơi bài cùng Tiểu Dao. Tiểu Dao chọn bài xấu, Phần

Na đứng bên cạnh nhắc. Tiểu Dao liền chửi, vợ vẫn, không cần cô phải chỉ trở.

Lúc nào Tiểu Dao cũng coi thường Phần Na như vậy, anh ta có bằng cấp, hơn nữa lại đẹp trai. Còn Phần Na thì khóc lóc đòi yêu anh ta, cũng giống như chuyện Tử Phóng đòi yêu Hiếu Lối vậy, bọn họ đều là một người nợ một người phải trả, chỉ có tôi và Bác là tự nguyện đến với nhau. Bắc bảo, kiếp trước em vừa ngoảnh đầu lại anh đã thấy em, chắc chắn cô gái có hai chiếc răng khểnh phải là vợ anh.

Đây là lần thứ hai Phần Na có bầu với Tiểu Dao, bản thân Tiểu Dao cũng muốn có đứa con này. Lúc đó, đứa con trong bụng Phần Na đã được năm tháng.

Tối hôm đó Tiểu Dao thua rất đậm, sau đó Phần Na không nói gì thêm nữa, không nói gì cũng không xong. Tiểu Dao sa sầm mặt mày, lúc ấy, ở đó còn hai cô nàng nữa, một cô trông rất điệu đà, Tiểu Dao bảo, này, người yêu, để anh sờ cái, đổi vận may.

Cô nàng đó đến bên Tiểu Dao nói với giọng rất cợt nhả, anh Dao, sờ một cái mất một nghìn đấy.

Tiểu Dao bảo, một nghìn à, một vạn cũng OK.

Cả hai đưa đẩy, trêu ghẹo nhau ngay trước mặt Phần Na. Phần Na vác chiếc bụng cồng kênh xông ngay tới, cứ tưởng cô sẽ đánh nhau với Tiểu Dao, không ngờ cô xông đến cho nàng kia hai cái bạt tai và chửi, con hồ li ti nh!

Và thế là hai người đàn bà liền xông vào đánh nhau, hai bên túm chặt nhau và thi nhau chửi rửa, Tiểu Dao đứng dậy bỏ đi. Phần Na đuổi theo, Tiểu

Dao quay người lại tát cho Phần Na một cái, đồ đê tiện! Mà không hiểu trò ở sòng bài à? Tao chỉ muốn đổi vận may! Rồi anh ta đánh tiếp, lần này Tiểu Dao đã đánh vào bụng Phần Na. Không phải anh cố ý, chắc chắn là không phải anh ấy cố ý, anh ấy rất muốn có đứa con đó, anh ấy chỉ tức quá mà thôi. Đó là lời biện hộ của Phần Na cho Tiểu Dao trong bệnh viện, từ đầu đến cuối cô ấy không khóc, con thì đã chết mà Phần Na vẫn sợ Tiểu Dao giận, sợ anh ta chê cô không sinh cho anh ta một cậu con trai.

Đàn bà khi sinh hạ sẽ thế nào nhỉ? Tôi không biết, tôi chỉ biết rằng, khi tôi một mình rời khỏi bệnh viện, ánh nắng mùa xuân quả thực là rất đẹp, còn tôi thì đứng dưới đó, nước mắt tuôn như mưa.

Chắc chắn là kiếp trước Phần Na có nợ với Tiểu Dao, ông trời đã bắt phạt cô kiếp này phải trả nợ.

Sau khi ra viện, trông Phần Na lại càng gầy hơn, người cô gầy guộc như que củi, thậm chí bây giờ cô chỉ mặc quần áo đen, lúc nào cũng ngậm một miếng thuốc bạc hà, ánh mắt u buồn, ánh mắt đó càng ngày càng giống ánh mắt của Hiếu Lỗi.

Và mùa xuân năm đó, tôi đi công tác ở Bắc Kinh, tôi đã phát hiện ra Hiếu Lỗi đã thay đổi.

Hiếu Lỗi trở nên hay cười hơn, và cô cũng bắt đầu mặc những bộ quần áo diêm dúa. Hiếu Lỗi đưa tôi đến siêu thị Parkson và Yến Sa để mua đồ mùa xuân, Hiếu Lỗi trả tiền, Tử Phóng bán tranh kiếm được khá nhiều tiền, vẻ mặt Hiếu Lỗi sáng ngời, hạnh phúc.

Đúng là có nguồn sức mạnh của tình yêu có khác. Tôi nói, thật không thể ngờ tình yêu lại có thể biến người ta thành một con người có phong độ ngời

ngời, giờ thì Hiếu Lối và Phần Na đều đã hoàn toàn thay đổi, một người trở nên tư lự, buồn rầu, thậm chí cô ấy còn đòi mượn tôi mấy quyển tiểu thuyết để đọc, còn Hiếu Lối thì trở nên đầy sức quyến rũ. Buổi trưa ăn cơm, Hiếu Lối rút điện thoại ra và bảo, để tớ hỏi anh Tử Phòng nhà tớ đã, anh ấy biết chỗ nào ăn ngon đấy.

Chà, giờ đã là anh Tử Phòng nhà tớ rồi đấy.

Hê, đúng là nước chảy đã mòn, tôi cũng thấy mừng cho Hiếu Lối, cô mỹ nữ lạnh lùng năm xưa giờ không còn nữa, thay vào đó là một chú ong đang say sưa với mật ngọt của tình yêu.

Tôi hỏi khẽ, này bọn cậu đã ấy chưa?

Ấy gì? Hiếu Lối đỏ mặt.

Làm tình ấy. Tôi nói to.

Hiếu Lối nhìn sang bốn xung quanh, cậu lưu manh thế, cậu tưởng người ta giống như cậu và Cố Vệ Bắc à, chưa, trăm phần trăm là chưa, cậu đừng có mà nghi ngờ thế, trông cậu kìa, cứ làm như xa đàn ông là không sống nổi ấy.

Tôi không thể ngờ bọn họ chưa có chuyện đó mà đã ngọt ngào đến vậy, hai đứa vẫn ai ở nhà nấy. Câu đầu tiên Trần Tử Phòng thốt lên khi đến là, Tiểu Bạch, anh còn oan hơn cả nàng Đậu Nga, còn mang tiếng hơn cả Lưu Bị.

Tôi cười lớn và bảo, thế thì thủ đoạn của anh chưa đủ mạnh rồi, điểm này anh phải gọi Bắc là sư phụ.

Đó là lần gặp gỡ rất ngọt ngào của chúng tôi, sau khi đã tiêu hết một vé của Tử Phóng, bọn họ lại kéo tôi đến quán Bar ở Hậu Hải, tại đó lần đầu tiên tôi đã gặp Thẩm Quân.

Hôm đó anh là ca sĩ chính của quán bar, không như các ca sĩ nhạc rock khác, ăn mặc lập dị, tóc dài đến ngang vai, ánh mắt Thẩm Quân rất trong sáng, giọng hát sâu lắng, truyền cảm của anh khiến tôi lại nhớ đến Đậu Vi. Hồi đó Vương Phi yêu anh cũng là vì yêu ánh mắt trong sáng đó chăng?

Lúc đầu tôi cũng không để ý lắm mà chỉ ngồi tán gẫu với Hiếu Lỗi và Tử Phóng. Tôi bảo, nhớ đồ ăn vặt của Bắc Kinh quá, sáng mai mình đi ăn món thịt hầm nhé, trưa mai đi Đông Tứ ăn bánh... Hiếu Lỗi ngắt lời tôi, Tiểu Bạch, trong quán đang có một cây si nhìn cậu kìa...

Tôi quay đầu lại và nhìn thấy Thẩm Quân.

Đúng là anh đang nhìn tôi, rất chăm chú, giống như tôi nhìn Bắc vậy. Hiếu Lỗi bảo, ít nhất là anh ta đã nhìn cậu hơn nửa tiếng đồng hồ rồi đấy, vừa hát vừa nhìn, anh hát bài Lạnh lòng đến cùng của ban nhạc Vũ Tuyền – anh mong em lạnh lòng đến cùng để cho anh từ bỏ hẳn đi... lại một người nữa sống chết vì chữ tình đây. Tôi quay đầu lại nói, tớ chẳng muốn dính phải tiếng sét ái tình nào nữa đâu, một mình Cố Vệ Bắc là đủ rồi, anh ấy có máu Hoạn Thư ghê lắm đấy, có lần anh ấy nói với tớ rằng, em không được ngồi một mình với con trai, trừ người sáu mươi tuổi trở lên; nói chuyện với họ không được quá ba phút, trừ công việc ở công tình yêu; nếu gặp người nào liếc mắt đưa tình với em thì em phải cho một gậy chết ngay để gã ta không bao giờ lật người được nữa... Tôi đang định nói tiếp thì Hiếu Lỗi và Trần Tử Phóng đã cười ngặt nghẽo. Tối hôm đó chúng tôi uống rất nhiều, uống đến khi tôi gần say, rồi tôi bị bọn họ kéo đi, cả hai đã tiếp đãi tôi hết

lòng, sau khi họ lên thuyền và chờ thuyền xuôi dòng, người đàn ông trong quán bar đó đứng bên bờ đợi tôi.

Anh muốn làm quen với em, anh ta nói.

Điều này làm tôi rất ngạc nhiên, vì quá bất ngờ nên tôi không biết phải làm thế nào.

Tại sao vậy?

Vì anh thích em – anh ta nói.

Đây là câu nói đầu tiên Thẩm Quân nói với tôi khi tôi gặp anh. Anh kéo tay tôi lôi đi, tôi muốn giãy giụa nhưng không tài nào thoát ra được, gần như là anh cuốn tôi lên xe. Chúng tôi lên xe taxi, tôi không hiểu tại sao mình lại đi cùng anh ta, thật không sao hiểu nổi. Bây giờ đang là nửa đêm, bạn tôi Hiếu Lỗi và Tử Phóng vừa lên thuyền, tôi đứng sau lăm bẫm, đúng là dân nghệ thuật, toàn làm những việc trái khoáy.

Tôi theo người lạ lên xe taxi, Bắc Kinh trời đã về đêm nên tiết trời lành lạnh, đèn nê ông trên đường vẫn sáng, anh ra đưa cho tôi một điếu thuốc, rồi anh ta viết tên mình lên lòng bàn tay tôi, ngoài Bắc ra, đây là lần đầu tiên tôi ngồi gần một người đàn ông khác.

Tôi cầm điếu thuốc, nếu như tôi không nhớ nhầm thì đây là lần đầu tiên trong đời tôi hút thuốc.

Nhìn dáng em hút thuốc đẹp lắm.

Nhưng kiểu gặp gỡ thế này em không quen, em bảo là em đã có bạn trai rồi, anh làm thế này là bắt cóc đấy.

Anh không cần biết – Thâm Quân nói, anh thích làm những việc khác người, ngay từ lúc em bước vào anh đã thấy anh quen em, anh thích nụ cười tinh nghịch của em bên cửa sổ.

Lần đầu tiên gặp nhau nhưng chúng tôi như đã quen nhau từ lâu. Thâm Quân nói với lái xe, cứ cho xe chạy nhé, đi lòng vòng quanh Bắc Kinh, chạy đến khi nào hết xăng thì chúng tôi xuống xe.

Tôi thầm nghĩ không biết có phải trong tiềm thức tôi là một cô gái mạnh bạo coi trời bằng vung không? Tại sao anh ta lôi tôi lên xe tôi lại có đôi chút mừng rỡ? Hay là kiếp trước tôi từng là cô gái Gypsy, thích khêu gợi, đưa tình, thích làm những việc điên điên khùng khùng? Sau này tôi phát hiện ra một điều rằng, mô típ đàn ông mà thích tôi phần lớn đều là như vậy, tôi thích những người đàn ông nhìn thì rất thuần nhưng tính cách lại rất mạnh mẽ, mãnh liệt, họ hóm hỉnh, khôi hài, họ biết dỗ dành phụ nữ, họ rất coi trọng tình yêu, mặc dù không đến mức coi đó là cơm ăn, nhưng thật sự họ rất tôn thờ tình yêu.

Mãi đến khi trời sáng chúng tôi mới chia tay, sau này đã nhiều lần tự hỏi với lòng mình rằng, tôi có phải là một cô gái đứng đắn không? Tại sao tôi

lại có thể làm việc đó, tại sao tôi có thể lên xe taxi cùng với một người đàn ông lạ, sau đó liên tục hút thuốc, hút đến tận trời sáng để nghe anh ta nói những chuyện như nằm mơ. Giọng anh ta nói rất hay, tôi phải thừa nhận như vậy. Đó là một người đàn ông rất quyến rũ.

Đến khi trời gần sáng, Thẩm Quân đã hát cho tôi nghe, toàn là những bài hát do anh viết lời, anh hỏi tôi, liệu anh có nổi tiếng được không? Tôi bảo, chắc chắn anh sẽ trở lên nổi tiếng, em đã nhìn người thì chuẩn lắm.

Thế nhìn đàn ông có chuẩn không?

Dĩ nhiên, tôi bảo, vừa nhìn anh là em biết anh là một gã si tình.

Anh có thể ôm em một lát được không? Thẩm Quân hỏi.

Tôi hơi do dự, đang lúc chần chừ thì Thẩm Quân liền ghé sát và ôm nhẹ tôi, đúng là rất nhẹ, nhẹ đến mức khiến người ta có cảm giác tựa như mây bay gió thoảng vậy.

Chúng tôi ôm nhau một lát, đây là lần đầu tiên tôi ôm người đàn ông thứ hai trừ Bắc ra. Thẩm Quân ghi vào máy số điện thoại di động của tôi, anh bảo, Tiểu Bạch, khi nào bạn trai em bỏ em thì anh sẽ yêu em.

Tôi cười lớn và bảo, thế thì anh đợi kiếp sau nhé.

Anh sẽ đợi, chỉ cần em chịu đến

Tôi không hiểu tại sao Thẩm Quân lại mê tôi ngay từ cái nhìn đầu tiên, thậm chí còn bám riết không rời. Dĩ nhiên, sau này tôi mới biết, chẳng qua đó là do tôi giống một người, Thẩm Quân bảo, tôi vừa xuất hiện, ngay lập tức anh ngỡ như cô bạn gái cũ của anh đã quay về.

Năm 19 tuổi, Thẩm Quân là một chàng trai đầy sức sống, cô bạn gái của anh là một cô gái vẫn đang độ tuổi áo trắng học trò. Tại thành phố nhỏ xa xôi đó, một đóa hoa tình yêu đang âm thầm hé nụ.

Họ đều là học sinh lớp 12, anh thích âm nhạc, mơ ước lớn nhất của anh là được đăng kí thi vào Học viện âm nhạc trung ương, và cô gái cũng là một học sinh giỏi, họ đều mơ ước được đến thành phố lớn để thực hiện giấc mơ của mình.

Tình yêu của họ đã đâm chồi nảy lộc, nhưng họ đã không dìm chế được bản thân mình và ăn trộm trái cấm. Cô bạn gái của anh đã có thai. Sau khi bị thầy cô giáo và bạn bè phát hiện, mọi ước mơ đẹp đẽ về thế giới đã hoàn toàn tan vỡ, bạn gái anh đã uống thuốc độc tự tử, một mình bước chân

xuống tuổi vàng. Còn anh thì bị nhà trường đuổi học, chuyện xảy ra khi cách kì thi đại học chỉ còn ba tháng.

Kể từ đó Thẩm Quân đã ôm đàn ghi ta đến Bắc Kinh và làm ca sĩ nghiệp dư nay đây mai đó. Kể từ đó, trái tim anh tựa tro tàn, chỉ muốn làm một nhành cây khô, dần dần mục nát.

Mãi cho đến khi gặp tôi, vì tôi rất giống cô gái đó nên Thẩm Quân đã bắt cóc tôi lên xe taxi, trên đường, anh đã cố lấy lòng tôi và hát cho tôi nghe, hát đến khi nước mắt lăn dài trên má. Những điều này về sau này tôi mới biết.

Lúc chia tay, tôi chỉ vẫy tay và bảo, nếu em bị người yêu bỏ rơi thì nhất định em sẽ tìm đến anh.

Tôi chưa bao giờ nghĩ sẽ phải chia tay với Bắc, hai chúng tôi đã yêu nhau như xương thịt khó chia lìa, ai có thể chia sẻ được chúng tôi? Không, không, anh là người tôi yêu suốt đời, tôi muốn được quấn quýt bên tận đến khi già, khi chết!

Chú thích:

1-Liễu Hạ Huệ vốn là sĩ đại phu nước Lỗ, thời Xuân Thu. Tương truyền

ông sợ một cô gái bị lạnh nên đã lấy áo của mình khoác cho cô gái và đặt cô vào lòng, nhưng vì ông là người nghiêm chỉnh nên không ai nghi ngờ ông là người có ý đồ xấu. Sau này Liễu Hạ Huệ dùng để chỉ những người đàn ông có tư chất đàn ông hoàng trong quan hệ với người khác giới.

2 - Đặng Đồ Tử: Tống Ngọc có bài phú Đặng Đồ Tử háo sắc, sau này Đặng Đồ Tử dùng để chỉ người đàn ông háo sắc.

3 - Alighieri Dante (1265-1321); Đại thi hào người Ý

Tuyết Tiêu Thiên

Muôn nẻo đường yêu

Dịch giả: Trần Quỳnh Hương.

Chương 18

Tôi đã trả Tiểu Dao món nợ năm vạn tệ, trả đủ cả vốn lẫn lãi.

Chúng tôi cũng trả cho Phần Na mượn vạn tệ. Phần Na bảo, thật không thể tin là bọn cậu lại nhanh gặt thời đến thế, đúng là con người phát lên lúc nào đều do ông trời sắp đặt hết .

Về đến Thượng Hải tôi không kể gì với Bắc chuyện của Thẩm Quân. Đó chẳng qua chỉ là một bản nhạc đệm nho nhỏ, cũng chỉ vì tính hiếu kỳ của tôi mà thôi.

Thình thoảng Thẩm Quân vẫn nhắn tin cho tôi, ví dụ, khi trời nóng anh sẽ nói, em ăn ít chè đỗ xanh cũng tốt lắm. Những câu nói đó khiến người ta cảm thấy sao mà ấm áp, giống như một người anh trai vậy.

Bắc thì không biết chăm sóc người khác, có lẽ đó là do anh từ nhỏ đã được chăm sóc quá nhiều. Những lúc rỗi rãi ở nhà, anh chỉ chơi trò chơi điện tử, đợi tôi về nhà nấu cơm, buổi trưa chỉ ăn mì tôm. Lúc đầu tôi còn mắng anh lười, sau đó một hôm đi làm tôi bị sắp mắng, trên đường về nhà suýt bị cảm

nắng, về đến nhà thì thấy Bắc vẫn đang ngồi chơi điện tử, tôi liền chạy đến rút ổ cắm, và bảo, anh quá đáng quá đấy.

Lập tức Bắc nổi máu nóng quát, sao em lại làm thế! Rồi anh lại tiếp tục cắm ổ cắm, còn tôi lại quay ra rút, cứ như vậy chúng tôi một người cắm vào, một người lại rút ra, cuối cùng tôi nổi cơn tam bành bê luôn chiếc máy chơi điện tử ném xuống dưới tầng.

Tôi nghe thấy rất rõ tiếng rơi của chiếc máy. Tiếng máy đập mạnh xuống nền xi măng, đó là món quà sinh nhật tôi tặng Bắc, anh thích chơi điện tử nên tôi đã tặng anh chiếc máy đó.

Lần này anh lại đánh tôi và chửi tôi là đồ láo toét.

Hôm đó chúng tôi không làm lành ngay như mọi bận, tôi đã chạy ra ngoài, tôi chỉ muốn nhảy xuống sông Hoàng Phố tự tử. Tôi gọi điện thoại cho Phần Na và nói với cô ấy rằng, tôi không thiết sống nữa.

Ngay lập tức Phần Na tìm đến chỗ tôi, và đưa tôi đi ăn cơm, Phần Na ngồi hút thuốc còn tôi thì ăn cơm. Phần Na khuyên bảo tôi, đàn ông là con nít, lúc nào cần đỡ vẫn cứ phải đỡ.

Tôi tắt máy di động để Bắc không thể tìm thấy tôi, anh đúng là con người không có chí tiến thủ, bị người ta sa thải mà chỉ biết ở nhà chơi điện tử, thế mà anh còn thề bồi sẽ cho tôi được sống một cuộc sống đàng hoàng, tốt đẹp, toàn là giả dối hết! Tôi vừa khóc vừa kể lể với Phần Na, tôi bảo tôi không thể ngờ anh là người “vô tích sự” như vậy. Nói xong từ “vô tích sự” đó tôi mới giật nảy mình, trong lòng tôi, Bắc luôn là một anh hùng, ít nhất là một người được tôi tôn thờ và yêu quý, nhưng giờ anh đã làm tôi quá thất vọng.

Tôi muốn ở nhờ chỗ Phần Na, nhưng Phần Na khuyên tôi nên quay về, thôi đừng cãi nhau nữa, chắc là cậu ấy đang sốt ruột tìm cậu lắm đấy.

Quả đúng không sai, máy di động của Phần Na đổ chuông, Bắc đang gọi đến.

Về nhà thôi em, anh sẽ đi đón em - Bắc nói.

Không về! Tôi nói với giọng rất kiên quyết.

Về đi, một giọng trầm trầm vang lên, gì thì em cũng không thể lưu lạc đầu đường? Coi như anh sai nhé, từ giờ trở đi, em thích ném gì cũng được, thậm chí ném anh cũng chẳng sao, nhưng gì thì em cũng không thể không về nhà.

Tôi lại bắt đầu mỉm cười, ôi, thật đúng là oan gia.

Bắc đạp xe đến đón tôi, đã lâu lắm rồi chúng tôi không đi xe đạp. Trước đây mỗi dịp nghỉ hè hay nghỉ đông chúng tôi thường đạp xe đi chơi, những lần đó hầu như tôi ngồi đằng trước, hôm nay anh lại đi chiếc xe đạp cà tàng đến đón tôi, anh bế tôi lên xe và bảo, bọn mình ôn lại chuyện xưa nhé.

Bắc là như vậy đấy, đánh người ta xong lại đổ dành, cứng nưng, chúng tôi cũng biết không thể suốt ngày cãi chửi nhau như vậy, nếu cứ làm thế thì chắc chắn sẽ làm tổn thương đến tình cảm của cả hai người, nhưng không hiểu sao đến lúc đó lại không thể kìm chế bản thân, lần cãi nhau sau đó tôi không còn nhớ nguyên nhân, cuối cùng tôi buộc miệng chửi: đồ vô tích sự! Nghe thấy tôi chửi câu đó Bắc sững người, rồi anh ôm mặt khóc nức.

Lần này, người bỏ đi là Bắc.

Tôi đi tìm Bắc suốt đêm, không biết anh đi đâu, ở Thượng Hải anh đâu có bạn bè, trong thẻ rút tiền của anh có tiền không? Công việc của anh liên tục

gặp khó khăn, hình như vẻ phóng khoáng trong con người anh không được phát huy ở đâu cả, anh muốn buôn bán nhưng lại không có vốn, anh còn đang nợ Phần Na mười vạn tệ... Anh đang phải sống trong sự khủng hoảng về tinh thần, vậy mà tôi còn nở lời nói năng nặng lời như vậy, tôi cảm thấy vô cùng hối hận, vừa nói ra khỏi miệng câu đó là tôi đã thấy hối hận, m. kiếp, nói như thế thì khác gì giết người hả?

Hiện giờ đất Thượng Hải có phải là dễ sống đâu. Tôi gọi tên Bắc như một con điên, vừa chạy vừa gọi, tôi không thể sống khi không có anh, tôi không thể để mất anh!

Tôi lang thang tìm Bắc như một con điên, tôi tìm khắp mọi nơi có thể tìm, tôi thầm nghĩ, nếu để mất anh thì chắc tôi không thể sống nổi, đúng vậy, tôi thà cứ để anh ngày ngày ở nhà, thà để anh ngày nào cũng ở bên tôi, thà cứ để cuộc sống trôi qua thế này cho đến khi già, chỉ cần tôi không bị mất anh.

Cuối cùng tôi cũng đã tìm thấy Bắc ở bãi ngoài. Tôi có cảm giác như sau một đêm anh già đi rất nhiều, râu mọc dài hơn, chẳng khác gì gã ăn xin vậy. Anh đứng chơ vơ giữa một bãi trống đầy gió, nhìn anh vô cùng mệt mỏi.

Tôi đứng ở phía sau gọi tên anh.

Bắc ngoái đầu lại và nhìn thấy tôi nước mắt đầm đìa.

Anh xin lỗi, Tiểu Bạch, để em phải khổ vì anh quá!

Tôi vừa khóc vừa đấm Bắc thành thịch, tại sao anh lại có thể bỏ đi cả đêm như vậy, sao em lại không tìm thấy anh? Chúng tôi hôn nhau như hai kẻ đang lên cơn điên, lần này, tôi như chú thú nhỏ cắn bật máu môi anh.

Vì Bắc, tôi lại đi tìm Tiểu Dao.

Tôi biết lần này anh ta có thể giúp Bắc, anh ta có rất nhiều tiền, anh ta có thể giúp, hơn nữa anh ta đã sống ở Thượng Hải bao nhiêu năm như thế, chắc chắn anh ta sẽ có thể lực rất mạnh.

Tại sao tôi phải giúp cô? Tiểu Dao hỏi tôi.

Tôi không trả lời được, tôi đến đây là vì người yêu tôi, trong khi Tiểu Dao lại không hề có hứng thú với người đàn ông đó.

Tôi bắt đầu kể từ đầu, kể từ khi tôi và Bắc gặp nhau, quen nhau, yêu nhau cho đến tận bây giờ, tôi kể tỉ mỉ từng li từng tí, tôi muốn để anh ta thấy cảm động vì tình yêu của chúng tôi. Lúc đó, ngoài tình yêu ra tôi không còn có gì khác.

Tiểu Dao hút một điếu xì gà rất to, anh ta không nói gì mà chỉ lắng nghe tôi kể. Đợi đến khi tôi kể xong thì anh ta hỏi, xong rồi hả? Tôi bảo, vâng.

Cô định vay bao nhiêu?

Năm vạn, năm vạn là đủ rồi.

Tiểu Dao không bảo được, cũng không bảo không được, nghe xong điện thoại anh ta lại bỏ đi. Phần Na nói đúng, con người này rất kinh khủng, anh ta không bao giờ chịu hứa hẹn điều gì.

Thực ra tôi có thể hỏi vay Phần Na, nhưng tôi không còn mặt mũi nào mà mở miệng vay cô ấy nữa.

Và chuyện này tôi cũng không thể để Bắc biết, nếu biết chắc chắn anh ta sẽ cảm thấy lòng tự trọng của mình bị tổn thương, anh chỉ nói một lần với tôi là muốn mở một công ty trang trí nội thất, anh bảo bạn anh từ Trùng Khánh đến Thượng Hải, anh ấy vừa tốt nghiệp Học viện mỹ thuật chuyên ngành trang trí nội thất. Bắc muốn làm ông chủ của cậu bạn kia, Bắc cười và bảo, nghề thích hợp với anh nhất là làm ông chủ.

Tôi muốn anh được làm ông chủ.

Hôm sau, Tiểu Dao gọi điện thoại đến cho tôi, Tiểu Bạch, cô đến lấy tiền đi, gặp thư ký của tôi là được, không cần phải viết giấy ghi nợ đâu, coi như là tôi tặng cô, à không, coi như là tôi tặng cho tình yêu của cô.

Tôi sung sướng như muốn phát điên, cầm năm vạn tệ trong tay tôi gọi ngay điện thoại cho Bắc. Anh thân yêu, anh đi đăng ký giấy phép kinh doanh cho công ty, chúng ta có thể bắt tay vào làm rồi đấy.

Và còn một tin đáng vui mừng hơn đang đợi chúng tôi. Thực ra năm vạn đâu đã đủ, tôi định hỏi xin thêm bố mẹ, và tìm cả Tứ Phóng, tất cả những điều này chưa kịp thực hiện thì Lí Trác xuất hiện.

Tôi không thấy rõ vẻ phấn khởi của Bắc khi gặp Lí Trác, bọn họ ôm chầm lấy nhau như anh em. Lí Trác ngoái đầu lại hỏi tôi, Tiểu Bạch, cậu tạm thời gác máu Hoạn Thư lại nhé, nể mặt cậu nên tớ sẽ không thất lễ với Bắc nữa.

Hôm đó chúng tôi uống say bí tỉ, Lí Trác nhìn chúng tôi với mắt mơ màng và nói, m.kiếp, đúng là trai tài gái sắc có khác, nếu Tiểu Bạch không bám sát mục tiêu, nếu lão Bắc không như bị ma làm thì tôi cũng muốn chen thử một chân vào giữa hai người.

Lí Trác còn đưa ra một đề nghị, muốn hôn tạm biệt chúng tôi vì cô chuẩn bị đi Mỹ.

Chúng tôi cũng hưởng ứng rất nhiệt tình.

Thực ra là Lí Trác muốn hôn tạm biệt Bắc, hôn tôi chỉ là một cái cơ mà thôi.

Lí Trác cười ha ha và hôn lên má chúng tôi rồi nói, coi như tở rượu vào thất lễ với bọn cậu nhé. Nói xong Lí Trác ôm chúng tôi khóc nức nở.

Hôm đó, Lí Trác để lại mười vạn tệ, cô ấy bảo, sau này phải trả tở cả vốn lẫn lãi đấy, tở là mụ địa chủ Hoàng Thế Nhân chuyên cho vay nặng lãi đấy.

Đúng là anh em họ chơi với nhau chân tình thật, tôi thấy Lý Trác là một cô gái để lại ấn tượng rất sâu trong tôi, hào phóng, nghĩa khí, nếu cô ấy mà là đàn ông thì chắc chắn tôi sẽ yêu chết đi mất.

Tôi nhớ rất rõ, công ty của Bắc khai trương vào ngày 18 tháng 6. Hôm đó nổ rất nhiều pháo, tháng đầu tiên chúng tôi đã có năm khách hàng, Bắc bận rộn khắp nơi để tìm thợ sửa sang, trang trí các công trình đó, cậu bạn anh phụ trách phần thiết kế, tháng đầu tiên họ kiếm được hai vạn tệ.

Bắc nói không sai, đúng là anh rất thích hợp làm ông chủ, khi anh chỉ đạo công việc cho đám thợ xây An Huy hoặc Hồ Bắc, tôi nhìn thấy anh ngồi ngời sắc khí. Tôi thầm nghĩ, mùa thu hoạch của Bắc đã đến rồi đây.

Đến cuối năm, công ty của Bắc đã trở thành đội quân chính quy, không cần phải đi đánh du kích nữa. Và Bắc cũng không còn nhận trang trí nội thất cho gia đình nữa mà toàn ký hợp đồng với các khách sạn, công trình lớn. Chỉ trong vòng nửa năm, cuộc sống của chúng tôi đã hoàn toàn thay đổi.

Đúng là do nắm bắt được thời cơ, lúc đó thị trường trang trí nội thất ở Thượng Hải đang nóng. Đồng thời do Bắc có cậu bạn học đúng chuyên ngành, còn bản thân Bắc lại rất giỏi quan hệ, đó là sở trường của Bắc.

Tôi đã trả cho Tiểu Dao món nợ năm vạn tệ, trả cả vốn lẫn lãi.

Chúng tôi cũng trả cho Phần Na mười vạn tệ. Phần Na nói, thật không thể tin là bọn cậu lại nhanh gặp thời đến thế, đúng là con người phát lên lúc nào đều do ông trời sắp đặt hết.

Bắc tặng cho tôi một căn hộ có hai phòng ngủ, theo lời anh nói thì, mình cứ tạm sống thế đã, không phải là em rất thích Trương Ái Linh đó sao? Có tiền rồi anh sẽ mua toàn bộ khu nhà bà đã sống ở Thượng Hải để tặng em, anh sẽ là Hồ Lan Thành, ngày ngày đến gặp trộm em.

Mùa xuân năm 2001, cuộc sống của chúng tôi đã ngày càng gần với dân có tiền.

Bắc kiểm tiền và xách cả túi về nhà, rồi anh đổ hết ra giường và hô lớn, bà xã, thử đếm xem sao. Tôi biết anh đang ra oai, nhưng tôi cũng phải cho anh cơ hội ra oai chứ. Vì vất vả nên Bắc gầy đi trông thấy, trông anh hơi xanh xao, nhưng tinh thần anh rất hồ hởi, chúng tôi dự định sẽ mua cái nọ mua cái kia, sau đó sẽ mua cho cháu chắt biệt thự gì gì đó. Giấc mơ phát tài thường khiến con người ta hứng khởi muôn phần, chúng tôi không còn mặc những bộ quần áo tạp nham nữa mà chuyển sang dùng đồ hiệu chính cống, Bắc thì dùng Armani, còn tôi thì Versace, Ports, ai còn thèm dùng mỹ phẩm Đại Bảo? Phải Lancome hết, kem chống nắng cho mắt cùng dùng như kem bôi mặt, mình có tiền mà!

Đợt đó trông chúng tôi giống dân làm ăn mới phát, giữa chừng chúng tôi có về nhà một lần, làm cho bố mẹ Bắc và bố mẹ tôi một số việc, rồi chúng tôi còn mua cả thuốc bổ nọ bổ kia. Mẹ Bắc và mẹ tôi đều nói với về sốt ruột,

thôi cưới nhau đi, đăng kí chưa? Chưa đăng kí mà sống chung là phạm pháp đấy.

Bắc cười hì hì và nói với tôi rằng, mấy cụ lo lắng chuyện đăng ký lắm, em thử xem xem giờ ai còn có hứng với ba trò đăng kí đó nữa, đăng ký rồi muốn bỏ em cũng khó khăn. Tôi bảo, chứ sao, em muốn bỏ anh cũng thành ra khó.

Thực ra tờ giấy đăng kí kết hôn đó lúc nào cũng ở trong lòng chúng tôi, có lúc tôi nghĩ, nếu chúng tôi có tờ giấy đăng kí kết hôn đó trong tay thì biết đâu có thể tránh được những trắc trở sau này, biết đâu nó có thể cột chúng tôi lại với nhau, và hai đứa sẽ chung sống với nhau đến khi đầu bạc răng long, không bao giờ có thể chia lìa.

Đôi đầu tiên chia tay không phải chúng tôi mà là Hiếu Lỗi.

Trong điện thoại Hiếu Lỗi khóc nức nở không thành tiếng, tôi có cảm tưởng như cô ấy sắp gục ngã vậy, Hiếu Lỗi bảo, Tiểu Bạch ơi, trái tim tớ thật sự đã chết rồi!

Tuyệt Tiêu Thiên

Muôn nẻo đường yêu

Dịch giả: Trần Quỳnh Hương.

Chương 19

Tôi không thể gặp anh chàng này nữa, trên người anh ta có một ma lực đáng sợ, người tôi yêu là Cố Vệ Bắc, tôi phải xứng đáng với tình yêu của mình, tình yêu của chúng tôi không thể xảy ra bất trắc nào cả.

Tất cả mọi việc đều do chuyện chữ trình gây nên

Hôm đó là sinh nhật của Hiếu Lỗi, Trần Tử Phóng mua hoa và dẫn đến để cầu hôn Hiếu Lỗi, Hiếu Lỗi rất cảm động vì mấy năm qua cô đã thực sự cảm nhận được sự si tình của Tử Phóng, đã bao lần Tử Phóng định đi quá giới hạn, nhưng anh đều bị Hiếu Lỗi từ chối kịch liệt. Tất cả những gì diễn ra của tối hôm đó vẫn tựa như một giấc mơ.

Nào, mình uống tí rượu nhé. Tử Phóng nói với Hiếu Lỗi.

Tử Phóng mang đến hai chai rượu vang Trường Thành, anh cố tình làm như vậy, anh muốn chuốc cho Hiếu Lỗi say.

Tớ không biết là mình uống nhiều từ lúc nào, Hiếu Lối kể với tôi qua điện thoại, tớ chỉ biết là mình uống quá nhiều, tớ thấy đầu ù ù một hồi, giống như hút thuốc phiện vậy. Sau đó Tử Phóng rút trong túi ra một món quà, đó là một chiếc áo con màu đỏ hiệu Triumph. Anh bảo, nào, anh mặc cho em nhé.

Đúng vậy, anh ấy đã nói thế.

Giọng anh rất ấm, hơi ấm đó phả bên tai Hiếu Lối, ánh mắt Tử Phóng sáng rực, đê mê, như con thú sấp lên cơn vậy.

Tử Phóng vẫn mong có một ngày được tận mắt chiêm ngưỡng cơ thể Hiếu Lối, đó là một mơ ước lớn lao của anh. Trong mắt anh, không có người nào có thể trong trắng, thánh thiện như thiên sứ hơn Hiếu Lối, mặc dù thế giới vẫn là muôn hình vạn trạng, trai thanh nữ tú nhiều vô kể, mặc dù bên cạnh Hiếu Lối có rất nhiều người đàn ông có tiền, có quyền theo đuổi cô, nhưng đối với anh, Hiếu Lối là một đóa hoa sen gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn.

Trong giây cuối cùng khi Tử Phóng cởi chiếc áo cuối cùng của Hiếu Lối,

chút lý trí cuối cùng còn sót lại trong đầu Hiếu Lỗi đã mách bảo cô đấy là Tử Phóng, không thể - Hiếu Lỗi hét lớn.

Họ bắt đầu giằng co nhau, một người đòi hỏi, một người không chịu cho.

Tử Phóng không hiểu nguyên nhân tại sao, anh hỏi, tại sao em lại muốn làm liệt nữ giữ mãi chữ trinh như thế hả, thời buổi này còn ai lập bia cho em nữa đâu? Em tưởng cái đó có thể bán được một trăm vạn à?

Không, Hiếu Lỗi bất ngờ nói, Trần Tử Phóng... em không còn trong trắng nữa.

Từ lâu Hiếu Lỗi đã rất do dự, cô không biết có nên kể chuyện này cho Tử Phóng nghe không. Cô nghĩ, nếu đã yêu nhau thì cô không thể lừa dối anh, có tình yêu sẽ có sự bao dung, nếu được như vậy thì cô mới có thể trút bỏ gánh nặng về tâm lý, lúc đó cô đã nghĩ như vậy.

Câu nói đó thực sự đã khiến Tử Phóng cảm thấy vô cùng bất ngờ. Bốn năm nay, anh luôn coi Hiếu Lỗi là nữ thần riêng của mình, coi cô là người con

gái trong trắng nhất, nhưng giờ đây người con gái đó đã nói với anh rằng, Trần Tử Phóng, em không còn trong trắng nữa!

Cuối cùng thì Hiếu Lỗi – cô gái tốt bụng, thanh cao đó đã nói ra sự thật, cô đã kể lại cơn ác mộng diễn ra từ nhiều năm trước đó, nói ra mọi nỗi lo sợ trong lòng mình, vẻ mặt Tử Phòng rất khó có thể miêu tả bằng lời, ngại ngùng, khó xử, ghê tởm, nhưng... không không, tất cả đều không phải, đó là vẻ mặt rất khó miêu tả, giống như viên ngọc tuyệt mỹ nhất trong trái tim đã bị vỡ tan, tưởng đó là viên hổ phách mười phân vẹn mười, kết quả lại là hoa tàn liễu rụng.

Nếu hôm đó Tử Phóng vẫn đòi hỏi ngông cuồng như lúc trước, hoặc giả anh không nói gì đến chuyện đó nữa, hoặc giả anh cứ nói thẳng là muốn chia tay thì Hiếu Lỗi đều có thể chấp nhận, đằng này anh không làm bất cứ điều gì cả, anh chỉ nói, vậy... vậy hả.

Sau đó, anh bỏ đi.

Hôm sau, Tử Phóng lại đến, vẫn như mọi bận, anh mang đến cho Hiếu Lỗi những đồ ăn mà cô thích.

Hôm sau nữa, anh vẫn đến, vẫn nói chuyện như bình thường, anh kể chuyện mình bán được bao nhiêu tranh.

.....

Nhưng anh không còn hôn cô, không còn quấn quýt, bám riết lấy cô như trước nữa. Cuối cùng Hiếu Lỗi đã quy ngã thật sự, cô đã hiểu ra rằng, khi người đàn ông không còn hứng thú với cơ thể người đàn bà nữa thì tình yêu cũng không còn nữa. Tình yêu của cô, vẫn chưa bắt đầu đã kết thúc. Chuyện đó đã trở thành nỗi ám ảnh lớn trong lòng Tử Phóng, cho dù tương lai họ có lấy nhau thì cũng sẽ không thể có hạnh phúc.

Thậm chí anh còn không mang chiếc nhẫn đó đến.

Hiếu Lỗi chuyển nhà, chuyển công ty, cô rời tòa soạn tạp chí đó và đến một công ty khác. Hiếu Lỗi gọi điện thoại cho tôi và nói rằng, tất cả mọi chuyện đều giống như một giấc mơ vậy, cậu tưởng đó là hiện thực, nhưng thực ra đó chỉ là giấc mơ mà thôi.

Trần Tử Phóng cũng gọi điện cho tôi, và khóc. Anh nói, Tiểu Bạch, tại sao lại như vậy? Em thử nói xem tại sao ông trời lại vô tình đến vậy?

Tử Phóng không đi tìm Hiếu Lỗi, anh biết mình không thể yêu được nữa, anh không coi trọng chữ trinh, điều anh không thể chấp nhận là Hiếu Lỗi đã từng bị người ta thay nhau hãm hiếp, hai gã đàn ông đó đã làm tan vỡ giấc mơ của anh. Thà rằng Hiếu Lỗi từng có người yêu. Thà rằng cô đã từng lên giường với họ. Tất cả những điều này đều không quan trọng, chỉ cần hai người yêu nhau thật lòng là họ có thể trao cho người mình yêu tất cả mọi tình cảm, tất cả những điều này anh đều có thể thông cảm. Nhưng anh không thể chấp nhận chuyện một viên ngọc đã từng bị vỡ và để lại vết nứt. Anh cảm sao Xử Nữ, anh bảo, anh không thể chấp nhận sự khiếm khuyết, anh rất yêu cô ấy, chính vì yêu nên anh mới lựa chọn rời xa.

Tôi chửi Trần Tử Phóng, anh sẽ hủy hoại cả cuộc đời Hiếu Lỗi cho mà xem! Anh có biết là cô ấy khó khăn lắm mới yêu anh được không? Chắc chắn là anh sẽ hủy hoại đời cô ấy! Tại sao anh lại có thể làm như vậy?

Thế anh biết làm thế nào? Anh không thể chấp nhận! Rõ ràng là hôm đó Tử Phóng đã quá chén, vừa nói anh vừa khóc, cuối cùng hình như do pin điện thoại hết nên máy mất tín hiệu.

Tôi quyết định sẽ đi một chuyến Bắc Kinh, kể cả chẳng làm được gì cũng phải đi một chuyến, và tôi còn kéo cả Phần Na đi theo, tôi bảo, bọn mình phải đi cứu Hiếu Lối thôi, tớ sợ rằng cậu ấy sẽ không thể sống nổi mất.

Trước khi đến Bắc Kinh tôi đã nhắn tin cho Thẩm Quân, tôi không biết tại sao mình lại làm như vậy, có lẽ do những tin nhắn vu vơ đó khiến tôi cảm động chẳng, tôi thầm nghĩ, coi như mình đến thăm một người bạn cũ, giống như mình đi thăm Hiếu Lối vậy. Tôi tự biện bạch với lòng mình như vậy, rồi tôi lại tự nguyên rủa mình, tại sao mình lại có thể làm như vậy, Bắc mà biết chuyện chắc chắn sẽ tức chết mất thôi.

Trên máy bay, về mặt Phần Na u ám, buồn rầu, tôi có cảm giác như cô ấy đang giấu tôi chuyện gì. Tôi hỏi, cậu làm sao vậy, kể cho tớ nghe đi? Phần Na lắc đầu kêu là do mệt. Từ khi theo Tiểu Dao đến nay, Phần Na trở nên xa lạ hơn rất nhiều, đúng vậy, cô ấy dường như biến thành một con người hoàn toàn khác, trước kia hay nói bậy đến thế mà giờ trở nên trầm tư ít nói, kiểu cách ăn mặc cũng thay đổi hẳn, giản dị hơn trước rất nhiều. Về điệu đà, gợi tình trước kia hoàn toàn không còn nữa, đặc biệt là sau lần sảy thai thứ hai, dường như cô ấy chỉ mặc quần áo đen, trước kia nhuộm tóc, bây giờ chỉ để tóc đen.

Nếu ngồi bên cạnh tôi, người khác sẽ tưởng Phần Na tính tình ngại ngùng, rụt rè, còn tôi thì trông có vẻ sành sỏi.

Càng ngày Phần Na càng ít nói, da dẻ cũng ngày càng xanh xao, cô gái tròn trĩnh, đầy đặn nhất trong số chúng tôi năm xưa giờ biến thành người gầy guộc nhất.

Đến khi gặp được Hiếu Lỗi, cả tôi và Phần Na đều sững người, và liếc nhìn sang nhau.

Đây là cô gái Hiếu Lỗi lạnh lùng, thánh thiện như tiên nữ mà chúng tôi đã từng quen ư? Hiếu Lỗi hút thuốc, mặc áo hở rốn, quần bò lửng cạp trễ chỉ che mỗi phần hông, vẻ ăn mặc bụi bặm, sexy như vậy hoàn toàn khác hình ảnh Hiếu Lỗi trước kia! Quần áo là ngôn ngữ và hình tượng của con người.

Sao lại nhìn tớ như vậy – Hiếu Lỗi hỏi, không được thế này sao? Tớ làm ở tạp chí thời trang, có mặc gì thì các cậu cũng không nên thấy lạ.

Tôi vẫn cảm thấy kì kì thế nào, tôi bảo, Hiếu Lỗi, sao cậu lại sa đọa đến thế?

Sa đọa? tớ thích sa đọa, ai chẳng muốn sa đọa, chỉ có điều, có người đủ can đảm sa đọa, có người ngay cả can đảm sa đọa cũng chẳng có!

Chỉ vì gã Trần Tử Phóng đó... Phần Na nói. Hiểu Lối phả ra một làn khói thuốc, sau đó cô dí điếu thuốc xuống gạt tàn và bảo, các cậu đừng có nhắc tên anh ta trước mặt tớ, tớ chẳng yêu ai hết, anh ta là cái thá gì chứ?

Hôm đó chúng tôi vẫn đến Tam Lý Đồn, uống đến nửa đêm thì cả ba đều say túy lúy. Khi chúng tôi ra về thì có mấy gã chặn chúng tôi lại. Hiểu Lối cười lớn và bảo, tưởng bọn này là bọn gái đứng đường hả, thích chơi hả? Bọn này không còn trinh đâu.

Đúng là Hiểu Lối đã uống quá chén rồi. Tôi bảo, cậu nói gì linh tinh vậy, đi thôi.

Mấy gã đó vẫn chặn lại không cho đi, Phần Na cho cả bọn xem vết xăm trên người cô, hình như một con rồng xanh. Phần Na bảo, ê mấy nhóc, đừng có mà giở trò với bọn chị nhé, dân giang hồ chị mà không còn lạ đâu nhé.

Rồi mấy gã đó cũng phải bỏ đi, đột nhiên Hiểu Lối quỳ xuống bên đường khóc nức nở.

Tôi định sẽ đi tìm Tử Phóng nói chuyện.

Khi gặp Tử Phóng tôi cũng sững sờ, anh ta đã thay đổi quá nhiều, ít nói hẳn đi, mặt mũi hốc hác xanh xao. Trong phòng Tử Phóng còn có một người phụ nữ hơn ba mươi tuổi trông rất sang trọng đang ngồi. Tôi nói với Tử Phóng, em muốn nói chuyện với anh một lát, anh bảo chị ấy đi ra ngoài một lúc được không.

Đó là vị khách hàng người Hồng Kông của Tử Phóng, chị ta chết mê mê Tử Phóng. Trần Tử Phóng nói, khi mọi ước mơ, lí tưởng, tình yêu không còn nữa thì theo ai mà chẳng được, mà chị ấy lại có tiền, có thể mở cho anh một phòng tranh ở Hồng Kông.

Anh hèn hạ quá. Tôi chửi Trần Tử Phóng, anh đúng là một gã lưu manh, anh là cái thá gì chứ, anh có biết anh đã hại Hiếu Lỗi thế nào không? Anh đã hủy hoại đời cô ấy!

Anh chẳng thể làm được gì hơn, chính vì yêu cô ấy nên anh mới coi trọng điều đó, đừng khuyên anh nữa, bọn anh không thể quay lại được đâu.

Tôi nhổ toẹt một bãi nước bọt trước mặt Tử Phóng và quay đầu bỏ đi. Tại sao thế giới này lại vô tình, lại vô liêm si đến vậy? Tại sao đàn ông lại có

thế trêu hoa gheo nguyệt, còn nếu đàn bà thất thân thì sẽ phải mang tiếng xấu cả đời?

Hiếu Lỗi cũng đã học hút thuốc, uống bia, và cô ngày càng ăn mặc hở hang hơn, thậm chí cô còn bảo, tại sao toàn là đàn ông thưởng thức đàn bà, tớ nghĩ bọn mình cũng nên học cách thưởng thức đàn ông.

Hiếu Lỗi đã thay đổi, cuộc tình đó đã khiến cô thay đổi hoàn toàn. Tôi không thể thay đổi được cô mà đành phải buông xuôi tất cả. Hiếu Lỗi nói với tôi rằng, cậu đừng lo cho tớ, cậu yên tâm đi, tớ sẽ để cho đàn ông phải phục vụ tớ. Đây là điều tớ có thể làm được, nó chẳng liên quan gì tới tình yêu đâu.

Ngày cuối cùng ở Bắc Kinh tôi đã gọi điện cho Thẩm Quân, trước khi bấm số cuối cùng tôi thấy hơi do dự, vì tôi biết mình đang chơi một trò chơi mạo hiểm, tôi cũng cảm thấy mình đang làm một việc có lỗi với Bắc, nhưng rồi tôi vẫn làm. Cuối cùng tôi đã hiểu ra rằng, có lẽ trong mỗi người đều có gen mạo hiểm.

Tôi nghe thấy rõ vẻ xúc động của Thẩm Quân, tôi bảo, em đợi anh ở trước Thiên An Môn, em đang ở bên cầu Kim Thủy. Thẩm Quân hét lớn trong

điện thoại, thế em cứ đứng yên đừng đi đâu nhé, giờ Bắc Kinh nhiều bọn lưu manh lắm đấy, em ngây thơ thế đừng mắc lừa bọn nó nhé.

Có anh mới ngây thơ ấy, tôi bảo, anh nói thế chẳng khác gì chửi em.

Tôi đợi gần một tiếng đồng hồ mới thấy Thẩm Quân đến. Từ xa tôi đã trông thấy Thẩm Quân chạy ào về phía tôi, trong khoảng khắc đó tim tôi đập thình thịch, hình như anh đang toát hết mồ hôi, bây giờ mới chỉ là đầu mùa hạ năm 2001, Thẩm Quân mặt đỏ như gấc, mồ hôi chảy ròng ròng, anh vừa thở hổn hển vừa nói, trời nóng quá.

Tôi cười. Thẩm Quân nói, em đừng cười, Tiểu Bạch, nụ cười của em hấp hồn người khác lắm, em phải biết là em rất quyến rũ, vì thế, nụ cười của em có một sức hút rất mạnh đối với anh, khiến anh chỉ muốn hôn em mà thôi.

Tôi lập tức nghiêm mặt lại. Thẩm Quân lại bảo, không được, em không cười cũng không được, em mà không cười nữa thì anh lại nhớ đến cô gái có vẻ mặt u buồn trong bài từ đời Tống, tương tự một mình “nhìn gương cài hoa vàng, em đợi ý trung nhân”, mà như thế thì lại càng khiến tim anh bồi hồi xao xuyến, thế nên em cứ cười đi.

Gã Thẩm Quân này! Tôi bảo, thế thì em đành phải mỉm cười vậy.

Tối hôm đó, Thẩm Quân đưa tôi đến sàn nhảy. Ở đó, lúc nào cũng tấp nập trai thanh nữ tú, tiếng nhạc đĩnh tai nhức óc, rõ ràng Thẩm Quân là khách thường xuyên ở đây. Mọi người đều gọi Anh Quân, trên sân khấu có một cô gái đang nhảy điệu nhảy rất bốc lửa, trong tiếng nhạc như muốn nổ tung gian phòng đó có rất nhiều đôi trai gái đang nhảy cuồng nhiệt. Thẩm Quân bảo, những lúc cô đơn nhất anh thường đến đây ngồi, làm như thế có thể để cho sự ồn ào náo nhiệt gần mình hơn.

Chúng tôi gọi rượu uống.

Dĩ nhiên Thẩm Quân còn gọi cả thuốc. Thẩm Quân bảo, anh rất thích ngắm em hút thuốc, rất quyến rũ, duyên dáng, à, thế bạn trai em có thích em hút thuốc không?

Tôi lắc đầu, không, em là Ngọc nữ trong lòng anh ấy, em không bao giờ hút thuốc trước mặt anh ấy.

Tối hôm đó hai chúng tôi cứ ngồi lặng lẽ hút thuốc, uống rượu như vậy, thỉnh thoảng hai đứa cũng ra sàn nhảy một lúc, Thẩm Quân nhảy rất bốc lửa, giữa chừng anh còn hát, bài *Những năm tháng huy hoàng* của Hoàng Gia Huân. Bài hát có điệu buồn du dương, truyền cảm. Các cô gái ngồi dưới kê la ầm ĩ, có cô còn chạy lên hôn anh nhưng Thẩm Quân vẫn tỏ vẻ bất cần.

Đội Thăm Quân đi xuống, tôi đưa cho anh cốc rượu và bảo, có rất nhiều cô mê anh.

Đúng vậy, anh có cả một đội quân hâm mộ, chỉ tiếc là không có em.

Em không thể, em không mê anh, em chỉ mê chính em mà thôi.

Có ai là không mê chính mình chứ, Thăm Quân nhìn tôi và nói, người nào mà biết yêu bản thân mình là người rất đáng yêu, vì yêu mình nên họ càng hiểu tình yêu hơn, anh và em là hai đóa hoa thủy tiên cô đơn.

Phép so sánh này thuần khiết quá, em khúc khích, em chỉ muốn mình là hai đóa anh túc.

Thăm Quân vỗ đầu tôi và bảo, Tiểu Bạch, em đang yêu hơn anh tưởng tượng rất nhiều, anh sợ mình sẽ yêu em mất.

Thật không? Tôi cười lớn, anh đừng nhắc đến chuyện tình yêu với em, em đã là vợ của người khác rồi, kiếp sau anh cũng chẳng có hi vọng đâu, Bắc đã ước hẹn với em ba đời rồi.

Mặc dù tôi nói như vậy, nhưng khi chạm phải ánh mắt Thăm Quân tôi vẫn phải tránh. Đúng vậy, người đàn ông có đôi mắt đen sau thẳm đó, tuần tú, đàn ông, tôi có cảm giá như mình đã gặp anh ở đâu ? Tại sao vậy nhỉ, tôi có cảm giác rằng khi chia tay với anh tôi thấy có một chút gì đó hơi buồn.

Lúc chia tay là lúc nửa đêm, cả hai chúng tôi đều uống hơi nhiều nên nôn hết ra đường, Thẩm Quân vỗ vào lưng tôi, lúc tôi đứng dậy thì đột nhiên Thẩm Quân ôm tôi và nói, Tiểu Bạch, cho anh hôn em nhé?

Tôi sững người, rồi tôi trả lời, không được.

Hai chữ không được đó tôi nói rất nhẹ, đúng vậy, tôi trả lời bằng giọng không cương quyết chút nào.

Thẩm Quân cúi người xuống, còn tôi né sang một bên. Anh đợi một lát rồi hôn lên trán tôi và bảo, coi như anh rượu vào thất lễ nhé. Tiểu Bạch, anh không thể kìm nổi lòng mình.

Tôi vô cùng cảm thấy bối rối, rồi tôi cố tình cười lớn để giấu đi vẻ bối rối đó. Thẩm Quân, thế coi như em cũng rượu vào thất lễ nhé, tôi kiễng chân và hôn lên trán Thẩm Quân, sau đó tôi quay đầu chạy, tôi vẫy tay, tạm biệt anh nhé.

Tôi không thể gặp anh chàng này nữa, trên người anh ta có một ma lực đáng sợ, người tôi yêu là Cố Vệ Bắc, tôi phải xứng đáng với tình yêu của mình, tình yêu của chúng tôi không thể xảy ra bất trắc nào cả.

Tôi quay về khách sạn, Phần Na vẫn đang để đèn đợi tôi, Phần Na nhìn tôi và nói, Tiểu Bạch, cậu đừng có mà giở trò linh tinh đấy.

Tớ đâu có – tôi cãi, tớ đi thăm một người bạn cũ.

Nhưng anh mắt cậu lại toát lên một vẻ ngời ngời hạnh phúc, chỉ khi nào cậu

nhìn Bắc mới có ánh mắt đấy, cậu phải xứng đáng với tình yêu của cậu chứ.

Tôi trèm chần lên mặt và hô lớn, tớ buồn ngủ lắm rồi, tớ ngủ đây!

Đêm hôm đó tôi không thể chợp mắt, mắt chong chong đến tận khi trời sáng, tôi thầm nghĩ, từ giờ trở đi, mình không bao giờ được gặp Thẩm Quân nữa, đây là lần cuối cùng!

Tuyệt Tiêu Thiên

Muôn nẻo đường yêu

Dịch giả: Trần Quỳnh Hương.

Chương 20

Một người con gái như thế mà lại có thể thần phục như vậy trước tình yêu, biến công tử Bạc Liêu thành tín đồ trung thành của tình yêu, điều này đã khiến tôi tin rằng, tình yêu rất cần đến sự mãnh liệt và hiến dâng. Tình yêu cần có sự hiến dâng hết mình cho con bạc dồn hết mọi vốn liếng vào canh bạc cuống cùng, chúng ta phải dùng máu để đấu tranh với nó, được làm vua, thua làm giặc.

Về đến Thượng Hải, Bắc báo cho tôi biết hai tin: một là công ty nhận thầu hai công trình, hai là công ty chuẩn bị mở một chi nhánh ở Thâm Quyển, bên đó nhận sự đều đã tuyển xong, người phụ trách quản lý đó cũng rất giỏi.

Có lẽ do không có tật giật mình nên tôi cũng không hỏi người làm bên Thâm Quyển, là con trai hay con gái. Đến khi tôi biết là một cô gái, thậm chí là mỹ nữ tuyệt sắc thì đã muộn.

Đôi lúc tôi quá tin tưởng vào tình yêu của mình, cũng quá tự tin trực giác của mình, tôi tưởng rằng sống chết Bắc sẽ là của tôi, tưởng rằng tôi có thể tha hồ làm mình làm mẩy, có thể không phải lo lắng bất cứ chuyện gì, thế

nên, cách nói năng của tôi giống hệt như một người phụ nữ đang độ tuổi trung niên. Đây là lời mà Bắc từng nói với tôi.

Tuyệt quá, anh yêu, anh giỏi quá!

Bắc bảo tôi nên nghỉ làm ở nhà, anh nói, em chỉ cần làm các công việc nội trợ trong gia đình là đủ, đưa chó đi dạo, chăm sóc sắc đẹp, đánh bài chơi cờ, thích làm gì thì làm, thích nhàn hạ thế nào cứ việc nhàn hạ, trước kia anh toàn sống dựa vào em, bây giờ em dựa vào anh, cứ ăn thoải mái đến khi nào còn trợ lại bộ xương thì thôi, anh sẵn sàng chịu vất vả vì em.

Gã này càng ngày mềm càng dẻo như kẹo. Kể từ khi có tiền thấy suốt ngày gã quần là áo lượt, hoàn toàn không còn vẻ bụi bặm như thời còn đi học, ngày nào anh cũng qua lại các khách sạn năm sao, tiếp xúc với rất nhiều các tiểu thư xinh đẹp, nói như lời Bắc thì, anh phải chịu bao thử thách nhưng không được phép thay lòng đổi dạ, em bảo thế có khó không?

Tôi thường đánh đu lên người Bắc và bảo, thế thì sau khi anh chết em sẽ lập cho anh tấm bia trịnh tiết, trên đó em viết, vì Lâm Tiểu Bạch mà Cố Vệ Bắc giữ thân như ngọc, mắt không bao giờ nhìn ngang liếc dọc. Bắc bảo, cũng không phải là không nhìn ngang liếc dọc, anh cũng chỉ nhìn chút thôi, nhưng không dám hạ thủ. Nghe vậy tôi liền đánh đu lên người Bắc và bảo, lần sau anh có còn nhìn không hả? Bắc lắc đầu bảo, không nhìn nữa, không nhìn nữa, nhìn em là đủ no rồi, ngày ngày nhìn em duyên dáng điệu đà,

trang điểm như mấy cô gái làng chơi vậy, từ giờ em nhớ ăn mặc giản dị chút nhé, đừng để bọn đàn ông khác nhìn, em biết là anh khắt khe chuyện này lắm đấy.

Vâng, vâng, vâng, tôi bảo, từ giờ trở đi ngày nào em cũng mặc một chiếc quần bông dây bịch và một chiếc áo bông, kiếm thêm cả đôi dép lê nữa, mặc thế thì chắc chắn chẳng còn ai muốn nhìn, lúc đó anh đừng có bảo em là con mụ đốp nhé.

Thời gian đó là thời kỳ chúng tôi yêu nhau say đắm, vừa có tình yêu vừa có tiền, Bắc chẳng bao giờ quên mua cái nọ cái kia để làm đẹp lòng tôi. Quần áo lót của tôi đều do anh mua, toàn của Triumph cả, lúc nào anh cũng mặc tận tay cho tôi, Bắc bảo ngực em như thiếu nữ vậy. Đấy là do Bắc khéo nói chứ thực ra ngực tôi cũng không được đầy đặn cho lắm, tôi muốn đi nâng ngực. Nhưng Bắc bảo, nguyên đai nguyên kiện là đẹp nhất, anh không chê thì còn ai dám chê?

Nghĩ thấy cũng đúng, và thế là tôi vẫn mặc áo hai dây như thường với bộ ngực lép kẹp đó, mỗi lần tôi nấu cơm Bắc thường đứng sau ôm tôi, rồi anh bảo, kiếp sau anh sẽ tìm một cô người yêu đầm đằm một chút để bù đắp cho sự tổn thất của kiếp này. Đúng là Bắc rất lưu manh, nhưng tôi biết, tôi rất thích kiểu lưu manh đó.

Thời gian đó Bắc liên tục đáp máy bay đi Thâm Quyển, kể thì cũng đúng thôi, công ty mới khai trương, thế nên anh phải đầu tư nhiều công sức. Thịnh thoảng Phần Na cũng gọi điện cho tôi, chúng tôi hẹn nhau ở một quán bar nào đó, con gái ngồi với nhau chỉ toàn nói chuyện đàn ông.

Trông sắc khí của Phần Na không được tốt cho lắm, tôi cứ có cảm giác rằng sẽ có chuyện gì xảy ra với cô ấy.

Đột đó, Phần Na hút rất nhiều thuốc lá, hai mắt hõm sâu, cô ấy bảo, Tiểu Bạch, chắc tớ bị Tiểu Dao hại chết mất.

Tôi không hiểu ý của cô ấy.

Tớ chết rồi, cậu có nhớ tớ không?

Đôi khi Phần Na lại bất ngờ buột ra một câu như thế.

Dĩ nhiên là có chứ - tôi bảo. Nhưng làm sao cậu có thể chết được, tớ không

muốn để cậu chết đâu, cậu và Hiếu Lỗi phải sống đến 80 tuổi, ba bà già chúng ta ngồi chơi với nhau sẽ hay biết bao nhiêu.

Tôi có cảm giác như Phần Na đang giấu tôi chuyện gì, nhưng tôi hỏi thì cô ấy không chịu nói. Phần Na thường xuyên uống say, mỗi lần say cô ấy lại lim dim đôi mắt và bảo, rượu là một thứ rất hay, cậu thấy có đúng không?

Việc Phần Na nghiện rượu khiến tôi có linh cảm điều gì chẳng lành sắp đến.

Sau đó không lâu tôi nhận được một cú điện thoại của Phần Na gọi đến, cô ấy bảo, Tiểu Bạch, tớ phải đi xa một chuyến.

Tôi không hỏi cô ấy đi đâu, tôi cũng không thể ngờ rằng đó là cú điện thoại cuối cùng cô ấy gọi cho tôi, chuyến đi xa đó đã khiến Phần Na không bao giờ quay trở lại.

Cô ấy đã theo Tiểu Dao đi lưu vong.

Dĩ nhiên, tất cả những điều này về sau tôi mới được viết. Lúc đó Phần Na đã không còn ở trên thế gian này nữa, và sau khi cô ấy mất, tôi đã nhận được một cuộn băng Phần Na gửi cho tôi. Trong cuộn băng đó, Phần Na đã kể cho tôi nghe tình yêu của cô với Tiểu Dao và nguyên nhân khiến cô ấy phải sống cuộc sống lưu vong như vậy.

Tiểu Bạch yêu thương!

Tớ nghĩ trong những giây phút cuối cùng này nên kể cho một người nghe câu chuyện của mình, để cho cô ấy hiểu rằng, mặc dù tớ là một cô gái giang hồ, nhưng cũng giống như bao cô gái khác, tớ có thể sống vì tình yêu, chết vì tình yêu!

Năm 1996, tớ trở thành người tình của Tiểu Dao.

Giống như tất cả những kẻ có tiền khác, anh thích đem theo một cô gái xinh đẹp, trẻ trung để ra oai với thiên hạ, má phấn môi son, duyên dáng điệu đà. Nhưng tớ bảo với mọi người rằng tớ 25 tuổi, vì trang điểm đậm nên trông tớ già trước tuổi, cũng chính vì tớ đầy đà nên tớ luôn là đối tượng trêu ghẹo của cánh đàn ông.

Điều này chẳng có gì đáng buồn cả, chỉ khi nào không có tiền mới là đáng buồn.

Năm 17 tuổi, tớ đã biết hút thuốc chơi bài, lang thang khắp nơi với đàn ông. Nhưng sau khi gặp được Tiểu Dao, tớ biết anh là điểm dừng chân cuối cùng của tớ, trực giác của con người vô cùng kì lạ, chỉ trong khoảng khắc mà tớ đã đem lòng yêu anh ấy, bất kể anh có yêu tớ hay không.

Tớ thu hút được anh là nhờ gương mặt của tớ, tớ là một cô gái rất gợi tình, ít nhất là tớ có thể giữ được cơ thể anh.

Tiểu Dao không cho phép tớ để các gã đàn ông nhìn tớ, không cho phép tớ đi đến các sòng bạc chơi bài. Tớ thường xuyên ở bên cạnh anh, đi chơi golf hoặc đi dự tiệc, anh là dân làm ăn chuyên buôn bán bất động sản.

Xung quanh Tiểu Dao có rất nhiều con gái, tớ không phải là người tình duy nhất của anh, nhưng anh thích đưa tớ đi mọi nơi. Và anh cũng không cho tớ mặc các bộ quần áo hở hang, anh thích tớ mặc áo trắng, váy trắng, mặc dù tớ có xăm mình sau lưng, trên ngực tớ cũng có vết xăm, có lần anh đã tẩy vết xăm cho tớ nhưng thử mấy lần cũng không ăn thua.

Nhưng tớ biết anh ấy không yêu tớ.

Vì anh ấy toàn nói chuyện với tớ bằng giọng rất khinh miệt, lúc nào cũng rất ra vẻ ta đây. Ví dụ anh bảo, người yêu, nào, đến đây anh đấm mông cho.

Lúc đó tớ thường cười rất duyên dáng đến bên anh để anh đấm mông.

Nếu cảm thấy vui anh ấy còn cho mấy ông bạn làm ăn vỗ mông tớ, trong mắt anh ấy, tớ chỉ là một đồ chơi không hơn không kém. Đúng vậy, một người đàn ông như anh ấy, làm sao có thể lấy tớ làm vợ? Tớ chỉ là người giải quyết nhu cầu sinh lí của đàn ông cho anh trong những lúc cô đơn, lúc làm tình tớ hay rên rỉ, thực ra tớ chỉ giả vờ vậy thôi, tớ không thích làm tình, nếu không được người ta yêu thì làm tình có gì thú vị?

Giả bộ cốt là để làm cho anh ấy vui. Và ít nhất là tớ thích tiền của anh ấy.

Giữa tớ và anh ấy, cũng có thời không có tình yêu.

Tất cả mọi người đều biết, tớ chỉ là thứ đồ trang trí của đàn ông mà thôi, chơi chán là anh có thể đá tớ bất kì lúc nào.

Tớ và anh đều là những ả đào, con hát. Ai đã nhập vai thì đều thua trắng tay, có người từng bảo tớ rằng, loại người như chúng tớ không thể có những tình cảm chân thật, nếu không sẽ phải đánh cược cả mạng sống của mình. Mặc dù nói ra điều đó cũng hơi nặng nề quá, nhưng tớ biết, tình yêu đối với chúng tớ chỉ là thứ đồ xa xỉ, tớ vốn đã trắng tay một đời, liệu chúng tớ có thể tìm thấy người có thể sống chết vì mình không?

Huống hồ Tiểu Dao lúc nào cũng đối xử với tớ bằng thái độ khinh miệt như vậy. Ai đó đã từng nói rằng, nếu anh yêu một cô gái thì anh phải tôn trọng cô ấy, đối với tớ, chưa bao giờ anh ấy tôn trọng tớ cả, lúc nào cũng chỉ là trêu ghẹo, đùa cợt mà thôi! Chính vì vậy, tớ tiêu tiền của anh ấy không tiếc tay, mùa xuân đi Paris chơi, có lần chỉ trong một lần mà tớ rút ba vạn tệ trong thẻ ATM! Cùng một loại váy, tớ có thể mua mười chiếc với đủ các màu khác nhau! Tiếc gì, không tiêu tiền của anh còn tiêu tiền của ai?

Mấy năm theo Tiểu Dao, tớ tiêu tiền như rác, vì anh ấy có rất nhiều tiền, mà tớ lại là cô bồ trẻ nhất, xinh đẹp nhất của anh.

Nếu cứ như thế thì có lẽ anh sẽ nhanh chán tớ, có thể tớ cũng sẽ rời xa anh, có một thương nhân người Xinh ga po giàu có hơn có cảm tình với tớ, mặc dù ông ta tuổi tác hơi cao, đã gần sáu mươi, nhưng tớ có thể làm vợ ông ta, vợ ông ấy mất năm ngoái vì mắc bệnh ung thư, tớ không thể suốt đời chỉ làm người tình của một người, tớ muốn làm vợ.

Lúc đó tớ đã suy nghĩ sẽ rời xa Tiểu Dao. Nhưng sự xuất hiện của Thụy đã khiến tớ từ bỏ ý định đó.

Thụy là người yêu hồi trẻ của Tiểu Dao. Từ trung học lên đại học, họ yêu nhau như cá với nước, tình yêu của họ từng được coi là giai thoại, nhưng sau khi tốt nghiệp đại học, Thụy đã đi theo một anh chàng người Mỹ. Cô ấy bảo, tình yêu chỉ là trăng trong nước, hoa trong gương, hoàn toàn chỉ là hư ảo mà thôi. Từ đó trở đi, Tiểu Dao không còn tin vào tình yêu, lúc đó Tiểu Dao rất nghèo, hai bàn tay trắng, anh ấy không mua nổi chiếc vòng thủy tinh mà Thụy thích, còn anh chàng người Mỹ đó lại mua được, và thế là Thụy đã đi theo anh chàng đó.

Từ đó trở đi, Tiểu Dao tự thề với mình rằng, sẽ phải trở thành một người có tiền, bất kể dùng thủ đoạn nào. Kết quả là anh đã thành công.

Tớ đã trở thành người tình của Tiểu Dao, anh đùa cợt tớ, cho tớ tiêu tiền, chẳng qua đó chỉ là cách trút bỏ nỗi hận đời của anh mà thôi. Tớ chỉ là một công cụ của Tiểu Dao. Cô người yêu cũ chẳng qua là một giấc mộng không thành của anh. Sau khi cô ấy quay về, Tiểu Dao nói với tớ rằng, Bảo Di đi nước ngoài bàn chuyện làm ăn nên không về kịp, em giúp anh một việc nhé, mình giả vờ là vợ chồng chứ không phải em là người tình của anh được không?

Đó là lần đầu tiên tớ nhìn thấy sự thuần khiết và chân thành trong ánh mắt của Tiểu Dao.

Vâng, tớ bảo.

Chúng tớ đã diễn kịch trước mặt Thụy.

Tớ dịu dàng, tình cảm, lúc cả ba người ăn cơm, tớ còn làm nũng, tươi cười duyên dáng, tớ nhìn Tiểu Dao bằng ánh mắt sùng bái, yêu thương. Đúng vậy, nếu chúng tớ yêu nhau tha thiết thì đây sẽ là một người đàn ông tuyệt vời biết bao, vẻ khôi ngô tuấn tú có phần hơi lạnh lùng, vẻ nhẹ nhàng, mơ màng đó của Tiểu Dao chính là điểm mà tớ rất thích. Tớ cứ tưởng rằng tớ yêu anh là vì tiền của anh, nhưng nếu anh yêu tớ với một tình yêu chân tình, tha thiết thì tớ cũng sẽ sống chết vì anh, theo anh đến chân trời góc bể chịu bao đắng cay tớ cũng cam lòng – nếu như anh yêu tớ.

Còn anh, tối hôm đó anh chăm chú tớ từng li từng tí, anh liên tục gấp thức ăn cho tớ, liên mồm khen tớ làm đầu đẹp, anh còn lấy cho tớ giấy ăn, bắt tớ ăn nhiều, bảo tớ đừng sợ béo, anh lấy cho tớ bát canh gân nhĩ nấu cá và bảo, ăn cái này tốt cho dạ dày lắm.

Tớ suýt rơi nước mắt, nếu đây không phải là diễn kịch thì sẽ tuyệt vời biết

bao!

Người phụ nữ ngồi đối diện vô cùng hụt hẫng, đúng vậy, cô ấy đã thất bại. Rõ ràng là cô ấy đến đây để muốn nối lại tình xưa. Tiểu Dao bảo rằng, cô ấy đã li hôn, không sống được với ông chồng Mĩ đó nữa, thấy Tiểu Dao bây giờ phất lên nên đã quay về tìm anh, anh hận nhất loại đàn bà đó, bạc tình bạc nghĩa. Sau này anh nói với tớ rằng, người đàn bà nào chịu đồng cam cộng khổ với anh trong lúc anh thất thế nhất thì chắc chắn anh sẽ yêu người đó và sẵn sàng sống chết vì người đó.

Tớ vẫn còn nhớ câu nói đó, tớ biết, một người cứng rắn nhất cũng sẽ có những khoảng khắc mềm yếu nhất.

Hôm đó Thụy đi như chạy xuống lầu, khi tiếng giày cao gót của cô vội vã vang trên nền nhà lát đá granit của khách sạn Cẩm Giang, Tiểu Dao đã gục xuống bàn khóc.

Anh ấy vẫn còn yêu Thụy.

Tớ đến bên anh và ôm lấy anh, anh rụi đầu vào ngực tớ như một đứa trẻ.

Chúng tớ tiếp tục uống, uống đến khi nôn hết.

Sau đó chúng tớ hỏi nhau rằng, tình yêu là gì?

Đó là lần đầu tiên chúng tớ nói chuyện về tình yêu.

Tớ bảo, nếu ngày nào chúng mình cũng như tối hôm nay thì đó chính là tình yêu.

Năm 2001, công ty của Tiểu Dao bắt đầu lụi bại trong công việc làm ăn. Anh bị người ta chơi xấu vì đã làm chứng từ giả, bị công ăn phát hiện. Và họ đã điều tra những khoản tiền phi pháp khiến anh giàu lên nhanh chóng, rất nhiều tiền được kiếm thông qua con đường phạm pháp, ví dụ lừa đảo, huy động vốn phi pháp.

Sau khi biết tin mình sẽ phải ngồi tù, Tiểu Dao đã giải tán công ty và chia tiền cho một số người, cuối cùng, anh gọi tớ đến.

Phần Na, cảm ơn em đã bên anh trong mấy năm qua.

Năm năm. Tớ nhắc, em đã theo anh năm năm.

Tớ vẫn chỉ là người tình của anh, để cho anh ra oai với mọi người tớ chỉ việc tiêu tiền của anh, chúng tớ đã sống một cuộc sống xa hoa, vô độ. Tớ thấy kiếp này thế là đủ rồi.

Tìm một người khác có tiền đi, trong số bạn bè của anh, có nhiều thằng giàu lắm, nếu cần anh có thể giới thiệu cho em.

Tớ nhìn Tiểu Dao với vẻ điềm tĩnh, sau đó hỏi, thế còn anh, anh định đi đâu?

Bỏ trốn. Tiểu Dao vẫn không tỏ thái độ gì mà chỉ hút xì gà, mắt anh thật đẹp, tỏa ra những ánh quang màu xanh nhạt, anh đứng bên cửa sổ, ngược anh sáng mặt trời, tớ đứng phía sau, lặng lẽ lắng nghe hơi thở của anh.

Đi đi, anh bảo, tiếc là anh không có tiền cho em, em còn trẻ trung, xinh đẹp như thế, chắc là không khó tìm người yêu đâu.

Đi đi – anh quát, đừng để anh nóng mắt.

Tớ nhẹ nhàng hỏi, Tiểu Dao, mấy năm nay, đã bao giờ anh có tình cảm gì với em chưa? Dù chỉ là một chút?

Tiểu Dao ngoái đầu lại khẽ cười, Phần Na, nếu anh không lụi bại, nếu chúng ta vẫn còn bên nhau, anh đã từng nghĩ sẽ lấy em làm vợ, hưởng hồ em còn suýt sinh cho anh hai đứa con, anh có lỗi với em, từ lâu nay anh luôn có lỗi với em, anh tưởng rằng anh không yêu em, em hèn hạ, sống chết em vẫn sẵn sàng bám riết lấy anh, em là người cuối cùng anh giải tán, đến khi anh bảo em đi, anh không ngờ rằng tim anh lại đau như cắt!

Và rồi bất ngờ nước mắt Tiểu Dao rơi lã chã, lời nói đó, tớ đã đợi năm năm rồi!

Tớ liền cười và ôm chặt Tiểu Dao, Tiểu Dao, hãy để em chạy trốn cùng anh!

Tiểu Dao nhìn tớ và bảo, ngốc ạ, em đừng có ngốc thế nữa, anh đang là đối tượng bị công an truy nã, bị bắt sẽ phải ngồi tù mười mấy năm như chơi, người như anh đáng để em theo không hả?

Tiểu Dao đã quên lời anh từng nói với tớ, người đàn bà nào chịu đồng cam cộng khổ với anh trong lúc anh đang thất thế nhất thì chắc chắn anh sẽ yêu người đó và sẵn sàng sống chết vì người đó.

Tớ sẵn sàng theo anh, không sợ già, không sợ xấu, không sợ bẩn, không sợ

đen, chỉ cần anh yêu tớ, tớ cam lòng.

Tiểu Dao ôm tớ vào lòng, đây là lần đầu tiên anh dịu dàng vuốt ve má tớ, anh bảo, Phần Na, em lang thang trên giang hồ bao nhiêu năm mà vẫn có một trái tim thánh thiện đến thế sao?

Tối hôm đó, chúng tớ đáp chuyến máy bay đêm đến Hải Nam, bọn tớ dùng chứng minh thư giả, trong chứng minh thư giả, anh lấy tên là Trương Thành, tớ lấy tên là Trương Ai. Tớ cùng họ với anh. Ghép hai tên đó vào thì hai chữ đó đồng âm với từ tình yêu.

Chúng tớ mở một quán ăn nhỏ, ngày ngày sáng đi tối về, bốn giờ sáng tớ dậy đi mua thức ăn, tớ mua cả một xe ba gác, tớ mặc những bộ quần áo cũ kĩ nhất, có lúc chẳng kịp chải đầu, rửa mặt đã phải đi, giọng tớ chào mời khách mỗi lúc một cao nhưng hàng hóa bán rất kém, chỉ có thể duy trì được cuộc sống hàng ngày. Nhưng tớ có thể cảm nhận được sự yêu thương và tình yêu của Tiểu Dao, anh thường nhìn tớ với ánh mắt da diết, người đàn ông từ nhỏ chưa bao giờ phải làm việc nặng đó có một đôi bàn tay thon dài, sạch sẽ, tớ không cho anh làm bất kì việc gì, chỉ cần anh ở bên tớ là đủ.

Tớ nói với Tiểu Dao rằng, từ khi lên mười, em đã biết làm được tất cả mọi việc, bố em nghiện rượu, còn mẹ em lại thích giao lưu, chơi bời, cờ bạc với đàn ông, cuối cùng bà cũng bỏ nhà đi với người khác. Từ khi lên mười em đã phải lo việc nhà, nên em không sợ chịu khổ chắc chắn em sẽ nuôi được anh.

Đêm ở Hải Nam, khi chúng tớ kề vai áp má, hai cơ thể quấn quýt bên nhau và đem đến cho nhau những cảm giác tuyệt vời nhất, hết lần này đến lần khác, đê mê bất tận, trong những đêm đó, anh ấy đã gọi tên tớ và bảo, Phần Na, anh yêu em.

Cuối cùng tớ đã làm cho một người đàn ông yêu mình.

Thậm chí, chỉ cần rời xa tớ mấy phút là anh ấy đã gọi tớ như một đứa trẻ.

Còn tớ thì vui vẻ như một chú chim bồ câu, tớ từng nói rằng, tớ là một đứa trẻ chịu khổ từ bé, tớ không sợ khổ.

Tớ gầy như một con lạc đà chỉ còn trơ bộ xương, nhưng tớ biết, đó là lúc tớ gọi tình nhất, người đàn bà có được tình yêu là người đẹp nhất.

Nếu cứ yêu nhau suốt đời như thế, tớ cũng không sợ nghèo.

Nhưng Tiểu Dao lại bị ốm, anh bị viêm tiểu cầu thận. Nếu không có tiền

chữa chạy thì anh sẽ chết.

Cửa hàng của bọn tớ chẳng có bao nhiêu tiền, kể có làm hết sức mình cũng không thể cứu nổi anh.

Vì cứu người yêu của mình, tớ lại bước vào con đường cũ.

Đúng vậy, tớ lại xuất hiện ở những nơi trêu trăng ghẹo nguyệt, trêu ghẹo, đùa cợt với bao gã đàn ông khác.

Lúc đó tớ 26 tuổi, mùa xuân năm 2002, tớ kiếm tiền để cứu mạng người yêu mình.

Tớ chỉ nói là tớ đi làm thêm, lúc đi tớ mặc quần áo rất bình thường, đến đó tớ mới mặc những bộ quần áo diêm dúa, bắt mắt, trêu đùa, kêu gọi đàn ông, nhưng tớ chỉ nghĩ đến tiền của họ, tớ phải kiếm tiền thật nhanh, bệnh của Tiểu Dao không thể đợi được thêm nữa.

Khi Tiểu Dao xuất hiện trước mặt tớ, tớ đang ngồi trên đùi một ông chủ chuyên buôn bán bất động sản ở Hải Nam uống rượu, tay ông ra đang sờ mó eo tớ, tớ cười rất gợi tình, bốn mắt đong đưa, vừa nhìn thấy Tiểu Dao bước vào, cốc rượu tớ đang uống đã đổ lênh láng ra đất. Tiểu Dao xông

đến và lôi tớ xềnh xệch ngã dúi dụi xuống đất, anh đánh tớ tới tấp, đá tớ liên hồi. Tớ lăn lộn cầu xin anh tha thứ, tớ bảo em biết em sai rồi.

Tiểu Dao quay đầu bỏ đi, tớ đuổi theo sau, bên ngoài trời mưa như trút nước, tớ vấp ngã ngời thụp xuống dưới chân Tiểu Dao, tớ ôm chặt chân anh và nói, Tiểu Dao, nếu còn con đường khác thì em đã không làm như vậy!

Bất ngờ Tiểu Dao quay người lại và quỳ sụp dưới chân tớ! Dưới trời mưa tầm tã, anh đã quỳ dưới chân tớ. Anh xin lỗi, anh đã để em phải chịu quá nhiều vất vả, cùng cực với anh!

Em tình nguyện. Đúng vậy, tớ đã nói như vậy, anh yêu, em tình nguyện, chỉ cần anh yêu em, em có thể làm bất cứ việc gì, không chỉ làm gái làng chơi mà ngay cả làm quỳ em cũng sẽ làm.

Trong đêm mưa đó ở Hải Nam, bọn tớ đã ôm nhau khóc dưới trời mưa, Tiểu Dao nói, Phần Na, kiếp này anh nợ em, kiếp sau anh sẽ trả!

Tớ bị ốm, và do ăn uống không đầy đủ nên sức khỏe ngày càng suy sụp.

Đến khi Tiểu Dao khỏe hẳn thì tớ đã tiều tụy lắm rồi.

Ánh mặt trời vô cùng rực rỡ, những hàng cây nhiệt đới rậm rạp tỏa ra mùi hương sao mà dễ chịu, bọn tớ đã đến Hải Nam được mấy năm rồi nhỉ?

Tiểu Dao lạo bắt tay vào công việc làm ăn, bắt đầu từ những việc nhỏ nhất, bằng sự thông minh của mình, kể cả là bán chiếu anh vẫn kiếm được tiền.

Rất nhanh, chúng tớ đã có nhà ở Hải Nam.

Thế nhưng, chúng tớ vẫn là những kẻ đang trốn chạy, chúng tớ không thể đi đăng kí kết hôn, trên mạng có lệnh truy nã anh ấy.

Tớ gần như không thể cầm cự được nữa, sức khỏe của tớ như một đóa hoa khô tàn, ngày một tươi tắn. Tiểu Dao thường ôm tớ khóc, xuân đến rồi, nếu em bỏ anh đi thì anh làm sao có thể sống nổi?

Rất nhiều ngày chúng tớ cứ ngồi ôm nhau như vậy, không ai nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn vào màn đêm đang dần dần buông xuống. Tiểu Dao hát cho tớ một bài hát cũ, quen nhau sáu năm, giờ tớ mới biết được là anh hát hay như vậy, đặc biệt là các bài hát của Tề Tần, tớ ôm chặt eo anh như cái cây dây leo vậy.

Đến những giờ phút cuối cùng, ngay cả nói chuyện tớ cũng không còn đủ sức nữa, đúng vậy, thời gian còn lại của tớ trên thế giới này không còn nhiều nữa.

Tiểu Dao liên tục hỏi tớ, Phần Na, em thích gì? Anh sẽ cố gắng bằng mọi cách để làm cho em bằng được.

Những cái tờ cần, Tiểu Dao đã cho tờ hết rồi.

Đúng vậy, tờ chỉ cần tình yêu của một người đàn ông. Thế là đủ lắm rồi.

Nếu như được, thì tờ muốn có tờ giấy đăng kí kết hôn, trên đó dán một tấm ảnh có hai người đang mỉm cười hạnh phúc, vì yêu nhau nên đã đến với nhau, tờ muốn làm vợ anh ấy, dù chỉ là một ngày.

Tờ sợ mình không thể đợi đến mùa thu được nữa, mùa hè đã đến, không biết tờ có thể sống đến mùa thu được không?

Hè năm đó, tờ một tấm lòng thầm cầu mong trời phật phù hộ độ trì cho anh được bình yên, nếu có kiếp sau, tờ và anh sẽ lại yêu nhau, chỉ có điều lúc đó, nhất định chúng tờ sẽ gặp nhau sớm hơn.

Cảnh sát đến mang theo hai tờ giấy, một là tờ lệnh bắt giam, hai là tờ giấy đăng kí kết hôn.

Tiểu Dao đã tự thú. Anh nói, Phần Na, anh muốn đổi sự tự do lấy tờ đăng kí kết hôn, anh muốn lấy em làm vợ.

Lúc đó, tớ đã xúc động đến nỗi không còn nói được lời nào, tớ không còn cử động được nữa, nhưng khi Tiểu Dao ôm tớ, những giọt nước mắt tự do và hạnh phúc trong khóe mắt tớ đã lăn dài xuống má!

Phần Na, vợ của anh!

Đây chính là câu chuyện tuyệt vời nhất mà tớ được nghe thấy trong đời.

Tiểu Bạch, cậu bảo, tớ có phải là người con gái vô cùng hạnh phúc hay không?

Tôi không thể tiếp tục nghe thêm được nữa, chỉ thấy nước mắt tuôn trào như mưa, Phần Na thân, không ai hiểu được tình yêu hơn cậu, không ai giống như con thiêu thân lao vào lửa như cậu, bằng tình yêu của mình cậu đã cứu được một người đàn ông.

Sau khi nhận được cuốn băng đó, tôi đã đến tù giam ở Thượng Hải. Ở đó, tôi đã gặp được Tiểu Dao.

Anh vẫn là người đàn ông chín chu như ngày nào nhưng trông anh thật cô

đơn. Nhìn thấy tôi, Tiểu Dao khẽ mỉm cười, và anh nhờ tôi giúp một chuyện. Tiểu Dao hỏi, chắc là em có ảnh Phần Na hồi nhỏ đúng không, hồi cô ấy mười sáu, mười bảy tuổi, em có thể cho anh một tấm không?

Tôi đã đồng ý.

Đó là tấm ảnh thẻ học sinh của Phần Na, ảnh đen trắng 3x4, Phần Na cười rất hồn nhiên, tôi thầm nghĩ, đó là Phần Na những ngày còn đang là học sinh.

Phần Na thân, chúc cậu có một cuộc sống hạnh phúc trên thiên đường.

Trước đây, tôi luôn lấy làm lạ vì sao những bộ phim sướt mướt như Hoàn Châu Cách Cách lại được chuộng đến vậy? Có lẽ là do trong đó có quá nhiều bị kịch tình yêu?

Trước kia mỗi lần gặp những bộ phim kiểu đó tôi thường chuyển kênh, vì nó quá sướt mướt, chỉ nhằm mục đích câu khách, chẳng qua cũng chỉ là muốn đánh lừa cảm giác của những người đặt quá nhiều ảo vọng vào tình yêu, nhưng thi thoảng tôi cũng ngồi xem vài ba tập, xem rồi lại thấy không sao dứt ra được, và mỗi lần xem tôi cũng thường xuyên nước mắt lưng tròng, thực ra cũng chẳng có lí gì phải như vậy. Không hiểu sao con người ta dù đã trải qua muôn dặm hồng trần mà vẫn cảm thấy xúc động, chắc hẳn là do những bộ phim này cũng có nhiều điều đáng xem.

Xem những câu chuyện kể về những mối tình chung thủy, bịn rịn trong Hoàn Châu Cách Cách, mặc dù tôi không thích kiểu diễn xuất hơi khoa trương của dàn diễn viên đó, nhưng điều này không ảnh hưởng gì tới việc

tôi thường thức sự chung thủy một lòng của họ trong tình yêu. Tiểu Yến Tử dám yêu dám hận, dám nghĩ dám làm dù trong lòng đầy đau khổ. Vĩnh Kỳ phải cúi đầu trước tình yêu, xem mà cảm thấy sao chua xót. Tử Vi sinh tử tương ngộ, Nhĩ Khang vì tình yêu mà kiên trì đến cùng, Tình Nhi và Tiêu Kiếm kẻ chân trời, người góc bể nhưng vẫn trước sau, sắt son một lòng... tất cả đều đã khiến tôi mất bao nước mắt. Cuối cùng, mặc dù vẫn là kết cục đại đoàn viên, nhưng nó không ảnh hưởng gì đến việc tôi thích bộ phim tâm lí tình cảm sướt mướt này. Có lẽ là do những con người sống thực tế như chúng ta gần như đã tuyệt vọng với tình yêu, thậm chí không còn tin vào tình yêu lại có thể thánh thiện, đẹp đẽ đến vậy, nhưng Quỳnh Dao đã phủ cho tình yêu một vẻ đẹp buồn, đó chính là cảm giác khiến chúng ta phải ngất ngây. Từ lâu tôi vẫn luôn thắc mắc, không hiểu sao bà Quỳnh Dao lại có thể viết mấy chục năm liền không cảm thấy mệt mỏi, người khác đã lần lượt ngã xuống mà bà vẫn không ngơi nghỉ. Bà đã gieo xuống đầu chúng ta một liều thuốc độc gọi là vị độc của tình yêu. Vị độc đó chứa đầy sự quyến luyến, thiết tha, chung thủy, si mê đó ngày càng rời xa chúng ta, bất ngờ xuất hiện một người hết lòng vì tình yêu như Phần Na sẽ khiến chúng ta cảm động đến rơi nước mắt lưng tròng, như Phần Na là một ví dụ.

Một người con gái như thế mà lại có thể thần phục như vậy trước tình yêu, biến công tử Bạc Liêu thành tín đồ trung thành của tình yêu, điều này đã khiến tôi tin rằng, tình yêu rất cần đến sự mãnh liệt và hiến dâng. Tình yêu cần có sự hiến dâng hết mình như con bạc dồn hết vốn liếng vào canh bạc cuối cùng, chúng ta phải dùng máu để đấu tranh với nó, được làm vua, thua làm giặc. Chính vì vậy, mỗi lần đọc lại những bức thư tình của Lục Tiểu Mạn và Từ Chí Ma là mỗi lần nước mắt tôi lại rơi, họ thực sự là người có dũng khí để tiến hành cuộc đấu tranh bằng máu đó. Thậm chí là còn bất chấp tất cả, thậm chí là quên hết mọi thứ để đi theo con đường mình đã chọn, đối mặt với sự chỉ trích của vạn người nhưng vẫn không thấy ân hận trước con đường mà mình đã chọn.

Yêu một người không thể mong muốn?

Không ai là không khát khao có một tình yêu trọn vẹn. Không ai không mong muốn tình yêu của mình đẹp như trong câu chuyện cổ tích. Nhưng Lí Bích Hoa nói rất đúng, chúng ta vẫn nhầm tưởng rằng, tình yêu chỉ là chuyện của một đôi bướm bướm, nhưng rồi sau này chúng ta phát hiện ra rằng, đó cũng chỉ là ruồi nhặng hay một loại côn trùng nào đó mà thôi.

Nhớ đến câu nói đó, bất giác trái tim tôi cảm thấy lạnh gai: Bắc, anh đã phụ tình em!

Tuyệt Tiêu Thiên

Muôn nẻo đường yêu

Dịch giả: Trần Quỳnh Hương.

Chương 21

Thuyền của họ lướt hết con lạch này đến con lạch khác. Không ai muốn phá vỡ sự êm đềm, tĩnh lặng đó. Tiếng mái chèo khua nước và ánh trăng khiến người ta ngỡ như đang đi trên vùng sông nước của chốn bồng lai.

Hiếu Lỗi đã thành một kẻ lang thang sống phiêu dạt ở Bắc Kinh.

Cô không muốn quay về Cáp Nhĩ Tân mà một thân một mình lưu lạc ở Bắc Kinh, cái chết của Phần Na đã gây cho cô một cú sốc rất lớn. Hiếu Lỗi bảo, không thể ngờ rằng Phần Na lại là một cô gái nặng tình nặng nghĩa đến vậy.

Đợt đó Hiếu Lỗi cùng với Trình Trình - một cô gái chơi đàn violon chung nhau thuê một căn hộ có hai phòng, mỗi người chịu 800 tệ tiền nhà, nguồn thu nhập chính của Trình Trình là các buổi biểu diễn ở các khách sạn năm sao, theo lời cô ấy nói thì đó là bán nghệ để kiếm sống, cô cũng giống như anh chàng Bình mù chuyên gảy đàn để kiếm bát cơm manh áo.

Rất nhanh, Hiếu Lối và Trình Trình đã trở thành bạn tốt của nhau, cả hai cô gái đều có nhiều điều để tâm sự, đều là những người sống ngày nào biết ngày đấy, lúc có tiền thì tiêu như rác, lúc hết rồi lại nuôi mình bằng những gói mì tôm.

Vật đáng giá nhất của Trình Trình là cây đàn violon, đó là chiếc cần câu cơm giúp cô sinh tồn, và đồng thời nó cũng là chỗ dựa tinh thần cuối cùng của cô. Ban ngày cô thường vùi đầu trong chăn để ngủ, khi màn đêm buông xuống, cô mới bắt đầu nhập vai. Đợt đó, Hiếu Lối làm nghề pha chế rượu, cô bảo trước đây thấy nhạt nhẽo quá, giờ tớ cũng muốn có một cuộc sống có mùi vị hơn một chút. Vì thế chăn màn của cô luôn chất đống trên giường, mỹ phẩm, đồ hóa trang lúc nào cũng bừa bộn, lộn xộn, đồ đạc bày trong phòng còn có cả đầu lâu, vừa bước vào phòng đã thấy sức nước mũi sơn phấn và bầu không khí sa đọa, tạm bợ, những bài hát mà họ nghe đều là những bài hát tiếng Anh do chính các ca sĩ nước ngoài biểu diễn, có Elvis Presley, thỉnh thoảng họ cũng nghe các bài hát Trung Quốc, nhưng chỉ nghe nhạc Tề Tần và Chu Triết Cầm mà thôi.

Họ sống rất bừa bộn, lộn xộn, tạm bợ, không phân đêm ngày, nhưng họ cũng chẳng biết làm gì hơn. Sự bừa bộn đó giống như những thỏi son Maybeline mà Hiếu Lối vẫn dùng, chẳng màu nào dùng được lâu, nhưng nó vẫn là loại son mà cô thích dùng nhất. Thỉnh thoảng họ cũng đi đến quán bar ở Tam Lí Đồn, dường như ở đó Trình Trình đều có quen biết với mọi người. Có lẽ là cô quen tất cả mọi người trên khắp thế giới, Hiếu Lối rất nhiều lần đi với Trình Trình, đến đó lần nào họ cũng uống say bất tỉnh nhân

sự mới quay về nhà, và tất nhiên tiền cũng không phải bỏ vì Trình Trình có đủ khả năng để bắt đàn ông đến từ nhiều nước trên thế giới phóng khoáng móc ví. Hiểu Lối thâm nghĩ, Trình Trình là một cô gái không đơn giản chút nào, những lúc Trình Trình uống say thì bao giờ Hiểu Lối cũng chăm sóc cô, mỗi lần như thế Trình Trình hay nói năng lảm nhảm, cả tiếng Trung lẫn tiếng Anh, lúc thì gọi Mark, lúc lại gọi Jack. Có một thời gian, Trình Trình còn dùng cả thuốc tẩy tiêu độc 84 để tẩy rửa các loại cốc trong nhà, lúc nào cô ấy cũng sợ mình bị bệnh AIDS. Có lần cả hai người cùng uống say, Trình Trình kể cho Hiểu Lối nghe chuyện cũ của mình, cô kể về mối tình đầu, kể chuyện mình đã lên giường với bao nhiêu đàn ông, Hiểu Lối cũng kể chuyện về Trần Tử Phóng, nghe xong Trình Trình cũng cảm thấy tiếc cho Hiểu Lối, cậu ngốc thế, cậu tin là có tình yêu thật à, nếu mà là tở, tở sẽ đi làm một màng trinh nhân tạo rồi gắn vào, chỉ 100 tệ thôi, cậu tưởng cái đó đáng tiền lắm à?

Hiểu Lối nói làm thế là lừa dối, đã là tình yêu thì không thể lừa dối.

Trình Trình thở dài, có gì là quan trọng đâu? Đầu óc cậu không có vấn đề gì đấy chứ? Có tiền là có tất cả, tiền có thể đổi lấy tình yêu. Nếu ta có tiền thì tội gì ta phải sống ở xó xỉnh này, nếu có tiền thì tội gì ta phải rình đi mua quần áo giảm giá, nếu có tiền thì m.kiếp ngày ngày ta có thể ăn chơi nhảy múa, hát hò thỏa thích, tội gì phải đi chơi đàn cho người ta nghe? Ta phải bắt bọn họ chơi cho ta nghe! Trình Trình càng nói càng say sưa, biến sắc, chính vì thế tở mới phải ngủ với bọn đàn ông ngoại quốc, xin tiền bọn họ, dân ngoại quốc phóng khoáng lắm, thoải mái lắm, xong chuyện là giải tán, chẳng ai phải nợ ai, việc đó có gì là không hay chứ? Hiểu Lối nói, thế thì cậu lấy quách một thằng Tây cho xong? Trình Trình bảo, tở không chịu được mùi hôi nách trên người bọn họ. Nói xong cả hai phá lên cười, trên ghế sofa. Hiểu Lối nghĩ, Trình Trình sống đơn giản quá, đúng là mèo có

đạo của mèo, cô không có quyền nói Trình Trình sống không ra gì, chí ít là những món đồ hàng hiệu trên người Trình Trình cô đều mua không nổi, ít nhất, Trình Trình còn có thể đưa cô đến ngôi nhâm nhi ở Tam Lí Đồn mà không tốn một xu.

Hiếu Lỗi đã quen Charles trong hoàn cảnh đó. Charles là một người Mỹ cao to, anh ta có nước da trắng điểm thêm đám lông tơ màu vàng nên trông khá dữ dằn. Nhưng anh ta lại có tiền, sống một mình trong một căn hộ rất sang trọng. Phòng ở khách sạn năm sao đâu có phải ai cũng thuê được lâu dài, nhưng Charles lại làm được điều đó. Anh có công ty ở Bắc Kinh, mỗi năm đến Bắc Kinh ngó nghiêng một hai lần, lần này đến anh đã gặp Hiếu Lỗi. Lúc đứng ở đại sảnh xem Trình Trình biểu diễn, Hiếu Lỗi đã chú ý đến Charles, người ta nghe Trình Trình biểu diễn cũng chỉ là nghe vậy mà thôi, nghe hay không nghe, cũng chẳng sao, vừa nói chuyện vừa nghe với vẻ lơ đãng, giống như các bài biểu diễn đó chỉ tô điểm thêm cho vẻ sang trọng, hào nhoáng của khách sạn, tặng thêm bầu không khí lãng mạn mà thôi, chẳng ai chú ý rốt cục cô chơi có hay không, không ai biết nhạc cô chơi có chuẩn hay không?

Nhưng Charles lại không như vậy.

Hình như Charles rất hiểu, và trong lúc Trình Trình chơi đàn, Charles đã chăm chú theo dõi Hiếu Lỗi, cô cũng nhìn anh và khẽ mỉm cười, dường như cô muốn nói điều gì đó với anh. Cô thầm nghĩ, anh chàng người nước

ngoài này mà hiểu được cô ư? Và thế là ánh mắt cô toát lên một vẻ gì đó xem thường anh ta, nhưng Charles không quan tâm đến điều đó. Anh thích nhìn nụ cười mỉm đó, điều này rất thẳng thắn, và cũng là đương nhiên. Điều đầu tiên anh thích là chiếc áo dài Thượng Hải truyền thống cô mặc, chiếc áo dài lụa Hàng Châu, trên đó có thêu một bông hoa sen to, tóc cô búi cao sau gáy khiến cô càng cao hơn. Lần đầu tiên nhìn thấy Hiểu Lỗi, Charles đã thích cô ngay tức khắc, nói chính xác hơn là anh đã yêu cô. Đối với Charles, yêu một cô gái chỉ là một cảm giác trong khoảnh khắc, không cần quá dài lâu, dài lâu còn gì là thú vị, nó sẽ cuốn trôi tất cả mọi niềm yêu. Nếu một đôi trai gái lấy nhau mười năm mà vẫn không chia tay thì đó không còn là tình yêu nữa, chắc chắn trong đó đã có tình, yêu có dự vọng, có nồng cháy, tình là dòng suối nhỏ chảy róc rách không ngừng trong vô vàn những điều vụn vặt cơm áo gạo tiền của cuộc sống đời thường. Charles dám khẳng định là anh đã yêu cô gái người Trung Quốc đó vì anh có dự vọng.

Sau khi Trình Trình chơi xong bản nhạc, Charles đã mời họ đi uống cà phê, nói chính xác hơn là mời Hiểu Lỗi đi uống cà phê.

Câu chuyện giữa một người đàn ông và một cô gái có lúc chỉ đơn giản như vậy đấy. Hiểu Lỗi muốn ra nhà vệ sinh thay quần áo vì mặc áo dài bó quá nên cử động không được thoải mái. Charles lại ngăn, đừng đi, anh thích em mặc kiểu cổ điển như vậy. Hiểu Lỗi rất lấy làm lạ vì anh chàng ngoại quốc này còn biết cổ điển, họ nói chuyện với nhau bằng cả tiếng Trung lẫn tiếng Anh. Charles biết một ít tiếng Trung, Hiểu Lỗi cũng chỉ biết một ít tiếng Anh nên phần lớn họ nói chuyện bằng cách ra hiệu cho nhau, vì không hiểu

và phải đoán nhiều nên họ càng nói càng hứng thú. Hiểu Lối thầm nghĩ, kết bạn với những người kiểu này thật dễ chịu. Những năm tháng trước 25 tuổi chẳng còn gì đáng nhớ.

Sau khi quen nhau một tuần, họ đã đưa nhau lên giường.

Điều này đã khiến Hiểu Lối cảm thấy vô cùng kinh ngạc, tại sao cô lại biến thành một cô gái dễ dãi đến vậy?

Nhưng đúng là cô đã lên giường với người đàn ông đó.

Có gì là không được chứ? Cô thầm nghĩ, thân xác là cái quái gì? Nó cũng cần được đòi hỏi trong những lúc cô đơn.

Đây là lần đầu tiên cô lên giường với đàn ông, ngay bản thân cô cũng nghi ngờ không biết đây có phải lần đầu tiên hay không? Về chủ động và gợi tình của Hiểu Lối làm cho Charles rất hài lòng. Hôm sau, Charles tặng cô một sợi dây chuyền kim cương, Hiểu Lối không từ chối lời nào mà nhận ngay, cô nghĩ để có được niềm vui cũng thật đơn giản, tại sao trước kia cô

lại quá mức quan trọng hoá vấn đề như thế? Trình Trình nói, Hiếu Lỗi, cậu làm thế là đúng đấy, cuộc đời vốn là như vậy, đừng tưởng rằng cuộc đời là gì đó quá thần thánh, nếu mình không hiểu ra điều đó chỉ có mình xui xẻo thôi.

Những ngày tháng tiếp theo, Hiếu Lỗi đưa Charles lang thang khắp mọi góc ngách của Bắc Kinh, hai người còn đi cả Cố Cung, Trường Thành, trông họ như một đôi tình nhân, khi đặt chân đến những ngõ nhỏ ở Bắc Kinh, Charles chạy nhảy, luồn lách như một đứa trẻ. Thấy Charles chạy nhảy như vậy, Hiếu Lỗi cảm thấy hơi xúc động, nhưng cô biết đó không phải là tình yêu, giữa điều đó và tình yêu còn có một khoảng cách rất xa, đó chỉ là đôi chút hoài niệm những năm tháng trước đây của cô. Chỉ là đôi chút hoài niệm mà thôi.

Charles còn tặng cho cô rất nhiều thứ, quần áo, nước hoa, tất... anh tặng cả những món quà mà cô không thể ngờ tới, Hiếu Lỗi không ngờ Charles lại là một người chu đáo như vậy, điều này đã khiến cô có cảm giác như đang được sống một cuộc sống vợ chồng. Sau khi quen Charles, trong một thời gian dài cô không còn nhớ đến Trần Tử Phóng vì giờ đây anh chỉ còn là một phần nhỏ trong trái tim cô, cô muốn hình ảnh đó dần dần tự phai mờ rồi biến mất.

Charles thích cô mặc áo dài, thích cô mặc áo dài như Trương Mạn Ngọc gợi cảm trong bộ phim *Năm Tháng Tuổi Hoa*, và thế là anh bảo cô mặc áo

dài. Hôm đó cũng vậy, thực ra cô không hề thích mặc áo dài vì nó rất gò bó khiến cô không cử động được thoải mái, mặc dù áo dài có thể làm nổi bật các đường cong tuyệt mỹ trên cơ thể cô, nhưng sự tuyệt mỹ đó đòi hỏi cô phải trả giá.

Cô muốn mặc chiếc váy ngủ lụa nhưng Charles không cho. Vì thế cô cảm thấy hơi bức mình, Charles nói, em muốn gì anh cũng có thể chiều được em, kể cả ánh trăng trên trời, nhưng em phải mặc áo dài vì anh rất thích.

Hiểu Lối bảo, nhưng em lại không thích.

Như thế không được, anh mà thích thì bắt buộc em cũng phải thích. Hiểu Lối hứ một tiếng, Charles bảo, anh có thể lấy cả trăng xuống cho em, Hiểu Lối bảo, em lấy trăng làm gì, em chỉ thích money thôi. Charles ngó người ra một lát, rồi anh bảo, được, và thế là anh từ trong giường lôi ra một chồng tiền đô rồi đặt lên giường và bảo, mặc vào anh sẽ cho. Hiểu Lối liền cười và bắt đầu mặc hết bộ này đến bộ khác, cô thầm nghĩ, đúng mình đã bán thân thật sự rồi. Xong việc cô cầm tiền rồi đi. Đó là gặp nhau lần cuối cùng giữa họ, Charles không còn đến tìm cô, và cô cũng không đến tìm anh, đến khi cô quay về lại khách sạn thì nhân viên đó bảo, Charles về nước rồi. Cô thầm nghĩ, người đàn ông đó từng có quan hệ với cô ư? Càng nghĩ cô càng thấy mơ hồ, cuối cùng, ngay cả đến diện mạo của Charles cô cũng không tài nào mường tượng nổi, nhưng tiền Charles để lại vẫn còn, một chồng tiền xanh toàn là đô la đó, nhìn vừa thích thú vừa ghê tởm.

Rồi Trình Trình cũng đi xa, cô ấy lấy một anh chàng người Hà Lan. Hiểu Lối không biết Hà Lan ở đâu, ở đâu không quan trọng, quan trọng là Trình Trình cảm thấy được sống thoải mái, hạnh phúc thế là đủ lắm rồi, Hiểu Lối thâm nghĩ, chắc Trình Trình không còn chơi đàn violon nữa, nhưng cô biết, cây đàn violon sẽ mãi là niềm đau và nỗi nhớ của Trình Trình, vì nó là sinh mệnh của cô.

Sau khi Phần Na chết, Hiểu Lối quyết định sẽ đi xa một chuyến.

Cô giống như người bị mất phương hướng, không biết đâu là lối ra.

Cô muốn đi đến vùng sông nước Giang Nam. Cô đã từng đi Chu Trang(1), cô đã từng đi, vẻ đẹp giả tạo ở đó khiến cô vô cùng kinh ngạc, lần trước cách đây rất lâu cô đi Chu Trang, cô có cảm giác rằng Chu Trang là chốn đào nguyên của mình, nhưng lần thứ hai đặt chân đến Chu Trang, cô lại có cảm giác rằng Chu Trang như một cái chợ lớn, thậm chí quán trà Tam Mao cũng rất không tự nhiên, vì vậy lần này cô đã từ bỏ ý định đi Chu Trang.

Hiếu Lỗi là cô gái rất thích hợp với việc đi du lịch. Thực ra du lịch là một thú tiêu khiển, được đắm mình trong thiên nhiên hùng vĩ, đi với ngoài sẽ không được tự nhiên, cô đã quen với việc một mình một ba lô, mang thêm chiếc máy ảnh đi lang thang khắp nơi, có lúc cứ đi mà chẳng hề có đích đến, nhưng điều thú vị mà du lịch đem đến lại nằm ở đó. Nếu thích thì ở thêm vài ngày, không thích lại tìm chỗ khác. Hiếu Lỗi sợ nhất là kiểu du lịch rờn rã theo đoàn, một đoàn người đi như đi chợ, đến đâu cũng đua nhau chụp ảnh, chẳng ai còn có thời gian ngắm cảnh, hoặc giả nếu thời gian thoải mái thì bọn họ sẽ viết lên thân cây hoặc một tấm bia nào đó rằng: anh X chị Y đã đặt chân đến đây, tưởng như mình là quan trọng lắm, và tất cả mọi người trên thế giới đều quên mình vậy.

Hiếu Lỗi thích đi du lịch theo kiểu khác. Cô rất thích cảm giác cô độc một mình, mặc dù đôi lúc cũng thấy hơi ngược đời, nhưng thực sự là cảm thấy thích, đeo phone nghe nhạc đi trên đường mặc cho mọi người chuyện trò thoải mái, đó vẫn là một thế giới hoàn toàn khác. Nhưng Mạnh Gia Vĩ lại là một ngoại lệ.

Họ quen nhau trên tàu, hai người ngồi cạnh nhau. Cậu đó bắt chuyện, hình như tớ gặp cậu ở đâu rồi thì phải.

Hiếu Lỗi thấy kiểu làm quen này đã quá nhàm, cô cũng chẳng buồn để ý đến.

Gia Vĩ hỏi tiếp, gì thì cậu cũng phải nói tên cho tớ biết chứ.

Đổi Hiếu Lỗi. Cô nói, tớ tên Đổi Hiếu Lỗi. Gia Vĩ liền gọi Hiếu Lỗi.

Hiếu Lối bảo, đúng là không biết điều gì cả, gọi chị Hiếu Lối chứ. Gia Vĩ vẫn chỉ gọi Hiếu Lối. Hiếu Lối cố tình không trả lời mà vẫn chăm chú đeo phone nghe nhạc, ra vẻ rất ta đây, ra vẻ không thèm để ý. Cô thầm nghĩ, mình chẳng đến nỗi phải chơi trò chơi với một cậu nhóc. Rồi Gia Vĩ lại kéo một bên phone của Hiếu Lối ra, và gọi với vẻ ngượng nghịu, chị Hiếu Lối. Thấy vậy Hiếu Lối liền cười, cô thấy cậu bé này thật dễ thương, giống như cậu em trai của cô vậy.

Họ đã quen nhau đơn giản như vậy đấy. Quen nhau trên tàu, quen nhau trong nỗi cô đơn.

Gia Vĩ là sinh viên năm thứ hai khoa tiếng Đức trường đại học ngoại ngữ Bắc Kinh, cậu mới 19 tuổi, trong mắt Hiếu Lối, đó là một cậu nhóc không hơn không kém.

Gia Vĩ nói, đừng nghe nhạc nữa chị Hiếu Lối, mình nói chuyện đi. Hiếu Lối liền bỏ ta nghe ra, em nói đi, chị nghe đây. Gia Vĩ lại cười với vẻ ngượng nghịu, rồi cậu đưa cho Hiếu Lối chai cocacola, chị uống đi.

Hiếu Lối đón lấy chai nước ngọt, nhà em ở đâu.

Nam Kinh.

Hiếu Lối bảo, hay đó nhỉ, cố đo mà lại có cả sông Tần Hoài, vùng đó thì

sặc mùi son phấn rồi, bao nhiêu kĩ nữ có danh tiếng đều được sinh ra từ đó. Em có thích không? – Hiếu Lối hỏi Gia Vĩ.

Đương nhiên là thích rồi, mặc dù Nam Kinh cũng đã kém đi nhiều so với trước, nhưng bản chất vẫn là vùng đất quý tộc.

Em mời chị đi Nam Kinh chơi nhé.

Hiếu Lối bảo, chị không đi đâu, chị muốn đi Đồng Lí. Gia Vĩ liền nói ngay, thế thì em đi Đồng Lí cùng chị nhé. Hiếu Lối cười, đi cùng chị làm gì? Thôi về Nam Kinh thăm bố mẹ em đi. Gia Vĩ hỏi, chị không thích à? Từ lâu em đã muốn đi chơi Đồng Lí, để em đi cùng chị nhé.

Hiếu Lối trầm nghĩ, sao lại có cậu nhóc buồn cười như vậy nhỉ? Cô muốn từ chối nhưng nhìn ánh mắt đang tràn đầy hi vọng đó, cô không nỡ lòng từ chối. Và thế là cô bảo, tùy em thôi. Nghe thấy vậy Gia Vĩ phấn khởi ra mặt, cậu gọt một quả táo và để lại cho mình một miếng nhỏ, còn lại miếng to cậu đưa cho Hiếu Lối. Hiếu Lối trầm nghĩ, con trai Nam Kinh đúng là chu đáo thật.

Đến giữa nửa đêm tàu chạy qua Bạng Phụ(2), dưới tàu có rất nhiều người đang vẫy quốc kì hát quốc ca. Gia Vĩ nói, chị Hiếu Lối, đúng là mình có duyên thật đấy, hôm nay đúng vào dịp 53 năm kỉ niệm ngày quốc khánh. Vừa nói dứt lời thì thấy pháo hoa bay ngập trời, mọi hành khách trên tàu reo hò vui vẻ, sau đó mọi người bắt đầu hát quốc ca. Bất giác, Hiếu Lối cảm thấy lòng mình ấm lại, cô có cảm giác rằng, đây chính là cái mà mình

thiếu, một sự nhiệt tình, hồ hởi. Gia Vĩ đứng dậy ghé sát mặt vào cửa, chị Hiếu Lỗi, chị nhìn pháo hoa kìa, trông đẹp quá. Hiếu Lỗi cũng bước ra và ghé sát vào xem pháo hoa, khung cảnh lúc này đây khiến cô cảm thấy vô cùng thân quen, tự nhiên cô cảm thấy lòng buồn vô cùng thân quen, tự nhiên cô cảm thấy lòng buồn vô hạn, đám pháo hoa rực rỡ bay đầy trời đó, chỉ trong chớp mắt đã mất hút trong màn đêm, bầu trời lại quay về với vẻ tĩnh mịch lạ thường, tàu vẫn lao vun vút về phía trước, cô và Gia Vĩ đã gặp nhau, cùng nhau ngắm pháo hoa, cùng nhau ngắm cảnh đêm. Đây có lẽ chính là duyên số.

Lúc này cả hai người đều thấy hơi xúc động, Gia Vĩ bảo, chị Hiếu Lỗi, chị có thể quên buổi hôm nay không? Hiếu Lỗi bảo, còn em thì sao? Gia Vĩ nhìn Hiếu Lỗi với ánh mắt có phần đăm đũi, có phải vì chị gặp thất bại trong tình yêu nên không còn hứng thú với cuộc sống không? Tại sao chị không thích cười? Hiếu Lỗi liền cười và hỏi, chị không hay cười à?

Đến bốn giờ sáng, cuối cùng, Gia Vĩ không chịu nổi cơn buồn ngủ nên đã ngủ thiếp đi, người lắc lư theo xe, một lúc sau, cậu dựa hẳn vào người Hiếu Lỗi.

Hiếu Lỗi không lay Gia Vĩ, nhìn cậu ngủ rất ngon lành, lông tơ trên mặt trông rõ mồn một, cánh tay nhỏ dài, thậm chí nhìn thấy rõ cả mạch máu trên đó, hơi xanh.

Hiếu Lối tự hỏi, đây là cậu bé thế nào nhỉ? Tự nhiên không chịu xuống tàu ở Nam Kinh mà một mực đòi theo cô đi Đồng Lí? Trước đây những người đàn ông cô gặp đều có nhiều điểm khá giống nhau, đều có phần hơi sa đọa, uế oải, không ai trong sáng như cậu bé này. Khi tàu gần đến Tô Châu, Gia Vĩ mới tỉnh giấc, lúc này đây mắt Hiếu Lối cũng đã díp hết lại, cô rút ra một điếu thuốc và châm lửa, rồi cô lại rút một điếu khác đưa cho Gia Vĩ, Gia Vĩ cầm điếu thuốc và châm lửa ra vẻ ta đây rất sành điệu, vẻ cố tình ta đây biết hút thuốc và vẻ trầm tư già trước tuổi đó đã khiến Hiếu Lối suýt bật cười, trông kiểu cầm thuốc của cậu đã thấy quá non nớt. Sau đó Gia Vĩ lại ho khù khụ, cậu nói, mấy ngày nay đau họng quá. Hiếu Lối cũng không muốn để cậu xấu hổ, hai người hút xong thuốc thì tàu đã đến Tô Châu.

Họ bắt xe buýt đi Đồng Lí, khi hoàng hôn buông xuống thì cả hai đã đến nơi. Sau khi đặt chân đến đất Đồng Lí có rất nhiều các cây nổi tiếng này, Hiếu Lối không nói gì nữa, một cảm giác quen thuộc lại tràn về trong cô, cô thầm nghĩ, đáng lẽ mình phải sinh ra ở nơi yên bình như thế này mới phải, mặt trời mọc rồi lại lặn, cảnh vật chẳng hề thay đổi, vẫn một cây cầu có nước chảy róc rách. Thị trấn nhỏ này chỉ có hai màu đen và trắng, hai màu này là màu nền của tất cả các màu, cô thích vẻ im lìm, tĩnh mịch của nơi đây, qua suy nghĩ của cô, vẻ im lìm, tĩnh mịch đó đã có một ý vị hoàn toàn khác. Cô thầm nghĩ, đợi đến khi già mình sẽ mua hai ngôi nhà cổ được xây dựng từ thời Minh Thanh ở Đồng Lí để sống, gửi gắm vào nó tất cả mọi hoài niệm và hồi ức của cuộc đời, để cho tất cả mọi thứ dần dần chìm sâu vào dĩ vãng.

Gia Vĩ rất hứng khởi vì được nhìn thấy cảnh sông nước. Cậu nói, lần này đến đây thật không uổng công chút nào, thật không ngờ cảnh sông nước Trung Quốc lại là một bức tranh thủy mặc. Hiện giờ khách du lịch không còn đông nữa, thỉnh thoảng mới có vài tốp khách nước ngoài đi ngang qua họ, lúc thì nói tiếng Anh, lúc lại xì tiếng Đức. Có lúc Hiểu Lối hiểu, lúc lại chẳng hiểu gì. Lúc nào không hiểu cô lại hỏi Gia Vĩ: "bạn cậu nói gì vậy?"

Gia Vĩ nói với vẻ tự hào: "bạn họ bảo chị là mỹ nữ phương Đông, họ khen chị mặc quần, áo đẹp". Hiểu Lối bảo: "chắc là cậu bịa ra để trêu tôi chứ gì. Gia Vĩ vội vàng nói, ai lừa chị người đó là con cún".

Hiểu Lối cảm thấy buồn cười, cô bảo, cậu vốn là con cún mà. Đúng là hôm nay Hiểu Lối mặc rất đặc biệt, chiếc váy chữ A viết những dòng thơ Đường nhuộm bằng sáp, kiểu váy mà Trần Tử Phóng chê là màu mè mà cô mua nó trong dịp đi chơi Vân Nam năm kia.

Chiếc áo phong bó màu da cam, hai màu đó phối với nhau rất nổi, cô đi một đôi giày vải thể thao, hai bím tóc hai bên rất hợp với cây cầu nhỏ. Gia Vĩ nói, chị Hiểu Lối biết ăn mặc quá, người khác mặc bộ quần áo này sẽ thấy kì cục thế nào ấy, nhưng chị mặc lại thấy rất đặc biệt. Nghe xong, Hiểu Lối liền cười và bảo, nếu mà trẻ hơn một chút thì mặc còn đẹp hơn. Hiểu Lối trầm nghĩ, cô nói thế là có ý nhắc nhở chênh lệch về tuổi tác giữa hai

người, cậu bé này ngây thơ, bướng bỉnh quá, cô không thể làm tổn thương cậu.

Họ không tìm nhà trọ ở ngoài, Hiếu Lối nói cô muốn đến nhà người dân Đồng Lí để xin ở trọ, nhà của họ làm cho khách du lịch ở trọ, vừa sạch sẽ lại vừa rẻ, và những ngôi nhà đó đều kề sát mặt hồ.

Cô hỏi Gia Vĩ định ở đâu? Gia Vĩ bảo, em cũng như chị, chị ở đâu thì em ở đó.

Cuối cùng họ đã ở nhà một người dân Đồng Lí ngay bên hồ. Hai phòng ngay sát nhau chỉ được ngăn bởi một tấm gỗ, thậm chí Gia Vĩ còn có thể nghe thấy tiếng Hiếu Lối kéo khoá váy.

Lần này Hiếu Lối mặc một chiếc váy dài màu đỏ, áo màu trắng, cô còn khoác một chiếc áo phông đen trên vai. Trông thấy Hiếu Lối, Gia Vĩ liền vỗ tay khen, chị Hiếu Lối nên đi làm người mẫu thời trang mới đúng.

Hiếu Lối bảo, 25 tuổi còn làm được người mẫu không? Cậu không thấy hiện giờ người mẫu đều mười mấy tuổi sao? Chị bây giờ đã thành già cả rồi. Hiếu Lối cố ý nói ra tuổi của mình.

Gia Vĩ tỏ rõ vẻ không tin, em không tin chị là 25 tuổi, chị không thể lớn

hơn em sáu tuổi. Hiếu Lối bảo, không tin thì thôi, không tin thì xem chứng minh thư. Dĩ nhiên, Gia Vĩ không xem chứng minh thư của Hiếu Lối mà nói: trong sách viết là, tuổi 25 là tuổi đẹp nhất của đời người con gái, tại sao các ca sĩ minh tinh Hồng Kông, Đài Loan lại toàn nói mình chỉ mới 25 tuổi, tuổi 25 là tuổi rất đẹp, em chỉ muốn mình cũng 25 tuổi. Nghe cái giọng trẻ con đó, Hiếu Lối đã bật cười.

Mình về nghỉ hay ngồi chèo thuyền dưới trăng hả chị? Gia Vĩ nói, chị còn phải hỏi à? Nếu chị không mệt thì mình chèo thuyền nhé. Và thế là hai người liền thuê một chiếc thuyền nhỏ và bắt đầu lướt sóng chèo thuyền trên các con lạch ngang dọc. Các con lạch đó tựa vô số các sợi dây thần kinh của vùng sông nước, đan thành các con sông uốn khúc quanh co. Không có đầu cũng chẳng có cuối, không biết đâu là đầu sông, không phải trăm sông đổ ra biển. Các con sông này cũng giống như tính cách của vùng sông nước, không ồn ào, sôi động, suốt đời êm đềm, nhu mì.

Thuyền của họ lướt qua hết con lạch này đến con lạch khác, không ai muốn phá vỡ sự êm đềm, tĩnh lặng đó. Tiếng mái chèo khua nước và ánh trăng khiến người ta ngỡ như đang đi trên vùng sông nước của chốn bồng lai.

Họ không biết thời gian trôi qua được bao lâu nữa, chắc là đã nửa đêm rồi. Hiếu Lối cảm thấy hơi lạnh lạnh, cảnh vật tĩnh mịch quá. Dường như chỉ có hai người vậy, không ai nhắc chuyện quay về. Gia Vĩ bảo, chị Hiếu Lối, nếu như thời gian dừng lại thì hay quá.

Hiếu Lỗi bảo, em không thể điều chỉnh được bước chân của thời gian đâu.

Gia Vĩ tỏ rõ vẻ buồn rầu, cậu khua đi khua lại mái chèo trong tay, thuyền vẫn dập dềnh.

Gia Vĩ hỏi, chị Hiếu Lỗi, chị thử nói xem thế nào là sự vĩnh hằng?

Hiếu Lỗi bảo, thế gian này làm gì có sự vĩnh hằng, chỉ có tiếng gió, tiếng nước và nỗi cô đơn vô bờ mà thôi. Gia Vĩ bảo, chị Hiếu Lỗi, chị bi quan quá, thực ra hiện tại chính là vĩnh hằng, thế giới này chỉ có một em và một chị.

Thấy Gia Vĩ nói vậy, Hiếu Lỗi có cảm giác rằng, câu nói đó và ánh trăng, tiếng nước đã hoà mình làm một, và cô có cảm giác như Gia Vĩ đang đọc lời thoại trong phim. Nhưng Hiếu Lỗi biết Gia Vĩ rất thật lòng. Cô thấy hơi cảm động, nhưng sự cảm động đó không phải là thứ cô cần. Và thế là cô nói, muộn quá rồi, mình về nghỉ thôi. Gia Vĩ lên bờ với vẻ miễn cưỡng, hai người cùng nhau về đến nhà trọ, lúc lên tầng suýt nữa Hiếu Lỗi bước hụt. Gia Vĩ đi sau đỡ ngay Hiếu Lỗi, hai người cứ ôm nhau như vậy, không ai dám cử động trước. Hiếu Lỗi cảm nhận được sự bất an và căng thẳng của Gia Vĩ, cô thấy thương cho sự bất an và căng thẳng đó. Rồi cô quay lại kéo tay Gia Vĩ và dắt cậu lên tầng, còn Gia Vĩ như một cậu bé biết nghe lời, ngoan ngoãn đi theo cô như một con mèo. Đến cửa phòng Hiếu Lỗi, Gia Vĩ lại ôm eo Hiếu Lỗi với vẻ hơi làm nũng, hơi sàm sỡ. Hiếu Lỗi xoa đầu cậu và bảo, ngoan nào, vào ngủ đi. Gia Vĩ lại gọi, Hiếu Lỗi, Hiếu Lỗi. Hiếu Lỗi nói, thất lễ quá đấy, gọi chị đi. Gia Vĩ vẫn gọi, Hiếu Lỗi, Hiếu Lỗi, tiếng gọi đó giống như tiếng gọi trong lúc chia tay thường gặp trong kịch Côn

Khúc của vùng Giang Nam. Hiếu Lối thầm nghĩ, đúng là một cậu nhóc bướng bỉnh, cô bảo, thôi nào, đừng bướng bỉnh nữa, nghe lời chị đi, ngày mai mình còn phải đi chơi tiếp đấy. Lúc này Gia Vĩ mới buông tay, Hiếu Lối mở cửa phòng và đi vào. Vào trong cô còn quay đầu lại và bảo, ngủ đi. Lúc này Gia Vĩ mới chịu về phòng mình.

Mặc dù cả đêm qua không hề ngủ nhưng Hiếu Lối không thấy buồn ngủ chút nào, cô ngồi bên cửa sổ và ngắm ánh trăng lung linh trên mặt nước, tiếng nước róc rách dưới chân cầu, một cảm giác mơ hồ xâm chiếm tâm hồn cô. Cô thầm nghĩ, đáng lẽ mình phải đến đây từ lâu rồi mới phải, sinh ở đây chết ở đây, cuộc sống êm đềm không có quá nhiều xáo động. Làm bạn với cây cầu có nước chảy róc rách và cuộc sống bình lặng, chông đi đánh cá, vợ ở nhà đội một chiếc khăn xanh làm các công việc nội trợ, phơi cải dứa, cô không vẽ tranh, chẳng có hận thù tình, chẳng phải nặng lòng suy nghĩ, có hai đứa con một trai một gái, xinh đẹp như hoa. Nghĩ đến đây vô thấy má mình hơi ươn ướt, cô nghĩ, tại sao mình lại đa cảm dễ khóc đến như vậy? Nhưng tất cả đã là một bức tranh hoàn chỉnh, giống như những mảnh vải đỏ của Vân Nam đã bị nhuộm, không còn cơ hội quay về với màu trắng ban đầu nữa.

Hôm sau, Hiếu Lối đã bỏ đi rất sớm vì cô ấy nhận được điện thoại của tôi. Tôi bảo, Hiếu Lối, cứu với.

Thậm chí cô không còn kịp chào tạm biệt Gia Vĩ vì đó cũng chỉ là một cuộc gặp gỡ tình cờ mà thôi. Nói như lời Hiếu Lối là, chẳng liên quan gì đến tình yêu cả.

Còn tôi thì đã gặp chuyện chẳng lành.

Chú thích

(1) Chu Trang là địa danh du lịch rất nổi tiếng của tỉnh Giang Tô.

(2) Tên một địa danh của tỉnh An Huy

Tuyệt Tiêu Thiên

Muôn nẻo đường yêu

Dịch giả: Trần Quỳnh Hương.

Chương 22

Tôi nhớ lại cảnh quay cuối cùng trong bộ phim Nấp phẫn hồng, Như Hoa đưa nấp phẫn hồng cho người mình yêu và bảo: Nhị Thiểu, đây là nấp phẫn hồng mà năm đó cậu tặng em, giờ em trả lại cậu, từ giờ trở đi em sẽ không đợi cậu nữa. Cảnh phim đó đã khiến tôi nước mắt giàn giụa, năm đó Bắc từng nắm chặt tay tôi trong rạp chiếu phim và bảo, Tiêu Bạch, anh sẽ không để em làm giống Như Hoa đâu .

Cuối cùng tôi đã trở thành Như Hoa, còn Nhị Thiểu đã phản bội và có niềm vui mới!

Giờ đây chúng tôi đã có tiền, có xe, có tất cả những gì mình hằng mơ ước, chúng tôi ở đây chính là tôi và Cố Vệ Bắc.

Tình yêu của Hiếu Lối và Phần Na dường như đã đi đến hồi kết, Phần Na đã chết vì tình yêu của mình, còn Hiếu Lối cũng vì tình yêu mà biến thành một con người hoàn toàn khác. Cô không còn tin vào tình yêu, các diễn viên nam trong bộ phim có đề tài tình yêu do cô diễn không ngừng được thay đổi. Tôi liên tục nghe thấy thông tin về các anh bạn trai mới nhất của cô. Ông già nhất 60 tuổi, anh trẻ nhất mới chỉ 19 tuổi, ví dụ Gia Vĩ.

Tôi cảm thấy mình thật may mắn vì tôi vẫn còn giữ được tình yêu. Bắc là vị cứu tinh cho tình yêu của tôi, mặc dù tôi đã từng rung động trước Hiếu Quân, nhưng một cô speaker nổi tiếng của đài truyền hình trung ương đã từng nói rằng, trái tim tôi chỉ rung động trong khoảnh khắc, có thể tôi vẫn chưa hề rung động.

Chúng tôi bàn đến chuyện tổ chức đám cưới.

Thời gian đó, chúng tôi đã cùng nhau về Tô Châu một lần. Cả bố mẹ tôi và bố mẹ Bắc đều đã già, họ đều mong chúng tôi sớm tổ chức đám cưới và sinh con đẻ cái. Dĩ nhiên, các cụ nghĩ như vậy cũng chẳng có gì là sai, nhưng chúng tôi chưa muốn lấy nhau sớm, mới 25 tuổi, gì mà phải vội. Tôi còn muốn chơi thêm 2 năm nữa. Khi đó Bắc cũng nghĩ như vậy, chúng tôi đến phố Diêm Phấn và thăm lại mái trường mình đã từng học, trường đã phá hết những lớp học cũ và đang xây nhà mới. Rất nhiều nơi ở Tô Châu đều bị viết chữ phá để chuẩn bị giải toả, cả hai chúng tôi đều cảm thấy buồn buồn, những kỉ niệm xưa bỗng chốc ùa về.

Vậy mà bao năm tháng đã trôi qua.

Bắc véo mũi tôi và bảo, không ngờ anh vẫn chưa thay người yêu.

Những kí ức ngọt ngào đó vẫn lần lượt quay về, tôi vẫn còn nhớ như in buổi chiều hôm đó anh đèo tôi bằng xe đạp, nhớ như in nụ hôn đầu đời của chúng tôi bên hồ Thanh Hải, nhớ như in tất cả những gì từng khiến tôi rung động.

Bắc hỏi tôi, có phải em mệt mỏi lắm rồi không?

Cũng có phần. Tôi bảo, anh coi anh trông cũng không còn phong độ như trước đâu.

Bắc ôm eo và bế bổng tôi lên rồi quay mấy vòng.

Đợt về Tô Châu, chúng tôi vẫn rất quấn quýt. Phụ nữ sống nhờ vào trực giác, thời gian đó, tôi là vợ của anh.

Sau khi từ Tô Châu về Thượng Hải, Bắc có đi mấy lần Thâm Quyển.

Sau đó, mọi thứ đã có đôi chút thay đổi.

Đầu tiên là anh kêu mệt, nhiều lần không chịu về nhà ăn cơm, tiếp đó là tôi thường xuyên không tìm thấy anh, đến giờ tôi mới phát hiện ra rằng, nếu anh tắt di động thì tôi không thể tìm được anh.

Thời gian anh đi Thâm Quyển ngày càng dài hơn. Hỏi thì anh bảo, bên đó mới mở nên mình phải đi giám sát.

Anh đen hơn, gầy hơn, về đến nhà là nằm vật ra giường.

Tôi thương anh, nấu canh thuốc bắc cho anh ăn, đó là món canh anh thích ăn nhất, nhưng chưa uống xong anh liền lăn ra ngủ.

Người đàn ông trước kia vừa bước vào cửa đã ôm tôi giờ không còn hứng thú gì với cơ thể của tôi nữa.

Một nhà văn nữ Tiên phong từng nói rằng, muốn xem một người đàn ông còn hứng thú với bạn nữa không thì chỉ cần xem anh ta còn hứng thú với cơ thể bạn nữa không. Thật đúng là một câu nói chí lí, người đã từng ba ngày ba đêm say sưa với các cuộc ái ân, mà giờ đây thậm chí mười ngày, nửa tháng cũng không thèm đoái hoài gì đến chuyện đó, tất cả chỉ là một chữ: mệt!

Người mà trước kia khi tôi nấu cơm thường xuyên đứng sau ôm eo tôi, tại sao bây giờ chỉ ngồi trên ghế sofa xem ti vi đợi cơm. Chúng tôi chẳng khác gì các đôi vợ chồng già sống với nhau lâu năm, không có hứng thú gì nữa.

Điều gì đang dần dần chia cách chúng tôi?

Tôi cố gắng tìm hiểu nhưng không hiểu sao chẳng thể làm được gì.

Bắc đã ngủ rồi, một mình tôi ngồi ở phòng khách xem ti vi, tôi chuyển hết kênh này sang kênh khác, nào là kịch đời Thanh, nào là các mối tình sướt mướt với bao thù hận, dai dẳng không dứt.

Thời gian cứ kéo dài lê thê như vậy. Tôi một mình ngồi hút thuốc, uống rượu. Trong gian phòng khách rộng rãi, trống trải đó, tôi nghĩ về tình yêu của mình, chắc chắn là đã xảy ra chuyện gì đó.

Nhưng tôi không tìm được ra điều bất bình thường nào.

Trên áo sơ mi của anh có sợi tóc ngắn màu hạt dẻ của phụ nữ. Vì anh thích tóc dài nên từ trước đến nay tôi vẫn để tóc dài, bao nhiêu năm vẫn không đổi.

Áo may ô của anh không còn phảng phất mùi Chanel 5, anh biết tôi chỉ dùng Chanel 5.

Về đến nhà là anh kêu mệt.

Anh không còn hôn tôi.

Anh không còn ái ân với tôi.

Nụ cười anh có vẻ ngại ngùng, thậm chí hơi gượng gạo.

Tôi đã nghĩ hàng nghìn hàng vạn lần, đã tự phủ định hàng nghìn hàng vạn lần Bắc, người yêu bé nhỏ của tôi, người đàn ông tôi yêu từ thuở 16, làm sao có thể phụ bạc tôi? Chúng tôi đã cùng nhau trải qua biết bao ngọt bùi đắng cay.

Thu đến, tôi đã cảm nhận được sự lạnh lẽo. Lạnh lẽo đến rợn người, đúng vậy, tôi đã cảm nhận được sự thay đổi ở anh, mặc dù anh vẫn không có gì khác trước.

Tôi hỏi anh, Bắc, có chuyện gì không anh? Nếu có gì thì anh cứ nói ra, mình cùng cố gắng giải quyết.

Không có gì đâu. Bắc lắc đầu, anh vẫn uống cà phê.

Giữa chúng tôi đang có một cái gì đó ngăn cách. Thậm chí, chúng tôi cũng không còn cãi nhau nữa, tôi muốn cãi nhau nhưng không có động lực, anh không cãi với tôi mà chỉ lặng lẽ ngồi trên chiếc ghế xoay trước cửa sổ, giống như vị sư già đang ngồi thiền vậy.

Không không, chắc chắn điều đó không sự thật.

Vô vàn những nỗi buồn không ngừng xâm chiếm hồn tôi, nó biến tôi thành người quên chỗ nọ bỏ chỗ kia, thậm chí lái xe cũng không tập trung, mấy lần bị cảnh sát phạt.

Tôi trầm nghĩ, mình cần phải đi Thâm Quyển một chuyến.

Linh tính mách bảo tôi rằng, tôi có một đối thủ ở Thâm Quyển, cô ta đã xâm phạm vào lãnh địa của riêng tôi.

Cho đến hôm nay là sinh nhật của Bắc.

Anh bảo anh phải đi công tác, anh bảo phải đi Thâm Quyển, ở đó có một

khách hàng lớn cần gặp.

Anh không nhắc gì đến chuyện sinh nhật, chắc là không nhớ. Nhưng tôi thì không quên, năm nào chúng tôi cũng ở bên nhau trong ngày sinh nhật anh.

Tôi khẽ cười và cố gắng tỏ vẻ thông cảm.

Tôi đặt vé đi Thâm Quyến, chuyến bay ngay sau chuyến của anh.

Tôi đã tìm hiểu được địa chỉ của công ty ở Thâm Quyến, cũng biết anh hay ở khách sạn nào, vì lúc giặt quần áo cho anh, tôi có thấy chiếc túi chuyên đựng thẻ phòng ghi địa chỉ khách sạn để quên trong túi áo.

Hôm đó, tôi đi Thâm Quyến để được bên anh trong ngày sinh nhật. Tôi mua rất nhiều chuỗi bùa hộ mệnh bằng ngọc thạch, tôi tin vào số mệnh, tôi tin rằng Phật tổ sẽ phù hộ độ trì cho anh, phù hộ độ trì cho sức khỏe, sự nghiệp của anh và tình yêu của tôi.

Lúc đến Thâm Quyến, trời mưa tầm tã, tôi linh cảm rằng có điều gì đó chẳng lành.

Bắt xe đến công ty của chúng tôi, lần đầu tiên tôi nhìn thấy giám đốc chi nhánh, mặc dù chỉ nhìn qua anh nhưng tôi thấy rất rõ đó là một vị giám đốc xinh đẹp.

Một con hồ ly tinh xinh đẹp như Trương Tử Di.

Trên bàn làm việc có một tấm ảnh, người trong ảnh mặc áo hai dây màu đen, trông khá duyên dáng điệu đà.

Cô ta không phải Hiếu Lỗi vì trông cô ta gợi tình hơn Hiếu Lỗi, cô ta không phải là Phần Na vì trông cô ta lí trí hơn Phần Na.

Cô ta có một vẻ đẹp lộ liễu, phóng đảng, tôi chỉ cảm thấy ghen tị, chỉ cảm thấy cô ta đang chạy đua với mình. Thư ký của cô ta bảo, chị ấy là Mai Lợi, ở Mỹ về.

Ở Mỹ về? Tôi đứng mà lòng thần thờ, rồi tôi gọi điện cho Bắc.

Máy tắt.

Chắc chắn là tắt máy.

Tay tôi run run. Tôi rút một điều thuốc, định châm lửa nhưng bật mấy lần điều không bật được, tôi nhờ cô thư kí của Mai Lợi gọi điện cho Mai Lợi.

Xin hỏi chị là, cô thư ký hỏi tôi.

Vợ của Cố Vệ Bắc, tôi trả lời. Đúng vậy, tôi phải là vợ của Bắc, người gần gũi nhất với anh.

Cô thư ký bảo, giám đốc đã dặn tôi, hôm nay giám đốc phải đi bàn công chuyện quan trọng với khách hàng, chị ấy bảo mọi người đừng làm phiền. Rồi cô thư ký gọi điện cho Mai Lợi. Xin lỗi, giám đốc tắt máy rồi ạ.

Vâng, cảm ơn chị. Tôi trả lời bằng giọng khách khí.

Tôi không còn nhớ mình đã đi vào thang máy như thế nào, và cũng không còn nhớ mình đã bắt taxi như thế nào trong màn mưa. Tôi bảo, đến khách sạn Thiên Nga trắng.

Người tôi ướt sũng, trông tôi như một kẻ bại trận. Chưa ra trận nhưng tôi đã biết mình thua.

Tôi đến quầy lễ tân trong khách sạn và bảo, phiền chị tìm hộ tôi vị khách tên là Cố Vệ Bắc, tôi là vợ của anh ấy, tôi có việc gấp nên cần tìm anh ấy.

Tôi không ngớt lời nói với mọi người tôi là vợ của Bắc, thậm chí trông tôi có phần điên điên khùng khùng. Tôi có linh cảm rằng, tôi đang để mất Bắc và giờ khi tôi để mất anh có nghĩa là tôi không bao giờ còn cơ hội trở thành vợ anh.

Tôi đã có được số phòng anh ở.

Tôi mong sao đó chỉ là một trò đùa trong tưởng tượng, tôi chỉ mong anh nhìn thấy tôi xuất hiện và ôm chầm lấy tôi với vẻ rạng ngời hạnh phúc, rồi anh sẽ dành cho tôi một nụ hôn thật say đắm, và tôi sẽ đeo những chuỗi ngọc lên cổ anh, tất cả kết thúc bằng những điều tốt đẹp nhất.

Hoặc giả đúng là anh đang bàn chuyện làm ăn với khách hàng, một vị khách chừng 40 tuổi, kể cả là anh chửi tôi là không biết suy nghĩ, mắng tôi ăn mặc luộm thuộm, tôi mặc một chiếc quần bò trông bẩn bẩn và một chiếc áo phông màu xám, tôi không còn tâm trí nào để làm mình đẹp như hoa.

Tất cả những điều đó tôi đều có thể chấp nhận.

Nhưng tôi có linh cảm rằng, Bắc đang ở bên Mai Lợi.

Trước đó, anh không hề nhắc tới Mai Lợi, chỉ nói là giám đốc Mai.

Tôi cứ tưởng rằng, giám đốc Mai là con trai, vì công việc ở Thâm Quyển rất thuận lợi, họ đã có được hợp đồng trang trí nội thất cho hai khách sạn năm sao và một khu vui chơi giải trí.

Tôi không thể ngờ rằng, giám đốc Mai không những giỏi giang mà còn là một cô gái duyên dáng, yêu kiều, gợi tình, hấp dẫn.

Tôi bước ra khỏi thang máy và lê từng bước tới căn phòng đó. Chỉ còn cách mười mấy mét nữa nhưng tôi lại cảm thấy sao mà dài quá, một bước, lại một bước, mỗi bước đều nặng tựa ngàn cân.

Hoặc giả lúc này đây bất ngờ xảy ra một trận động đất, để tất cả sụp đổ, mọi bí mật và nghi ngờ sẽ được chôn vùi trong lòng đất.

Chỉ còn vài chục mét mà tôi đi hết mười mấy phút.

Tôi đứng trước cửa phòng, do dự, bàng hoàng. Tôi biết, việc tôi gõ cửa sẽ chỉ có xuất hiện hai kết quả.

Cửa đã mở, xuất hiện trước mắt tôi là gương mặt trong tấm ảnh đó.

Ngoài ra còn có bộ ngực hở hang để lộ ra gần hết của cô ta. Trên đó có xăm một đóa hoa hồng, trên đóa hoa đó có đề tên một người bằng tiếng Anh, tôi nghĩ, có chết tôi cũng không thể quên được, đó là tên của Bắc.

Cô ta mặc bờ quần áo lót sa tanh đen rất quyến rũ, đó là bí mật của Victoria, cũng là hãng mà tôi dùng, Bắc mua cho tôi, tôi nghĩ, chắc là anh mua hai bộ.

Ai vậy, trong phòng vọng ra tiếng của người yêu tôi.

Tôi đứng bên cửa, mặt mũi tèn nhem, trên gương mặt còn đọng nước mưa. Trên chiếc quần bò tôi mặc còn dính cả bùn, chiếc áo phông đã bị ướt sũng. Khi bước chân vào đại sảnh, tôi có cảm giác rằng, kiểu ăn mặc của tôi quá xa lạ với chốn sang trọng này.

Anh đã ra đi, người đàn ông mà tôi yêu thương bao năm, người đàn ông còn giặt cho tôi cả quần lót áo con đó, trong khoảnh khắc đó người đàn ông đó đã khiến ruột gan tôi đau như cắt, khiến tôi căm thù đến tận tận đỉnh.

Anh sống sờ, người đàn ông chỉ quấn một chiếc khăn tắm trên người đó đã sống sờ!

Lâm Tiểu Bạch. Bắc gọi thất thanh.

Tôi không hề khóc, đúng vậy, tôi cầm chuỗi ngọc và từ từ để nó rơi xuống đất. Tôi bảo, Cố Vệ Bắc, chúc anh sinh nhật vui vẻ. Chắc là anh đã quên hôm nay là sinh nhật anh.

Tôi nhớ lại cảnh quay cuối cùng trong phim *Nắp phấn hồng*. Như Hoa đã đưa cho chàng trai nắp phấn hồng và bảo: Nhị Thiếu, đây là nắp phấn hồng mà năm đó cậu tặng em, giờ em trả lại cậu, từ giờ trở đi em sẽ không đợi cậu nữa. Cảnh phim đó đã khiến nước mắt tôi giàn giụa. Năm đó Bắc từng nắm chặt tay tôi trong rạp chiếu phim và bảo, Tiểu Bạch, anh sẽ không để em làm Như Hoa đâu.

Cuối cùng tôi đã trở thành Như Hoa, còn Nhị Thiếu đã phản bội và có niềm vui mới!

Tôi nghe thấy tiếng Bắc gọi một cách tuyệt vọng sau lưng tôi.

Tôi quay đầu bỏ chạy, tôi quên mất có thang máy mà chạy ngay bằng thang bộ xuống đất, khi chạy hết tám tầng, mồ hôi chảy ra như suối khiến tóc tôi ướt rượt, tôi có cảm giác như mọi sức lực đã bốc hơi hết ra cùng mồ hôi, tôi đã kiệt sức. Bắc được chiếc taxi, tôi chỉ nói một câu, ra sân bay.

Đây là lần đầu tiên tôi đến Thâm Quyển, và nó cũng sẽ là lần cuối cùng, thậm chí, tôi còn không còn kịp ngắm cảnh đêm của Thâm Quyển, chỉ cảm thấy thành phố này đầy mê hoặc như một nữ yêu tinh, tôi lao đi trong mưa, tôi có cảm giác rằng hạnh phúc của cuộc đời mình đã kết thúc ở đây, tôi không thể có ngày mai được nữa.

Tôi bay về Thượng Hải, sau đó thu dọn đồ đạc và rời khỏi nhà, đó không còn là nhà của tôi.

Tôi đập phá tất cả những gì có thể đập phá, xé rách tất cả những gì tấm ảnh có thể xé, thậm chí tôi còn cắt nát tất cả những bộ quần áo mà Bắc mua cho tôi. Tôi không nghĩ mình lại dữ dằn đến vậy, đúng vậy, tôi không hề nghĩ.

Tối hôm đó, tôi đã nhanh chóng rời khỏi ngôi nhà đó, nếu còn ở đây thêm một đêm nữa, tôi sợ mình sẽ không còn làm chủ được mình, có thể tôi sẽ châm lửa đốt nó, hoặc cũng có thể tôi sẽ giết chết chính mình.

Tôi lang thang trên đường phố Thượng Hải, tôi chỉ cảm thấy buồn nôn, tôi nằm sấp xuống đường và nôn thốc nôn tháo, vừa nôn vừa nghĩ nên chết thế nào.

Tôi không còn thiết sống nữa.

Đúng vậy, tôi không còn thiết sống nữa.

Sống còn có ý nghĩa gì nữa, trong tích tắc tất cả mọi thứ đã biến thành mây khói, tôi chỉ còn nhớ cảnh mình quay đầu bỏ chạy, nước mắt tuôn trào như suối, Bắc đứng sau tôi gọi tôi một tiếng rất to.

Lúc anh quay vào mặc quần áo, tôi đã chạy xuống tầng một.

Tôi còn nhớ, anh chỉ mặc một chiếc quần sịp, chiếc quần sịp đó chính tay tôi mua cho anh, anh chỉ thích loại quần sịp đó. Tôi vẫn còn nhớ.

Tôi tắt hết điện thoại di động, một mình đeo ba lô lang thang như một con diên trên đường.

Từ đường Nam Kinh sang đường Hoài Hải, rồi tôi lại đến tất cả những nơi chúng tôi đã từng đặt chân đến.

Tôi cứ đi như vậy suốt đêm , sau khi trời sáng, tôi tìm một khách sạn và nghỉ ở đó.

Đúng ba ngày, tôi ở khách sạn đó đúng ba ngày.

Ba ngày không ăn không uống không ngủ, tôi cứ ngồi như vậy nhìn trần trần nhà, tuyệt vọng và đau thương, tôi nghĩ có lẽ mình sẽ âm thầm chết đi như vậy.

Ngày thứ tư, tôi mở máy và gọi điện thoại cho mẹ tôi.

Mở máy ra, tôi nhìn thấy vô số những tin nhắn ập vào trước mắt mình, đều là của Bắc.

Tôi chỉ đọc một tin, anh bảo, Tiểu Bạch, em phải sống! Em mà chết thì em là đứa giở hơi. Em hận anh cũng được, oán anh cũng chẳng sao, chỉ có điều, em phải sống, phải sống thì em mới có cơ hội trả thù anh, đúng không? Đây vốn là kiểu nói chuyện từ trước đến nay của Bắc.

Tôi lặng lẽ xóa, và tôi cũng xóa hết mọi tin nhắn ở đằng sau, từ giờ trở đi, việc tôi sống hay chết đã không còn liên quan tới con người này nữa.

Bắc gọi điện đến cho tôi, hết lần này đến lần khác, tôi nghĩ, chắc chắn là anh đã gọi liên tục, nếu không tại sao tôi vừa mở máy đã có điện thoại.

Chắc phải đến mấy trăm lần, pin điện thoại đã gần hết, tôi thấy nó nhấp nháy nhấp nháy, đó là điện thoại của hãng Nokia mà tôi ưa thích, chúng tôi đều mua điện thoại của hãng này. Một cặp máy đôi, máy của anh to, máy của tôi nhỏ hơn một chút, đặt cạnh nhau trông chúng như hai con vật dễ thương, Bắc từng bảo, con cái là tôi, còn đực là anh.

Tôi lại tắt điện thoại.

Nửa tiếng sau, tôi mở máy và gọi điện cho mẹ, lúc này đã là nửa đêm.

Mẹ tôi nhắc máy, tôi muốn gọi một tiếng mẹ, nhưng tôi phát hiện ra rằng, mình không thể gọi thành tiếng.

Nước mắt tôi chảy dài trên má, mắt tôi nhạt nhòa, nhưng tôi cũng chẳng buồn lau, tôi cúp điện thoại, mẹ tôi bị cao huyết áp, tôi không thể để mẹ phải lo lắng vì tôi.

Cố Vệ Bắc bảo, nếu chết tôi sẽ là đứa dở hơi.

Tôi nghĩ đúng là mình không thể chết, tôi phải để Bắc chết, tôi phải sống lâu hơn Bắc.

Chúng tôi từng nói rằng, phải sống đến 80 tuổi, khi đó sẽ cùng nhau dắt tay đi dạo phố.

Tôi liền đứng dậy, nhưng không hiểu sao tôi có cảm giác như toàn thân đều đau ê ẩm như bị tháo rời ra từng bộ phận, tôi gọi điện thoại cho quỳ lễ tân, phiền chị mang giúp cho ít đồ ăn đến, gì cũng được.

Trong giờ phút đó, khát vọng phải tiếp tục sống sao mà mãnh liệt thế. Tôi tự nói với mình rằng, tôi phải sống, sống đến 80 tuổi, tôi phải để Cố Vệ Bắc thấy hối hận vì không lấy tôi. Tôi là một cô gái tràn đầy sức sống như vậy, tôi là một cô gái si tình, hết lòng vì tình yêu, do vậy tôi phải cho Bắc biết rằng, bỏ lỡ tôi có nghĩa là anh ta đã bỏ lỡ tình yêu của đời mình.

Nhân viên phục vụ mang mì tôm đến cho tôi, sau đó tôi bắt đầu ăn như lên cơn điên, dạ dày tôi giờ đang rỗng tuếch, vừa ăn vào một miếng tôi lại nôn ra ngay, ăn tiếp miếng nữa, lại nôn ra, tôi sờ đầu mình, thấy hâm hấp sốt, và tôi nhìn mình trong gương, mặt mày xám xịt như xác chết, tôi biết, nếu giờ tôi ra ngoài, thiên hạ nhìn thấy chắc sẽ sợ khiếp vía.

Tôi nghĩ đến Hiếu Lỗi.

Bạn tôi, bạn từ thuở thiếu thời của tôi, cô bạn gái từng mang tiếng là đồng tính luyến ái đó, chắc chắn cô ấy sẽ đến cứu tôi, Phần Na thì đã chết rồi, tôi vẫn còn Hiếu Lỗi, còn một người chị như thế chân tay.

Tôi gọi điện thoại cho Hiếu Lỗi, máy đã thông.

Hiếu Lỗi, giọng tôi thều thào, chị ơi, cứu em với.

Lúc đó, tôi đã coi Hiếu Lỗi là người thân của mình.

Lúc đó Hiếu Lỗi đang ở Đồng Lí, nhận được điện thoại của tôi, cô ấy bắt xe từ Đồng Lí về Thượng Hải. Sau đó cô tìm đến chỗ tôi. Tối hôm đó, Hiếu Lỗi ôm tôi vào lòng, còn tôi thì khóc nức nở, khóc vật vã mãi không nguôi. Mấy hôm nay, đây là lần đầu tiên tôi khóc thoải mái đến vậy, nếu không khóc ra, tôi sợ mình sẽ chết mất.

Hiếu Lỗi bảo, đừng khóc, đừng khóc nữa, rồi mọi việc sẽ qua hết mà thôi, con người ta không dễ chết lắm đâu, tớ cũng từng chết vài lần nhưng giờ vẫn sống sờ sờ đó thôi?

Hiếu Lỗi bảo, có nhiều khi, sinh mạng của con người còn rẻ rúm hơn cả cọng cỏ, tưởng không thể sống được nữa, khi mùa xuân đến lại đâm chồi nảy lộc.

Tôi tin lời cô ấy nói, chính vì vậy, tôi phải tiếp tục sống, tôi phải sống để Cố Vệ Bắc nhìn thấy. Cố Vệ Bắc, xa rời tình yêu của anh, em sẽ không chết héo đâu.

Chúng tôi mua vé máy bay bay đêm về Bắc Kinh. Tôi không còn muốn sống thêm một phút nào nữa ở Thượng Hải.

Trên máy bay, tôi ăn, tôi uống, tôi nôn như một con điên, mặt tôi vàng bệch, cô nữ tiếp viên hỏi Hiếu Lỗi, có phải em chị có thai không, chỉ có phụ nữ có thai mới nôn như vậy.

Tôi giật mình, Hiếu Lỗi nhìn tôi với vẻ kinh ngạc và hỏi, không phải thế chứ?

Tuyệt Tiêu Thiên

Muôn nẻo đường yêu

Dịch giả: Trần Quỳnh Hương.

Chương 23

Tôi chỉ nghĩ rằng, đợi đến khi con tôi trưởng thành, tôi sẽ dắt nó đến trước mặt Bắc, tôi sẽ phải để anh ta hối hận suốt đời, tôi độc ác quá, nhưng cơ hội để được độc ác đã không còn nữa, tôi đã để mất đứa con đó - kết quả tình yêu giữa tôi và Bắc .

Đúng là tôi có thai thật.

Đúng vậy, tôi đã có thai. Đây là một điều bất ngờ.

Hiếu Lỗi bảo, cậu không thể giữ đứa con này.

Tôi và Hiếu Lỗi đứng trước cổng bệnh viện phụ sản, gió thổi tung tóc tôi, mặt tôi diêm tĩnh như mặt hồ Thanh Hải không chút gợn sóng.

Tớ muốn giữ lại. Tôi nói, tớ muốn có đứa con này.

Đây là lần đầu tiên tôi có thai, hơn nữa đây là con của tôi và Bắc, tôi muốn

sinh nó không phải vì muốn kéo Bắc quay trở về mà muốn ghi dấu cho mỗi tình từng có này.

Nó đã khiến tôi phải khắc cốt ghi xương, ruột đau như cắt.

Tôi cứ tưởng rằng, Cố Vệ Bắc chính là người sẽ đi cùng tôi đến cùng trời cuối đất, nhưng không ngờ anh ta lại phụ tình tôi nhanh đến như vậy, phụ bạc tình yêu của tôi.

Tôi nghĩ rằng chuyện này không thể cứu vãn được nữa, Hiếu Lỗi thở dài một tiếng và bảo, lâu hồng mộng vô hạn, ai hay duyên dữ lành.

Cô đã bỏ vẽ tranh từ lâu. Ngày ngày ra vào các điểm vui chơi công cộng, quần là áo lượt, chơi với đủ loại đàn ông. Từ lâu Hiếu Lỗi không còn là cô gái lạnh lùng, trong trắng như xưa, cô đã biến thành con người ăn nói đưa đẩy, nhìn gió lái tay chèo, điệu đà nũng nịu, thậm chí có phần hơi sa đoạ.

Nếu thiên sứ biết được niềm vui của sự sa đoạ thì nàng cũng sẽ lựa chọn việc sống sa đoạ. Hiếu Lỗi đã nói với tôi như vậy, cô ngày một nghiện thuốc lá, ngày càng cách tôi xa.

Tôi bắt đầu ra công ra sức ăn, vừa ăn vừa nôn. Nôn tôi cũng vẫn ăn, tôi phải ăn vì đứa con trong bụng tôi.

Hàng ngày sau khi tỉnh giấc, tôi không thể biết mình đang ở đâu. Tôi vẫn cứ ngỡ là mình đang ở Thượng Hải, mở mắt ra là nắm được tay Bắc, nhưng kết quả chỉ là hai tay không, tôi đã đánh mất Bắc.

Đối với tôi, Thượng Hải chỉ là một thành phố chết vì đã không còn Bắc.

Hiếu Lỗi về nhà và bảo, Bắc gọi điện thoại cho tớ, anh ấy như người lên cơn điên, anh ấy hỏi có gặp cậu không?

Lúc đó tôi đang ăn ngẫu nhiên Hamburger, một chiếc Hamburger kẹp thịt gà, một chiếc kẹp thịt bò. Tôi nhai nhồm nhoàm, trông khó coi vô cùng.

Thế cậu có nói cho anh ta biết không?

Hiếu Lỗi bảo, tớ đã lựa chọn sự im lặng.

Cậu chán đời thế, tôi mắng Hiếu Lỗi, cậu còn muốn hại chết tớ nữa hay sao, trên thế giới này bây giờ người tớ không muốn gặp nhất chính là Cố Vệ Bắc! Nếu cậu sợ tớ ở đây sẽ làm phiền cậu thì tớ sẽ đi ngay lập tức.

Không phải thế, không phải thế, Hiếu Lỗi thanh minh, tớ chỉ thấy bọn cậu chia tay thế này thì tiếc quá, tớ muốn tạo cho anh ấy một cơ hội.

Anh ta có xứng đáng không? Anh ta có xứng đáng để tớ yêu không, hả? Anh ta là kẻ lưu manh nhất trên thế gian này! Nếu cậu gọi anh ta tới thì tớ sẽ nhảy lầu ngay lập tức, cậu có tin không hả? Tôi lồng lộn như một con điên.

Được rồi, được rồi, cậu bình tĩnh đã nào, hôm nay tớ phải đi tham dự một buổi giới thiệu sách mới của một tác giả nữ xinh đẹp, quay về tớ sẽ nói chuyện với cậu, Cố Vệ Bắc muốn tìm cậu phải thông qua tớ, nếu cậu không đồng ý thì thôi vậy.

Sau khi Hiếu Lối đi, tôi bắt đầu sắp xếp đồ đạc. Tôi thầm nghĩ, ăn nhờ ở đậu không bằng tự mình mưu sinh, tiền tôi mang theo người cũng không còn nhiều. Tôi không muốn lấy tiền của Bắc từ giờ trở đi tiền của anh ta không liên quan gì tới tôi. Tôi chỉ có một chiếc ba lô đơn giản và một thân xác yếu ớt mong manh. Tôi phải ra đi, một mình đi đến một nơi xa xôi nhất.

Khi tôi đến ga Tây Bắc Kinh và đi đi lại lại ở đó, nghe đến hai chữ Trùng Khánh, lập tức tôi nước mắt lưng tròng. Đúng vậy, tôi phải đi Trùng Khánh, mảnh đất đã lưu giữ những năm tháng thanh xuân, những ước mơ cháy bỏng, tình yêu và bao quyến luyến, gắn bó của tôi. Mảnh đất đã từng khiến tôi đặt bao niềm tin và nhớ nhung, mảnh đất đã khiến tôi đau đáu yêu thương!

Mấy năm sau, tôi lại mua vé tàu từ Bắc Kinh về Trùng Khánh. Chuyến tàu T9, vẫn là chuyến tàu đó, tôi mua vé năm. Giờ thì không chỉ có một mình tôi, tôi đã có đứa con trong bụng.

Lên trên tàu tôi ngủ say như chết, giống như người mấy ngày liền không được ngủ.

Tôi đã mất tích như vậy đấy, tất cả mọi người không ai biết tôi đi đâu.

Xuống tàu, tôi một mình chạy đến sông Gia Linh, đứng trên bờ mà nước mắt tuôn trào như suối.

Tôi hận anh, Cố Vệ Bắc, hận đời đời kiếp kiếp.

Tôi bắt đầu một cuộc sống mới ở Trùng Khánh, rồi tôi bắt đầu tìm việc. Tôi sống trên một ngôi đình nhỏ trên núi. Trùng Khánh nhiều sương quá, hầu như ngày nào trời cũng mù mịt sương, ngày nào tôi cũng bước từng bậc

tam cấp xuống để đến công ty. Tôi đã có bầu nên không thể làm những việc quá nặng nhọc, công việc tôi tìm được là làm đồ án cho một công ty quảng cáo, thử việc ba tháng, lương bổng ít ỏi, một tháng 800 tệ.

Những đồ án mà tôi thiết kế không được đẹp lắm, so với khi tôi sống ở Thượng Hải. Tôi như biến thành một con người hoàn toàn khác, mệt mỏi, chán chường, mặt mày xanh xao, sức khỏe giảm sút, có cảm giác như có thể ngất bất cứ lúc nào.

Tôi vẫn nôn, liên tục nôn, cơn nghén hành hạ tôi sống dở chết dở, và điều này đã không giấu nổi giám đốc. Chị ta bảo, Tiểu Bạch, cô có bầu thì nên nghỉ ngơi, công ty chúng tôi không thể tuyển một nhân viên đang có bầu, mời cô... Tôi không để cho chị ta kịp nói tiếp mà đỡ lời ngay với giọng khách khí cảm ơn chị.

Tiếp đó tôi không ngừng làm việc, đổi việc, tôi phải tiếp tục sống, phải để đứa con trong bụng tôi được chào đời.

Quần áo tôi cũng đã cũ sờn, tóc tôi cũng vàng khô, sắc mặt tôi ngày càng tồi tệ. Hàng ngày tôi lang thang trên các con đường, các ngõ nhỏ một thời từng rất quen thuộc với mình. Giống như thời gian đang quay ngược trở lại,

giống như tôi lại quay về với thưở còn 18, hăng hái xuống tàu và chạy đến bên chàng trai khôi ngô tuấn tú, anh bảo tôi giống như dân thợ xây. Rồi anh bế bổng tôi lên và hôn tới tấp.

Tất cả giờ đã khác xưa.

Thình thoảng tôi cũng đi ăn một bát mì cay. Đã lâu lắm rồi tôi không ăn cay, vừa ăn vừa khóc. Tôi nói chuyện với mọi người bằng tiếng Trùng Khánh mà ngày xưa tôi học được. Không ai hỏi tôi từ đâu tới, không ai hỏi tôi sẽ về đâu, tôi ngồi trên ghế gần cửa sổ và ăn mì cay Trùng Khánh, bên tai tôi vẫn là những âm thanh ồn ào, sôi động nhất. Sự náo nhiệt đó khiến người ta không còn cô đơn, lòng tôi dần đã trở nên thanh thản hơn.

Mùa đông đã đến, tôi đã đến Trùng Khánh ba tháng. Cơ thể tôi cũng bắt đầu trở nên cứng kèn, đứa con trong bụng tôi đã được bốn tháng tuổi, nó đã biết nghịch, tối nào cũng vậy, dù mệt bã người nhưng tôi vẫn thủ thỉ chuyện trò với nó: con yêu quý, hôm nay con có ngoan không? Hôm nay mẹ mệt lắm con ạ, nhưng ngày mai mình sẽ được sống tốt hơn, ngày mai mẹ sẽ đưa con đến đập Sa Bình dạo chơi nhé!

Dường như mỗi nơi tôi đặt chân đến đều là chốn xưa. Tôi nhớ đến Lí Trác, nhớ đến những người bạn học của Bắc trước kia, nhớ lại những nơi tôi và Bắc đã từng đến. Trùng Khánh đã trở thành vết thương lòng đeo đẳng tôi trong suốt cuộc đời còn lại, những thứ đầu đời bao giờ cũng khó quên. Tôi

chưa bao giờ quên, ở đây, có mối tình đầu của tôi, có người từng khiến lòng tôi ngày đêm mong nhớ, có những năm tháng tuổi trẻ bồng bột nông nổi của tôi.

Có lúc tôi tự nghi ngờ mình, tôi đang lưu luyến tình yêu, đang lưu luyến những năm tháng đã trôi qua hay đang lưu luyến hình bóng mình trong những năm tháng mãi mãi đọng lại trong ký ức?

Tôi không giải thích nổi.

Tôi lại đổi công việc, vì đã có bầu, vì thời gian làm không dài nên công việc của tôi ngày càng tồi tệ. Lần này tôi đến một công ty du lịch để phụ trách công việc tư vấn khách hàng, tôi phải đi đến một số công ty để tìm nguồn khách hàng. Thu hút họ đi du lịch ở Cửu Trại Câu. Khách hàng càng đông thì tôi càng được nhiều tiền phần trăm.

Thời tiết mỗi ngày một tệ, sương rơi mỗi lúc một mịt mù.

Sáng hôm đó, dậy hơi muộn nên tôi phải sấp sấp ngửa ngửa chạy đến công ty. Tôi quên rằng hôm nay trời lạnh, đường trơn, tôi quên rằng nếu không ăn sáng thì tôi không thể đủ sức làm việc, tôi quên rằng tối qua hơn 10h tôi mới về đến nhà, tôi quên rằng huyết áp của tôi rất thấp, tôi quên rằng trong bụng của mình vẫn còn một đứa con bé bỏng.

Tôi vội vàng leo từng bậc tam cấp xuống núi, và rồi chân tôi bị trượt rất mạnh, lúc đó, theo bản năng, tôi đã ôm ngay bụng mình, giờ thì tôi mới biết bậc tam cấp của Trùng Khánh trơn đến nhường nào, giờ thì tôi mới hiểu hàng ngày số bậc tôi phải leo cao đến chừng nào....Tôi lăn xuống, lăn hết mười mấy bậc, lăn xuống tận dưới cùng.

Tôi mơ hồ cảm nhận có một cái gì đó trơn trơn nóng nóng vọt ra khỏi cơ thể tôi. Tôi muốn ngồi dậy nhưng không còn đủ sức, tôi muốn gọi mọi người nhưng không thể cất lên lời.

Hình ảnh cuối cùng lưu lại trong trí óc tôi là Cố Vệ Bắc, tôi như nhìn thấy anh đang tiến về phía tôi, anh dắt tay tôi và đi trên bậc tam cấp của Trùng Khánh.

Đến khi tỉnh lại tôi thấy mình đang ở trong bệnh viện.

Một bà cụ đi tập thể dục buổi sáng trông thấy tôi nên đã đưa tôi đến đây.

Cô bác sĩ bảo tôi rằng, chị ạ, đứa con trong bụng chị không còn nữa.

Ánh mắt tôi nhìn vói vẻ đầy tuyệt vọng, chị nói gì cơ ạ?

Cô bác sĩ nhắc lại một lần nữa. Tôi hất chần ra và gào lên như điên, đây là bệnh viện gì, cô là bác sĩ gì hả, tại sao mọi người lại để con tôi chết? Con tôi đâu, con tôi đâu....Tôi đã quên khóc mà chỉ biết kêu gào thảm thiết, tôi đã không kiểm chế nổi mình, tôi giống như người đang lên cơn điên.

Tôi lại quay về với cảnh một thân một mình, tại thành phố quen thuộc, nhưng thật lạ lẫm này, tôi đã đánh mất con mình, nó đã bỏ tôi mà đi.

Ngày ngày tôi ngồi thẫn thờ trên giường bệnh, tiền viện phí tôi nợ bệnh viện không thể thanh toán, mấy lần bệnh viện giục tôi, họ hỏi, chị phải có bạn bè chứ? Người nhà chị ở đâu?

Tôi thẫn thờ, tuyệt vọng. Ngồi ngắm nhìn bầu trời lạnh lẽo, u ám bên ngoài, mặt tôi đờ đẫn. Tôi không biết cười nữa, cũng không muốn nói gì nữa.

Bác sĩ nói với tôi rằng, con chị đã thành hình rồi, một cậu con trai.

Tôi thầm nghĩ, chắc chắn lớn lên nó sẽ rất đẹp trai, nó sẽ rất giống Cố Vệ Bắc.

Tôi không còn muốn lấy chồng. Tôi chỉ nghĩ rằng, đợi đến khi con tôi trưởng thành, tôi sẽ dắt nó đến trước mặt Bắc, tôi sẽ để anh ta phải hối hận suốt đời. Tôi độc ác quá, nhưng, cơ hội để được độc ác đã không còn nữa, tôi đã đánh mất đứa con đó – kết tinh của tình yêu giữa tôi và Bắc.

Thời yêu nhau say đắm nhất, chúng tôi đã từng mơ ước có một đứa con như thế, chắc chắn nó sẽ rất giống vẻ tuấn tú của Bắc và vẻ xinh xắn của tôi. Nếu là con gái sẽ là một công chúa có đôi mắt to và làn da trắng. Nếu là con trai sẽ là một hoàng tử khôi ngô, phong độ. Bắc bảo, dĩ nhiên rồi, tốt nhất là mình nên đẻ sinh đôi, nếu không, đẻ con gái thì em sẽ ghen, đẻ con trai thì anh sẽ ghen. Bắc từng nói rằng, trên thế gian này tôi chỉ được phép yêu một mình anh, con trai cũng không được tôi yêu như vậy.

Đã từng có một thời yêu nhau như thế.

Mùa đông Trùng Khánh thật lạnh, lạnh đến mức người ta không biết trốn đâu hết lạnh. Ngoài trời sương giăng mù mịt, mấy lần bệnh viện thúc nộp tiền viện phí. Tôi muốn gọi điện thoại cho Hiếu Lối, nhưng ý nghĩ đó chỉ thoáng qua rồi lập tức biến mất, đã từ lâu cô ấy không còn là cô gái Hiếu Lối ngày xưa. Hiếu Lối thay đổi quá nhanh, thực dụng, dung tục, tầm thường, thậm chí khiến người ta cảm thấy ghê sợ.

Thẩm Quân.

Đúng vậy, bất giác tôi nhớ đến Thẩm Quân.

Thẩm Quân từng nói với tôi rằng, sau này, nếu em cần, bất luận em ở đâu, nhất định anh sẽ đến bên em.

Hai năm đã trôi qua, không biết anh còn dùng số điện thoại cũ không?

Anh có còn đi hát không? Còn sống một mình không?

Tôi thử gọi điện thoại cho Thẩm Quân, người đàn ông đưa cho tôi điều thuốc đầu tiên đó, tôi chỉ định thử cho biết, không ngờ điện thoại đã thông.

Lâm Tiểu Bạch, Lâm Tiểu Bạch! Thẩm Quân hét lớn.

Tất cả đã được an bài.

Tôi đã có cơ hội làm lại cuộc đời, thế giới này sẽ không bao giờ để bất cứ

người nào biến mất một cách vô ích, duyên số rồi sẽ lại đến.

Tôi ngồi trên giường, châm một điếu thuốc là và chờ đợi Thâm Quân xuất hiện.

Tình yêu là như vậy, anh có nợ với tôi nên anh phải trả.

Tuyệt Tiêu Thiên

Muôn nẻo đường yêu

Dịch giả: Trần Quỳnh Hương.

Chương 24

Mỗi người rồi sẽ gặp được tình yêu, tôi từng tưởng rằng, kiếp này tôi chỉ yêu mình Bắc và không thể yêu một người nào khác, nhưng khi có một tình yêu trọn vẹn bày ra trước mắt tôi, tôi mới phát hiện ra rằng, mình không hề muốn chạy trốn. Dĩ nhiên, Hiếu Lôi nói với tôi rằng, cô ấy cũng không muốn chạy trốn.

Tôi quay trở lại Bắc Kinh.

Bắc Kinh đã trở thành nơi tôi đi rồi lại đến. Tôi nhớ đến tiểu thuyết *Đi đi lại lại* của Trì Lợi, Khang Vĩ Nghiệp và Lâm Châu, người Bắc Kinh, kẻ Vũ Hán, hai người cứ qua lại với nhau như vậy, còn tôi cũng đã từng đi đi lại lại giữa Trùng Khánh và Bắc Kinh, giờ thì tình yêu không còn nữa, cuộc hành trình đi đi lại lại của tôi đã đến hồi kết thúc.

Tôi muốn sống một cuộc sống yên ổn. Vì tình yêu tôi đã phải chịu quá nhiều đau khổ, tình yêu đã suýt cướp đi mạng sống của tôi. Khi Thẩm Quân đưa tôi về Bắc Kinh, tôi nói, từ giờ trở đi đừng nhắc gì đến tình yêu nữa nhé, nếu cảm thấy hợp thì mình sống với nhau, không hợp thì chia tay, anh thấy thế nào?

Thẩm Quân đã đồng ý.

Anh vẫn gọn gàng, gầy guộc như ngày nào, gương mặt của anh hơi giống Đại Vệ, giọng hát của anh ngày càng sâu lắng, cuốn hút hơn. Anh nói với tôi rằng, có một công ty đang chuẩn bị lãng xê anh, có thể chỉ trong một đêm anh cũng sẽ nổi lên như cồn như các ca sĩ khác.

Hay quá, tôi bảo, đến lúc đó thì đừng quên em nhé. Em sẽ làm bồ của anh.

Thẩm Quân nâng cằm tôi lên và bảo, đến lúc đó anh sẽ lấy em.

Tôi không nói gì nữa, tôi không còn tin vào tình yêu nữa, kể cả tôi biết Thẩm Quân rất tốt với tôi.

Chúng tôi sống trong một ngõ nhỏ rất cổ ở Bắc Kinh. Khu nhà Tứ hợp viện có bốn gia đình, chúng tôi ở ngôi nhà phía Bắc, đó là do tôi yêu cầu sống ở Tứ hợp viện, tôi đã chán ngấy nhưng căn hộ trên chung cư cao tầng, lên lên xuống xuống, chẳng bao giờ cảm nhận được hơi thở của đất, tôi nói với Thẩm Quân rằng mình thiếu hơi đất.

Thẩm Quân bảo, thế thì anh sẽ truyền hơi đất cho em.

Chúng tôi đã sống với nhau một cuộc sống có đủ các vị dưa cà mắm muối. Tôi dệt vải, Thẩm Quân trồng rau. Tôi mua rất nhiều váy vải, mùa xuân

năm 2003 tôi giống như một cô thôn nữ, đi dạo cùng nhau rồi đi chợ mua thức ăn, Thẩm Quân bảo cơ thể tôi suy nhược quá, cần phải điều chỉnh tầm bố.

Anh mua rất nhiều thuốc Bắc cho tôi, tôi làm một cái bếp lò và lạng lẽ đun thuốc. Tôi muốn được loanh quanh bên bếp lò, giống như các vị sư già nhập định dần dần quên hết chuyện xưa.

Thỉnh thoảng Thẩm Quân lại đi hát, thời gian còn lại anh luôn ở nhà với tôi.

Cuộc sống của tôi có phần giống với cuộc sống chốn thần tiên, tôi biết mình đang cố gắng lựa chọn sự lãng quên.

Đã gần nửa năm nay tôi không dùng di động.

Sau đó, bệnh SARS đã ập đến.

Tôi và Thẩm Quân chẳng ai đi đâu nữa, thỉnh thoảng đi mua thức ăn cũng phải đeo khẩu trang dày bạch, về nhà lại dùng thuốc khử trùng 84 kỳ cọ sạch sẽ, Thẩm Quân bảo, dịch bệnh ở Quảng Đông còn nghiêm trọng hơn cả Bắc Kinh. Nghe anh nhắc đến chuyện đi Quảng Đông tim tôi lại nhói đau, Bắc còn ở Quảng Đông không nhỉ? Đó chỉ là một ý nghĩ thoáng qua, lập tức tôi nén ngay lòng xuống, việc Bắc sống chết giờ không còn liên quan gì đến tôi.

Chúng tôi đã sống như vậy ba tháng.

Ngày ngày Thẩm Quân sáng tác rồi đánh đàn cho tôi nghe, tôi là vị khán giả duy nhất của anh, một người hát, người kia để theo. Tôi học theo sách dạy nấu ăn và nấu những món kỳ quái nhất, kết hợp món này với món khác, không ai nhắc đến tình yêu, nhưng tôi biết tôi thích sống như vậy, êm đềm tĩnh lặng, ấm áp gần gũi. Nếu mỗi tình trước của tôi là món lẩu cay thơm đủ vị, nhiệt tình bốc đồng, thì cuộc sống hiện tại của tôi là món đậu phụ xào cải thảo, có thể ăn hàng ngày mà không làm hại dạ dày của tôi.

Không ai nhắc đến tình yêu.

Thậm chí, tôi có cảm giác rằng chúng tôi chỉ là bạn bè.

Thậm chí, anh chưa từng hôn tôi.

Tôi không thể chấp nhận cơ thể của một người đàn ông khác. Thẩm Quân bảo, Tiểu Bạch, em chưa yêu anh, chỉ khi nào một người phụ nữ yêu một người đàn ông thì cô ấy mới có hứng thú với cơ thể anh ta.

Tôi nghĩ Thẩm Quân nói đúng, tôi vẫn chưa yêu anh, tôi chỉ thích sống cùng anh mà thôi.

Thẩm Quân nói với tôi rằng, rất nhiều lần em khóc trong mơ, em khóc và gọi tên một người.

Tôi che mặt và cúi đầu. Cố Vệ Bắc, anh đã hại chết em, anh còn hại em bao lâu nữa, tại sao ngay cả lúc nằm mơ anh cũng không chịu tha cho em? Tại sao?

Thẩm Quân bảo có thể đợi tôi suốt đời. Anh là người đàn ông si tình như vậy đó! Anh bảo, kể cả đợi đến 80 tuổi, anh cũng sẽ vẫn đợi em.

Và những ngày tháng phải đối mặt với bệnh SARS đó, đêm nào Bắc cũng đi vào giấc mơ của tôi, tôi mơ thấy anh bị bệnh SARS, tôi mơ thấy anh phải thở bằng máy. Anh sốt, tôi liên tục thay khăn đắp trán cho anh, anh bảo tôi hãy tránh xa anh, bảo em đi đi, tôi hét, không, em không đi, em muốn suốt đời được ở bên anh, chết cũng phải ở bên anh.

Tỉnh dậy, phía ngoài cửa sổ chỉ có những tia nắng xuân hắt hiu, tĩnh mịch.

Đúng vậy, mùa xuân năm 2003 là một mùa xuân vắng vẻ nhất của Trung Quốc, đâu đâu cũng chỉ thấy một màu trắng, thỉnh thoảng tôi cũng ra đường. Đường phố vắng tanh, tivi ngày nào cũng đưa tin số người mắc bệnh SARS đang không ngừng gia tăng, các khu dịch bệnh ngày một nhiều, đến khi tivi đưa tin tình hình ở Thượng Hải và Quảng Đông, tim tôi lại đập thình thịch.

Tôi không biết rằng, lúc đó Bắc đã rời Quảng Đông và Thượng Hải, anh đi Trùng Khánh, chậm hơn tôi một bước, anh đã đặt chân đến Trùng Khánh khi tôi rời chốn đó.

Bắc đã đi tìm tôi, dĩ nhiên sau này tôi mới biết chuyện đó, Mai Lợi kể cho tôi nghe, cô ấy bảo, sau khi chị bỏ đi, anh ấy đi tìm chị khắp nơi.

Chúng tôi đã đi lướt qua nhau.

Bắc không biết rằng, lúc đó tôi sống ở một khu Tứ hợp viện nhỏ ở Bắc Kinh, sống với một anh chàng ca sĩ ngày ngày chỉ nghiên cứu nên ăn gì, uống gì để phòng SARS, chúng tôi hầm nước cà rốt để uống, hàng ngày khử trùng phòng ốc bốn năm lần, không dùng di động, cắt đứt tất cả mọi liên lạc với bên ngoài, tối đến đọc sách, sáng tác ngâm nga, không nói chuyện tình yêu, chỉ muốn sống một cuộc sống bình lặng, yên ổn. Đó là lần đầu tiên tôi suy nghĩ một cách thực sự nghiêm túc rằng, sinh mạng thật đáng quý. Đúng vậy, tôi sẽ phải tiếp tục sống, hưởng thụ tình yêu, tại sao lại không thể? Lẽ nào vì Bắc không còn cần tôi mà tôi phải chết hay sao? Lẽ nào chỉ vì một lần thất bại trong tình yêu mà suốt đời tôi phải canh mộ cho tình yêu của mình hay sao?

Mặc dù tôi biết sẽ rất khó khăn để tôi có thể yêu được một lần nữa, thậm chí khi Thẩm Quân muốn ôm tôi, tôi cũng đều cố tình lảng tránh, mặc dù tôi biết làm thế sẽ làm tổn thương rất nhiều đến tình cảm của anh.

Thẩm Quân bảo, anh sẽ chờ đợi.

Anh sẽ chờ đợi em chủ động kề vai áp má.

Thời gian đó tôi chỉ gọi cho Hiếu Lỗi một cú điện thoại, cô ấy đã đi nước ngoài với một người Úcxtraylia. May mà cô ấy không còn ở Trung Quốc. Cô ấy bảo, tớ đang xem kịch ở nhà hát Sydney.

Đây chính là tình yêu, nó có thể biến một người thành thiên sứ, ví dụ như Phần Na, cũng có thể biến một người thành ma quỷ, ví dụ như Hiếu Lỗi.

Còn tôi, vì tình yêu mà thương tích đầy mình, tôi không còn đủ sức để yêu lần thứ hai, mặc dù tôi thích Thẩm Quân, nhưng tôi không thể giống như trước có thể yêu bằng tất cả nhiệt huyết, tôi không thể làm được điều đó.

Đây chính là nỗi bi ai của tình yêu.

Thẩm Quân bảo sẽ đợi tôi, anh bảo, anh có đủ kiên trì để chờ đợi tình yêu. Anh bảo, trước đây, tình yêu của em là một bộ quần áo diêm dúa, diêm dúa nhưng không thực dụng, còn anh một chiếc áo bông giản dị, mặc vào em sẽ cảm thấy ấm áp vô cùng.

Mỗi người đều sẽ gặp được tình yêu, tôi từng tưởng rằng, kiếp này tôi chỉ yêu mình Bắc và không thể yêu người nào khác, nhưng nhưng khi có một

tình yêu trọn vẹn bày ra trước mắt tôi, tôi mới phát hiện ra rằng, mình không hề muốn chạy trốn. Dĩ nhiên, Hiếu Lối nói với tôi rằng, cô ấy cũng không muốn chạy trốn.

Sau khi dịch SARS đã đi qua, Hiếu Lối từ Úc quay trở về Trung Quốc, vừa đặt chân xuống sân bay cô ấy đã điện thoại ngay cho tôi. Hiếu Lối bảo, lần này cô lại được yêu rồi, người đó là giảng viên của Học viện mỹ thuật. Hiếu Lối bảo, thật đấy, lần này tớ đã thực sự cảm nhận được sức mạnh và sự thần bí của tình yêu.

Hiếu Lối đã hình dung rằng, cảm giác đầu tiên của tớ khi nhìn thấy người đàn ông đó giống như một tia sét.

Sét rất dễ làm trọng thương con người, nhưng Hiếu Lối đã chuẩn bị lao vào tình yêu như con thiêu thân lao vào lửa.

Hai năm sau, Hiếu Lối đã biến thành một cô gái gợi cảm, lịch lãm.

Nếu bạn đi trên đường, và nhìn thấy một cô gái mặc áo len đen cao cổ và chiếc váy Xcotlen màu đỏ với đôi bốt màu hạt dẻ có lông, trên vai khoác một chiếc khăn choàng của Nga có các dây tua rua dài nửa thước, mái tóc

màu hạt dẻ, ánh mắt đằm tĩnh, thậm chí có phần hơi lạnh lùng, thì chắc hẳn đó là Hiếu Lỗi.

Lần đầu tiên khi nhìn chứng minh thư của Hiếu Lỗi, Nghi Thanh đã nói rằng, sao mặt em buồn thế?

Nghi Thanh là thầy giáo của Hiếu Lỗi khi cô học tiến tu ở học viện Mỹ thuật, Hiếu Lỗi đến đó học thêm vì cô muốn đi du học ở học viện Mỹ thuật của Pháp. Khi Nghi Thanh lọt vào tầm mắt của cô, cô mới phát hiện ra rằng, đó là một người đàn ông rất thanh lịch.

Không giống như các chàng trai học mỹ thuật khác, lúc nào cũng đầu bù tóc rối, tai đầy khuyên tai, Nghi Thanh mặc một chiếc áo sơ mi trắng, quần ka ki màu sữa, vẻ đằm đạm, nhẹ nhàng toát ra từ con người anh khiến người ta có cảm giác rằng tất cả mọi người đều bận rộn trừ anh.

Anh không để tóc dài, không trêu ghẹo, đùa cợt với các cô gái khác, vào lớp mới đến, tan học lại về. Có rất nhiều cô gái thầm yêu trộm nhớ anh nhưng không ai lọt được vào mắt xanh của anh, ánh mắt anh lúc nào cũng mơ màng, rất giống ánh mắt Hiếu Lỗi. Lần đầu tiên gặp nhau, cả hai đều có cảm giác như đã quen nhau từ lâu.

Đến giờ học do Nghi Thanh lên lớp, Hiếu Lỗi có cảm giác tay mình run run, anh dạy cô cách vẽ mô phỏng tranh của các họa sĩ thuộc trường phái ấn tượng của Pháp. Nghi Thanh khen cảm giác của Hiếu Lỗi rất tốt, thảnh thoảng, anh lại cầm tay cô vẽ những nét quan trọng nhất, lúc đó, tay Hiếu Lỗi lại càng thêm run rẩy

Bắt đầu có nam sinh viên gọi tên Hiếu Lỗi, Hiếu Lỗi ơi, Hiếu Lỗi – những tiếng gọi dai dẳng, trái tim Hiếu Lỗi giờ đã lạnh lùng như sắt đá, cô không còn thấy rung động trước những cậu sinh viên mặt búng ra sữa đó nữa, giống như chuyện năm xưa cô không có duyên với Mạnh Gia Vĩ. Cô không thích những người đàn ông không chín chắn, cô vẫn đang miệt mài chờ đợi.

Cả hai đều hiểu, nhưng dường như họ cảm thấy có một cái gì đó đang ngăn cách họ.

Một thời gian dài sau đó hai người không nói chuyện với nhau, ánh mắt họ đang cố tình lẫn tránh.

Cô gái Hiếu Lỗi xinh đẹp dần dần trở nên gầy guộc hơn, trừ Trần Tử Phóng ra, đây là lần thứ hai cô biết rung động, cô thích những người đàn ông có ánh mắt mơ màng, tựa làn khói xanh, tuy không thể tóm bắt nhưng nó lại

luôn ám ảnh, vương vấn trong tâm trí cô, cô thầm nghĩ, đây chính là tình yêu.

Cô đã học được bài học tình yêu từ Trần Tử Phóng, khi đã học thuộc rồi lại không thể nào quên.

Rất nhiều bài học không dùng đã thành bỏ đi, rất nhiều nhiệt huyết không dùng đã thành lãng phí.

Cô chuẩn bị sẽ yêu một lần thật hết mình.

Hiếu Lỗi ngày càng trở nên xanh xao, tiều tụy hơn! Chiếc quần bò bé nhất cũng trở nên rộng thùng thình. Tranh cô vẽ bày trong các phòng trưng bày tranh cũng bán được một số nên một mình cô thuê phòng ở một khu chung cư rất gần học viện Mỹ thuật, căn hộ cô thuê có một phòng ngủ, một phòng khách, trong đó bày rất nhiều tranh của Hiếu Lỗi, dĩ nhiên ngoài ra còn có quần áo của cô. Cô lúc nào cũng rất khác người, quần áo mua về bao giờ cô cũng phải sửa lại cho thật đẹp, ví dụ đính thêm một vài thứ đồ trang trí hoặc khoét một lỗ thủng trên quần bò, điểm thêm một sợi dây tua rua cho váy, quần áo lúc nào cũng chất đống trên giường, thực ra giường ở đây chỉ là một tấm đệm. Cô thường xoa mái tóc dài như tảo biển và đi đất trên nền nhà, vật nổi bật nhất trong phòng là tấm gương soi, Hiếu Lỗi thường hay ngồi thẩn thờ trên đất soi gương, soi được một lúc thì nước mắt lại lăn dài trên hai bờ má, cô ngắm mình trong gương và cô cảm giác như Nghi Thanh đang ngồi trước mặt cô, ánh mắt anh đang nhìn cô say đắm.

Tình yêu đã đến khiến cô không kịp trở tay.

Nhưng một mũi tên bất ngờ đến và đâm trúng con tim. Mặc dù có biết Nghi Thanh đã yên bề gia thất, vợ anh đang đi học tiến sĩ ở Pháp, nhưng cô không quan tâm đến điều đó. Và thế là vào một buổi chiều hoàng hôn mùa xuân, cô đã đẩy cửa phòng Nghi Thanh.

Đó là một căn rất quen thuộc đối với cô, đâu đâu cũng là tranh, Nghi Thanh đang vẽ gì đó, cô đến bên anh và nhìn thấy bức tranh anh đang vẽ dở.

Đó là một cô gái đang đứng bên cửa sổ, cô gái mặc chiếc áo tím, ánh mắt tự lự, phía ngoài cửa sổ, hoa nở rục trời.

Đó là cô, chỉ có thể là cô, vì chỗ xương quai xanh có một nốt ruồi nhỏ.

Cô đứng sau và ôm chặt lấy anh: cứu em, cứu em với. Anh ơi, cứu em với.

Anh quay người lại và ôm chặt lấy cô: từ lâu anh đã không thể kiềm chế nỗi lòng mình, em lại còn đến đây dụ dỗ anh đến bên bờ vực thẳm, kể từ khi nhìn thấy ánh mắt của em, anh đã biết em là một liều thuốc độc đối với anh. Hiếu Lỗi! Hiếu Lỗi! Em là liều thuốc độc, và em cũng là liều thuốc giải độc của anh!

Họ hôn nhau thắm thiết như cá được về với nước, được tìm đến niềm vui mới của mình. Nghi Thanh nói, hóa ra tình yêu trong nước chỉ đơn giản như vậy. Hiếu Lỗi nói, chính vì đơn giản nên em mới hiểu được.

Mỗi đêm đối với họ đều là động phòng hoa chúc, đầy hoan lạc, yêu thương. Hiếu Lỗi cảm thấy cuộc đời được một lần như thế cũng là quá đủ, cô trở nên yêu đời hơn rất nhiều, cô như một cô dâu mới cưới, làm rất nhiều món ăn của vùng sông nước Giang Nam cho Nghi Thanh ăn, thỉnh thoảng cô lại nũng nịu, ứ, em muốn anh ôm em cơ.

Những ngày tháng hạnh phúc bao giờ cũng ngắn ngủi. Hiếu Lỗi lúc nào cũng quấn quýt bên Nghi Thanh, quấn quýt bên nhau như đôi uyên ương mới cưới, nói hết chuyện Dali lại nói đến Vangogh, nói hết chuyện hội họa lại quay sang chuyện tình yêu, toàn những chuyện xa rời trần ai. Giờ Hiếu Lỗi đã là một cô gái 26 tuổi, trông cô giống như một đóa hoa sen xinh đẹp, lại một lần nữa trở nên trong trắng lạ thường, tất cả đều do cô đã có được tình yêu.

Nghi Thanh là vị giáo sư trẻ nhất trong trường, anh có gia đình đàng hoàng và một tiền đồ xán lạn. Năm sau nếu trường cử người đi học theo học bổng của Pháp thì chỉ anh chứ còn ai khác? Hiếu Lối cũng muốn nghĩ đến việc đi Pháp, nhưng cô cảm thấy nếu gắn chuyện này với tình yêu thì có phần hơi thực dụng, cơ hội, cô không phải là dạng người đó. Chính vì vậy, phần lớn cô chỉ lần lượt hỏi anh một số câu hỏi sau khi tan cuộc ái ân: anh có yêu em không? Yêu thế nào? Yêu trong bao lâu? Vẫn biết đó là những câu hỏi ngốc nghếch nhưng cô vẫn hỏi.

Sự việc bị bại lộ vào hôm cô đến phòng tranh của Nghi Thanh. Khi hai người ân ái thì bị người khác phát hiện.

Có cậu sinh viên ra sức theo đuổi Hiếu Lối nhưng không lấy được lòng cô. Cô vẫn lạnh lùng, điềm tĩnh từ chối những cậu mặt non choẹt đó, cô bảo mình không thích hợp với anh ta, nghe thấy vậy mắt anh chàng đó tối sầm lại và nói với Hiếu Lối một câu, tôi không giành được cô thì người khác cũng đừng hòng giành được cô.

Cửa đã bị bảo vệ trường đẩy ra.

Chính là cậu sinh viên từng theo đuổi cô, cô thầm nghĩ, chắc chắn là cậu ta cố tình làm như vậy, lúc đó cô và Nghi Thanh đang ở trên giường trong tư thế không một mảnh vải che thân.

Bên ngoài mưa xuân đang lất phất bay, Hiếu Lối rên nhẹ với vẻ ngượng ngùng, bàn tay cô lướt trên chỗ thầm kín nhất trên cơ thể anh, đúng vậy, cô không muốn hề có ý định cướp đi cuộc đời Nghi Thanh, cô chỉ muốn có giây phút này thôi.

Họ đã quá ngất ngây trong vòng tay nhau nên đã quên khóa cửa. Lúc cửa bật mở, trong buổi chiều hoàng hôn, cơ thể cô hắt ra một chùm sáng lung linh.

Hôm sau tất cả mọi người đều thì thầm chỉ trích, cô không quan tâm, chỉ cần Nghi Thanh vẫn yêu cô như trước cho dù cô có bị nhà trường đuổi học.

Ông hiệu trưởng tìm cô và nói cô đã dụ dỗ vị giáo sư trẻ nhất của trường, ông mắng cô đã làm ảnh hưởng xấu đến kỉ luật của trường, đề nghị cô sau ba ngày phải thu dọn đồ đạc và rời khỏi trường.

Cô hỏi ông hiệu trưởng với vẻ bất ngờ: ai nói là em dụ dỗ anh ấy?

Nghi Thanh nói. Vị hiệu trưởng nói, chắc chắn là cô đã dụ dỗ lợi dụng cậu ta, cậu ta có năm danh sách đi du học ở Pháp.

Hiếu Lỗi cười nhạt, ở bên Nghi Thanh đã lâu nhưng chưa bao giờ anh nói đến việc mình năm danh sách đi Pháp mà chỉ một mực thề thốt rằng: đất trời bên nhau, tình ta mãi mãi!

Hóa ra tất cả đều chỉ là câu nói chót lưỡi đầu môi mà thôi, gió thổi là bay. Hiếu Lỗi trầm nghĩ, họ như hai người đi bơi, cô cởi hết quần áo và nhảy xuống nước, còn anh bơi được một lát thì kêu mệt, và thế là anh lên bờ, không chỉ lên bờ mà anh còn mang hết quần áo của cô đi, cô không lên được bờ, nên phải ngâm mình dưới nước chờ đợi, thời gian trôi qua, có thể cô còn chết đuối.

Anh đã bỏ của chạy lấy người một cách dễ dàng như vậy sao, lẽ nào đây là người đàn ông mà cô từng yêu ư?

Ba ngày sau, Hiếu Lỗi đeo ba lô rời khỏi trường, cô không còn con đường nào khác. Thậm chí mọi thứ đối với cô trở nên quá bi ối.

Hiếu Lỗi ngồi trên chuyến tàu đi Quảng Châu, cô đang tiến về phía nam, mãi miết hướng về phương Nam, cảnh vật bên ngoài cửa sổ vùn vụt chạy qua trước mắt cô, cô không còn nước mắt, nước mắt chỉ là thứ bên ngoài cơ thể, nó có cứu được cô không?

Không, Hiếu Lỗi không tin vào nước mắt.

Cô nhớ đến lời Phần Na đã từng nói, con gái mệnh hèn, những người có mệnh hèn lại dễ sống, khó chết lắm.

Một năm sau Hiếu Lỗi đã trở thành còn người như thế này: Giày cao gót năm phân màu đen, màu tro hoặc màu đỏ, tất lưới mỏng, dưới mặc váy ngắn, trên là một chiếc áo hai dây mỏng tang, ngoài ra còn có một chiếc khăn choàng rộng khoác vai, lúc nào có thời gian trong tay còn kẹp thêm điếu thuốc.

Điếu Mole thon dài, có lúc lại là thuốc Seven.

Trời có lạnh bao nhiêu, cô vẫn đi tất lưới,裳 nào cũng có điều hòa, cô không phải cô đơn đến mức chạy đến phòng tranh lạnh lẽo vẽ nọ vẽ kia.

Một năm trước đây, Hiếu Lỗi đã đến Quảng Châu, cô không còn định vẽ thêm gì nữa, mặc kệ Dali, cũng mặc kệ Vangogh, chỉ cần ngồi trong đại sảnh của khách sạn năm sao một lát là có các đấng mày râu đến từ các nước trên thế giới đến tìm cô, hoặc nếu xuất hiện ở các quán bar sang trọng, chắc chắn sẽ có người đến trả tiền cho cô.

Không phải cô đơn nữa, Hiếu Lỗi nhớ đến một câu thơ, đêm nào cũng là xuân.

Đúng vậy, đối với cô đêm nào cũng là xuân. Lúc này, cô không còn là Hiếu Lỗi nữa, cô là Daisy, Anni, hoặc cũng có thể là một cái tên khác, cô đâu nhớ được hết, mỗi ngày một tên khác nhau.

Sau khi được các đấng mày râu đưa lên phòng, cô nói giá tiền với họ bằng tiếng Anh, dĩ nhiên là cô phải nói vì cô đã có giá rõ ràng, cô cần “money”.

Đúng vậy, “money”.

Tiền giúp cô có thể sống thoải mái, dĩ nhiên, nếu anh chàng nào thích làm hiệp sĩ hào hiệp, cô còn có thể có thêm lọ nước hoa Chanel và quần lót CK.

Một lần có một anh chàng tên là Ghali mua cho cô quần lót của hãng Ck màu hồng phấn, gợi cảm và duyên dáng, ba điểm quan trọng nhất đều theo hình ba bông hoa nhỏ màu đen.

Bất giác cô nhớ đến ngày đầu tiên học đại học của mình, quần lót của cô mặc cũng là chiếc quần conton trắng, lúc đó, cô dự định sẽ sống một mình suốt đời, cô không cần đến đàn ông, cô chỉ cần sự bình lặng, cô đơn. Hồi đó, mặc dù trái tim mỏng manh của cô đã vỡ tan, nhưng cô vẫn có cảm giác mình vẫn là thiên sứ. Nhưng giờ đây, ngay cả ma quỷ cô còn không bằng, cô là ma quỷ sa đọa, một con quỷ còn đáng sợ hơn các loại ma quỷ bình thường.

Cô liếc nhìn chiếc quần lót đặt tiền đó mà cảm thấy mắt cay cay, cay như sắp khóc.

Dĩ nhiên, hôm đó Ghali đã cố gắng hết sức, anh cố gắng gào lên với vẻ đầy

hưng phấn, anh như một chú lợn rừng hùng hục trên giường, cô cũng rên rĩ, cô rên rĩ chỉ vì muốn phối hợp với anh, đây là đạo đức nghề nghiệp, bổn phận công việc, nó không liên quan gì đến tình yêu, không liên quan gì đến tình dục.

Cô không biết Ghali là người nước nào, cũng không nhớ mình đã từng lên giường với bao người đàn ông? Vì tiền của cô đã biến thành một ngân hàng quốc tế, lẫn tạp đủ các loại tiền, có lúc cô cũng không nhớ đây là tiền nước nào, những đồng tiền tạp nham ấy đã khiến cô có cảm giác rằng mình là một tấm vải đã bị vẽ đi vẽ lại nhiều lần, từ lâu đã không tìm được gam màu nguyên sơ.

Hiếu Lỗi muốn cho họ thấy, trước kia, cô cũng giống như bao tấm vải khác, trắng tinh, thô sơ, giản dị.

Nhưng liệu có ai tin?

Thình thoảng, cô cũng nhớ đến Nghi Thanh, người đàn ông nói bị cô dụ dỗ đó đã đi Pháp chưa nhỉ? Cô có cảm giác như đó là chuyện từ kiếp trước, chẳng có gì liên quan với cô, nếu giờ đây chuyện đó xảy ra với cô thì chắc chắn cô sẽ làm cho gã ta phải bẽ mặt, việc gì phải một mình chịu tiếng xấu rồi bỏ đi? Thật quá ngây thơ.

Hiếu Lỗi đang trêu ghẹo một ông người Anh trong đại sảnh thì gặp Trần Tử Phóng, tay chân gã đó không chịu để yên, không ngừng mơn man trên bắp đùi nõn nà của cô. Đúng vậy, cô rất gợi cảm, cô mặc một chiếc áo đen phô ra lồ lộ rãnh ngực sâu, cô biết cần phải làm gì để đàn ông say mình như điều đồ, biết cần phải làm thế nào để khiến đàn ông phải hồn xiêu phách lạc, tiếng Anh của cô đã dần dần khá hơn, lúc trêu đùa đó, cô chẳng buồn để mắt vào gã đàn ông người Anh mà liếc dọc liếc ngang tìm kiếm con mồi sắp tới.

Dường như đó đã trở thành bản năng của cô.

Khi Trần Tử Phóng bước vào, Hiếu Lỗi vội vàng quay đầu lại.

Không hiểu tại sao trước mặt anh, cô vẫn rụt rè, nội tâm, nhưng không còn kíp nữa rồi, Trần Tử Phóng đã nhìn thấy cô.

Đợt đó Trần Tử Phóng đến Thẩm Quyến mở cuộc triển lãm tranh, cuộc triển lãm tổ chức rất thành công. Bức tranh năm xưa anh vẽ Hiếu Lỗi giờ rất có giá, có thể bán được mấy chục vạn, nhưng anh không chịu bán.

Còn lúc này đây, cô sinh viên trong trắng, rụt rè năm xưa đang đứng trước mặt anh, gần như anh không thể tin vào mắt mình, sao đó lại có thể là Hiếu Lỗi, đó là cô gái giang hồ mắt cười lúng liếng, lần này người sừng sờ chính là anh.

Anh bước đến và khẽ gọi cô: Hiếu Lỗi.

Anh nhận nhầm người rồi, Hiếu Lỗi nói.

Hiếu Lỗi! Tử Phóng gọi lớn khiến mọi người xung quanh đều giật nảy mình, rồi anh lôi cô vào thang máy với vẻ thô bạo nhất và nhìn cô chăm chăm với ánh mắt nảy lửa.

Hiếu Lỗi điềm tĩnh chằm một điều thuốc và nói bằng giọng rất bình thản, sao vậy? Có việc gì không? Muốn lên giường với tôi hả? Giờ giá của tôi cao lắm đấy, một đêm ít nhất là tiền vạn đấy!

Trần Tử Phóng giang tay ra nhưng Hiếu Lỗi chặn ngay lại: anh thôi đi, tôi không phải vợ anh, cũng chẳng phải thiếp của anh, việc tôi sống chết có gì liên quan đến anh, à, anh đã tìm được cô nào còn trinh làm vợ chưa?

Thang máy dừng ở tầng 18, Hiếu Lỗi bước ra khỏi thang máy và nói bằng giọng tỉnh bơ: bye bye, nói xong cô điệu đà uốn éo vòng eo nhỏ và bỏ đi, để lại một mình anh chàng một thời yêu cô say đắm đứng như trời trồng.

Thang máy lại đi xuống, Trần Tử Phóng bước ra khỏi khách sạn, một mình lang thang trên đường phố Quảng Châu, càng đi lòng anh càng đau đớn, cuối cùng anh ngồi thụp xuống vệ đường và khóc nức nở, giống như người hư hỏng chính là anh, và tất cả những sự thay đổi của cô gái đó đã khiến anh lòng đau như cắt. Lúc này đây anh mới phát hiện ra rằng, anh vẫn còn yêu cô, vẫn còn yêu cô tha thiết, nhưng giờ đây tất cả đã trở thành hiện thực

phũ phàng mà anh không bao giờ có thể chấp nhận, anh không thể cứu được cô, dường như khóc là cách duy nhất anh có thể làm.

Lúc này Hiếu Lỗi đang đứng trên ban công ở tầng 18, cô châm một điếu thuốc và lặng lẽ nhìn đầu tàn thuốc lá lập loè, cô hút liên tục, hút liên tục, hút đến khi nước mắt giàn giụa. Tất cả những gì đã trôi qua không thể lấy lại được, những năm tháng thanh xuân chỉ còn là quá khứ, cô đã đi sai một bước, giờ đây cô đã không thể quay đầu bước lại.

Cuối cùng, Hiếu Lỗi dụi tắt điếu thuốc với vẻ căm phẫn rồi bước vào nhà vệ sinh chỉnh đốn lại dung nhan. Mười phút sau, cô vẫn lại là cô gái rục rỡ, tươi tắn.

Cuộc sống vẫn đang tiếp tục.

Nửa năm sau đã có chuyện xảy ra.

Lúc đó, cô đang ở trong thang máy với một người Đức và một người Mỹ, hai gã đó rất nhả nhớt, một gã còn thò bàn tay đầy lông lá vào trong áo ngực của cô.

Hiếu Lỗi giả vờ kêu lên bằng giọng rất ướm át.

Bước vào phòng, gã người Đức liền dứt ngay áo ngực của cô ra, đó là chiếc áo đen hiệu Saint Laurent, không biết do anh chàng nào tặng, Hiếu Lỗi thấy hơi bực mình, nhưng cô vẫn nói bằng giọng nũng nịu, anh phải đền em đó.

Người Mỹ nói, tôi trước, tôi trước nhé?

Hiếu Lỗi chống chân, tay nâng cằm và nhìn hai gã với vẻ đầy thích thú, rồi cô mỉm cười duyên dáng và nói, hay là, ta bốc thăm nhé, hai anh có biết bốc thăm là gì không?

Cuối cùng thì gã người Mỹ đã bốc trúng thăm.

Gã cười hớn hở và xông ngay đến, trông thấy khẩu súng lục to quá cỡ của gã, Hiếu Lỗi thấy hơi sờ sợ. Cô nhắm mắt lại và chuẩn bị sẵn sàng để mặc bọn họ cấu xé, đúng lúc đó thì có người gọi cửa.

Đó là tiếng của nhân viên phục vụ, gã người Đức ra mở cửa, một âm thanh kinh ngạc cất lên, Hiếu Lỗi ngoái đầu nhìn ra thì nhìn thấy ba viên cảnh sát.

Cô bị đưa đi, trong khoảnh khắc đó, cô cảm thấy lòng mình vô cùng thanh thản.

Người thẩm vấn cô là một người phụ nữ hơn 40 tuổi, chị ta nhìn cô với ánh mắt khinh miệt.

Họ tên?

Anna. Rồi cô tiếp lời ngay, có thuốc không? Tôi muốn hút thuốc!

Tên thật?

Cô yên lặng, cô không muốn khai tên thật của mình, đó là tên của cô gái trong trắng ngày xưa.

Đới Hiếu Lỗi. Cô nói khẽ, nói xong, cô thấy giọng mình hơi nghẹn ngào.

Một tháng sau, Hiếu Lỗi bị đưa đến trại cải tạo, trong trại cải tạo, cô đứng lặng ở hành lang một lúc lâu vì trên bức tường của hành lang có treo một bức tranh, đó là bức tranh Hoa hướng dương của Vangogh mà cô từng vẽ phòng. Những đoá hoa tràn đầy sức sống đó đang mạnh mẽ vươn lên bầu trời, tại sao bức tranh này lại đến được đây? Hồi đó cô đã bán nó cho một thương nhân, giờ đây khi nhìn thấy tranh của mình, cô cảm thấy lòng buồn vô hạn, nỗi buồn sâu sắc đó càng khiến trái tim cô tan nát.

Nhìn gì mà nhìn? Đi thôi. Viên cảnh sát giục cô, đó là tranh do một nữ họa sĩ vẽ, các vị ai có tài cán đó thì gì phải đi bán thân?

Hiếu Lỗi nhìn lướt vào chữ kí trên bức tranh. Đới Hiếu Lỗi.

Đúng vậy, hồi đó, cô còn là Hiếu Lỗi. Dưới mỗi bức tranh cô đều kí tên đó, cái tên đó từng vẽ được rất nhiều tranh.

Một năm sau, Hiếu Lỗi được ra khỏi trại cải tạo, một mình bước trên sườn dốc, ánh mặt trời rọi thẳng xuống người cô, đi được một đoạn thì cô thấy khát nước, cô nhìn thấy một con suối nhỏ, Hiếu Lỗi chạy đến và vốc nước lên uống, ngọt quá, cô có cảm giác như dòng nước ngọt như nước sông ở Tô Châu mà cô thường uống hồi nhỏ.

Hiếu Lỗi tiếp tục bước xuống dốc, cô nhìn thấy hoa nở bạt ngàn, hiện giờ đang là mùa thu, hoa nở rực rỡ trải khắp triền núi, cô cứ nhìn như vậy, nhìn cho đến khi hoa hết cả mắt. Hình như chưa bao giờ cô được nhìn thấy nhiều hoa như vậy, cô ngồi xuống và lặng lẽ ngắm một nụ hoa, nhị hoa màu trắng nằm gọn trong nụ hoa hé nở chúm chím, dường như mầm non vẫn chưa nảy

hết, những cố gắng ban đầu đã đi gần đến hồi kết. Đó chính là cô, một nụ hoa chưa nở đã tàn.

Không, mọi thứ chưa thể kết thúc ở đây, cô nhìn thấy trên nụ hoa bé nhỏ đó có một giọt sương long lanh, một giọt sương như nước mắt đang đọng trên đó. Vì đâu mà nó phải vật lộn? Vì bông hoa nở muộn này hay vì mùa thu sắp trôi đi? Có thể đây là lần đầu tiên hoa nở nên nó mới phải vật lộn và chịu nhiều đắng cay, nghĩ đến đó, Hiếu Lỗi thấy lòng xót xa, có lẽ, lần nở đầu tiên bao giờ cũng cô đơn và có nhiều mong chờ chẳng?

Cô nâng niu nụ hoa bé nhỏ đó trên tay và khóc.

Tuyệt Tiêu Thiên

Muôn nẻo đường yêu

Dịch giả: Trần Quỳnh Hương.

Chương 25

Chúng tôi đan chặt mười ngón tay vào nhau, trong giây phút này đây tất cả mọi yêu thương thù hận, tất cả mọi bi hoan li hợp đã lùi vào quá khứ! Giọng Bắc nói đã yếu ớt lắm rồi, nhưng anh vẫn cố thều thào giải thích, anh chỉ yêu mình em thôi, cơ thể anh đã từng phản bội em nhưng tâm hồn anh suốt đời gắn bó bên em. Sau khi em bỏ đi, anh như người lên cơn điên, anh tìm em ở tất cả những nơi có thể tìm được. Em ác quá, tại sao em lại có thể trừng phạt anh như vậy?

Mùa thu năm 2004, Thẩm Quân đã trở thành người nổi tiếng. Tiếng tăm của anh nổi lên như cồn, anh đi biểu diễn khắp nơi, đâu đâu cũng có các fan nữ xinh đẹp hâm mộ, các bài hát trên mạng của anh được download liên tục. Chỉ trong một đêm mà chàng ca sĩ Thẩm Quân đã lên như điều gặp gió.

Sau khi mọi sự hồi hộp, cảm động ban đầu đã trôi qua, tôi rất khó gặp được Thẩm Quân.

Người đàn ông đó bế bồng tôi lên và quay hết vòng này đến vòng khác nói, chúng mình phát lên rồi em ạ, Tiểu Bạch, chúng mình có rất nhiều tiền, em

thích mấy chiếc nhẫn kim cương anh sẽ mua hết cho em, tay trái đeo, tay phải đeo, hôm nay đeo cái này, mai lại đổi cái khác.

Thẩm Quân không biết rằng, tôi là cô gái không thích đeo đồ trang sức.

Anh còn không biết rằng, tôi không quá coi trọng đồng tiền.

Sau khi mọi sự hưng phấn ban đầu qua đi, chúng tôi ngày càng xa nhau hơn. Anh thường xuyên nhận lời phỏng vấn, thường xuyên tham gia các liveshow, đâu đâu cũng có người lăng xê, hâm mộ anh, anh chỉ thích ở khách sạn năm sao, còn tôi làm thư kí cho một công ty của Pháp, cuộc sống của hai chúng tôi đã rẽ theo hai quỹ đạo hoàn toàn khác nhau, Thẩm Quân thường gọi điện thoại đến cho tôi thông báo ảnh của anh lại được đăng lên đầu trang của chuyên mục âm nhạc giải trí.

Tôi không hề cảm thấy có gì hứng thú.

Người đàn ông đã mấy lần cầu hôn tôi đó, trong lúc trả lời phỏng vấn của báo chí đã nói rằng: tôi chưa có bạn gái, tình yêu của tôi vẫn chỉ là một tờ giấy trắng mà thôi.

Anh giải thích với tôi rằng, anh nói như thế sẽ không bị mất đi các fan hâm mộ nữ, mình làm như thế đĩa sẽ bán chạy hơn.

Và còn có tin đồn là anh yêu một cô người mẫu, cao ráo, duyên dáng, xinh đẹp, cô người mẫu này từng đóng một bộ phim của một đạo diễn có tiếng. Họ đứng bên nhau, trai tài gái sắc, đẹp đôi vô cùng.

Anh lại giải thích, không phải vậy đâu. Tôi bảo, anh không cần phải giải thích, đừng để em phải đánh giá thấp anh, em hi vọng anh vẫn là một chàng trai để lại ấn tượng sâu sắc trong em như hồi gặp anh ở Hậu Hải, giản dị, trong sáng.

Chúng tôi đã chia tay nhau rất thoải mái. Tôi tưởng rằng mình sẽ lại một lần nữa day dứt khôn nguôi, lại một lần nữa phải dày xé con tim, nhưng tất cả đều không phải. Tôi chỉ một mình lang thang đến Hậu Hải và uống say một bữa. Tôi thuê một chiếc thuyền con và nằm bồng bênh trên đó ngắm vô số những chiếc đèn lồng lập lòe ánh điện, bất giác tôi trầm nghĩ cuộc đời sao thật vô định.

Tôi đã quá quen với yêu đương hận thù như thế này.

Mùa xuân năm 2005, tôi một mình dạo bước trên đường phố Bắc Kinh, lòng cảm thấy vô cùng thanh thản, vẻ mặt điềm tĩnh đến lạ thường. Không

yêu ai, cũng không được ai yêu, ngày lại qua ngày, xung quanh có không ít người theo đuổi tôi, nhưng trái tim tôi giờ đã không còn biết rung động, dường như tôi đã trở thành người bị lãnh cảm với tình yêu.

Một mùa xuân như vậy đã khiến tôi không cảm nhận được sức sống mãnh liệt của vạn vật, tôi chỉ mặc lòng hưởng thụ mùa xuân, quần là áo lượt, mọi thứ đều do tự mình quyết định, thế có gì là không ổn?

Lúc nhận được điện thoại của Mai Lợi lòng tôi có đôi phần xao động.

Tôi là Mai Lợi, tôi tìm chị rất lâu rồi, thậm chí tôi còn phải nhờ đến thám tử tư mới tìm thấy chị.

Có việc gì không ạ? Tôi hỏi bằng giọng khách khí, tôi không làm gì liên quan đến công trình xây dựng, không có việc gì cần quen chị.

Không, không, Mai Lợi nói, tôi bắt buộc phải tìm chị, tôi bắt buộc phải để chị đi gặp một người, Cố Vệ Bắc, tôi nghĩ, chắc chị vẫn chưa quên.

Khi cái tên đó buột ra khỏi miệng của Mai Lợi, lập tức máu trong người tôi như sôi lên, tôi chửi, hai người là đồ chó đẻ, lẽ nào còn định đòi tìm nhau tính sổ nữa sao, lẽ nào còn thích gây chuyện lằng nhằng với tôi nữa hay sao? Tôi là đứa có mắt như mù, số phận tôi xui xẻo mới yêu lão ấy... Tôi không ngờ mình lại chửi một cách điên cuồng như vậy, chuyện đã xảy ra hai năm mà tôi vẫn ầm ứ chưa nguôi.

Chị chửi đủ chưa? Nếu đủ rồi thì chị đến Thượng Hải một chuyến đi, không phải tôi mời chị đến dự lễ cưới của chúng tôi đâu, mà mời chị đến để gặp Cố Vệ Bắc lần cuối cùng, anh ấy sắp không qua khỏi rồi.

Ai? Ai sắp không qua khỏi?

Tim tôi dường như nhảy ra khỏi lồng ngực. Bắc sắp không qua khỏi ư? Mặc dù tôi từng nguyện rửa anh chết, nhưng trong thâm tâm tôi không muốn anh chết thật! Tôi bảo, cô nói đi, rốt cục là đã xảy ra chuyện gì? Cuối cùng tôi đã hiểu ra rằng, chỉ cần hai người đã từng yêu nhau, chỉ cần cả hai từng có những niềm đau ghi xương khắc cốt. Việc người đó sống chết không phải không có liên quan gì với bạn, mà thực sự có liên quan với bạn, một sự liên quan mật thiết, bạn từng nghĩ rằng nếu anh ta chết bạn mới thấy mừng, mới thấy hả giận, nhưng đến khi anh ta sắp rời xa bạn, bạn mới phát hiện ra rằng, không, bạn không hề mong muốn chuyện đó xảy ra, bạn vẫn mong anh ta được sống mạnh khỏe, cho dù anh ta là người đã phụ tình bạn, cho dù anh ta không còn yêu bạn, bạn vẫn mong anh ta được sống yên ổn, sống đến 80 tuổi, con cháu đầy nhà. Đúng vậy, tôi đã nghĩ như vậy.

Chân tay tôi bắt đầu lạnh cóng, giữa mùa xuân hoa đào rực rỡ, giữa Vương Phủ Tình người đông như trảy hội, tôi nghe thấy Mai Lợi nói rằng, mau đến đi, muộn là không kịp nữa đâu.

Tôi lên taxi và bảo lái xe phóng thẳng ra sân bay, thậm chí vội vàng đến mức tôi còn không kịp mang bộ đồ trang điểm có thể làm cho tôi tươi xinh hơn, tôi vẫn mặc bộ đồ thể thao rộng thùng thình đó, tôi không còn tâm trí nào để tâm đến mọi chuyện nữa, thậm chí tôi cũng chẳng để ý đến việc xin nghỉ, tất cả đều phải bỏ qua, Bắc sắp rời xa cõi đời này, người đàn ông tôi đã từng yêu đó, người đàn ông đã từng cùng tôi thề non hẹn biển đó đang chuẩn bị bỏ tôi mà đi, trước kia, cho dù có hận anh, nhưng anh vẫn tồn tại trên thế gian này, còn giờ đây, anh đã sắp đi xa.

Thời gian ngồi máy bay chỉ hơn một tiếng đồng hồ, nhưng đối với tôi nó dài đằng đẵng tựa vạn năm, thậm chí tôi không uống ngụm nước nào, tôi liên tục xem đồng hồ, liên tục hỏi cô tiếp viên bao giờ đến Thượng Hải?

Không ngờ trời lại vẫn mưa lất phất, tôi thấy Mai Lợi rất tiêu tụy. Cô ta không còn tươi tắn, hấp dẫn như xưa, người đàn bà tôi căm hận nhất đó đã cướp đi tình yêu của tôi, cô ta đã từng khiến trái tim tôi đau đớn đến tột cùng.

Xin lỗi cô ta nói, tôi không ngừng tìm chị, tôi rất yêu Bắc , nhưng người mà anh yêu trước sau vẫn là chị. Anh ấy chỉ nhất thời không thẳng nỗi sự căm dỗ của tôi, sau đó, khi chị bỏ đi, anh ấy đã tìm chị gần như khắp Trung

Quốc, anh ấy đánh tôi chửi tôi, nói tôi đã hại cuộc đời anh ấy, việc chị bỏ đi đã khiến trái tim anh ấy tan nát, sống với tôi nhưng anh ấy chưa bao giờ vui được một ngày, trong giấc mơ , anh ấy chỉ nhắc đến tên chị mà thôi, kể cả khi chúng tôi chuẩn bị cưới, Bắc vẫn thường xuyên gọi nhầm tên chị, tôi biết, tôi có lỗi với hai người. Sau đó, khi biết chị đã gắn bó với một anh ca sĩ, Bắc mới khá hơn đôi chút, nhưng anh ấy vẫn thường xuyên lấy chị làm gương để yêu cầu tôi, anh ấy chê tôi lả lướt quá, không trong trắng như chị , chê tôi xấu xí , nhưng hiện giờ , anh ấy không còn cơ hội để nói nữa , anh ấy sắp...

Người đàn ông tôi đã từng yêu đó đã mắc một bệnh lạ, mỗi ngày anh một gầy hơn , anh liên tục lên cơn sốt, những lúc sốt anh chỉ gọi tên một người, gọi mãi không ngừng, gọi nhiều đến nỗi người đàn bà kia cũng cảm thấy xót xa. Mai Lợi đã gác hết mọi ân oán trước kia để đi tìm tôi. Cô ấy nói, tôi không muốn anh lên thiên đường trong khi vẫn chưa được thỏa nguyện.

Trên đường đi, tôi khóc như mưa. Tôi tưởng rằng từ lâu mình không còn biết khóc nữa, tôi tưởng rằng mình đã khóc cạn nước mắt vì Bắc, nhưng người đàn ông đó, chắc chắn do tôi có nợ với anh, nước mắt tôi vẫn chưa chảy hết , tôi vẫn phải tiếp tục đi trả.

Tấm cửa quen thuộc đã được mở ra, tôi sững sờ, căn phòng vẫn còn nguyên xi như lúc tôi đi, Mai Lợi nói, anh ấy không cho động vào bất cứ thứ gì.

Bắc đang nằm liệt trên chiếc giường chúng tôi đã từng bao lần ân ái. Tôi mở cửa phòng ngủ thì nhìn thấy anh đang nằm nghiêng, gầy gò, chỉ còn da bọc xương. Anh quay lưng vào tôi, mặt hướng ra ngoài cửa sổ, đã có một thời, người đàn ông cao to vạm vỡ này đã từng khiến tôi ngây ngất. Giờ đây, anh đã gầy như biến thành một cái xác không hồn, thậm chí trông anh chẳng khác gì một đứa trẻ.

Nước mắt tôi đã giàn giụa từ lâu.

Bắc, tôi khẽ gọi một tiếng.

Nghe thấy tiếng tôi, Bắc từ từ quay đầu lại.

Chúng tôi cứ nhìn nhau như vậy, giống như lần gặp gỡ đầu tiên, nhưng tại sao bốn mắt lại rưng rưng.

Nhớ lại tháng chín năm xưa, lần đầu tiên chúng tôi gặp nhau, hình như cũng là ánh mắt này, nó như nhìn thấu được tâm hồn của nhau, như phát hiện ra người thân nhất của mình trên thế gian.

Chúng tôi nhìn nhau trong bao lâu? Một phút? Mười phút? Hay chỉ mấy chục giây?

Về rồi à ? Bắc hỏi giọng rất nhẹ. Giống như tôi chỉ đi công tác xa một tiếng. Giống như tôi vừa đi chợ về. Giống như hôm qua chúng tôi vẫn còn ở bên nhau.

Nước mắt đã làm lộ bí mật của tôi, anh lau nước mắt cho tôi và nói: gốc ạ, sao em hay khóc thế?

Tôi run rẩy, nghẹn ngào: sao anh lại ra nông nỗi này ? Ai để anh ra nông nỗi này? Ai cho phép anh?

Chúng tôi đan chặt mười ngón tay vào nhau, trong giây phút này đây tất cả mọi yêu thương thù hận, tất cả những bi hoan li hợp đã lùi vào quá khứ!

Giọng Bắc nói đã yếu ớt lắm rồi, nhưng anh vẫn cố thều thào giải thích, anh chỉ yêu mình em thôi, cơ thể anh đã từng phản bội em nhưng tâm hồn anh

suốt đời gắn bó bên em. Sau khi em bỏ đi anh như người lên cơn điên, anh tìm em ở tất cả những nơi có thể tìm, em ác quá, tại sao em có thể trừng phạt anh như vậy?

Nước mắt anh rơi lã chã xuống tóc tôi. Tôi không còn là cô gái để tóc dài nữa, sau khi rời xa Bắc, tôi đã cắt tóc ngắn, anh bảo : sao em để tóc ngắn thế, anh không thích.

Sau này em sẽ để tóc dài, tôi bảo, chỉ cần anh thích, em sẽ giống hệt như trước.

Nước mắt của tôi và nước mắt của anh hoà lẫn vào nhau, vừa mặn vừa đắng. Đã có một thời, chúng tôi tưởng rằng mình rất hiểu tình yêu, hóa ra, tình yêu sẽ mãi mãi là con đường ở chốn xa xôi mà chúng tôi phải tìm kiếm, chúng tôi tưởng rằng sẽ có thể dắt tay nhau đi hết cuộc đời, nhưng đến giữa đường cả hai đã đánh mất chính mình.

Bắc thở dài trong nước mắt: Tiểu Bạch, tại sao anh lại có thể để lạc mất em!

Chúng tôi ôm chặt nhau, xương trên người anh đâm vào làm tôi đau quá.

Anh xin lỗi, Bắc nói, anh vẫn vô cùng yêu em.

Em cũng vậy. Tôi nước nở.

Không hiểu tại sao chúng tôi lại nói với nhau nhiều như vậy, giống như nếu không nói nhanh thì tất cả sẽ muộn mất, anh vuốt tóc tôi và bảo, em xem này, thoáng một cái mà em đã lớn thế này rồi đấy này, em nhìn mà coi, khóe mắt em đã có nếp nhăn rồi đấy.

Tôi nằm xấp trên người anh và vẫn nước nở khóc. Cuối cùng chúng tôi đã sắp mất nhau.

Anh hỏi tôi, kiếp sau em có muốn gặp lại anh không? Em còn tên là Tiểu Bạch không? Tôi chưa kịp trả lời thì Bắc nói với tôi bằng giọng run rẩy, nếu đúng có kiếp sau, nhất định anh vẫn sẽ là Cố Vệ Bắc. Anh không thể đổi tên, tính em hay quên, anh sợ em không tìm thấy anh, nhất định anh sẽ tìm em dưới gốc cây hoa dạ hợp, em cũng đừng đổi tên, em vẫn là Lâm Tiểu Bạch, cho dù kiếp sau em không được làm người, em là một bồn hoa, anh sẽ chăm sóc em chu đáo. Kiếp này anh nợ em, kiếp sau anh sẽ trả!

Nước mắt tôi tuôn trào như suối. Tôi không cho Bắc nói tiếp nữa, tôi hôn

anh qua hai hàng nước mắt, anh thân yêu, mình mãi mãi sẽ là người yêu của nhau, đời đời kiếp kiếp, anh từng nói rằng mình vô cùng đẹp đôi.

Màn đêm đã buông xuống, Bắc mỗi lúc một khó nhọc hơn, anh gắng gượng nói nhát gừng từng chữ: Tiểu Bạch, anh muốn em đẩy anh ra ngoài ngắm cảnh đêm Thượng hải, giống như lần đầu tiên mình đặt chân đến Thượng Hải, mình cứ đi như vậy ra bãi ngoài nhé.

Vâng. Tôi nói.

Hôm đó tôi đã đẩy Bắc ra bãi ngoài, tôi kể cho anh nghe sau khi rời Thâm Quyến tôi đã suýt mất mạng, tôi có thai, tôi quay về Bắc Kinh rồi lại từ Bắc Kinh đi Trùng Khánh, sống ở Trùng Khánh được mấy tháng thì mất con, con của chúng ta mất rồi anh ạ, sau đó tôi lại quay về Bắc Kinh. Tôi kể cho anh nghe hai năm qua mình đã sống thế nào, giống như tôi đang báo cáo cho anh biết tình hình, giống như tôi vừa đi xa một vòng rồi lại quay về, giống như chúng tôi chưa từng xa nhau. Còn Bắc một mực im lặng, đợi đến khi tôi đẩy xe đến bãi ngoài, đầu anh mới nghẹo sang một bên.

Người yêu của tôi, người đàn ông đã từng khiến tôi tự nhủ với lòng mình sẽ yêu anh suốt đời, sống chết bên nhau đó đã chết trong vòng tay của tôi.

Tôi ôm anh trong lòng đến tận khi trời sáng.

Khi bình minh đến, nước mắt tôi đã cạn khô, tôi khẽ hôn lên trán anh và bảo, Bắc ơi, em đưa anh về nhà nhé.

Tuyệt Tiêu Thiên

Muôn nẻo đường yêu

Dịch giả: Trần Quỳnh Hương.

Chương 26

Gã đàn ông đó kêu gào ầm ĩ, giết người, có kẻ giết người rồi – nửa đêm câu nói đó vang đi khắp nơi. Tô Liệt cảm thấy rất hạnh phúc, anh ôm Hồng Yến và nhẹ nhàng hôn cô, rồi anh ghé sát vào tai cô nói, Hồng Yến, anh mãi mãi yêu em, mãi mãi!

Sau khi an táng Bắc ở Tô Châu, trái tim tôi như tro tàn đã chết, không, không chỉ có mỗi trái tim như tro tàn đã chết.

Sau khi tình yêu kết thúc, mọi sức sống trong con người tôi dường như đã không còn nữa. Tôi từng tưởng rằng, tôi không còn yêu Bắc, tôi tưởng rằng, sau khi chia tay, tôi đã không còn yêu anh nữa.

Nhưng đến giờ tôi mới phát hiện ra rằng, tình yêu của tôi và Bắc là một khóm cây xanh, một thời bị trận sét ân oán phong đánh gục thân cây, tôi tưởng rằng cây đó đã chết.

Nhưng cuối cùng tôi mới phát hiện ra rằng, cây tình yêu đó vẫn còn sống! Vì rễ của nó đã bám sâu vào lòng đất, rễ bám vào đất cành đan nhau! Giống như chặt gãy được xương gân vẫn dính!

Giờ đây, thành phố Thượng Hải xinh đẹp này chỉ còn lại một mình tôi. Khi tôi chuẩn bị quay về Bắc Kinh thì tôi đã gặp một người.

Cô bạn cùng phòng với tôi thời đại học – Thành Thành.

Chúng tôi đã gặp nhau ở quán bar 1930, Thành Thành uống quá chén, cô bị một gã trêu ghẹo, tôi nhìn thấy cô bạn người Thanh Đảo đó gương mặt phong trần, tóc dài ngang lưng, môi đánh loại son đỏ rực, Thành Thành khua tay và bảo, biến, đồ đểu cáng, biến ngay đi!

Gã đó giơ tay định đánh cô, tôi bước ngay đến và bảo, này anh, nếu anh đánh cô ấy tôi sẽ gọi điện thoại 110 báo cảnh sát đấy.

Nhìn thấy tôi, Thành Thành liền ôm chầm lấy tôi và kêu lên: Tiểu Bạch.

Tôi đưa Thành Thành về nhà, cô ấy hỏi, Tiểu Bạch, tớ muốn hút thuốc, muốn uống rượu, có được không?

Nhìn vẻ mặt tiêu tụy, âm đạm đó, tôi biết đây là cô gái bị tình yêu làm tổn thương.

Sao cậu lại đến Thượng Hải? Tôi hỏi Thành Thành.

Thành Thành châm điếu thuốc và kể cho tôi nghe mối tình của cô. Trước đó tôi chỉ biết Thành Thành là con gái của một gia đình giàu có, thời chúng tôi còn dùng máy nhắn tin, cô ấy đã có máy di động Nokia tám nghìn tệ, chúng tôi còn biết rằng, hàng tháng cô ấy đều về nhà ở Thanh Đảo bằng máy bay. Cô ấy chưa bao giờ kể cho chúng tôi nghe chuyện tình yêu của mình. Chúng tôi tưởng rằng, cô gái nhà giàu đó sẽ kết duyên với một công tử nào đó của một công ty lớn ở Thanh Đảo.

Nhưng Thành Thành lại yêu một thi sĩ, gia đình không đồng ý, và thế là họ đã dắt nhau đến Thượng Hải, nhưng rồi Thành Thành đã phát hiện ra rằng, cô chỉ thích hợp nói chuyện yêu đương với anh chàng thi sĩ đó. Họ không hợp nhau trong cuộc sống vợ chồng cơm áo gạo tiền, cuối cùng, anh chàng thi sĩ đó đã đi theo một người đàn bà bốn mươi tuổi.

Hút xong điếu thuốc Thành Thành hỏi tôi, Tiểu Bạch cậu còn tin vào tình yêu không?

Tôi khẽ lắc đầu, nhưng rồi tôi lại gật đầu với vẻ dứt khoát.

Đối với tôi, tình yêu như một định mệnh!

Thành Thành nói, nào mình cạ li nhé, mình sẽ mở một công ty, trình độ hai đứa mình mở mở một công ty phát triển các sản phẩm văn hóa chắc không có vấn đề gì, mình về Bắc Kinh thôi, không sống được ở Thượng Hải nữa đâu.

Được. Tôi bảo, mình đi thôi, phải tạm biệt thành phố vắng này thôi. Đối với chúng tôi, khi tình yêu không còn thì Thượng Hải chỉ còn là một thành phố vắng.

Trong thời gian rao bán nhà và các đồ lặt vặt khác, tôi mới biết rằng, tôi và Thượng Hải đã chuẩn bị phải nói lời chia tay. Khi thu dọn đồ đạc của tôi và Bắc, tôi phát hiện ra một đồ vật khiến lòng tôi xót xa khôn nguôi.

Đó là chiếc áo con màu đỏ mà Bắc mua cho tôi, anh bảo đó là để cho năm tuổi của tôi được bình an trọn vẹn, anh mua cho tôi nước hoa Chanel , anh mua cho tôi con dao Thụy Sĩ để gọt táo... Buổi chiều hôm đó, tôi gói tất cả chúng lại và đặt vào vali của mình, nước hoa có thể bay hơi hết, tôi cũng sẽ không còn mặc áo con màu đỏ, đợi đến khi nào 80 tuổi tôi lại mặc, tôi sẽ nói với người mình từng yêu rằng, anh thân yêu, anh xem, cuối cùng thì em cũng đã già rồi. Anh nói rằng anh sẽ yêu em suốt đời, giờ thì em đã già rồi

nhưng trái tim em vẫn không thay đổi, em chỉ yêu mình anh, trong tim em chỉ có một mình anh. Em không thay đổi vì em không nói.

Không nói tức là không thay đổi, mãi mãi không nói tức là mãi mãi không thay đổi.

Tôi và Thành Thành cùng về Bắc Kinh. Về đến Bắc Kinh, tôi không quay về nhà Thẩm Quân mà cùng Thành Thành thuê một căn hộ. Công ty của tôi và Thành Thành thành lập không được bao lâu thì chúng tôi nhận được điện thoại của một cậu bạn học cậu ta bảo, mau đến Thiên Tân đi, Hồng Yến chết rồi.

Hả? Tôi và Thành Thành đều giật bắn người, cả hai vội thuê xe phóng thẳng xuống Thiên Tân, cô ấy vẫn đầy đặn, trẻ trung như ngày nào. Tay Thành Thành run lấy bầy, liên mồm hỏi, tại sao lại như vậy, tại sao?

Hồng Yến bị người khác giết.

Tô Liệt đã giết chết cô ấy.

Tô Liệt là chồng của Hồng Yến.

Kể từ khi quen Hồng Yến, tự nhiên Tô Liệt mắc chứng bệnh đau tim.

Không hiểu tự nhiên lại thấy đau, mỗi lần đau lại không chịu nổi, chỉ muốn móc ngay tim ra xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao cứ nhìn thấy cô là tim anh lại đau?

Mặc dù biết Hồng Yến là một cô gái đa tình, xinh xắn, đầy đà vừa đứng tránh mưa vừa hút thuốc lá 520. Ấn tượng đầu tiên của Tô Liệt về Hồng Yến là có một cô gái đứng tránh mưa và hút điếu thuốc 520.

Gương mặt Hồng Yến đầy vẻ phong trần.

Và thế là Tô Liệt đã yêu cô với tất cả lòng si mê của mình. Một tình yêu dường như chỉ xuất phát từ phía anh, anh giống như thiêu thân lao vào lửa.

Hồng Yến thường cười với vẻ rất thích thú, nhóc con, biết gì chứ hả, cậu đòi yêu tôi hả? Cậu có biết tôi từng lên giường với bao gã đàn ông rồi không? Cậu có biết là tôi không thể sống nổi nếu thiếu đàn ông không? Cậu có biết là tôi rất thích tiền không?

Biết. Tô Liệt bảo, mình đều biết.

Sau khi tốt nghiệp, Hồng Yến đã trở thành cô gái phong lưu nhất Thiên Tân, nghe nói đã mấy lần cô phải nạo thai, cô từng làm bồ của tay xã hội đen có tiếng ở Thiên Tân. Sau đó cô lại mở một quán cà phê. Năm 20 tuổi, Tô Liệt đã gặp Hồng Yến, lúc đó Hồng Yến 24 tuổi, cô mặc áo dài đứng hút thuốc dưới hiên tránh mưa.

Tô Liệt lại gần bên cô và hỏi, cho tôi một điếu thuốc được không?

Đó là lần đầu tiên Tô Liệt hút thuốc, anh ho sặc sụa. Hồng Yến cười khúc khích, tiếng cười giòn tan xen lẫn tiếng mưa, đột nhiên Tô Liệt cảm thấy tim đau nhói.

Sau đó, họ lên giường với nhau, Tô Liệt nâng cằm Hồng Yến và bất ngờ nước mắt giàn giụa, anh nói, Hồng Yến, chắc chắn gương mặt em là trái tim tồi tệ của tôi từ kiếp trước.

Hồng Yến chưa bao giờ gặp người đàn ông nào mơ mộng đến vậy. Cô vẫn cười khúc khích, càng cười càng gợi tình, cô mặc chiếc áo ngủ màu hồng phấn gợi cảm, trên áo có thêu mấy bông hoa sen nhỏ, Tô Liệt nhẹ nhàng hôn lên khắc cơ thể cô, nhưng cuối cùng lại không thể làm được gì hết. Anh quá yêu cô, vì quá yêu nên anh đã căng thẳng đến mức không thể hiện được bản lĩnh của đàn ông.

Đúng vậy, trong lúc nâng cằm Hồng Yến, tự nhiên Tô Liệt cảm thấy cô vô cùng đáng thương, mặc dù cô phong lưu, đưa đẩy, mặc dù cô mắt cười lúng liếng, nhưng anh chỉ cảm thấy buồn, tại sao gương mặt tựa hoa đào đó lại cô đơn?

Hồng Yến mỉm cười nói anh là dân văn nghệ sĩ dở hơi.

Cô vẫn chơi bài, uống rượu với đàn ông như thường, vẫn trêu ghẹo những người mà mình thích.

Cô thường lim dim đôi mắt và nói với Tô Liệt rằng, anh thân yêu, em là một cây si, em háo sắc lắm, thực lòng là em rất thích đàn ông, nhìn thấy

anh chàng nào đẹp trai, sáng sủa là em không thể kìm chế nổi lòng mình, anh bảo em như thế có phải là hèn hạ không?

Những lúc đó Tô Liệt cảm thấy tim mình đau nhói từng cơn, nhưng anh không thể ngăn cản cô, anh rất mong muốn cô chỉ là của riêng mình, giống như các cô gái thời phong kiến chung thủy một lòng, không, kể cả cô ngủ với người khác cũng không sao, chỉ cần cô không kể với anh, trêu tức anh là được.

Ngay cả đến điều đó Hồng Yến cũng không làm được.

Cô thường kể với vẻ rất mơn trớn rằng, anh chàng nào đó thế nọ thế kia, hoặc cô lại nhìn anh bằng ánh mắt rất ngây thơ và hỏi, anh bảo, người đàn ông nào mình có thể gửi gắm một đời.

Tô Liệt rất biết mình đã trúng phải bùa mê của cô, anh muốn chạy trốn nhưng không sao thoát khỏi.

Anh cho rằng cô là một người bệnh hoạn, lúc nào sống cũng phải đùa cợt với đàn ông. Mỗi lần có một ông gọi điện đến, Hồng Yến nói cười, trêu ghẹo liên hồi, rồi cô tức tốc chạy vào buồng trang điểm và dành nửa tiếng đồng hồ cho công việc tô tô trát trát, tìm bộ quần áo diêm dúa, bắt mắt nhất.

Cuối cùng cô xịt thêm một chút nước hoa thơm mát. Mặc dù trước đó nửa tiếng cô vẫn còn đùa bỡn với Tô Liệt, nhưng cô đã nói đi là đi.

Đàn bà như thế đúng là quá trơ trẽn.

Tô Liệt cảm thấy mình trơ trẽn, hèn hạ hơn, mặc dù biết Hồng Yến là con người như vậy, nhưng anh vẫn thường xuyên lui tới chỗ cô, giặt giũ nấu nướng cho cô, mua cho cô nước hoa và đồ ăn vặt mà cô thích rồi ngồi nghe cô kể chuyện trăng hoa.

Mỗi lần đến là một lần tự tòng xéo mình, trước hết là chặt xương và để riêng ra, sau đó còn rắc muối lên, vết thương chỉ một mình mình gặm nhấm, không hiểu sao Tô Liệt lại thích sự dày vò đó.

Năm nay, Tô Liệt đã hai mươi tuổi, anh đang làm công việc tiếp thị cho ông ty sản xuất thuốc do bố anh làm chủ, công ty sớm muộn sẽ thuộc về anh, nhưng anh lại không hề hứng thú gì với công việc đó, anh chỉ thích làm nhất một việc, nói chuyện yêu đương với Hồng Yến và lên giường cùng cô.

Mặc dù Hồng Yến biết giữa họ không hề có tình yêu.

Nhưng Tô Liệt lại coi đó là tình yêu, anh luôn cho rằng chuyện giữa anh và cô là chuyện tình yêu.

Không là thì yêu thì sao phải hạ mình đến mức đó?

Hạ mình chính là đỉnh cao của tình yêu.

Ngốc ơi, Hồng Yến gọi Tô Liệt.

Cô thường gọi anh như vậy, có phải anh là chàng ngốc của em không?

Tô Liệt nhìn cô, đột nhiên cô cười với vẻ rất ranh mãnh, chắc chắn kiếp trước anh có nợ với em nên kiếp này anh mới phải đến trả, có đúng vậy không?

Tô Liệt cũng nghĩ như vậy.

Vì Hồng Yến, Tô Liệt đã từng đánh lừa cha mẹ lấy đi rất nhiều tiền, vì Hồng Yến thích chơi mát chược, thích chuyện trò, chơi bài, uống rượu với đàn ông, dĩ nhiên, cô còn thích các món đồ xa xỉ đắt tiền, như Louis Vitton, Prada, Gucci.

Không ngừng chạy theo vật chất chính là bản chất của đàn bà.

Để được cô thưởng cho nụ cười, Tô Liệt không ngừng lừa lấy tiền của bố mẹ, đến lúc cuối cùng anh trực tiếp gặp kế toán đòi tiền, anh là công tử của ông chủ, kế toán không muốn làm mất lòng cậu thiếu gia, và thế là có rất nhiều tiền chui vào túi Hồng Yến. Tô Liệt biết Hồng Yến ở bên cạnh anh cũng chỉ vì tiền.

Mặc dù vậy, nhưng Tô Liệt vẫn cảm thấy hạnh phúc.

Chỉ cần được nhìn thấy Hồng Yến, chỉ cần được nghe thấy cô nói, được ngửi hương tóc cô, cho dù có chết anh cũng thấy cam lòng. Tô Liệt rất thích vẻ lả lướt của cô, đặc biệt là khi cô say rượu, vừa cười với vẻ rất kêu gọi vừa hỏi nhỏ, Tô Liệt, có phải anh rất thích làm tình với em không?

Tô Liệt như người sắp suy sụp, không thể.

Và căn bệnh đau tim mỗi ngày một nặng hơn.

Dù biết người đàn bà làm mê hồn anh đó vô cùng lẳng lơ hư đốn, nhưng không hiểu sao anh không thể dứt ra.

Vào một buổi chiều xuân khi Tô Liệt đã 22 tuổi, thiên tình sử của họ đã xảy ra một chuyện. Hồng Yến gọi điện thoại cho Tô Liệt. Đây là lần đầu tiên cô chủ động gọi điện thoại cho anh, giọng cô run rẩy trong điện thoại, anh có thể đến đây một lát được không, anh nhớ mang nhiều tiền đến.

Tô Liệt mang theo 10 vạn tệ đến khu nghỉ Dao Trì, tại đó Hồng Yến bị thua 10 vạn tệ cho một gã đàn ông vừa già vừa xấu, không có tiền hả? Không có tiền thì anh sẽ ngủ với em! Nhìn vẻ mặt rồ gớm ghiếc đó, Hồng Yến bảo, dĩ nhiên là có tiền chứ.

10 vạn tệ đó của Tô Liệt đã cứu được Hồng Yến, cô ngồi lên xe của Tô Liệt và nói như không có chuyện gì xảy ra, em thà ngủ với anh còn hơn, 10 vạn tệ ngủ một lần với em, hơi đắt phải không anh, anh không chê chứ.

Tô Liệt rất muốn tát cho Hồng Yến một cái, nhưng không hiểu sao anh không thể làm được điều đó. Anh lôi cô vào lòng anh và ghì chặt cô xuống rồi bảo, mình cưới nhau đi, cưới rồi anh sẽ yêu tâm hơn.

Được thôi, Hồng Yến hưởng ứng bằng giọng rất thoải mái, cô bôi son, đánh móng tay, làm như Tô Liệt đang nói chuyện với người khác, bàn tay Tô

Liệt mơn man khắp người Hồng Yến, Hồng Yến kêu, buồn quá, em rất sợ đàn ông sờ soạng vào em, cứ sờ soạng là em muốn kêu, thật đấy, em sợ đàn ông lắm.

Đó là lần đầu tiên họ được đê mê nhất bên nhau, Hồng Yến kêu gào âm ỉ như tiếng sói tru.

Họ làm ngay ngoài trời, Hồng Yến bảo, đây là lần đầu tiên em được làm ngoài trời, sao mà đã thế không biết, dưới ánh trăng, bên bờ biển, có tiếng sóng vỗ rì rào, có gió thổi xào xạc, sao giăng đầy trời, Tô Liệt cảm thấy không thể kiềm chế lòng mình, dưới ánh trăng, cơ thể Hồng Yến lung linh như ngọc, anh muốn khóc, anh vừa ra sức đánh cô, vừa hỗn hển gọi tên cô âm ỉ, Hồng Yến, Hồng Yến ơi! Đến cuối, Tô Liệt cũng gào âm ỉ, đây là lần đầu tiên anh được như vậy, tiếng kêu của Tô Liệt mạnh mẽ làm sao!

Một tuần sau họ cưới nhau.

Sau khi cưới, Tô Liệt mới hiểu tại sao Hồng Yến lại dễ dàng nhận lời lấy anh như vậy.

Vì Hồng Yến đã có bầu.

Bản thân cô cũng không biết ai là cha đứa trẻ, nhưng cô muốn giữ lại đứa con này, cô đã 26 tuổi, bác sĩ bảo, nếu nạo tiếp thì cô sẽ không thể có con được nữa thế nên, cô muốn lấy chồng.

Không muộn cũng không sớm, đúng lúc đó Tô Liệt xuất hiện, và thế là Hồng Yến cười duyên dáng, vâng, mình cưới nhau đi.

Chỉ có mấy tháng chuẩn bị sinh là Hồng Yến ở nhà cả ngày vì cô không thể đi ra ngoài với cái bụng cồng kềnh như vậy, chân cô cũng bị phù to. Mặc dù như vậy nhưng cô vẫn trang điểm như thường.

Ngày ngày Tô Liệt đun nước ngâm chân cho Hồng Yến, móng chân cô dài anh lại ngồi dưới đèn cắt móng chân cho cô, hôn nhân của hai người đã bị bố Tô Liệt phản đối kịch liệt. Ông không thể nghĩ con trai mình lại đổ đến đến nông nổi đó, vì quá uất ức nên ông đã đổ bệnh. Nằm viện được ba tuần thì ông đưa cô bồ đi nghỉ mát.

Khi đứa trẻ chào đời, Tô Liệt vừa phải làm bố vừa phải làm mẹ, Hồng Yến không cho con bú, cô chỉ đi đánh mặt chườm, đến sàn nhảy, cô vẫn thích giao lưu với đủ loại đàn ông. Tô Liệt thuê một bà giúp việc 50 tuổi, cộng thêm anh vào nữa cũng nuôi được đứa trẻ kháu khỉnh, trắng trẻo, các nét rất

giống Hồng Yến. Tô Liệt thầm nghĩ, lớn lên lại là một mỹ nhân đây, chắc hẳn anh sẽ bị mẹ con họ hại chết.

Có lúc Tô Liệt cũng cãi nhau với Hồng Yến, nhưng cô không tức giận mà thường hút loại thuốc lá cô vẫn hút và nói, hay là mình chia tay? Cô nói giọng rất điềm tĩnh, thản nhiên như chẳng có gì liên quan đến mình.

Tô Liệt gục đầu, anh thấy mình đã thất bại thật sự, là một người đàn ông, anh đã thực sự thất bại.

Nhưng anh lại thích sự thất bại đó, có mấy người đàn ông được yêu một cách hèn hạ như vậy?

Cho dù có là như thế nhưng Tô Liệt cũng không thể trói buộc trái tim Hồng Yến. Cô thường kể cho anh nghe ông này tốt ở điểm này, ông nọ hay ở điểm kia, Tô Liệt chỉ lắng nghe mà không nói lời nào.

Cũng có các cô gái ngây thơ, xinh đẹp thích anh, thậm chí họ còn trực tiếp nhắn tin cho anh hoặc chặn anh lại giữa đường, nhưng anh không hề cảm

thấy rung động, các cô gái đó giống như một tờ giấy trắng, quá đơn điệu, anh không thích.

Anh thích bị Hồng Yến dày vò, mặc dù tim anh vẫn luôn đau đớn.

Chuyện làm anh nhục nhã nhất là chuyện Hồng Yến bắt anh gọi điện thoại cho một gã đàn ông để xin lỗi.

Đó là cậu bạn học cấp hai của Hồng Yến, cô rất thích cậu ra nhưng cậu đó không có cảm tình với cô. Họ gặp nhau trong một lần họp lớp, Hồng Yến đã nghĩ ra trăm phương ngàn kế dụ dỗ cậu bạn, cuối cùng gã đó đã trúng kế của cô.

Họ đã lên giường với nhau, chỉ trong vòng một tuần.

Biết được chuyện đó, Tô Liệt đã đi tìm gã đàn ông đó, anh mang dao đến khiến gã kia sợ khiếp hồn khiếp vía, rồi gã gọi điện cho Hồng Yến, Hồng Yến đến ngay lập tức, cô che chắn cho gã kia và nói, nào, giết chết em đi.

Tô Liệt quăng dao xuống trong sự đau khổ tột độ, rồi anh gục xuống và khóc.

Tối hôm đó, Hồng Yến bắt Tô Liệt phải xin lỗi. Cô bảo, anh phải xin lỗi người ta, chuyện này đâu có liên quan gì đến người ta, tại sao anh lại mang dao đến đòi giết họ? Anh không xin lỗi thì mình li hôn.

Bạn có tin không? Tô Liệt trả lời bằng giọng nhỏ nhẹ, anh không ly hôn, anh xin lỗi, em bảo anh làm thế nào anh sẽ làm như thế.

Anh nhắc điện thoại và gọi cho gã đàn ông đó để xin lỗi. Nói xong nước mắt anh giàn giụa.

Hồng Yến ôm chặt Tô Liệt trong vòng tay mềm mại, như thế mới ngoan chứ, nào, mình lên giường nhé. Anh thích kiểu nào? Tô Liệt càng thấy ảm ức hơn, giống như mọi việc anh làm đều là vì để ngủ và để làm tình với Hồng Yến, anh trùm chăn lên đầu và khóc thảm thiết.

Hồng Yến, lẽ nào em không biết anh yêu em đến chừng nào ư? Tô Liệt tự hét với lòng mình, anh có cảm giác rằng mình gào rất lớn, nhưng xung quanh vẫn lặng lẽ đến rợn người.

Tất cả vẫn tĩnh mịch im lìm.

Cuộc đời như vừa gặp gỡ, mà sao lòng ta lại trĩu nặng? Anh nhớ lại buổi chiều mưa đó, nếu anh không gặp cô, nếu cô không đứng dưới hiên nhà hút thuốc như một cô gái giang hồ thì làm sao giờ anh phải đón đau đến vậy?

Khi con được 5 tuổi, Hồng Yến bị bắt vào trại tạm giam một lần

Cô đánh bạc với Mạt Lục nên bị bắt, họ chơi liền ba ngày ba đêm, chơi say sưa không biết trời đất là gì, khi cảnh sát bước vào, cả hai đều không hề hay biết.

Sau khi Hồng Yến vào trại tạm giam ba ngày Tô Lịch mới biết chuyện, vì phải nộp tiền phạt nên bắt buộc anh phải xuất hiện.

Dịp đó xưởng sản xuất thuốc của bố Tô Liệt làm ăn không thuận lợi, một xưởng sản xuất thuốc loại vừa của một thành phố nhỏ, chỉ sản xuất thuốc kháng sinh và thuốc cảm, lúc được lúc không, bố anh thấy anh không có chí tiến thủ nên không đếm xỉa gì đến anh nữa. Gia đình mỗi ngày một lui bại hơn. Còn mẹ anh thì ngày nào cũng chỉ thẳng vào mặt Hồng Yến chửi, mày là con hồ li tinh, mày chết đi cho tao nhờ. Nhưng rồi chửi mãi cũng chán nên bà cũng chẳng thèm quan tâm gì nữa, không có việc chẳng bao giờ bà đến, thậm chí ngay cả đứa cháu bà cũng chẳng đoái hoài.

Lần này Hồng Yến bị phạt 10 vạn.

Tô Liệt không có tiền, và thế là anh lại chạy đến chỗ kế toán, hiện giờ công việc sổ sách do một thanh niên trẻ phụ trách, anh ta bảo, không có phiếu chi của chủ tịch hội đồng quản trị thì không ai thể lĩnh được tiền.

Không có tiền thì không thể chuộc được Hồng Yến ra! Tô Liệt lo lắng đến mức mồm sưng rộp hết lên. Anh có một chiếc xe Passat cà tàng do bố anh tặng anh nhân dịp sinh nhật 20 tuổi, anh bán được 8 vạn tệ, vay thêm bạn bè 2 vạn nữa để nộp tiền phạt cho Hồng Yến, viên cảnh sát nói, nửa tháng sau đến nhận người.

Nửa tháng sau, Tô Liệt mua son phấn mới đi đón Hồng Yến, ngay từ xa Hồng Yến đã nhìn thấy Tô Liệt, cô nở nụ cười duyên dáng. Lúc đầu Tô Liệt định chửi cho cô một trận, nhưng thấy cô cười lại mùi lòng, anh đến bên dắt tay cô, bàn tay đó vẫn mềm mại, ướt át đầy mồ hôi. Tô Liệt hỏi, em muốn ăn gì nào?

Hồng Yến tựa đầu vào vai Tô Liệt với vẻ uể oải, Tô Liệt, em chỉ muốn ngủ với đàn ông thôi.

Trong buổi chiều xuân, câu nói đó có một sức hút vô cùng mãnh liệt, đặc biệt là khi nó được nói từ miệng người đàn bà như Hồng Yến, Tô Liệt nhìn cô và ôm ngay vòng eo nhỏ thon đó.

Đồ dâm đăng. Anh mắng cô, nhưng lòng anh không trách cô, tính cô là như vậy, cô không thể sống thiếu đàn ông.

Hôm đó họ làm từ chiều cho đến tận nửa đêm, làm đến khi kiệt sức tàn hơi. Tô Liệt mồm liên tục rên rỉ, trời ơi sao em lại hợp hồn người khác đến vậy? Em nói cho anh biết tại sao lại như vậy? Nếu anh chết thì chắc chắn là do anh chết trên người em vì quá mất sức, không còn khả năng nào khác, anh thích vẽ dâm đăng, mềm mại, anh thích vẽ khêu gợi, ướt át của em... Tô Liệt cứ lăm bằm mãi không chịu thôi, anh biết, anh đã bị trúng độc, nọc độc của Hồng Yến, một thứ nọc độc mê hồn không tài nào thoát ra được, suốt đời anh sẽ không thể thoát ra.

Xong việc hai người cùng hút thuốc, mỗi người hút một hơi, Tô Liệt có cảm giác rằng thế giới của anh đang ngày càng sa đọa theo Hồng Yến. Rồi sẽ đến một ngày, cô sẽ như làn nước biển nhấn chìm anh trong tích tắc.

Xưởng sản xuất thuốc đã bị phá sản, tài sản cố định bán được mấy trăm vạn tệ, bố Tô Liệt chỉ để lại cho anh 20 vạn rồi đưa mẹ anh ra nước ngoài.

Họ đã hoàn toàn mất lòng tin vào Tô Liệt, sống chết mặc anh.

Hồng Yến vẫn ăn mặc diêm dúa, má phấn môi son đi đánh bạc, Tô Liệt cũng buôn bán mấy vụ. Đầu tiên là anh buôn vải qua bằng đường hàng không, nhưng vì giá thành quá cao nên không bán được hàng, cuối cùng thì vải thối hết, đổ đi hết sọt nợ đến sọt kia. Tiếp đó lại mua ít quần áo từ chợ bán buôn gần vườn bách thú ở Bắc Kinh, lúc đầu tưởng dễ bán, cuối cùng quần áo lỗi mốt, giá lại cao nên cũng lỗ vốn hết. Rồi anh lại mở hàng ăn, nhưng lại bị gã làm cùng cuôm tiệm chạy mất. Hồng Yến mắng anh là số không phát tài được, Hồng Yến chửi anh là đồ kém cỏi, vô tích sự, cuối cùng cô không cho anh lại gần cô nữa, cô bảo, làm tình với những người đàn ông như thế chẳng có chút hứng thú nào cả..

Tô Liệt tức như muốn phát điên, anh muốn đánh cô, nhưng giơ tay lên lại phải hạ xuống, anh không nỡ lòng đánh cô.

Vì đánh cô chính là đánh anh.

Hồng Yến ngày càng điên cuồng hơn, cô theo những gã đàn ông có tiền lên Bắc Kinh ăn cơm, về nhà còn kể chuyện mình được ăn tôm càng, bao ngủ, kể khách sạn Vương Phú sang trọng ra sao. Cô ngày càng dần sâu vào cờ bạc, mỗi lần chơi là chơi liền mấy ngày mấy đêm, thế nên cô được mệnh danh là thiếu phụ bàn cờ.

Sau đó, Hồng Yến đề nghị ly hôn, cô bảo, sống như thế này tôi không sống được đâu.

Cô không chịu nhận nuôi con, Tô Liệt khóc lóc cầu xin, em nể mặt con đừng đòi ly hôn có được không?

Hồng Yến vừa hút thuốc, vừa vẽ móng tay, cô lắc đầu dứt khoát

Mình sẽ ly hôn khi con hai tuổi. Khi đó cô 28, Tô Liệt 24, đó là năm tuổi của anh.

Tô Liệt chỉ sống với Hồng Yến mấy năm nhưng anh đã phải trả qua biết bao tình ái hận thù.

Sau khi ly hôn, rất nhiều người muốn làm mối cho Tô Liệt nhưng anh đều

lắc đầu, anh không còn có hứng thú với bất kỳ người đàn bà nào nữa, Hồng Yến là ngôi chùa của cuộc đời anh. Vì cô anh đã xuất gia từ lâu.

Sự đau đớn và hồi hộp ngày nào của trái tim chính là tình yêu.

Tiếng tăm của Hồng Yến ngày càng tẻ hơn, có người bảo, cô rất có tay chơi bạc, lúc nào cũng thắng. Nói xong họ lại nhìn anh với vẻ đầy ẩn ý.

Có người nói với Tô Liệt rằng, Hồng Yến có tiền lại đi uống rượu, thua lại ngửa tay ra và nói, em hết tiền rồi, thế là bọn đàn ông lại được đà lấn tới. những lúc như thế Hồng Yến lại cười khúc khích và bảo, thế em ngủ với anh được không?

Thua bạc, Hồng Yến liền quay ra ngủ với đàn ông.

Cô từng nói rằng cô không thể sống thiếu đàn ông, cô thích lên giường với họ.

Những thông tin đó truyền đến tai Tô Liệt lại càng bị thêm mắm thêm muối nhiều hơn. Một lần Tô Liệt gặp Hồng Yến trên đường, anh xách một mớ rau cần, đang đi thì thấy Hồng Yến bước từ trên xe Bora xuống, cô mặc một chiếc quần trắng, rộng thùng thình, trông rất điệu đà, phía trên cô mặc một chiếc áo bó sát người màu da để lộ bờ vai gợi cảm, phong tình. Tô Liệt cảm thấy trái tim mình khát khô từng hồi, anh không hề hận cô, đúng vậy, không hề.

Ngày sinh nhật lần thứ 24 của Tô Liệt, anh đã gọi điện thoại cho Hồng Yến.

Hôm nay là sinh nhật của anh, em đi ăn cơm với anh một bữa được không?

Được thôi Hồng Yến đồng ý ngay.

Lúc nào cô cũng thoải mái như vậy, tính cách đó hơi giống vẻ đàn ông khiến Tô Liệt không thể kiềm chế nổi lòng mình.

Nhưng đã rất muộn mà không thấy cô về, họ đặt bàn ăn ở khách sạn Lăng Đào Sa tốt nhất trong thành phố, Tô Liệt đợi mãi mà không thấy Hồng Yến đến.

Và thế là Tô Liệt lại cất công đi tìm, lúc này cô đang đưa một gã đàn ông về nhà, gã đó bảo, em thua anh 2 vạn, giờ em bảo anh nên tính thế nào đây.

Hồng Yến cười khúc khích, trong màn đêm, tiếng cười đó càng trở nên ngọt ngào, hớp hồn, cô nói, anh thích tính thế nào thì tính.

Tô Liệt xuất hiện trước mặt họ, Hồng Yến cảm thấy hơi bất ngờ, nhưng cô trấn tĩnh ngay lại và quay đầu nói với gã đó rằng, không có gì đâu, chồng cũ của anh. Rồi cô quay lại hỏi Tô Liệt, anh có việc gì đấy? Muộn thế rồi cơ mà?

Hôm nay là sinh nhật của anh, Tô Liệt nhắc lại một câu.

Đấy, cái tính em hay quên thế đấy, cô nói, hay là, sau nửa đêm anh hãy đến tìm em?

Tô Liệt có cảm giác như mình bị vật gì đó đập mạnh, anh kéo Hồng Yến đến góc tường và bảo, Hồng Yến, anh chỉ muốn nói với em một câu.

Hồng Yến giãy giụa kịch liệt, cô nói, nói gì cơ? Gì mà cứ bám nhằng vậy, em không thích nói, em còn đang bận.

Tô Liệt vịn tay Hồng Yến, cô kêu toáng lên, ái đau quá.

Chữ đau đó đã kích động Tô Liệt, nếu nói đau thì anh đau từ lâu rồi, bốn năm trước anh đã bắt đầu đau, từ đó trở đi, mỗi ngày một đau hơn, càng đau càng hứng thú.

Tô Liệt rút từ trong túi ra một vật sáng loáng, Hồng Yến liền từ từ mềm dần vào lòng anh, và rồi một dòng máu nóng hồi phụt ra, Hồng Yến khẽ cười và nói, Tô Liệt anh...

Gã đàn ông đó kêu gào âm ỉ, giết người, có kẻ giết người rồi – nửa đêm câu nói đó vang đi khắp nơi, Tô Liệt cảm thấy rất hạnh phúc, anh ôm Hồng Yến và nhẹ nhàng hôn cô, rồi anh ghé sát vào tai cô nói, Hồng Yến, anh mãi mãi yêu em, mãi mãi!

Tuyết Tiêu Thiên

Muôn nẻo đường yêu

Dịch giả: Trần Quỳnh Hương.

Chương 27

Tôi coi cậu ta là Bắc, tôi từng nói rằng, duyên số kiếp này đã được an bài từ lâu, tôi phải trả nợ một người cho đến tận khi tôi chết .

Sau khi Hồng Yến chết, tôi thường hay mơ thấy Bắc, mặc dù anh đã mất được nửa năm, nhưng đêm nào anh cũng đi vào giấc ngủ của tôi, mỗi lần tỉnh dậy, nước mắt tôi lại ướt đầm gối.

Tôi hỏi Bắc, anh vẫn khoẻ chứ ? Ở bên đó anh có lạnh không?

Và lần nào anh cũng định vuốt má tôi, nhưng không hiểu sao luôn có một vật vô hình ngăn cách chúng tôi, lúc đó, tôi thường khóc với vẻ đầy tuyệt vọng, bên ngoài cửa sổ, ánh trăng vẫn sáng vằng vặc.

Tôi thoả sức hút thuốc, uống rượu, lần nào uống cũng say, say lại quay ra chửi bới, tất cả các nhân viên trong công ty đều bị tôi chửi. Thành Thành

nói, Tiểu Bạch, cứ mãi thế này không được đâu, cậu sẽ điên mất, tình yêu không phải vậy đâu.

Thành Thành, tôi gọi tên cô ấy, cậu có biết không? Khi cậu yêu say đắm một người, cậu mới phát hiện rằng, anh ấy là vết xăm trong lòng cậu, mãi mãi hằn sâu trong trái tim cậu.

Tớ biết, Thành Thành bảo, đúng là Bắc rất quyến rũ, rất khó khiến người ta có thể quên.

Tôi và Thành Thành lên phố, từ xa tôi nhìn thấy bóng một người vừa cao vừa gầy đứng ở đầu đường Vương Phủ Tỉnh, tôi xông ngay đến và gọi - Cố Vệ Bắc, Cố Vệ Bắc...

Thành Thành bảo tôi sắp điên rồi, cô ấy nói, Tiểu Bạch, cậu không thể cứ tiếp tục như thế này mãi được, thật đấy, cậu sẽ quy ngã mất.

Thà được như vậy, tớ mong được quy ngã. Đó là câu trả lời của tôi.

Hè năm 2005, Thành Thành bảo, Tiểu Bạch, tớ đem đến cho cậu một niềm vui bất ngờ đây này.

Cô ấy đưa một người đến trước mặt tôi!

Cố Vệ Bắc! Tôi kêu lên thất thanh và lao thẳng đến, rồi ôm chầm lấy anh ta, anh vẫn còn sống à? Tôi vừa lắc người anh ta vừa gọi tên Cố Vệ Bắc. Thành Thành bảo, Tiểu Bạch, cậu điên rồi à? Đây là nhân viên tớ mới tuyển về, tốt nghiệp trường đại học ngoại ngữ Thượng Hải, cậu ấy sẽ phụ trách công việc liên lạc với đối tác, chắc cậu hiểu vì sao tớ lại nhận cậu ta!

Tôi sững sờ và nhìn người đàn ông giống Bắc như tạc đó, tôi vượt mặt, vượt lòng mày anh ta mà chẳng thèm để ý đến lễ nghi, phép tắc, tôi bảo, cậu từ đâu đến? Nói cho tôi biết cậu từ đâu đến?

Giám đốc Lâm, tôi là Đoạn Thanh Trù.

Tôi giật nảy mình. Không ngờ thế giới này lại có những người giống nhau đến thế? Thật chẳng khác gì phiên bản của Bắc, chỉ có điều người ta là sinh viên mới tốt nghiệp trường ngoại ngữ Thượng Hải, đang còn rất trẻ.

Thành Thành nhìn tôi và bảo, Tiểu Bạch, cậu đừng có mắc chứng si tình như ngày xưa nhé.

Tôi nhìn Đoạn Thanh Trù và bảo, nhận ngay cậu ấy! Ngay lập tức!

Chắc chắn cậu thanh niên nhỏ hơn tôi 5 tuổi này là do Bắc phái đến, chắc chắn vì anh thương tôi nên anh mới phái cậu ta đến.

Hôm đó, tôi mời Thành Thành đi ăn cơm. Tôi bảo, Thành Thành, khi tớ nhìn thấy cậu ta, tớ mới biết rằng, sống vẫn còn nhiều điều thú vị.

Thành Thành nhìn tôi với ánh mắt thương cảm, Tiểu Bạch, thực ra nhiều lúc si tình đúng là một cái tội.

Tôi cam tâm làm một người si tình, suốt đời cam tâm.

Tôi biết, chắc chắn người si tình sẽ có một trái tim ủ rũ. Hồi còn rất nhỏ xem vở *Lương Sơn Bá Chúc Anh Đài*, tưởng tượng ra cảnh họ biến thành đôi bướm bướm bay đi, lúc đó tôi đã biết rằng, người si tình không muốn kiếp sau lại làm người, làm người quá khổ, thà làm một chú bướm bướm bay lượn tự do còn thích thú hơn. Người si tình chỉ tự làm khổ mình, Như Hoa trong vở *Nắp phấn hồng* của Lý Bích Hoa, lúc nào cô cũng tin rằng Nhị Thiểu sẽ đến tìm cô, kết quả, khi cô tìm được anh thì anh đã biến thành cụ già đang sống những ngày cuối đời.

Như Ý trong vở *Phong Nguyệt*, thích người đàn ông có tên là Trung Lương, trong khi Trung Lương lại là người chỉ thích ăn bám phụ nữ, chỉ vì anh ta có gương mặt đẹp, thế nên, chắc chắn tất cả mọi phụ nữ sẽ không bao giờ thấy hối hận với việc mình yêu.

Nhưng Như Ý lại yêu Trung Lương với tất cả sự ngây thơ của mình, ngây thơ đến mức si mê. Trung Lương nói em ngây thơ quá, chắc em vẫn còn trong trắng phải không. Và thế là cô bé Như Ý ngốc nghếch kia đã lên giường với một gã người ở, chỉ vì muốn học một chút nghệ thuật trên giường để Trung Lương vui, gã người ở tên là Thụy Ngọc đó không hề biết rằng mình chỉ là một công cụ mà thôi.

Về si tình đó, có sự ngốc nghếch, có những tình cảm chân thành, và cả tấm lòng yêu thương.

Có một cô gái, cũng là người si tình, đứng trước mối tình không thể trở thành hiện thực, cô vẫn khao khát theo đuổi, chỉ vì yêu một câu nói của anh, “anh đi máy bay mua bảo hiểm, bao giờ cũng ghi tên em”. Bản giao ước giữa sự sống và cái chết đã khiến anh luôn nghĩ về cô, thế còn chưa đủ hay sao? Rõ ràng vẫn biết duyên số là nghiệp chướng, rõ ràng vẫn biết si tình cũng không thể giành được anh để anh thuộc về mình.

Thành Thành nói, hôm tớ nghe được bài hát *Không sao cả*, câu cuối cùng

là: tim tan nát cứ để tim tan nát, em cần gì phải trọn vẹn đâu, hãy phó mặc em cho số phận, thì em mới có thể bay cao.

Nhưng tôi nói với cô ấy rằng, người thực sự si tình là người không thể phó mặc mình cho số phận, có người cam chịu cảnh suốt đời cô đơn. Xem bộ phim *Họa hồn* do Quan Cẩm Bằng quay phim, điều làm tôi cảm động là tình yêu và sự si mê của ba người, Ngọc Lương chưa bao giờ phụ tình Tấn Hóa, nhưng Điền Thủ Tín lại nguyện ở bên Ngọc Lương suốt đời, suốt đời đó dài bao nhiêu nhỉ, một đời cam chịu chờ đợi một mối tình không thể biến thành hiện thực, cứ cô đơn chờ đợi như vậy, Điền Thủ Tín bảo, gặp được em rồi, anh tình nguyện xin tiều tụy suốt đời.

Được gặp một người đàn ông như thế có phải là niềm mơ ước của tất cả các cô gái hay không?

Người si tình mong chờ một sự trọn vẹn, hoàn mỹ, chính vì vậy, họ không bao giờ chịu phó mặc mình cho số phận. Người chấp nhận sự phó mặc sẽ không phải là người si tình, trên cuộc đời này, bất luận là ai, người có đủ tư cách làm kẻ si tình là một kẻ ngốc, nhưng làm kẻ ngốc rồi mà vẫn không yêu thì đó là một kẻ đáng thương, nhưng ai có thể ngăn chúng ta trúng mũi tên tâm độc của tình yêu? Để rồi làm một kẻ si tình.

Đúng vậy đó, Thành Thành nói, cho dù biết rõ ràng anh ta là người xấu, anh ta là kẻ lưu manh, thậm chí tính tình xấu xa, nhưng khi đã yêu rồi thì chẳng còn quan tâm đến điều đó. Đàn ông đàn bà, đều có người từng làm người si tình nhưng không bao giờ họ cảm thấy hối hận. Cuộc đời ngắn ngủi nhưng đầy những đắng cay, để có thể lăn xả vào yêu một người đâu có phải dễ đâu, trong cuộc sống, ngày càng hiếm những người được như thế. Tình yêu của chúng ta lẫn tạp bao điều kiện, thậm chí những điều kiện đó còn vượt ra khỏi bản thân tình yêu. Chính vì vậy tôi thích những người si tình. Họ không biết rằng mình rất ngốc nghếch, rất bảo thủ, tình cảm trước sau như một, chẳng còn biết năm nay là năm nào, tháng này là tháng nào nữa, nếu không làm sao cô ca sĩ ba mấy tuổi như Vương Phi lại lấy Lí A Bằng, Lí A Bằng đâu có xứng với Vương Phi?

Đúng vậy, Thành Thành rút ra một điếu thuốc và nói, tình yêu là thứ khó giải thích nhất, đầy gió trăng lãng mạn, chúng ta hận cuộc đời oán duyên phận, nhưng không oán trách sự chung thủy của mình trong tình cảm, sự chung thủy đó, không liên quan gì đến gió trăng nhưng lại khắc cốt ghi xương.

Rốt cục, không phải mỗi người đều có thể xứng với hai chữ Si tình!

Vì thế, tôi thở dài một tiếng và nói, được nhìn thấy người giống như Bắc là tở thấy mãn nguyện lắm rồi.

Hàng ngày, bao giờ Đoàn Thanh Trù cũng phải là người đến công ty đầu tiên, sau đó cậu ta nhìn tôi khen, giám đốc Lâm, hôm nay chị mặc váy đẹp quá.

Hôm đó tôi mặc chiếc váy màu hồng phấn, vì Bắc nói sắc mặt xanh xao của tôi đi với màu hồng phấn sẽ rất hợp, Bắc bảo, màu hồng phấn là gam màu rất nguy hiểm, bình thường con gái mặc sẽ rất loè loẹt, nhưng những cô gái xinh đẹp tuyệt thế mặc vào sẽ rất đẹp, ví dụ em chẳng hạn.

Hồi đó, chúng tôi còn đang yêu nhau rất thắm thiết, quần lót màu hồng phấn, áo hai dây màu hồng phấn của tôi đều do Bắc mua.

Tôi thích màu hồng phấn từ màu sơn móng tay của một người phụ nữ. Người phụ nữ đó chính là cô tình nhân mà Vương Lăng đưa từ Thiên Tân về.

Màu hồng phấn là gam màu rất loè loẹt, thực ra không chỉ đơn thuần là màu sắc, hai chữ đó khiến tôi nhớ đến tiểu thuyết của Tô Đồng hoặc các bài hát của Đặng Lệ Quân, rất sắc sỡ. Nhưng tôi nhận ra được tính xâm lược của nó từ móng tay của một người đàn bà.

Có lúc tôi nghi ngờ mình rằng chắc chắn kiếp trước tôi có nợ với Bắc, kiếp trước tôi không yêu anh, chính vì thế kiếp này anh chạy đến bắt tôi phải chịu khổ, khiến tôi mỗi lần nghĩ đến anh lại đau nhói con tim.

Trong trái tim tôi, Bắc trước sau luôn là người duy nhất. Tôi thích sự đau khổ, nhớ nhung anh theo kiểu này, có một cái gì đó rất khắc cốt ghi xương, tôi thích những thứ khắc cốt ghi xương.

Tôi mong anh sẽ trở thành vết xăm trong trái tim tôi. Mãi mãi sống trong trái tim tôi, cho dù tôi biết kiếp này tôi không thể gặp được anh nữa.

Tôi để Đoàn Thanh Trù làm thư kí cho tôi, cậu ta có thể không phải làm bất cứ việc gì, chỉ cần để tôi nhìn cậu ra là đủ, tôi chỉ mong mỗi khi ngẩng đầu lên lại được nhìn thấy gương mặt đó, gương mặt đã từng gắn bó trong kí ức bao nhiêu năm. Cậu ta đã có bạn gái, tôi hơn cậu ta đúng năm tuổi!

Tôi nói, cậu ta sang Hồng Kông công tác cùng tôi, cậu ta gọi tôi là giám đốc Lâm.

Đừng, tôi sửa lại, từ giờ trở đi có hai đứa thì cứ gọi là Tiểu Bạch.

Tối hôm đó tôi và Đoàn Thanh Trù đi tham quan hải cảng Victoria, tôi gọi

rượu Hennessy XO và ngồi nhấm nháp với người đàn ông trước mặt, cậu ta nhìn tôi và gọi tôi là Tiểu Bạch.

Người tôi run lấy bầy và tôi bắt đầu gọi tên Bắc, Thanh Trù nói, Tiểu Bạch, tôi không phải là Bắc.

Tôi nói, cậu phải lấy tên là Bắc! Vì đã quá chén nên tôi sà vào lòng cậu ta, tôi bảo, Bắc, anh có biết em phải chịu nhiều đau khổ thế nào không? Anh có biết em nhớ anh thế nào không! Anh có biết không! Anh có biết không hả!

Đúng là tôi đã uống hơi nhiều, tôi nói với Đoạn Thanh Trù, Bắc, anh hôn em đi, hôn em đi anh!

Đoạn Thanh Trù cúi đầu xuống hôn tôi, nước mắt tôi lăn dài trên má. Người đàn ông trẻ trung này đã xuất hiện đúng như người mà tôi mơ ước, để tôi thực hiện ước mơ còn dang dang dở của thời niên thiếu. Đêm hôm đó, chúng tôi quấn quýt bên nhau, tôi bảo, chia tay với bạn gái cậu đi, cậu muốn gì tôi sẽ cho hết.

Như thế thì độc ác quá. Nhưng tôi muốn cậu ta chỉ thuộc về mình.

Không ngờ cậu ta đã đồng ý, tôi cười và châm một điếu thuốc rồi bảo, từ giờ trở đi cậu sẽ là Cố Vệ Bắc nhé.

Cậu ta cũng gật đầu.

Tôi biết mình đã quá biến thái, vì tình yêu mà tôi ngày càng trở nên quái đản, khó hiểu, trước khi sang Hồng Kông, tôi đã biết được tên thật của Đoạn Thanh Trù, cậu ta không phải tên là Đoạn Thanh Trù, cậu ta tên là Trần Đạt.

Tôi lên mạng kiểm tra lý lịch của cậu ta ở trường đại học ngoại ngữ Thượng Hải, hoàn toàn không có người nào như thế cả.

Tôi nhập số bằng tốt nghiệp của cậu ta vào kho dữ liệu, không ngờ bằng cũng là giả.

Tất cả mọi thứ của cậu ta đều là giả, do Thành Thành trong lúc tuyển người đã nhìn thấy một người vô cùng giống Bắc, và thế là cô ấy đã nhận cậu ta vào làm việc. Tôi biết Thành Thành muốn tôi được giải thoát, muốn tôi thoát khỏi sự ám ảnh của Bắc.

Mặc dù biết tất cả mọi thứ về Đoạn Thanh Trù đều là giả nhưng tôi không thể đuổi cậu ta, tôi thích ngắm nhìn cậu ta trong lúc say, chỉ cần cậu ta ở

bên cạnh tôi, chỉ cần mỗi khi ngẩng đầu được nhìn thấy gương mặt đó là tôi cảm thấy mãn nguyện lắm rồi.

Cố Vệ Bắc, chắc chắn là anh vẫn chưa chết, đúng không?

Đoạn Thanh Trù thích tiêu tiền, tiêu tiền không tiếc tay. Cậu ta nói, Tiểu Bạch, tôi thích tiền, tiền có thể giúp tôi cảm thấy được sống rất thoải mái. Những lời nói đó thật quá tầm thường, Bắc không bao giờ nói những lời như vậy, nhưng, tôi đã nhịn được hết, tôi bảo, được, cậu tiêu đi.

Tôi cho Đoạn Thanh Trù rất nhiều tiền, nhiều thẻ nạp tiền, mặc cho cậu ta tiêu xài, chỉ cần cậu ta chịu nghe lời. Ở công ty cậu ta ngày càng xác xược, vô tổ chức, cãi nhau với phó giám đốc Thành Thành, Thành Thành đến tìm tôi, tôi bảo, thôi cậu bỏ qua cho. Tôi sẵn sàng xin lỗi hộ cậu ta vì cậu ta là Cố Vệ Bắc do tôi chăm sóc.

Thực ra cậu ta không giống Bắc, có giống cũng chỉ giống gương mặt mà thôi.

Khóe mắt tôi đã bắt đầu xuất hiện những nếp nhăn nhỏ, da tôi không còn mịn màng như trước, tôi đã 27 tuổi, so với thuở 16 tuổi đã cách quá xa, chú chim tuổi thanh xuân của tôi đã một đi không trở lại.

Giờ thì két sắt của tôi có rất nhiều tiền, đủ cho tôi tiêu xài cả đời, mật mã két sắt chỉ có mình tôi biết, nếu Đoàn Thanh Trù chịu một lòng theo tôi thì tôi sẽ nói cho cậu ta, tôi không có con, chỉ có một mình cậu ta mà thôi. Tôi coi cậu ta là Bắc, tôi từng nói rằng, duyên số kiếp này đã được an bài từ lâu, tôi phải trả nợ một người cho đến tận khi tôi chết.

Nhưng tôi không ngờ Đoàn Thanh Trù lại định tính sổ tôi. Cho đến một hôm, tôi gặp cậu ta và bạn gái cậu ta.

Hóa ra, họ vẫn qua lại với nhau, đó là một cô gái rất xinh đẹp, tôi thấy cậu ta ôm eo cô ấy và tình tứ đi vào quán cà phê Thượng Đảo.

Cậu ta chưa bao giờ ôm eo tôi, tôi đã béo hơn xưa, không còn eo nữa.

Khi cậu ta quay về tôi đã đánh cậu ta một trận tơi bời, tôi chửi cậu ta là đồ chó đẻ! Tôi đuổi cậu ta đi, tôi bảo, tôi không cần cậu nữa, thực ra lòng tôi đâu có muốn đuổi cậu ta đi, tôi chỉ nói thế mà thôi, tôi đã quá si mê gương mặt đó, gương mặt đó là vết xăm trong trái tim tôi.

Tối hôm đó, cậu ta lại đến, chỉ có điều lần này cậu ra đã mang dụng cụ đến.

Cậu ta mang đến một sợi dây thừng, thắt chặt cổ tôi và bắt tôi phải khai mật

mã của két sắt. Cậu ta chửi tôi, Lâm Tiểu Bạch, mày tưởng tao yêu mày lắm sao, tao đi với mày là vì tiền, không có tiền ai thèm theo mày?

Tôi sẽ không khai, không bao giờ tôi khai. Không phải vì tiếc tiền mà là vì cậu ta không xứng đáng được hưởng những đồng tiền đó.

Sợi dây thừng xiết mỗi lúc một chặt hơn, tôi muốn khóc nhưng không có nước mắt, tôi muốn kêu nhưng không thể cất lời. Những hình ảnh ngày xưa lần lượt ùa về, tôi trầm nghĩ, bắt đầu từ khi tôi 16 tuổi, số phận tôi đã bị an bài là con người bạc mệnh, kể từ lần đầu tiên tôi nhìn thấy Bắc, tôi biết rằng, sẽ đến một ngày tôi bị anh dìm chết.

Anh là cơn sóng thần, sớm muộn sẽ nuốt chửng tôi.

Hiện giờ hình bóng anh đang nuốt chửng tôi, tôi muốn giãy giụa nhưng không còn đủ sức.

Nếu Thành Thành không đến tìm tôi, nếu cô ấy không xuất hiện kịp thời thì đã chết dưới bàn tay đó.

Hôm đó, Thành Thành đến rủ tôi đến nhà hát Bảo Lợi xem kịch, lúc nào cô ấy cũng có chìa khóa phòng tôi, khi tôi đang thoi thóp những hơi thở cuối

cùng thì cô ấy đã vỗ ngay bình hoa trên trà kỷ và đập trúng gã Đoàn Thanh Trù, à không, gã Trần Đạt đó.

Sau khi chuyện đã xảy ra, tôi mới phát hiện ra rằng, tài khoản của công ty chẳng còn bao nhiêu tiền, tiền phần lớn đã bị Đoàn Thanh Trù lấy hết, và công việc làm ăn của công ty cũng ngày càng xuống dốc. Thành Thành bảo, người đàn bà bị tình yêu gò trói, làm cái gì cũng sẽ thất bại.

Thành Thành quyết định sẽ đi nước ngoài, còn tôi quyết định sẽ lấy chồng.

Chỉ cần thấy người ta là người đúng ý mình tôi sẽ lấy.

Trong quán bar ở Hậu Hải, tôi đã gặp Denny. Anh bảo, em ơi, hình như kiếp trước anh đã từng gặp em. Tôi hút điếu thuốc Moer, hai hàng nước mắt lạnh giá lăn dài trên má tôi. Sau khi quen nhau một tháng, chúng tôi quyết định tổ chức đám cưới. Lại một mùa xuân nữa đã đến, tôi bước lên máy bay sang Pháp.

Tuyệt Tiêu Thiên

Muôn nẻo đường yêu

Dịch giả: Trần Quỳnh Hương.

Chương 28

Kiếp sau, tôi sẽ là cây dạ hợp nở đầy hoa đỏ, vì tình yêu của mình, tôi đứng trước Phật cầu xin ngàn lần, chỉ mong muốn được tương ngộ với tình yêu của mình.

Tôi luôn tin vào điều đó.

Trước khi đi, tôi bắt buộc phải gặp một người Hiếu Lối.

Hiếu Lối bị giam ở trại cải tạo một năm, tôi đến thăm cô ấy, gương mặt cô ấy bình thản, không hề biểu lộ tình cảm. Đây không còn là cô gái lạnh lùng, kiêu ngạo, tài hoa năm xưa tôi có cảm giác rằng nỗi tuyệt vọng hiện rõ trong ánh mắt cô.

Cho tớ điếu thuốc.

Tôi đưa cho cô ấy một điếu thuốc Moer, chúng tôi vừa hút thuốc vừa nói một vài câu chuyện không đầu không cuối, giống như không biết phải nói

gì, cô ấy bảo, tớ hát cho cậu nghe một đoạn kịch nhé, hồi xưa toàn là Phần Na hát cho cậu nghe, giờ tớ hát cho cậu nghe được không:

Vì si tình mà lòng em day dứt khôn nguôi, ngày lại ngày tâm hồn em héo hon. Em và anh từng thề nguyện trước đèn, ai ngờ đâu tình xưa dang dở. Giờ đây kẻ bạc mệnh đã cận kề cái chết, mắt rưng rưng nàng sắp xuống suối vàng.

Hiếu Lỗi hát bài Mồ yên ương, da diết buồn thương, trong chốc lát, tất cả mọi tình cảm bỗng chốc tràn về trong tôi, tình yêu và tất cả những đan dứu giữa tôi và Bắc cũng giống như vậy!

Tôi bảo, tớ sắp phải đi rồi, đi Pháp, tớ chuẩn bị lấy chồng.

Hiếu Lỗi nhìn tôi và nói, khi trái tim một người đã chết hoặc không còn tin vào tình yêu thì họ sẽ rất dễ lấy chồng.

Không biết, tôi nói, chỉ biết là tớ muốn lấy chồng, không phải cậu cũng rất thích sang Pháp đó sao? Tớ nghĩ, chắc ông trời đã sắp đặt cho hai chúng mình bắt buộc phải có một người đi Pháp, lần đầu tiên gặp anh ấy tớ đã nghĩ ngay rằng, không biết tớ có tới Pháp được với anh chàng này không?

Chúng tôi chuyện trò, không ai nghĩ rằng đây có lẽ là lần gặp nhau cuối cùng giữa hai chúng tôi, tôi chuẩn bị sang Pháp, còn Hiếu Lỗi muốn quay về Cáp Nhĩ Tân, một trường trung học đã nhận cô làm giáo viên dạy học. Hiếu Lỗi nói, dạy môn mỹ thuật cho tụi trẻ cũng hay lắm, cậu thấy thế nào?

Lần này tôi đi chắc sẽ khá lâu, không biết bao giờ tôi lại được gặp cô ấy, từ hồi mười mấy tuổi chúng tôi đã ở bên nhau, lúc nào cũng như hình với bóng, tôi hiểu ra rằng, kiếp này mình được gặp ai cũng đều là do ông trời sắp đặt.

Trên tay Hiếu Lỗi vẫn là chiếc vòng năm xưa, chiếc vòng hồi 16 tuổi tôi tặng cô trước lúc chia tay, còn tôi vẫn đem theo chiếc gương con có khắc hoa đỏ, tôi đã xếp nó vào va li để mang sang Pháp.

Tạm biệt Hiếu Lỗi, ánh mặt trời lan tỏa khắp đất trời. Mùa đông năm nay, tôi không còn là cô nữ sinh đứng dưới gốc cây dạ hợp, không còn gặp chàng trai với gọi theo tôi, tôi chỉ là một cô gái để mất đôi cánh không còn muốn bay, chỉ muốn có một nơi yên tĩnh sống một cuộc đời yên ổn, bình lặng, nước Pháp, miền Tây nước Pháp, miền Nam nước Pháp có gì khác nhau nhỉ?

Tôi đã từng được yêu, thế đã đủ lắm rồi.

Tình yêu là liều thuốc phiện, càng hút càng say, và cai yêu sẽ chẳng khác gì uống thuốc độc để thỏa mãn cơn khát. Tình yêu của tôi và Bắc vẫn chưa kết thúc, anh từng nói rằng, chúng mình sẽ còn kiếp sau.

Sau khi đặt chân đến Paris, lòng tôi dần dần cảm thấy thanh thản hơn, gió mát trăng thanh, tôi biết rằng, đó không phải đã quên mà là vì cuộc đời dài lâu sau này, để ký ức của mình giống như bình rượu đã được ủ nhiều năm, hương thơm dịu nhẹ, chảy mãi không ngừng.

Có một lần tôi lại mơ được gặp Bắc, anh đứng trên công thiên đường đợi tôi, vẫn nụ cười như lần đầu tiên chúng tôi gặp nhau, anh nói, Tiểu Bạch, anh đang đợi em.

Em sẽ đến, Bắc ạ.

Trong giấc mơ, tôi đã nói như vậy.

Tôi vẫn còn nhớ như in.

Tất cả mọi thứ vẫn chưa đến hồi kết, khi kiếp này kết thúc, vẫn còn kiếp sau.

Kiếp sau, tôi sẽ là cây dạ hợp nở đầy hoa đỏ, vì tình yêu của mình, tôi đứng trước Phật cầu xin ngàn lần, chỉ mong muốn được tương ngộ với tình yêu của mình. Tôi luôn tin vào điều đó.

Tuyệt Tiêu Thiên

Muôn nẻo đường yêu

Dịch giả: Trần Quỳnh Hương.

Chương Kết

Tôi: Ba tháng sau tôi lấy anh chồng người Pháp. Từ đó trở đi, tôi chia tay với mảnh đất mình đã từng yêu, từng đau đớn, mỗi sáng tỉnh dậy lại nhớ đến giấc mơ đêm qua, nhớ đến câu nói, quen em lần đầu, mà tựa cố nhân. Người xưa rất hay đi vào giấc mơ của tôi. Tôi không còn trẻ, tuổi thanh xuân đang dần trôi, thời mà hai đứa yêu nhau thắm thiết nhất. Bắc từng nói một câu rằng, sau này già đi, chắc chắn anh sẽ thấy vô cùng cảm động vì câu nói: già rồi tính hay quên, nhưng chẳng quên tương tư. Giờ đây tôi thường nhớ đến câu nói đó, anh nói rất đúng, điều duy nhất không thể quên được đó, chính là nỗi niềm tương tư.

Hiếu Lỗi: Cô ấy quay về Cáp Nhĩ Tân, sống bên cạnh cha mẹ và làm giáo viên dạy mỹ thuật cho trường trung học. Hiếu Lỗi vẫn cô lẻ một mình, có người định giới thiệu cho cô người yêu, nhưng Hiếu Lỗi chỉ lắc đầu và cười. Mọi người đều nghĩ yêu cầu của cô quá cao, Hiếu Lỗi nói, cuộc đời này điều không thể tin chính là tình yêu, và điều không thể cách xa chỉ có bản thân mình và nghệ thuật, cô dự định sẽ chuyên tâm vào công việc dạy học, vẽ tranh, còn lại sẽ chờ đợi ngày mình già đi.

Thẩm Quân: Tiếng tăm lừng lẫy, rất nhiều cô gái say anh như điên đổ. Một lần chúng tôi gặp nhau trên đường phố Bắc Kinh, Thẩm Quân giả vờ như không nhìn thấy tôi, chắc là do anh sợ bị tai tiếng. Sau khi tôi sang

Pháp, anh gọi điện thoại cho tôi nói lời xin lỗi. Tôi cười và bảo, có gì đâu. Thẩm Quân gửi cho tôi album sang Pháp, tôi vượt qua một bên, và chưa nghe lần nào. Những tin đồn về anh vẫn bay đầy trời, toàn là các minh tinh có tiếng trong nước, nhưng lúc nào Thẩm Quân cũng nói, họ chỉ là bạn bè.

Trần Tử Phóng: Sang Hồng Kông, cuộc triển lãm tranh của anh tổ chức rất thành công, anh đã xuất bản một số tập tranh cá nhân, thỉnh thoảng tôi cũng nhìn thấy tranh của anh bày trong các phòng trưng bày tranh ở Pháp. Hiện giờ anh vẫn còn độc thân, mọi người nói người làm nghệ thuật đều xây dựng gia đình muộn hoặc sống độc thân, điều này chẳng có gì là lạ.

Tiểu Dao: Vẫn đang trong tù, ngày ngày ngắm bức ảnh đen trắng 3x4 của Phần Na. Tiểu Dao là người có nhiều tiến bộ nhất trong số những phạm nhân nên đã được giảm án 3 năm tù.

Thành Thành: Đi du học ở New Zealand.

Lí Trác: Vẫn sống ở Mỹ. Sau khi sang Pháp, tôi vẫn giữ mối liên lạc với cô ấy. Lí Trác gửi cho tôi email và kể chuyện hồi xưa yêu thầm Bắc. Tôi nói với cô ấy rằng Bắc đã mất, Lí Trác tỏ ra rất buồn thương, trong điện thoại cô ấy liên tục hỏi, tại sao lại như vậy, tại sao lại như thế hả? Tôi nghe thấy

rõ tiếng cô ấy khóc thút thít trong điện thoại. Tôi bảo, Bắc chết thật rồi, anh ấy chết trong lòng tở. Lí Trác bảo, hồi đó đáng lẽ bọn cậu nên cưới nhau, nếu cưới rồi thì Bắc không thể chết. Tôi nói với Lí Trác rằng, thế giới này đâu có cơ hội làm lại từ đầu. Lúc đó Lí Trác đã là Phó tổng giám đốc của một công ty xuyên quốc gia.

Đoạn Thanh Trù (Trần Đạt) : Bị phạt 5 năm tù giam vì tội giết người không thành.

Mã Quân: Sau khi nghỉ làm tại rốn dầu ở Tân Cương, anh ta đã lang thang khắp nơi, cuối cùng trở thành tên tội phạm giết người cướp của, bị tử hình một năm trước đây.

Hết

Lời cuối: Cám ơn bạn đã theo dõi hết cuốn truyện.

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: **Nguyễn Kim Vy**.

Đánh máy: Pha Lê dễ vỡ, meobeo, tuyết Nhung, Thanh Vân, Chipmuk, LYS1983, HanAn, Natalie , thuyduongitc, ly ly , blue_cloud_969, huong_thao, pekhinkhin, catlove, tieuoc, mscrazy

Nguồn: Chipmuk

Nxb Hội Nhà Văn

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 20 tháng 9 năm 2009